

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SENDEN

Bir

PARÇA

Michelle Gross

Hiç sekmezdi. İnsanlar bana baktıklarında sadece devlet yardımı alan genç ve hamile bir kadın görüyordu.

Kollarımdaki Lucy'ye baktıklarında,
gördükleri bir hataydı.

Çok yanılıyorlardı.

O, benim yaşadığım apartmanın yanındaki eve taşınana dek bu yargılayıcı bakışların beni yıkmalarına izin veren türden bir kadın değildim.

Beni tanımasa da zihninde nasıl biri olduğuma dair bir imaj çizmeye başlamıştı. Yuvarlak karnımı, Lucy'nin yalnız kalamamasını, göz altlarımdaki torbaları ve nasıl görüldüğüme aldırmamamı yargılıyordu. Kabaydı, aylarca da böyle kalmaya devam edecekti.

Sonra bir şey oldu, ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Yargılayıcı Adam, Lucy ve benim -ayrıca bebek Eli de dahil-

dostluğunu hak ettiğimize karar vermişti.

Beklenmedik bir dostluk kurmuştuk, böylece benim ve çocuklarımdan etrafında gülümsemeye başlamak zorundaydı.

Yine yanılmıştım, Elijah kaba değildi. Korkutucuydu. Onun tuhaf nazik hareketleri beni sarıp sarmalıyordu.

Elijah sadece arkadaşımды.

Değil mi?

Hay sektireyim. Yanılmıştım.

Yine.

Senden Bir Parça

Özgün Adı: One Percent of You

Çeviren: Zeynep Yurt

Editör: Sude İlter Kahramanoğlu

Redaksiyon: Dila Öz

Düzeltili: Öznur İlter

Son Okuma: Yasemin Ak

Kapak Tasarım: Şeyma Kırbaş

Sayfa Tasarım: Doğukan Çebi

Basım Tarihi: Ocak 2024

ISBN: 978-625-94281-7-8

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2023 Ren Kitap

© Copyright 2019 Michelle Gross

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Bordosiyah Yayın Basım Dağıtım

Aj. Tar. Gayr. İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Davutpaşa Caddesi. Güven İş Merkezi No: 83/2

B Blok İç Kapı No: 312 Zeytinburnu-İstanbul

matbaa@bordosiyah.com.tr Tel: 212 613 73 00 Sertifika No: 44653

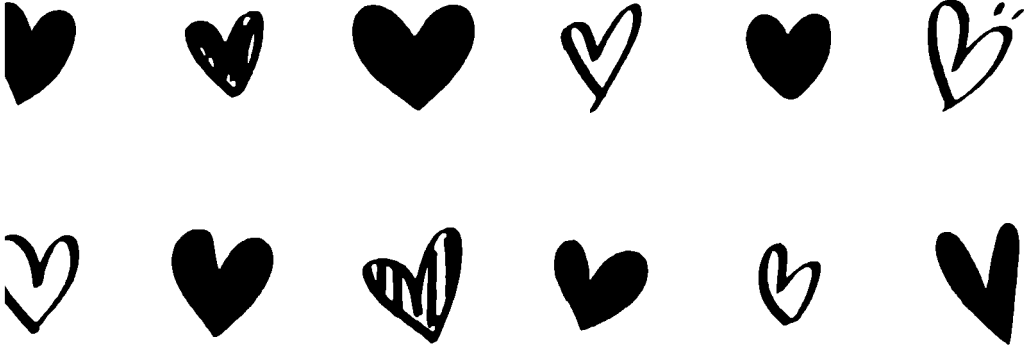
www.renkitap.com

SENDEN *Bir* PARÇA

Michelle Gross

Çeviren: Zeynep Yurt

SENDEN BİR PARÇA

Hiç şaşmazdı. Başkalarının beni nasıl gördüğünü biliyordum. Genç, devlet yardımı alan, hamile bir anne gibi duruyordum. Kollarımda Lucy'yi gördüklerinde, aynı zamanda bir hata görüyorlardı. Demek istediğim, kim bu kadar genç yaşta bir çocuğa sahip olmak isterdi ki, değil mi? Bundan daha fazla yanılamazlardı. Çoğu gün çocuk yetiştirme, çalışma ve hemşirelik okulundaki son yılımı tamamlama arasında o kadar meşguldüm ki, onların yargılayıcı bakışlarının beni yıkıp geçmesine izin vermiyordum, ta ki o, benim yaşadığım apartmanın yanındaki boş eve taşınana kadar.

Bizim hakkımızdaki soğuk gözlemi diğer yabancılarınkinden farklı değildi. Beni tanımıyordu ama zihninde nasıl biri olduğuma dair bir imaj çizmeye başlamıştı bile. Yuvarlak karnımı, Lucy'nin yalnız kalamamasını, göz altlarımdaki torbaları ve nasıl görüldüğüme aldırmadığım gerçeğini yargılıyordu.

Kaba bir adamdı. Aylarca da böyle kalmaya devam edecekti. Sonra tam olarak ne olduğunu bile bilmediğim bir şey oldu. Yargılayıcı Adam, Lucy ve benim –ayrıca bebek Eli de dahil– onun dostluğuna değer olduğumuza karar vermişti.

Görünen oydu ki, Yargılayıcı Adam o kadar da kötü değildi... Tamam, belki birazcık kötüydü ama gittikçe daha çok Elijah gibi davranıyordu. Onunla beklenmedik bir dostluk kurmuştum ve bu da onun, benim ve çocuklarımin etrafında gülümsemeye başlamasını gerektiriyordu.

Yine yanılmıştım. Elijah kaba değildi. Korkutucuydu. Onun tuhaf, nazik hareketleri beni sarıp sarmalıyordu. Elijah sadece arkadaşımıdı.

Değil mi?

Hay *sektireyim*. Sanırım yanılmıştım.

Yine.

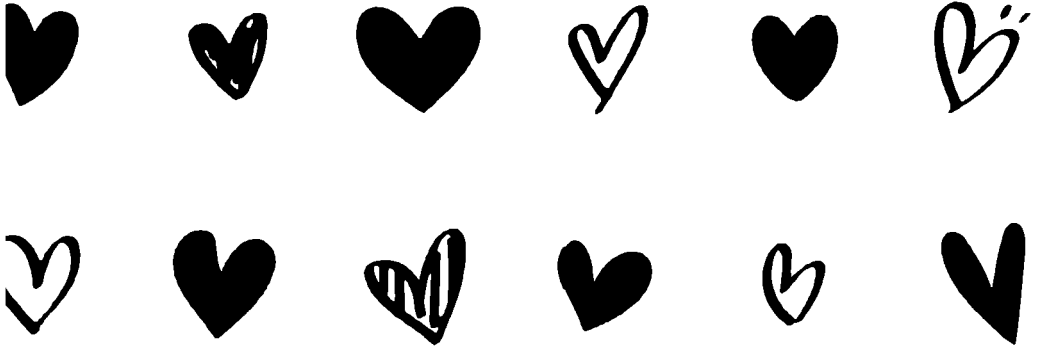
Bu kitap tüm anneler için.
Ebeveynliğinizi her ne için, ne şekilde ve kime yapıyorsanız,

DEVAM EDİN!

Ayrıca, bu kitap senin için kardeşim.
Bu kitap için bana ilham kaynağı oldun.
Mücadelen artık kamuya açık hâle geldi.
Dalga geçiyorum.

Birazcık...

Ama ciddi, her bölümü yazdığım an okuduğun ve destek-
çim olduğun için teşekkür ederim, her zamanki gibi.

GİRİŞ

HADLEY – 7 AY ÖNCE

İş dönüşü, normalde başka bir güne kıyasla asla taşıyamayacağım bir enerjiyle merdivenleri çıkarken çantamı yanımda sıkıca tutuyordum. Genellikle bakımevinde on iki saatlik bir vardiyadan sonra beyaz spor ayakkabılarımı metal merdivenlerin üzerinde sürükleyerek, başım öne eğik bir şekilde ilerlerdim. Dairemiz üçüncü kattaydı. Her zaman, Lucy uyanmadan önce birkaç saat uyumak için yatağıma giderdim. Tam zamanlı bir iş, hemşirelik okulu ve Lucy'nin annesi olmak arasında uykuya zaman ayırmak oldukça zordu.

Ancak bu gece farklıydı. Yüzüm ışıldarken çantayı bir kez daha kavradım ve aklıma işte, Georgie ile yaptığım konuşma geldi.

“Eee?” Georgie, ben tuvaletteki iki kabinden birinden çıkarken kaşlarını kaldırdı. “Ne diyor?”

Elimdeki çubuğu tutarken yüzümdeki mutluluğu gizleyemiyordum. “Hamileyim.”

“Tanrım, evlat.” Başını salladı ve yavaşça gülümsedi. “İkinci çocuğu denemek konusunda ciddi olduğunu düşünmemiştim.”

“Lucy’nin yaşıtı bir erkek kardeş ya da kız kardeşle büyümesini istedim.” Bu, son zamanlarda sık sık verdiğim bir cevaptı çünkü haftalar önce, Scott’la başka bir bebek için denemeye karar verdiğimizizi söylediğimde, annemle babamdan buna benzer bir şey duymuştum.

Biraz tereddüt ettikten sonra, “Scott bir iş bulabildi mi?” diye sordu. Georgie’yi tanıyordum. Daha fazlasını söylemek istese de konu hakkında ne kadar savunmacı olduğumu biliyordu.

Onun mercek altına alan bakışını görmemek için aşağıya baktım. “Şu anda okula odaklanıyor. Sadece bir yılı kaldı...”

“Polis akademisine girdiğini sanıyordum,” diye sözümü kesti.

Öfke ve isteksizlikle yanaklarımın kızardığını hissettim. Scott’ın akademiye girdiğini insanlara söylediğim için kendimden nefret ediyordum. Onunla o kadar gurur duymuştum ki buna engel olamamıştım. “Olumlu sonuçlanmadı,” demekle yetindim.

Scott, onu bıraktığım aynı gün, annesini üç saat süren bir yolculukla onu oradan alması için ikna etmişti. Bir gün bile dayanamamıştı ve bunun beni şaşırtmış olmasını dilerdim. Hem kendimi hayal kırıklığına uğratmış hem de onun tarafından hayal kırıklığına uğratılmıştım. Onun sevdiği şeyi yapmasını istiyordum ancak sadece bir gün bile geçmemişken, planları hakkında bu kadar hevesli konuşmasından nefret ediyordum.

“Ah, şimdi ne yapacak?” diye sordu Georgie.

“Doktorluk,” dedim yüzümü buruştururken. Georgie başını salladı, etkilenmemişti ya da belki de bu tepkisi gergin ifademe karşı olarak gelmişti.

“Bu uzun bir süre.”

Omuz silktilim. “Bu konuda heyecanlı görünüyor.” Polis

olmaya da hevesli görünüyordu. Gözlerimi kapattım ve ondan her şüphe duyduğum an için kendimden nefret ettim. Ona en çok inanan kişi ben olmalıydım ve öyleydim de... Ancak son zamanlarda, belki de artık öyle değildim. Sandığım kadar kolay bir durum değildi.

Bir kızın kaçınılmaz çöküşü beklemeden önce katlanabileceği çok sayıda hayal kırıklığı vardı. Scott'ın herhangi bir şey yapması benim için bir sorun değildi. O, olması gerektiğini düşündüğü tüm bu şeylere takılı kalan kişiydi. Polis akademisini ele alalım... Aylar boyu süren heyecanına rağmen akademiye başlamadan bir hafta önce onun değiştiğini hissetmiştim. O sabah, onu uyandırmamış olsaydım hiç gitmeyeceğini bile düşündüm. Bundan sonra, avukat olmak istediğini söylediği bir dönem geçirmişti. Şimdi ise doktor olmak istiyordu. Bunların arasında, McDonald's'ta bir işe girmişti ama bir hafta sonra müdürle başa çıkamayacağını söyleyerek istifa etmişti. Mezuniyetten sonra hamile olduğumu öğrenmiştik. Scott, Family Dollar'da* bir iş bulduğunda umutluydum ama bu bir haftadan daha kısa sürdü. Q zaman sertifikalı bir hemşire yardımcısı kursuna katıldım. Sonra bakımevinde çalışmaya başlamıştım.

Açıkçası, Scott'ın hiçbir zaman bir işte tutunamayacak biri olduğuna inanıyordum. Aklına koyduğu işe sahip olduğunda hayatımızın nasıl olabileceğine dair güzel tablolar çizmek konusunda iyiydi.

Aslında, hayatımızı seviyordum. Mutlu olduğumuzu düşünüyordum. Lucy'yi planlamamış olmamıza rağmen, onu tüm kalbimizle seviyorduk ve bu konuda Scott'ı suçlayamazdım. Bu yüzden babam bana aptal dediğinde bile onun yanında durmuştum. Scott, ben çalışırken Lucy'ye bakıyordu, çalışan kişi olmaktan tamamen memnundum. Kazancı sağ-

* Family Dollar Stores, Inc., bir Amerikan çeşitli mağaza zinciridir. -ç.n.

layan ben olurken o evde kalan bir baba olabilirdi, lanet olası yirmi birinci yüzyıldaydık. Zaman ve işler değişiyordu ancak insanlar hâlâ kadınların faturaları ödüyor olmasına olumsuz bakıyordu.

Belki yıllar sonra, Scott tıp fakültesini bitirdiğinde ve çocuklarımız biraz daha büyüdüğünde istediği o doktorluğu yapabilirdi. Belki de yapmayabilirdi, her iki durumda da onu seviyordum. Evet, Scott iş konusunda tembel olabilirdi ama o Lucy'nin babasıydı. Lise boyunca çıktığım adamdı ve karnımdaki, yakında doğacak olan oğlumuzun ya da kızımızın babasıydı. Tüm bunları ben seçmiştim, yaşadığım hayatı, Scott'ı, Lucy'yi ve hatta küçük dairemizi; çünkü bir yıl sonra işlerin bizim için daha iyi olacağını biliyordum. Hemşirelik programını bitirip istediğim hastanede iş bulacaktım. İş arkadaşlarımı ve hastane sakinlerini seviyordum ama çalışma saatleri hakkında endişeliydim ve ailemin daha iyi bir maaşa ihtiyacı vardı.

“Evet, ancak üstesinden geliyoruz. Ben çalışırken o Lucy ile evde kalabiliyor,” dedim dürüstçe.

“Beni ciddiye alma, Hadley. Bir erkeğin çalışmak yerine evde video oyunları oynamasını anlamak için fazla yaşlı olduğumu biliyorsun.” Çıkışa doğru yürürken kaşlarını çatı.

“Şu anda evde Lucy'ye bakıyor,” dedim ona.

“Elbette bakıyor, şimdi uyku vakti. Uyurken çok fazla bebek bakıcılığı yapması gerekmiyor. Sen dersteyken de ona bakıyor mu?”

Yanağımın içini ısırđım. İçgüdüsel olarak Scott'ı savunmak istiyordum. Bu tür konuşmaları defalarca duyduğunuzda gerçekten sıkıcı oluyordu. Eğer Scott'ın planları yoksa, Lucy'ye bakıyordu ama ne yazık ki, sık sık dışarı çıkıyordu ve ben işten sonra derslerim olduğu için Lucy'yi ebeveynlerime

birakıyordu. Genellikle onu alıp eve getirdikten sonra birkaç saat uykuya bile dalamazdım; çünkü o uyanık olurdu ve Scott benim tekrar çıkma vaktim gelene kadar eve dönmezdi.

“Ara sıra bakıyor,” diye yanıtladım. Az önce bulutların üzerindeyken sadece birkaç dakika içinde kendimi yere çakılmış hissediyordum. Elimdeki gebelik testine baktım. “Mutluyuz, Georgie. Benim için mutlu olmanı istemek çok mu fazla? Bu bebeği ne kadar çok istediğimi biliyorsun.”

Derin bir nefes alıp yanıma geldi ve büyük kollarıyla bana sarıldı. “Üzgünüm. Mutlu olduğumu biliyorum. Artık bundan bahsetmeyeceğim.”

“Hep aynısını söylüyorsun,” dedim suçlayıcı bir şekilde. Yine de benden uzaklaştığında gülümsüyordum.

“Her zaman da böyle yapacağım. Daha iyisine lâıksın.”

“Babamdan daha kötüsün.” Dudağımı büzdüm.

“En iyi çalışanımsın ama bana aptal kızımı hatırlatıyorsun.” Omzumu sıvazladı. “Seni gelecek yıl kaybetmeyi dört gözle beklediğim söylenemez.”

“Seni görmeye geleceğim,” dedikten sonra çubuğu kaldırıp aramızda salladım. “Şimdi... Beni tebrik edecek misin yoksa etmeyecek misin?”

“Önce doktora git ve emin ol,” dedi ve surat astığımı görünce ekledi. “Senin için mutluyum.”

Karnımı tutup gülümseyerek baktım. “Scott’a söylemeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Acaba başka bir kızımız mı yoksa yaramaz bir erkek çocuğumuz mu olacak?”

“Lucy on erkek çocuğu kadar yaramaz zaten.”

Güldüm. “O küçük bir şeytan.”

“Hadi git,” eliyle beni uzaklaştırdı.

Kolumdaki saate baktım. “Molamın bitmesine hâlâ on dakika var.”

“Hayır, eve git demek istiyorum. Bir sefer için bu gece işlerimiz düzgün gitti ve adama söylemek için beklemene gerek yok. Hadi git.”

Ellerini tuttum ve sıktım. “Gerçekten mi? Sen en iyisisin.”

Ellerini çekti ve kaşlarını çatı. “En iyi öğrencim ellerini yıkamadan bana hamilelik testiyle yapışan biri.” Parmaklarını sallayarak lavabolara doğru yürüdü. “Görüyor musun, bu yüzden bu gece eve gitmen gerekiyor”

Hamilelik testini formamın cebime sokarken sırttım ve ellerimi yıkamaya gittim. “Artık ellerimi yıkamadan bu banyodan çıkmayacağımdan eminsin. Sadece biraz heyecanlandım.”

Merdivenlerin son basamaklarını çıktım. Oturduğumuz bölge pek iyi bir yer değildi ama kendime, üniversiteden mezun olduğumda buradan ayrılabilceğimizi söyleyip durmuştum. Aynı sözcükleri tekrar tekrar mırıldanırdım, sadece üç yıl daha... sadece üç... Farkına varmadan iki yıl böyle geçmişti ve şimdi sadece bir yıl daha kalmıştı... Sadece bir tane daha ve sonra okulu bitirdiğim için ipotek borcunu ödeyebilecektim. Ulusal Hemşirelik Lisans Sınavı’m –kısaca NCLEX– geçecektim ve olmam gerektiği gibi lisanslı bir hemşire olacaktım. Bu arada, taşınacağımız gün için kredilerimi temizliyordum. Başlangıçta kredi geçmişim olmadığı için benimle çalışacak bir kredi kartı şirketi bulmak kolay değildi ama şimdi, çabalarım sayesinde geçen yıl ilk arabamı –benzin konusunda harika ve uygun fiyatlı olan beyaz bir Ford Focus’u– satın aldığımı gururla söyleyebilirdim.

Babam, Scott konusunda başımı ağrıtmaktan vazgeçmezdi ve ben onun aşk hayatımla ilgili söylediklerini asla dinlemezdim ama her konuda beni rahatsız etmesine de izin verirdim. Büyürken, bize *asla bir erkeğe bağımlı olmamamızı* söyleyip durmuştu. Ehliyetlerimizi aldığımız gün, her birimize birer hurdalık araba alıp bize vereceği her şeyin bu

olduğunu söyledi. Babam bize lastikleri ve yağı nasıl değiş-tireceğimizi öğretmişti. Kredi geçmişimi toparlamak istediğimi söylediğim gün de bunun iyi bir fikir olduğunu söyle-di. Sonra bana, Scott'ın kişisel bilgilerime veya başka bir şeye ulaşmasına izin verirsem derimi canlı canlı yzeceğini söyledi. Babam arabamı aldığım gün bile benimle beraber gelmişti. Her araç hakkında fikrini belirtip satıcıyla konuşur-ken yanımdan ayrılmamıştı. Ne yaptığını biliyordum. Araba satıcısının beni dolandırmasına izin verip vermeyeceğimi görmek istiyordu çünkü babam sık sık bana çok yumuşak olduğumu söylerdi. İnsanlara beni suistimal etme fırsatını verdiğime inanıyordu. Anneme çok benzediğimi de söylerdi ama annem babamın çenesini kaparken bana hiç de yumu-şak kalpli gibi görünmüyordu.

Ancak görünüşe göre, annem ve ben yumuşaktık. On yaşındayken, ev işleri yaparak kazandığım beş dolarlık banknotu benzin istasyonunda kaldırımında oturan bir adama vermiştim. Adam, yiyeceğe ihtiyaı olduğunu söyleyen bir karton levha tutuyordu. Annem de ona para verdiğinde ba-bam bizi adamın yalan söylediği konusunda uyardımıştı. Aynı adamı birkaç saat sonra temiz giyinmiş bir şekilde kendi arabasına binerken görene kadar böyle bir şeyin sahtesinin yapılabileceğini bile bilmiyordum, ayrıca elinde yirmi dört-lk bir bira kutusu vardı. Babam başını sallayıp hiçbir şey dememişti.

Babam Lucy'i severdi. Olivia ve bende olduğu gibi Lucy'i de tüm varlığıyla sevmişti ama ona karnımda taşıdı-đım bebeği doğurmak istediğimi söylediğimde beni bundan vazgeçirmeye çalışmıştı. Scott hakkındaki yargılarını hiçbir zaman aşamamıştı. Her zaman bir arada kalmayı srdre-meyeceğimizi dile getirirdi fakat ben buna katılmıyordum. Genç olmama rağmen hayatımı otuz yaşındaki insanların

yarısından daha iyi bir şekilde düzene sokmuştum. Scott ve ben genç yaşta ebeveyn olan ilk kişiler değildik. Etrafımda bizim gibi birçok genç aile görüyordum, her şeyin üstünden geliyorlardı. Dünya, hayatını beraber geçiren genç kalplerle doluydu... Yaşlı ve buruşmuş bile olsalar, bu sonsuza dek böyle devam edecekti.

Kapıyı açmak için şifremizi tuşlarken sırtıyordum. Scott benim ilk ve tek aşkımdı ve son olacağını da biliyordum.

Scott'ı, Lucy'yi ve karnımdaki küçük şeyi seviyordum. Büyükbaba Will, bebeği gördüğü anda kabullenirdi, o kolay bir insandı. Bunun üstesinden gelecektik. Birkaç yıl içinde babam da tüm mücadelelerimin buna değer olduğunu görecekti.

Saat biraz geçti. Her gün sekiz civarında iş için evden çıkar, beş veya altı civarında eve döner, sonra hızlı bir şekerleme yapıp derse giderdim. Scott muhtemelen uyuyordu ya da geçen yıl Noel için kredi kartımla aldığım PS4 ile oynuyordu ama oturma odasına girdiğimde her yer karanlıktı. Televizyon ve PS4 de en az oda kadar sessizdi ve kanepedeki küçük figürü fark ettiğimde irkilmiştim.

“Lucy?” diye fısıldadım ona doğru eğilirken.

“Anneciğim?” diye mırıldandı hafifçe kafasını kaldırıp.

Otururken uyuyakalmıştı. “Ne yapıyorsun? Neden yatağında değilsin?” Onu kucağıma alıp alnına bir öpücük bıraktığımda minik kolları boynumu sardı ve bacakları içgüdüsel olarak belime dolandı. Bu her zaman kalbimi eritiyordu.

“BeeBee'nin kıkırtıları beni uyandırıp durdu.” O anda, başımdan aşağı bir kova buz dökülmüş gibiydi. Gülümsemem kaybolurken kalbim hızlanmaya başladı. BeeBee, Lucy'nin kuzenim Briana'ya taktığı isimdi. Adını hiçbir zaman doğru söyleyememişti.

“Briana mı burada?” diye sordum yavaşça. Belki de bu

Senden Bir Parça

Lucy'nin gördüğü saçma bir rüyaydı. Briana asla buraya gelmezdi. Liseden beri onunla bir araya gelmemiştik. Hayatımda bir çocuk varken, onun için yeteri kadar eğlenceli olamıyordum.

“Evet, babamla beraber yatak odasındalar.”

Evren şu anda bir yüzleşmeye ihtiyacım olduğunu biliyor olmalıydı ki çok geçmeden Briana'nın kahkahasını ve ardından Scott'inkini duydum

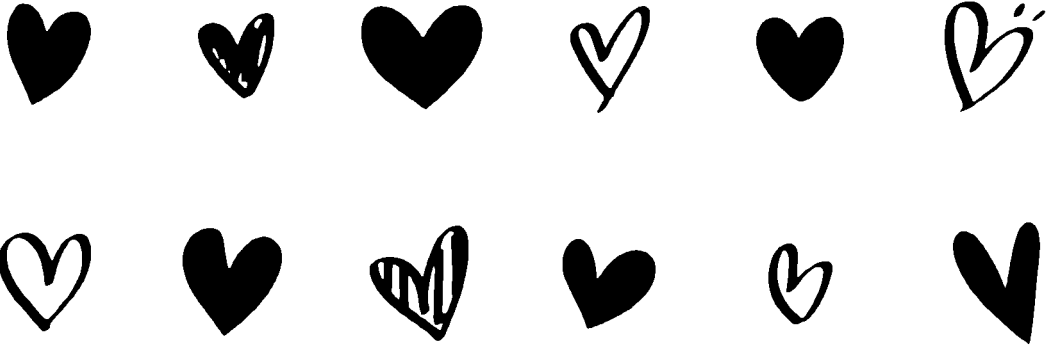
“Onun burada olmasından hoşlanmıyorum,” diye fısıldadı Lucy bana daha sıkı sarılırken.

Kan boynuma ve yüzüme hücum ederken sendelemiştim ama onu sımsıkı tutmaya devam ediyordum.

İçimde hissettiğim o gençlik aşkım bir anda yaşlanmıştı ve kırış kırış olmuştu. Benim tek ve biriciğim... Tüm inancım yanıp kül olmuştu, tamamen yerle birdi.

Hayat, düşüncelerimi ve planlarımı çiğneyip tükürmüştü.

Ah, Hadley. Ne kadar da aptalmışsın...

BÖLÜM BİR

ELIJAH – GÜNÜMÜZ

Olgunluk seviyemizi kendimizin seçtiğine inanırdım. Hayatta bazı şanslı piçler vardı ve ne isterlerse onu yapabilirlerdi. Aileleri vardı ve Tanrı korusun, çocukları da vardı. Bir de geri kalanlar vardı, bizler. Hayatımızı çalışarak ve büyük paralar kaldırarak, evet tam anlamıyla bunu yaparak, geçiriyorduk. Bazılarımız yaptığı şeyden keyif alıyordu. Daha alt düzeydeki ölümlüler ise sadece ihtiyaç duydukları şeylere sahip olabilmek için sevmedikleri bir kariyere –insanları memnun etmek için yemek yapmak gibi– sıkışıp kalmışlardı. Bazı insanlar bu tiplerden birkaçım aynı anda bünyesinde barındırıyordu. Bir kişi bu listede birden fazla şeye tik koyuyorsa –aile, çocuklar ve köpek gibi– o kişinin sefil durumda olduğunu varsayardım. Mağazanın içinde çocukları kovalarken yetişkinlerin yüzlerindeki yorgunluğu görüyordum. Bu inkâr edilemezdi. Kimse beni başka türlü düşünmeye ikna edemezdi.

Ben mi? Yalnız olmayı işimi sevdiğim kadar seviyordum ve rutinimi yaşamaktan asla bıkmazdım. Şahsen, pişirme

konusunda baktandım ve nasıl yapacağımı da öğrenmek istemiyordum. Neden bir saatimi çizim ya da grafik tasarım yapmak yerine yemek pişirmekle geçirecektim ki? Gerçek şuydu ki, sahip olduklarımın hepsini sadece kendime ve isteklerime öncelik verdiğim için elde etmiştim. Yani, bir de annem vardı ve onun dışında başka kimsem yoktu. Sanırım Hank de sayılabilirdi. Bütün hayatım boyunca bana bir baba gibi davranıp anneme de hak ettiği saygıyı göstermişti ama bu kadardı. Tamam... Belki de iki dükkanımdaki adamlar son birkaç yılımı tamamen izolasyonda olmamdan daha iyi bir hâle getirmişlerdi ama hepsi bu kadardı. Gerçekten.

İki dövmeci dükkanım vardı ve birini sadece altı ay önce açmıştım. Yeni dükkanım Devil's Lair* annem sayesinde açılmıştı. Bana her gün kırsal memleketim Sassafra, Alabama'ya geri dönmem için yalvarmıştı, böylece beni daha çok görebilecekti. Mükemmel bir yer bulmak ve inşa etmek birkaç yılımı almıştı ama önceliklerim sayesinde bunu başarmıştım. Benim için en önemli olan şey, annemdi. Diğer değişiklikler arasında bir ev satın almak da vardı. Yine de hâlâ şikâyet etmeye devam ediyor, bir ev satın almamın çok vaktimi aldığını söylüyordu.

Yine de oradaydım fakat annem, resim yapma ve grafik tasarımları arasında yaptığım iş miktarını anlayamıyordu. Devil's Poke**taki tüm müşterilerimi –işletmelerime çok yaratıcı isimler vermemiştim– ve dükkânları yönetiyor olduğumu bile göz önünde bulundurmuyordu. Her şeyi yapmak için yeterli zamanım yoktu.

Ancak yine de onun için oradaydım.

Marketin otoparkına arabamı park ederken derin bir iç

* Şeytanın Yuvası anlamına gelmektedir. –ç.n.

** Şeytanın Dürtüsü anlamına gelmektedir. –ç.n.

çektim. Pişirme konusunda bir sikim bilmesem de atıştır-
malıklar konusunda ciddi uzmanıdım. Beni atıştırmalık
yiyeceklerin Kral Kong'u olarak adlandırabilirdiniz. Bu be-
ceriksizliğim için annemi suçluyordum. Tüm o yıllar boyun-
ca beni beslememeliydi. Şimdi geri kalan hayatım boyunca
pişirmeyi planlamıyordum çünkü çok tembeldim, şey yani
meşguldüm.

Motoru kapattığım anda telefonum çalmıştı. Şarj kablo-
sundan çekip çıkardım ve ekrandaki ismi görünce iç geçir-
dim. "Evet?" Arabadan indim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

"Görüşürüz demedin," dedi Lindsay.

Anahtarlarımı cebime sıkıştırdım. "Yani?"

"Her zaman götlük yapıyorsun," diye mırıldandı telefo-
nun ucundan. "Bana senin yanına taşınmamı teklif etmeye-
cek miydin?"

Güldüm. "Neden yapayım bunu?"

"Bu kadar aptalca bir şey için böyle davranma," diye tıs-
ladı. "Sen bir kez bile çıktığımızı söylemezken resmen çıktı-
ğımızı nereden bilebilirdim ki?"

Bu çocukça oyun için kullandığı mantık gerçekten bu
muydu?

"Hah, sikeyim. Bilmiyorum, belki de benim evimde ka-
lırken sürekli bacaklarını benim için açtığın tüm o zaman-
lardan bunu çıkarabilirdin," diye terslediğimde motorlu
arabalardan birindeki yaşlı bir kadın bana ters ters bakmış-
tı. "Paylaşmayı seven bir adam gibi göründüğümün farkın-
da değildim."

"Aman Tanrım! Ben seni aldatmadım!" diye bağırdı.

"Bu seni gözlerimin önünde Chris'in numarasını almanı
engellemedi."

“Ortaya çıkıp, ‘Hey, bu kız benim’ diyebilirdin ama sen de bunu yapmadın, değil mi?” Nefes verdi. “Boş versenc. Eğer bana senin de istekli olduğuna dair bir işaret verseydin, tamamen senin olurdum.”

Buraya gelirken darmadağın olmuş saçlarımın arasından parmaklarımı geçirdim. “Tam olarak ne yaptığını biliyorum,” diye mırıldandım.

Güldü. “Hâlâ deneyebiliriz, biliyorsun değil mi? Hadi, yeniden başlayalım.”

Onunla konuşmak taş duvara karşı konuşmaktan farksızdı.

Hayır. Lindsay’i önceliğim hâline getiremezdim, özellikle ben onun şikâyetlerini dinlemiyorken bu olmazdı. O, oyun oynamaktan hoşlanan bir kadındı, bense herhangi biri için piyon olmayı reddediyordum.

Denemiştim. Gerçekten denemiştim. Onunla bu kadar uzun süredir beraber olmamın tek sebebi, her şeyi benim için kolaylaştırıyor olmasıydı. Her gece, hiçbir beklentisi olmadan bana gelmişti. Onu Chris ile flört ederken yakaladığım geceye kadar, onun da benim gibi sadece fiziksel bir şeyler istediğini düşünüyordum. Devil’s Poke’ta benim için çalışan dövmeciyi gerçekten kıskanmamıştım. Gözlerini kırpış şeklinden, Chris’e numarasını verirken bana attığı kötücül gülümsemeye kadar, her şey onun için bir oyundan ibaretti. Bir Neandertal* gibi onu sahiplenmemi istemişti ve ben bunu yapmadığım zaman da aramızdaki şeyi kurtarmak mümkün olmamıştı.

Hiçbir şey istememiştim. Yalnızlığı tercih ediyordum. Ben çalışırken sessiz olduğu sürece yanımda durmasına aldırmış etmemiştim. Lindsay bunu bilen benim tanıdığım tek

* Neandertaller, yaklaşık 40.000 yıl öncesine kadar Avrasya’da yaşamış arkaik insanların soyu tükenmiş bir türü veya alt türüdür. -ç.n.

kadındı, bu yüzden onu bir öncelik hâline getirmiştım ama bu artık sona ermişti. Artık bir önceliğim olamazdı.

“Chris’i aramalısın,” dedim bir süre sonra.

“Aslında, cumartesi günü onunla bir randevum var. Sadece son bir kez denemek istemiştım.”

Kafamı salladım. *Bu beni şaşırtmamıştı.* “Chris iyi bir çocuk. Ondan faydalanmaya çalışma.” Protestoları başladığında telefonu suratına kapatmıştım. Mağaza için karşıya geçmeden önce yolun iki tarafına da baktım. Bir alışveriş arabasına ihtiyacım yoktu. Sadece atıştırmak için birkaç şey almayı planlıyordum. Evde yaptığım tek şey abur cubur yemektir. Yemeği hep dışarıdan yedim.

Önce bir kutu çikolatalı süt almıştım ama sonra düşündüm ki evde henüz hiçbir şeyi halletmemiştim, bu yüzden onu geri koydum. Sadece elektrikle suyu bağlatmıştım ve tanıdığım birkaç adamı da eşyalarımı taşımaları için tutmuştum. Arabamın arkasında birkaç eşya vardı ama kalan her şey evdeydi ve benim halletmemi bekliyordu.

Annem onu ne kadar sevdiğimi bilse iyi ederdi. Otuz yaşında, kendi işine sahip başka hangi adam sırf annesi yalvardı diye memleketine geri dönerdi ki? Eşyalarımı boşaltmam bütün haftamı alırdı, belki de daha fazla çünkü yarın dükkânda bir bacak ve iki sırt dövmesi randevum vardı. Tabii, eğer gelirlirse.

Sonra Little Debbie keklerine yöneldim ama süt konusunda hâlâ biraz somurtkandım, bu yüzden dönüp sütü geri aldım. Tembel kıçım her şeyden önce buzdolabını fişe takabilirdi, böylece kahrolası sütümü içebilirdim. Zebra keklerimi ve Nutty Buddy’lerimi aldıktan sonra cips koridoruna geçtiğimde bir panik anı yaşamıştım çünkü hiç Funyuns cip-

si görememiştim ve nedenini daha sonra fark ettim. Sadece bir tane kalmıştı ve o da yanındaki Lay's ciplerinin arkasında kalıyordu. Kafamı sallayıp kendi kendime gülümsedim ve "Sorun yok," dediğim anda iki küçük el uzanıp benden önce davranarak cipsi aldı.

"Hey," dedim örülmüş sarı saçlarına bakarken.

Başını yavaşça bana çevirip merakla kaşlarını kaldırdı ve yukarı baktı. "Bana mı diyorsun?" Çocuk en fazla üç yaşındaydı, yanında kimsesi yoktu ve lanet olası Funyuns'larımı çalıyordu!

"O cipsi bana vermeye ne dersin?" diye sordum nazikçe.

Küçük elleriyle tuttuğu cipse baktıktan sonra, ki o cips *benimdi*, yukarı baktı. "Hayır. Kendi cipsini al." Ardından arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Ailen nerede? Küçük çocuklar senin gibi erken yaşlarda hırsız olsalar bile tek başlarına dolaşmamalılar."

Kaşlarını çatığında küçük burnu kırışmıştı. "Onu bıraktığım yerde duruyor." Dondurucu kısmında eğilmiş sarı bir kafayı işaret etti. Ben annesini incelerken küçük kız da beni inceliyordu. O kaşlarını çatmadan önce gözlerini kollarımda gezdirdiğini görmüştüm. "Büyükbabam her zaman anneme dövmelemin kadınlara yakışmadığını söyler," dedi.

"Öyle mi?" Başımı eğdim. "Büyükbaban kulağa hoş şeyler söylüyormuş gibi gelmiyor."

Ağzı kocaman açıldı. "Kollarında şeytanlar var çünkü sen de bir şeytansın."

Birden sıçrayıp tısladığımda irkilerek Funyuns'u düşürdü ve annesine doğru çığlık atarak kaçmaya başladı. Ben de eğilip cipslerimi aldım ve sırtarak ilerideki raflara ilerleyip dondurulmuş pizzalara yöneldim. Hiç değilse bunu kolayca

ısıtabilirdim, sonra kasaya geçtim. Kasada, çirkin dedenin kötü hırsız annesine alışveriş sepetindeki eşyaları boşaltırken yardım ediyordu.

Küçük Hırsız yukarı baktı, gözleri büyüdü ve bakışları yaşına göre en mümkün olacak şekilde sertleşti. Elimdeki cips poşetini görünce annesini çekiştirerek, “Anne, anne,” diye söylenmeye başladı.

“Ne oldu, Lucy?” Annesi çantasını sıkıca kavramışken kasada ürünlerini geçiriyor ve ürünlerini öne doğru ittiriyordu. Yağlı sarı saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Muhtemelen bir veya iki gündür saçlarını şampuanlamıyordu. Çatlamış tırnaklarından, makyajsız solgun ve yorgun yüzüne kadar, görünümü umursamadığı açıktı. Onu daha uzun süre izledikçe, daha da rahatsız oluyordum. Devletin yardımıyla geçindiğini düşündüğümde derin bir nefes aldım. Birkaç dakika içinde, EBT kartını pos cihazında kaydırarak ürünlerini ödemek için kullanacaktı.

Bir suçluluk duygusu içime dolmuştu. Annem beni büyütürken aynı bu durumdaydı ve Hank ile tanışmadan önce masamızdaki yiyeceklerin çoğu gıda kuponlarıyla alınıyordu, ancak ben sistemden faydalanmaya çalışan çok insan görmüştüm, bu yüzden her seferinde böyle birini bir mağazada gördüğümde gerçekten tiksinti duyardım.

Hiç kimse annem gibi değildi. O kendine özeldi ve bunları düşündüğümü bilse beni azarlardı ama kendimi durduramıyordum.

“O şeytan tapıcısı cipslerimi çaldı.”

Siktir. Resmen, kolunda şeytan resimleri olan adamdan bir anda şeytan tapıcısı hâline gelmiştim. Bu çocuğun dükkanlarım hakkında ne söyleyeceğini duymak istemezdim, korkunçtu, her yerde şeytan portreleri vardı. Korkunçtu!

Anne, kafasını kızının sesiyle yukarı kaldırmıştı. Kızının işaret ettiği yere, yani bana bakmak için etrafa göz gezdirdi ve sonra acınacak bir şekilde kıpkırmızı oldu. Gözleri gördüğüm en parlak mavi tondu ya da belki solgun ve hasta görünümlü olduğu için gözleri öne çıkıyordu. Utancından o kadar kızarmıştı ki son derece dikkat çekici hâle gelmişti.

“Lucy, bu hoş değil! Neden böyle diyorsun?” diye sordu. Yüzünü sıvazladı ve bana bakmamaya çalışarak kızına döndü.

“O, Funyuns’umu çaldı!” Kızının yüzü de kıpkırmızıydı. İkisi de oldukça uyumlu görünüyorlardı.

Anne dikleşip yüzü acıyla buruşmuş şekilde sırtına elini koymuştu ve o zaman fark etmişim... Şaşırtıcıydı, neden daha önce fark etmemiştim? Kadın hamileydi. Toplumun ihtiyaç duyduğu şey tam olarak buydu, başka bir küçük terörün etrafta özgürce koşturması. Benim tarafımdaki küçük cips poşetlerini işaret etti. “Bir poşet al da ödeyebileyim. Ayrıca söylediklerin için özür dile.”

Küçük kız alışveriş arabasının etrafından sürünerek geçti ve bana doğru dönerek küçük bir Funyuns poşetini kapıverdi. “Üzgünüm,” dedi. Dilini çıkarıp annesinin göremeyeceği mükemmel bir açıdan bana dik dik baktı.

Hilekâr.

“Buna gerçekten dikkat etmelisin.” Ellerim dolu olduğu için çocuğu işaret edemiyordum ama anlaştım diye kafamı çocuğa doğru hızlıca salladım.

“Bu mu?” Annenin kaşları biraz daha yükseldi. Kaşlarını çatarken benimle göz teması kurmamaya çalıştığını unutmamıştı.

“Çocuğun,” diye mırıldandım.

“Evet, çocuk,” dedi bana. “*Bu değil.*” Kızına baktı. “Haydi, Lucy. Kötü adamdan uzaklaş.”

Alaycı bir şekilde homurdandım. “Sanırım bu, şeytan tapıcısından daha iyidir.”

Kaşlarını kaldırarak bana öfkeli bir şekilde baktı. “Sana şeytan dememizi mi tercih edersin?”

“Bana uyar.” Çocukların, ebeveynleri onları aynı gerginlikle yetiştirdiğinde küçük pislikler olmaktan başka umudu yoktu. Kendisinin de dükkanlarımın adını duymak isteyeceğine emindim.

Kaşlarını çattı ve ödeme yapmak için döndü. Bir banka kartının makineden geçtiğini görünce şaşırdım. Demek ki ona bakan bir adamı varmış... Sadece adamını elde tutmak için bebekler mi doğuruyordu? En azından kendine biraz daha iyi bakabilirdi diye düşündüm. “Ne var?” dedi, ben hâlâ ona bakarken.

Umursamadan omuz silktim. Kadın çantasını kapatarak lanet kapıdan çıkmadan önce çocuğunu bir kez daha azarladı. İyi olmuştu.

Eşyalarımı bıraktım ve yavaşça ellerimle gözlerimi kapattım. Nihayet kalın kafam olanları algılayabilmişti. Bir çocuğun cipslerini çalmıştım. Ahlaksızlığımın sonu gelmiyordu.

Yeni evim markete beş dakikalık uzaklıktaydı. Evin sevmediğim tek yanı, apartmanların dip dibe olmasıydı. Muhtemelen istemediğim türden şeyler duyacaktım ama harika bir anlaşma yapmıştım. Ayrıca ev harikaydı. Demek istediğim, en azından annem öyle düşünüyordu çünkü kararı benim yerime o vermişti. Onun istediği gibi orada yaşayacaktım ve kirayı ben ödeyecektim ama benim ne düşündüğümün hiçbir önemi yoktu. Belli ki durum böyleydi. Her neyse.

Bana emir vermesine izin vermeyi bırakmam gerekiyordu.

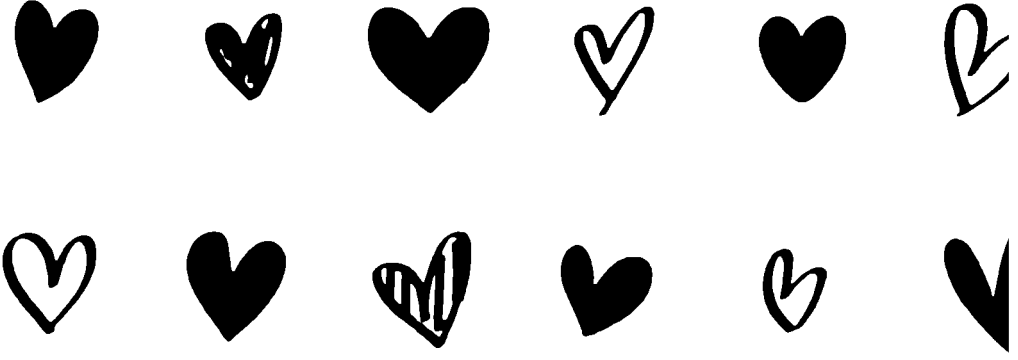
Garaj yoluna girerken annemin, yerine bana emir verecek başka birini bulduğumda bunu yapmayı bırakacağını söylediğini neredeyse duyabiliyordum. Market poşetlerimi kaparak arabadan çıktım. Kilidi kapatmadan önce, yan apartmanın otoparkından bir ses duydum.

“Lucy, bunlar için yardımına ihtiyacım olacak.”

Tanıdık sesin kime ait olduğunu anlayabilmek için aracımın etrafından dolaştım. Marketteki kadın, Küçük Hırsız’ı bebek koltuğundan çıkarıyordu. Koltuktan aşağıya indiği anda tıpkı şeytan dedektörü gibi radarları çalışmaya başladı. Daha sonra gözleri etrafı hızla taradı ve beni fark etti.

İnce kolunu kaldırıp beni işaret etti. “Şeytan tapıcısı!”

Ah, siktir.

BÖLÜM İKİ

HADLEY

İşte benim şansım.

O anda gökyüzüne bakıp *neden ben* diye bağırarak istedim ama bunun yerine, panik içindeki bakışlarımı arabadan çekip dev adamın üzerine diktim.

Elinde market poşetleriyle bile Piggly Wiggly'de* içime korku salan biriydi. Uzun boylu, huysuz ve dövmesi olan ürkütücü adamların etrafında rahat hissetmezdim. Salgıladığı testosteronu bir mil öteden hissedebiliyordum hatta bu mesafeden bile gözlerinin beni bir sinek gibi ezdiğini hissedebiliyordum.

Gerçekten boş eve taşınan adam o muydu? Piyasada neredeyse bir yıldır satılıktı. Belki birkaç ay sonra satılmadan önce onu kapabilirim diye düşünmüştüm. Tabii ki, geçen ay satılık levhasının kaldırıldığını ve taşınanların burada olduğunu görünce bu hayal olmuştu. O kimdi? Onun ev sahibi olduğuna inanmayı reddediyordum.

Gözlerimi kapattım ve mırıldandım, *sadece dört ay daha, sadece dört ay daha*. Hemşirelik okulunu bitirecektim. Sına-

* Piggly Wiggly*, Amerika'nın ilk self-servis marketidir. -ç.n.

vı geçecektim. Hastanede iş bulacaktım. Bu apartmanlardan ayrılacaktım. Tüm hedeflerimi tamamlamaya bu kadar yaklaşmak sinirlerimi bozuyordu.

Eli sanki kaygımı hissedebiliyormuş gibi doğrudan masaneme bir tekme attığında bacaklarım içeri bükülmüştü. Kötü Adam-Şeytan-Cin Tapıcısı'ndan uzaklaşıp açılan bagaja doğru koştum. "Anneciğinin bunları taşımasına yardım et. Tuvalete gitmem lazım." Derin bir nefes aldım ve Lucy'ye karşı yüzümü buruşturdum. "Dik dik bakmayı kes ve Tanrı aşkına, adamı işaret etmeyi de bırak!"

Elini indirerek bana doğru yürüdü. Mağazadan çok fazla şey almanın akıllıca olmadığını biliyordum. Birincisi, üç kat merdiveni çıkmak için *fazla hamileydim*. Bu da ağırlık taşıyamayacağım anlamına geliyordu. İkincisi, maaş gününe kadar meyve suları ve donmuş pizzalar harici bir şeye para harcayamazdım. Lucy'ye pizzaları taşıması için verirken, ben de meyve sularını aldım. Daha sonra bagajı kapatarak hamile bir kadının yapabileceği kadar hızlı bir şekilde hareket etmeye koyuldum.

İkinci katta kendi kendime, "Tuvalet, tuvalet, çok tuvaletim var" diye bir şarkı uydurarak söylenmeye başladım.

Bunun üzerine Lucy de, "Annem tuvalete gitmeli, gitmeli, çok tuvaleti var" diyerek bana eşlik etti.

Kapıdan içeri fırladım ve meyve suyunu yere attım. Tuvalate koşarken bir yandan da, "Kapıyı kapattığından emin ol!" diye Lucy'ye seslendim. Sürekli sırt ağrısı çekiyordum ve aynı şekilde vajinam da ağrıyordu. İdrar yapmayı durduramıyordum. Geçen hafta doktora gitmişim ve zaten iki santimetre açıklık olduğunu söylemişti. Bu noktada dikkatli olmam gerekiyordu. Eli, bu hamileliğin bitmesi için hazır olsa bile en az bir ay daha olduğu yerde kalmalıydı.

Ellerimi yıkarken aynada kendime bir göz attım. Lanet olsun, çok berbat görünüyordum ama bununla ilgili bir şey yapacak enerjim yoktu. Belki Eli doğduktan sonra... *Hadley, sen berbat bir yalancısın.*

Gerçek şu ki, Scott hayatımdayken bile kendime zaman ayıramıyordum. Bu da bu günlerde, kendimle ilgilenmek için kesinlikle zamanımın olmadığı anlamına geliyordu.

Düzelecekti.

Scott'ın ihaneti aylar önce olduğu kadar fazla acıtmıyordu... neredeyse. Scott'ı ve Briana'yı o gece kovduktan sonra, korkunç bir şekilde hissizleşmişim. Lucy'nin birkaç saat boyunca kelimeleri dışarı çıkarmak için uğraşmasından sonra nihayet çöküp ağlamaya başlamıştım. Daha fazla ne söyleyebilir ya da ne de yapabilirdim ki? Sahip olduğum her şey ayağımın altından çekilip alınmıştı. Tanrım, ne kadar aptaldım. Ne kadar ahmaktım. Kendimden o kadar utanıyordum ki... Bir başkası hayalini yok ettiğinde insanın bu kadar hızlı olgunlaşabilmesi şaşırtıcıydı. Prens sadece bir kurbağaydı, ilk aşklar sadece bir aldatmacadan ibaretti ve aşk da sadece anne-baba ve kız kardeşlere karşı duyulabilirdi.

Başka bir erkeği Scott'ı sevdiğim gibi asla sevemezdim. Onun ardından başka birine bile şans vermezdim. Başka kimse beni tekrar incitemezdi.

İyi tarafı anne olmuş olmamdı. Karnımdaki küçük adamı saymazsak, aklımda olan son şey bir erkekti. Rahatlatıcı bir şekilde karnımı okşarken koridora doğru yalpalayarak ilerledim. Lucy her şeyi çoktan mutfığa taşımıştı.

“Yine pizza mı?” diye homurdandı Lucy.

“Annenin maaşını almasına birkaç gün daha var.” Başını

okşadıktan sonra bir saniyeliğine duraksadım. “Büyükanneye gitmek ve karnımızı doyurmasını istemeye ne dersin?”

Lucy topukları üzerinde zıpladı. “Evet!”

Ebeveynlerimin evini aradığımda telefonu babam açmıştı. “Hepiniz mi geliyorsunuz?”

Görmese de sırttım. “Spagetti ve şeftalili turta istiyoruz.”

“Şeftalili turta isteyen sen olmayasın? Sadece istemenin yeterli olduğunu bile bile Lucy’yi arzuladığın şeyi elde etmek için kullanma. Bir anne olmak istedin, annelikte işler böyle yürür.”

Gözlerimi devirdim. “İyi. Ona şeftalili turtayı benim istediğimi söyle.”

“Kendin söyle.” Telefonu kapattı.

Huysuz yaşlı adam.

1

Babam ona şeftalili turta istediğimi söylemişti. Eve vardığımızda fırına koyuyordu. İçeri girdiğimizde babam koltuktan kalktı ve Lucy’yi mutfığa götürdü. İşin aslını biliyordum, bu sadece bana yerini vermek için bir numaraydı. Sırtımı koltuğa yasladım ve ayaklarımı kaldırarak rahatlamış bir şekilde inledim. Apartmanda böyle bir şansım yoktu. Sürekli temizlik yapmam gerektiğini fark ediyordum. Eli dünyaya gelene kadar mümkün olduğunca çalışmak için çabalasam da uzun süre dayanabileceğimi düşünmüyordum. Bakımevinde çalışmak ağır şeyler kaldırmayı gerektiriyordu. Asistan olmamdan dolayı pek bir şey kaldırmıyordum ama hamileliğimin bu aşamasında hiç yapmamam gerekiyordu. Bazen Georgie bile diğer çalışanlar tembellik yaptığı için hâlâ bu işleri benim yaptığımı bilmiyordu. İş zamanının

da bitiremediğimde dayanamıyordum. Yine de itiraf etmek gerekirse, Georgie ile çalıştığım gecelerde beni oturtup pek bir şey yapmamam için zorluyordu.

Telefonumu çıkarıp Scott'a bir mesaj attım.

Bu hafta sonu Lucy'yi almaya geliyor musun?

Scott her iki haftada bir onu alırdı. Eskiden her hafta sonuydu. Son zamanlarda hiç olmamıştı. Bir süre boyunca, velayet konusunda bana zorluk çıkaracağını düşünmüştüm. Gece çalıştığım zamanlarda daima Lucy'yle olacağını ve bunu Lucy'e yaşatmak istemediğini söyleyip durmuştu. Vay canına, beni yine kandırmıştı.

Daha sonra geç kalmalar başladı, ardından hafta sonları gelmedi. Yedi ay öncesine kadar Lucy babasını her gün görüyordu. Şimdi şanslıysa ayda bir kez görebiliyordu. Scott bu durumu da benim suçum olarak göstermekten çekinmemişti. Bunu çözüme ulaştırmalıyız, demişti. Sanki normal bir konuşma yapar gibi ağzından çıkarmış olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Sanırım benden sorun çıkarmamamı beklemişti. Özellikle de kızımızın yan odada sesleri duyduğu bir ortamda kuzenimi becermişken. O gecenin ardından Briana'yla bir ay, belki iki ay daha birlikte olmuştu. Geçen ay başka bir kuzenimin partisinde onu gördüğünde, babam ona her türlü kötü ismi takmıştı. Hâlâ birlikte değillerdi ama mutlaka başka biri olmalıydı. Yoksa neden gelip Lucy'yi görmüyordu?

SCOTT: *Evet. Bizi sinemaya götürmemize ne dersin?*

HADLEY: *Sen ve Lucy mi? Evet, bu çok hoşuna gider. Seni özledi.*

SCOTT: *Eğer sadece eve dönmeme izin verseydin, özlemezdi. Yakında oğlumuz doğacak.*

HADLEY: *Onları senden alıkoymuyorum. İstediyin zaman Lucy'yi gelip görebilirsin. Bu Eli doğduğunda da böyle olacak.*

SCOTT: *Eh, her neyse.*

Telefonumu kucağıma bırakıp alnımı ovuşturdum. Scott, beni onu kovduğum konusunda suçlu hissettirmekte iyiydi. Lucy için her şeyi yapardım ama babasıyla tekrar birleşmem mümkün değildi, onu daha çok görmesi anlamına gelse bile. Tembelliğini ve çalışmak istememe alışkanlığını affedebilirdim. Onu olduğu gibi kabul etsem bile aldatılmayı asla kabul edemezdim. Hâlâ bende neyin eksik olduğunu anlayamıyordum. Ondan tüm beklediğim şey bana sadık olmasıyken başka bir kadımla yatmasını hak edecek ne yapmıştım?

Başımı geriye atarak gözlerimi kapattım, sadece bir süre sonra Lucy kucağıma çıkarken kendime gelmişim. “Gel ve yemek ye!”

“Karnına dikkat et, Luce,” dedi babam Lucy üzerimden inerken. Kalktım ve annemin masayı hazırladığı mutfığa yürüdüm. Bana bir tabak uzattı ve oturduğumda bir tabak da Lucy'ye hazırladı, böylece tekrar ayağa kalkmama gerek kalmamıştı.

“Bubby şeftaliyi bu kadar seviyor mu?” dedi Lucy, annemin fırının üstüne koyduğu şeftalili turtaya bakarken.

Başımı salladım. “Evet. Hiç doymuyor.” İşte annemin malzemeleri her zaman el altında bulundurmasının sebebi buydu. Spagettimi yerken gülümsedim.

“Olivia’dan haber aldın mı?” Babam bakışlarını bana çevirdi.

Kız kardeşim birkaç yıl önce başka bir eyalete taşınmıştı. Lisede öğretmenlik yapıyordu ve uzak mesafelere rağmen hâlâ en yakın arkadaşımdı. Bu açıklanamazdı. Onu görmem gerekmiyordu, her gün haber almam yeterdi. “Evet, bu sabah konuştuk.”

Scott’ın yaptıklarını öğrendiğim gece, ilk aradığım kişi Olivia olmuştu. Evime kadar gelmiş ve işteki izin günlerinden birkaçını kullanarak beni kendimden kurtarmıştı. O hafta boyunca Lucy ve benimle birlikte kalarak çikolata ve sarımlarla beni yeniden ayağa kaldırmıştı. İyileşmemi sağlamak imkansızdı ama Scott’ı dışarıda tutmam için gereken gücü vermişti. Scott’ın ailesi kabaydı fakat bana karşı daha da ileri gitmişlerdi. Umarım Lucy’nin yanındayken benden bahsettikleri şeyler bir kulağından girip öbüründen çıkıyordu. Lucy yanındayken Scott hakkında insanlarla konuşmazdım ama istesem konuşabilirdim. Babam bile Scott konusunda ağzını kapalı tutması gerektiğini biliyordu.

“Ne zaman ziyarete gelecek?” diye sordu babam.

“Hadley’e sormak yerine neden kendin aramıyorsun?” diye karşılık verdi annem. Yanıt olarak da bir homurdanma aldı.

“Bu yaz burada olacak.”

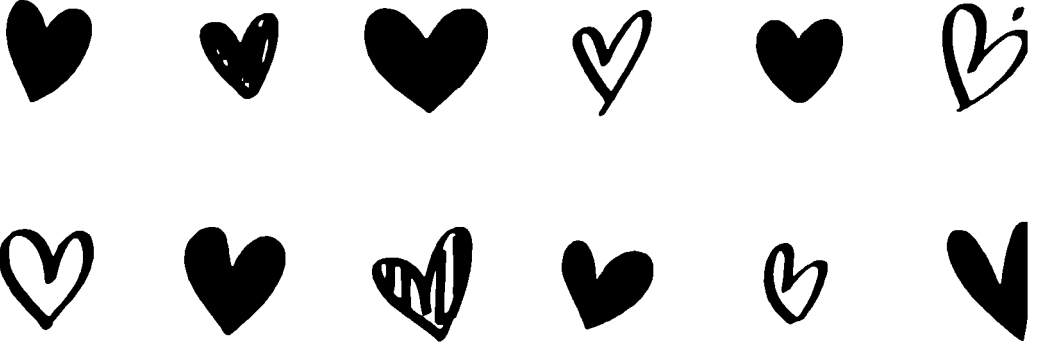
İşte bu kadardı. Akşam yemeğinin geri kalanında rastgele konular hakkında konuştuk, ta ki Lucy ve benim eve gitme vaktimiz gelene kadar. Tabii ki, annem ayakkabılarını giyerken babam Lucy’ye doğru eğildi, böylece yardım etmek zorunda kalmadım. “Bu gece büyükbaba ile kalmak ister misin?” diye sordu ona.

Başını salladı ve küçük kollarını belime dolayabilmek için aceleyle bana koştu. Sevgiyle başını okşadım. “Hayır, annemle eve gidiyorum.”

“Emin misin?” Annem gülümseyerek aŗađıya doğru baktı. “Bykannne sabah soslu köfte ve bisküvi yapacak.”

Lucy tekrar baŗını salladı. “Hayır. Hadi, anneciğim.” Kapıya doğru aceleyle koŗtı ve bize kapıyı açtı.

“Ben iyiyim,” dedim onlara veda edip ayrılırken. Biraz dinlenebileyim diye Lucy’yi bu gece tutmaya alıŗıyorlardı. Onları tahmin etmek çok kolaydı.

BÖLÜM ÜÇ

ELIJAH

“İşte burada yazıyor, bir kadının orgazm olması için sadece yaklaşık dokuz santim yeterli,” dedi Waldo dükkânda durduk yere. Waldo onun lakabıydı. Gerçek adı Walter’dı ama herkes ona Waldo derdi; çünkü o kitaplardaki zayıf şapşal adamlar gibi görünüyordu. Daha bir yıl önce liseden mezun olduğunu düşünüyordum.

Kendisine dönüp dövmeyi yapmaya devam etmeden önce ona sırttım ve başımı salladım. Uzun saçlı, ince uzun ve vücuduna dağılmış berbat küçük dövmeleriyle Waldo, bana on yıl önceki hâlimi hatırlatıyordu. Ben o zamandan beri tüm kötü deneyimlerimin üstünü kapatmayı başarmıştım. Ancak onun o aşamaya henüz ulaşamadığı ortadaydı, belki de hiç ulaşamayacaktı. Belki de tüm hayatı boyunca kemikli bir adam olarak kalacaktı. Benim için öyle olmamasının sebebi spor yapmayı seçmemdi.

“Bu nerede yazıyor?” Wendy, üzerinde çalıştığı adamın koluna bakmadan konuştu. O, diğer dükkanımdan geliyordu. Yıllardır tanıdığım biriydi ve taşınma fikrini beğenen tek kişiydi. Wendy, bunun bir risk olduğunu biliyor olsa da

kız arkadaşı da bu konu için heyecanlanmıştı. Altı ay geçmişti ve henüz başarısızlık yaşamamıştık. Jim ve Lance diğer iki sanatçımdı fakat Jim'in randevusu gelmeden önce öğle yemeği almaya çıkmışlardı. Waldo henüz bir dövme sanatçısı değildi. Daha çok eğitim aşamasındaydı. Herkesi izleyerek etraflarında dolanırdı. Birine dövme yapmak için çok tecrübesizdi ama eninde sonunda izin verecektik. Bir gün. Bu potansiyele sahipti, altı ay önce açıldığımız gün içeri dalmıştı.

"Facebook'ta," diye cevapladı.

Hepimiz güldük, ben de dahil. "Öyleyse iyi durumdasın, evlat," dedim koltuğumda dönerek daha fazla siyah mürekkep almak için.

"Siktir git, Elijah," diye söylendiğinde müşteriler bile gülmüştü.

"Yeni yer nasıl?" diye sordu Wendy.

"Tam bir karmaşa," dedim. "Benim için düzenlemeye gelir misin?"

"Siktir et. Eğer Cheryl apartmanımızı düzeltmemiş olsaydı, eşyalarımız hâlâ kutularda olurdu."

"O hâlde, burada kalıcı mısınız?" diye sordu koltuktaki kız. Dikkatimi onun kalçasından ayırmadım ama sesi heyecanlıydı.

"Aslında buradanım," dedim, çiçeklerin dış hatlarını çizirken. Her kız çiçekler, tüyler, sonsuzluk işaretleri kısacası, *kızca* şeyler isterdi. Küçük hırsızı düşündüm, eğer kolumda canavarlar, haçlar ve her türlü ürkütücü siyah beyaz resimler yerine çiçekler olsaydı acaba ne düşünürdü? Belki biraz korkunç olabilirdim. Korku filmi bağımlısıydım ve çizimlerimin delice izlediğim filmlerden geldiğini düşünüyordum. Yine de bunun doğru olmadığını biliyordum. Tüm eserlerim kendi karanlık zihnimden doğuyordu.

Siktir. O çocuk beni gerçekten insan formunda bir iblis olabileceğimi düşünmeye itmişti... Bu çok şeyi açıklıyor olurdu diye düşündüm.

“Kız arkadaşın var mı?” Müşterinin yüzüne bakmaya bile uğraşmadım. Eğer yaparsam, onun düşündüğü şeyle ilgileniyormuş gibi bir algı yarattırdım.

“Yalnız,” dedi Wendy ona. “Bir sebeple bekarlığı tercih ediyor. Adam tam bir pislik.”

“Pislikleri severim,” diye araya girdi çiçek kız. Gerçekten bunu söylemiş miydi? Şimdi göz temasından daha fazla kaçınmam gerekiyordu. Neyse ki, güzel bir bacağı vardı ve klişe olsa da çiçek dövmeleri, bir kızın üzerinde güzel görünüyordu. Özellikle cildine vurduğum damga benim tasarıмым olduğunda.

Geçirdiğimiz üç saatlik seansın ardından kız bana adım atmaya kararlı gibi duruyordu. Wendy bilerek bekar olduğumdan bahsetmişti. Sonunda dönüp kızı inceledim. Tatlıydı. Koyu renk saçları ve gözleri vardı ama en belirgin özelliği genç olmasıydı ve benim otuz olmama birkaç ay kalmıştı. Bu tür bir ilişkiyle başa çıkmak için fazla yaşıyordum. Yine de bazı adamlar, bu devirde bile özellikle genç kızları tercih ediyordu ve onlarla yatmak için başka bir arzuları oluyordu. Şu ana kadar sadece bir kere rastgele biriyle yatmıştım ve hatırlanmaya değer olduğunu söyleyemezdim. Azgındım ve bu bazen olurdu. Ayrıca o da müsaitti, hepsi bu kadardı. İlk deneyimim bile bundan daha iyiydi, Talia ve ben, on altı yaşındaydık ve ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Zamanın yüzde doksanında, sadece etrafımda az da olsa hoşuma giden ve içine girebileceğim birileri olduğunda seks yapmak isterdim. Seksi severdim ama işimi daha çok seviyordum. Bazı günler beni kadınların mı yoksa işin mi daha çok tetiklediği hakkında düşünürdüm. Kadınlar tam

anlamıyla bir baş ağrısıydı. Ayrıca genç kızlara ilgi duymuyordum, bu yüzden hiç şansı yoktu.

Tüm alanı sterilize etmek için eldivenleri çıkarıp yenilerini takarken, “Waldo seni ön tarafta karşılayacak,” dedim onu susturarak. Standart prosedüre göre, her şeyi bir kenara atmıştım ama kullanılmış iğnelerimiz ve eldivenlerimiz normal çöplerimizle birlikte atılamazdı. Bunu çok yapmıştım ve artık vücudum benim düşünmeme bile gerek kalmadan hareket ediyordu. Sonunda sandalyemden uzaklaşırken kızın kaşlarını çatıldığını görmezden gelmiştim. Tezgâhımı temizlemeyi bitirmem on dakikamı almıştı. Sonraki randevumdan önce bir şeyler yemek için yeterli zamanım vardı.

Elijah Parker’ın hayatından başka bir gün daha.

O gece sekizi on geçte eve gelmiştim. Dükkan normal günlerde saat sekizde ve hafta sonları da dokuzda kapanıyordu. Normalde eve geldiğimde ağırlık çalışıyordum ama hâlâ yerleştirilecek eşyalarım vardı.

“Siktir, bu da ne?” diye mırıldandım garaj yoluna girerken. Dışarısı zifiri karanlıktı, martın ortasıydı ve dışarısı hâlâ cehennem kadar soğuktu ama yine de bahçemde dolaşan birkaç aylak velet vardı. O apartmanlardan olmalıydı. Ergen gibi duruyorlardı. Birinin elinde sigara vardı.

Arabadan inerken kapımı çarptım. “Benim mülkümde ne bok yediğinizi söylemek ister misiniz?”

Sigara içen çocuk, “Burayı sen mi aldın?” diye sordu.

“Evet,” diye yanıtladım. “Şimdi ben sizi çıkarmadan önce bahçemden siktir olup gidin.”

“Senden korkmuyorum,” diye mırıldandı içlerinden biri, buna rağmen yavaşça apartmanlara yaklaşıyorlardı.

“Korkmalısın,” diye homurdandım aracımı kilitlerken.

İçlerinden biri ıslık çaldığında ne olduğunu görmek için arkama baktım. Sokak ışıkları arabalarına doğru yürüyen küçük kız ve annesini aydınlatıyordu.

“Tekrar yapıyorlar,” dedi küçük kız annesine.

“Umursama. Onlar sadece çocuklar,” diye karşılık verdi annesi iç çekerken. “Hadi, seni büyükanne ve büyükbabaya götürelim. Sabah işten çıktığımda gelip seni alacağım.”

“Yolda bana kurabiye alabilir misin?”

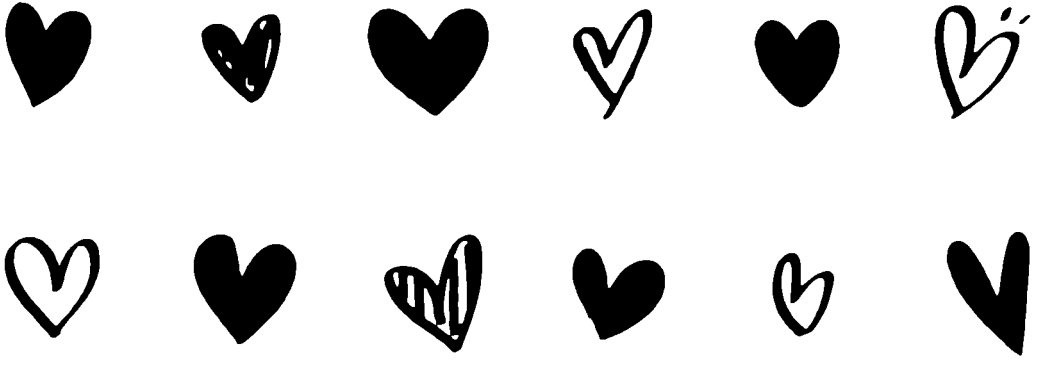
Anne kaşlarını çattı. “Büyükannen sana yapacaktır.”

“Yaşasın!” diye bağırdı küçük kız, annesi kemerini bağlayıp kapıyı kapatırken. Annesi bunu yaparken onu baştan aşağı incelemiştim. Neden forma giyyordu? İlk fark ettiğimden çok daha zayıftı. Sadece karnı kocamandı. Anne biraz duraksayıp belini tuttu ve sonra nedense bakışları bana döndü. Sonunda, “Ne var?” demeden önce ürkmüş görünüyordu.

Ona bakıyordum. Tüm bu süre boyunca onu izliyordum. “Ne var?” dedim ben de tekrar. Kafasını sallayıp sürücü koltuğuna doğru paytak paytak yürüdü, arabaya binip sürmeye başladı.

O hâlde anne çalışıyordu. Hem de gece vardiyasında. Bu, babanın ortalıkta olmadığı anlamına mı geliyordu? O gittiğinde yüzünü düşündüm. İki çocuk annesi olmak için ne yazık ki çok gençti. Bugün dövme yaptığım kızdan bile daha genç duruyordu.

Ah, her neyse. Umurumda değil, dedim kendi kendime içeri girerken.

BÖLÜM DÖRT

HADLEY

“Yine yapıyor,” diye mırıldandı Lucy pencereden dışarıya bakarken.

Kimden bahsettiğini biliyordum ama yine de bir mola vererek defterimi kahve sehпасına bıraktım ve ben de gözetlemek için Lucy’nin yanına oturdum.

Kaba adam taşınalı birkaç gün olmuştu ve taşındığından beri onunla mahallenin çocukları arasında bir rutin oturmuştu. Bahçesinde dolanan çocuklara bağırmasını izlerken kaşlarımı çattım. “Sadece durumu daha da kötüleştiriyor.”

Sürekli beni sinir eden serserilerle uğraşıyor olduğunu görmek, evi satın alma şansımı elimden aldığı için beni mutlu etmişti. Buradan çıktığımız anda bu apartmandan uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşmak istiyordum.

Bir Braxton Hicks’ kasılması beni vurduğunda yüzümü buruşturdum. Başımı yastığa koydum ve kramp geçene kadar gözlerimi kapattım.

“İyi misin, anneciğim?” diye sordu Lucy.

* Braxton Hicks kasılmaları gebeliğin son aylarında rahimde oluşan doğuma hazırlık niteliğindeki düzensiz kasılmalardır. -ç.n.

Gülümseyip derin bir nefes aldım. “Evet, sadece Bubby’nin gelme zamanı yaklaşıyor ve bana haber veriyor.”

Kafasına karnıma yaklaştırdı. “Ona beni tekmelemesini söyle!”

“Tıpkı senin gibi inatçı. Ona kendin söyleyebilirsin,” dedim. Karnıma yaslanıp konuşmasını izlemek çok tatlıydı.

“Tekmele beni, Eli!” Hiç kıpırdamadığında, Lucy somurtarak bana baktı. “O aptal.”

“Lucy,” diye uyardım onu. “Bu hoş değildi.”

“Anne...” Minik sesinden anladığım kadarıyla bir sorunun geldiğini söyleyebilirdim.

“Ne oldu?”

“Babamı beklerken gidip salıncakla oynayabilir miyiz?” bana bakış atarken. Yaşına göre fazla zekiydi. Bu beni korkutuyordu. Ayrıca dört yaşına girecek bir çocuk için fazla gözlemciydi. Kuzenimin çocuğunun Lucy’nin yaşında hiç böyle olduğunu hatırlamıyordum. Bu beni gururlandırıyor ama aynı zamanda dikkatli davranmaya da itiyordu. O küçük kulaklarıyla bir şeyleri dinlemesini ve endişelenmemesi gereken şeyleri çözmeye çalışmasını engelleyemiyordum.

Tekrar pencereden dışarı baktığımda çocuklar hâlâ oradaldı ve onlar oradayken dışarı çıkmaktan nefret ediyordum. Lucy’yi normalde hafta sonları dışarı çıkarmazdım çünkü onların orada olacağını biliyordum. Oyun saati bugün öğlen iki gibiydi, onu annemlerden aldıktan hemen sonra ve ben biraz uyumaya çalışmadan hemen önce. O, televizyon izlerken biraz dinlenmişim. Ebeveynlerimle olduğu vakitler dışında dinlenmem için uygun bir vakit yoktu ve annemlerle olması da onu az görebileceğim anlamına geliyordu. Orada geçirdiğim birkaç saat beni idare ediyordu. Kendime sürekli sadece dört ay kaldığını hatırlatıyordum. Kapıda bir sür-

gü vardı, böylece Lucy haberim olmadan dışarı çıkamazdı. Daha önce ben uyurken bunu denemişti.

Yaptıklarım bana Yılın Annesi ödülünü kazandırmazdı ama Lucy'nin dönüp bugünlere baktığında, daha fazlasına sahip olabilmemiz için çok çabaladığımı fark etmesini umuyordum. Onunla oynamak için hep çok yorgun olduğumdan dolayı kızımın bir gün benden nefret edebileceği düşüncesi beni en çok korkutan şeydi. Okulda olduğum ve geceleri çalıştığım zamanlarda kızımın beni özlediğini biliyordum. Ben de onu özlüyordum.

Neyse ki Mart ayındaydık. Kış mevsiminin soğuğu hâlâ havadaydı ve bu ona hayır demek için yeterli bir sebepti. “Hava çok soğuk. Yakında yaz gelecek, o zaman dışarıda oynayabiliriz.”

“Ama onlar dışarıdalar.” Çocukları işaret etti.

“Hasta olacaklar.”

Kollarını kavuşturup somurttu ve alt dudağını şişirdi. Ne kadar sevimli olsa da beni etkilemeyi başaramayacaktı. Başını okşayıp onu kucakladım. “Şöyle düşün, yaz geldiğinde sadece dışarıda oynamayacağız. Eli de burada olacak ve anneciğinin de yeni bir işi olacak.”

Söylediklerim yalan sayılmazdı. Bir şey yapmaya karar verdiğimde eski sevgilimden farklı olarak istediğim şey için çabalardım. Hastanede her zaman hemşirelik pozisyonları açık olurdu. Aslında, Redford'daki hastane sadece otuz dakikalık bir sürüş mesafesindeydi ve hastaneleri devasa olduğu için sürekli işçiye ihtiyaç duyuyorlardı. Orada çalışabilirdim. Oraya bile taşınabilirdik.

“Yine gece çalışacak mısın?” diye sordu, somurtmaya devam ediyordu.

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Başka bir vardiyada çalışmamı tercih eder misin?” Kafasını salladığında kalbim

kırılmıştı. Kendi vardiyamı seçme olasılığını düşündüm ve iç çektim. “O zaman umarım çalışabilirim.” Ona söyleyebildiğim tüm şey buydu.

“Neden yeni bir iş istiyorsun?” diye sordu.

“Hım... Bu sadece anneciğin yapmak istediği bir şey ve...” Küçük beline sarıldım. “Bana daha fazla maaş ödeyecekler. Daha fazla para, daha fazla yiyecek demek!”

“Gerçekten mi?” Bu onu heyecanlandırmıştı.

“Evet! O yüzden bu yaz, yeni işimdeki ilk maaşımı alınca istediğimiz tüm yiyecekleri almak için sen, Eli ve ben bir plan yapalım, ne dersin?”

Ellerini havaya kaldırdı. “Evet!”

Güldüm ve yanıltıcı bir kasılma daha geldiğinde yüzümü buruşturdum. Belki de artık Braxton Hicks değildi. Daha sık oluyorlardı ve belki de bunlar gerçek kasılmalarsa hastaneye uğramalıyım. Yorgun ve acı içinde olmaya o kadar alışmıştım ki, doğrusunu söylemek gerekirse bunu tek başıma anlayamayabilirdim. “Ama şimdi değil. Önce işe alınmalıyım. Hâlâ birkaç ayımız var ama yaz geldiğinde anneciğinin yeni işi de gelmiş olacak.”

“Tamam!”

1

HADLEY: *Lütfen geliyor olduğunu söyle. Bir saat içinde iş için evden çıkmam gerekiyor.*

SCOTT: *Lucy’yi yarın alacağım.*

HADLEY: *En azından ara ve onunla konuş.*

SCOTT: *Yarın sabah onu alacağımı söyle.*

Telefonuma bakarken neredeyse, “Artık neredeyse senden hiç bahsetmiyor bile!” yazmayı isteyecek noktaya gelmiştim ama onunla mesaj yoluyla bile kavga etmek istemiyordum. Bu yüzden telefonumu bıraktım ve Lucy oyuncak atlarıyla oynarken onu izledim.

“Lucy...” Kafasını bana çevirene kadar bekledim. Yerden bana doğru gülümseyerek baktığını gördüğümde ona babasının gelmeyeceğini söyleyememiştim. “Büyükanne ve büyükbabanın yanına gitmeye hazır mısın?” diye sorduğumda Lucy oyuncaklarını alıp yerden kalktı.

“Bu gece atlarımı da götüreceğim.” Babasıyla ilgili bir şey sormamıştı. Onun geleceğini unutmuş muydu yoksa daha kötüsü gelmeyeceğini anlamış mıydı? Altı ay öncesine kadar her gece ondan bahsederdi. *Babacık eve ne zaman gelecek? Neden burada değil?* Scott’ın onu görmek için gelmediği her ay, Lucy’nin onu unutmaya başladığını düşünmüştüm. Belki de kızım artık onun hayatında olmadığını fark etmişti. Gözyaşlarımı sildikten sonra elini tutarak onunla beraber kapıya doğru yürümeye başladım.

“Arabaya binmeden tuvalete gitmek ister misin?” diye sorduğumda hayır anlamında başını salladı. “Yoldayken Liv Teyze’yle telefonda konuşmak ister misin?”

Bu defa heyecanla başını salladı. “Evet, lütfen onu hemen ara.” Olivia’nın adını bulup arama tuşuna bastıktan sonra telefonumu ona uzattım.

Dışarıdaki havanın keskin soğuğu misafirperverlikten uzaktı. Yürüdüğümüz sırada Lucy’nin kapüşonunu başına geçirdim ve gökyüzüne bakmak için durdum. “Lütfen kar yağmasın,” diye fısıldadım.

“Liv!” diye bağırdı Lucy, Olivia sonunda telefona cevap vermiş olmalıydı. *Lucy’m benim!* Kardeşimin bağırdığını duydum. “Şimdi büyükanne ve büyükbabanın yanına gidiyorum...” ve yol boyunca böylece konuşmaya devam etti.

Dışarıda hiç çocuk yoktu ve Lucy’yi arabaya doğru çekerken buna şükretmişim.

“Ah, olamaz,” diye iç çekti Lucy dramatik bir şekilde. “Şeytan tapıcısı evde.”

“Lucy!” diye uyardım. “Sana bunu söylemeyi bırakmanı kaç defa söyledim? Tanrı aşkına, böyle şeyleri nereden öğreniyorsun?”

Hızlıca onun evine doğru baktıktan sonra camlarının kapalı olduğunu gördüm ve rahatlayarak derin bir nefes aldım. Lucy’yi duymamıştı. Hava camlarının açık olması için çok soğuktu.

“Al, Liv seninle konuşmak istiyor.” Lucy, ben onu arabaya yerleştirirken telefonu yüzüme doğru itti ve onu oturma koltuğuna yerleştirdikten sonra emniyet kemerini taktım.

“Evet?” diye cevapladım.

“Şeytan tapıcısı mı?” diye homurdandı Olivia.

“Piggly Wiggly olayı, hatırladın mı?” diye karşılık verdim sessizce. Koltukların arasından bakarak arabasından inişini görmeye çalışıyordum.

Kahkahası kulaklarımı doldurdu. “Hâlâ yanına taşındığına inanamıyorum, bu sadece senin başına gelebilirdi.”

“Bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlatma.”

“Hâlâ yakışıklı olup olmadığını söylemedin.”

Yüzüm kızarmıştı. “Nasıl görüldüğü önemli değil çünkü o tam bir pislik.” Doğrularak kapıyı kapattım. “Bu bebeği doğurmayı sabırsızlıkla bekliyorum,” diye sızlandım sırtımı tutarken. Bu noktada ayakta durmak, oturmak veya yatmaktan daha iyiydi.

“O hâlde *yakışıklı*,” diye varsaydı.

Karşı koyamayarak komşumuzun bahçesine tekrar göz attım. Arabasının yanında duruyordu. Sokak lambaları bahçesini pek aydınlatmadığı için yüzünü tam olarak seçemiyordum ama kötü bakışlarıyla beni parçaladığına dair tüyler ürpertici bir şüphem vardı. Durum dayanılmaz bir hâl almıştı. Gerçekten de her akşam ben tam işe giderken mi eve dönecekti? Bize kayıp bir dava gibi bakan bir adamla ve

bu tuhaf karşılaşmalarla baş edemiyordum. Ayrıca babamın da dediği gibi bununla ilgili bir şeyler yapmaya cesaretim yoktu.

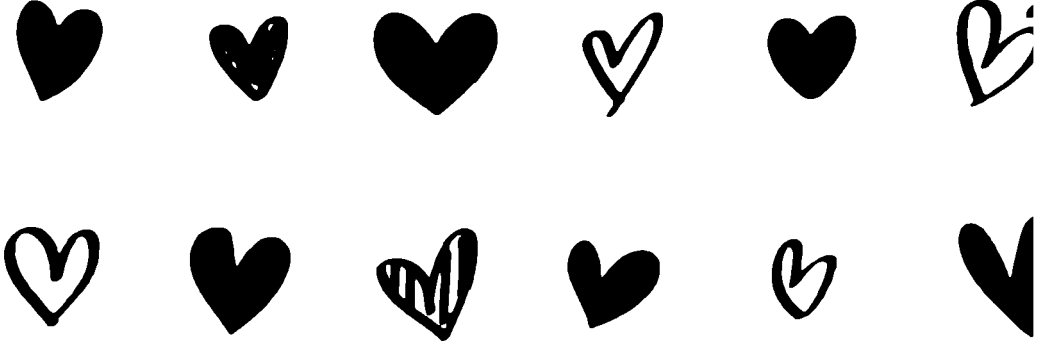
Yine de...

Bu, onun son derece yakışıklı bir adam olduğunu fark etmediğim anlamına gelmiyordu. Sadece, kötü çocuk tiplerine ilgi duymuyordum ve o kesinlikle bu tiplerdendi. Neredeyse ellerini öfkeyle arasından kaydırabileceği kadar uzun siyah saçlarından, koyu karanlık gözlerine kadar. Bu etkileyici adamın tenini göstermeyecek kadar dövmesi vardı, bu da ona tehlikeli bir hava katıyordu. Onu izlediğim yerden bile yakasının üzerinde bir dövme olduğunu görebiliyordum. Ayrıca o boyun... Tüm vaktini sporla geçiren biri gibi büyük ve kaslıydı. Korkutucu ve rahatsız edici hissettiriyordu.

Evet... Hayır. O, bu mesafeden bile beni korkutuyordu.

“O korkutucu biri,” diye fısıldadım Lucy’ye. “Ve çocuklara bağılıyor.”

Sürücü koltuğunun olduğu tarafa doğru koşarak arabaya bindim.

BÖLÜM BEŞ

ELUAH

“A nahtarı paspasın altına bırak, yerleşmene yardım edeceğim,” dedi annem telefonun diğer ucundan.

“Evim diğer apartmanların hemen yanında, o yüzden yedek anahtarımı herhangi bir yere bırakmam.” Yalan söylemiştim, anahtarlarım zaten paspasın altındaydı. Sadece onun benim için herhangi bir iş yapmasını istemiyordum çünkü izin veririm kendini yorardı. “Ben yetişkin bir adamım, kendim halledebilirim.” Çok fazla eşyam olmadığından zaten çoğunu bitirmiştım. Çizim defterimi, kurşun kalemlerimi, boyalarımı ve fırçalarımı yerleştirip çalışabileceğim bir yer bulabilirsem, kalan şeyleri saatlerce erteleyebilirdim.

“Üslubuna dikkat et.” Güldü. “Pekâlâ, tamam.”

“Senin için geri döndüğüme göre buraya uğrarken güvencinden de biraz getirebilirsin, ” dedim arabamı park ederken.

“Dükkâna mı? ”

“Evet.”

“Bir porsiyon mu getireyim?”

“Beraber yiyebiliriz,” dediğimde tekrar güldü.

“Görüşürüz. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.”

“Ayrıca Elijah, sonunda eve döndüğüne sevindim.”

Gülümseyerek telefonu kapattım ve içeriye doğru ilerledim.

1

Eve her geldiğimde onunla çocuğunu evden ayrılırken görmek artık bir rutin hâline gelmişti. Pazar günleri çalışmıyor olmama rağmen ne zaman pencereden baksam onları görüyordum.

Pazartesi akşamı eve geldiğimde yine onları görmüştüm. Hızlı ve paytak bir şekilde yürümesinden, her gece beni görmekten hoşlanmadığını hissedebiliyordum.

Ancak bu gece yeterince hızlı değildi. Arkadaki koltuğa çocuğunu yerleştirmeye çalışırken, çocuk beni görmüştü. “Ah...” Sanırım çocuk, tiz sesiyle beni işaret ediyordu ancak anlaması zordu. Sokak lambası çok parlak değildi ama gördüğüm kadarıyla annesi çocuğun üzerine eğilerek kızın kemerini bağlamaya çalışıyordu.

“Şeytan-”

“Lucy!”

“İl... cips hırsızı demek istedim!” diyerek sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi düzeltti kendini.

Annesi kızın kemerini bağladığından emin olduğunda ayağa kalkarak kapıyı sertçe kapattı. Bana bakmamaya çalışıyor gibi duruyordu. Arabasının etrafından dolanırken, beyaz önlüğü dışında başka bir şey giymediğini fark etmiştim. Onlarla markette tanışmak gibi bir talihsizliği yaşadığım gün üzerinde olanın aynısıydı. Gerçi isimlerini bile bilmediğim için buna pek tanışmak diyemezdin.

Düzeltilmem gerekirse, annenin ismini bilmiyordum. Çocuğun adı Lucy'ydi. Annesi sürekli adını bağıırıyordu.

Sorunlu bir hayatı vardı. Onu her gördüğüm o kısa anlarda, sürekli acele ettiğini ve her zaman çok yorgun görüldüğünü fark ediyordum. Ona bakmak acı vericiydi... Özellikle de bu kadar genç yaşta bir ton şey düşünürmüş gibi görünürken.

Arka cam açıldıktan sonra duyduğum şey, "Ne bakıyorsun?" olmuştu. Bu çocuğun benimle ciddi bir problemi vardı ve *ben* doğrudan onlara bakıyordum. Kahrolası bir yetişkin nasıl üç, belki de beş yaşında bir düşman edinebilirdi?

Annem duysa çok utanırdı. Neyse ki, buralarda değildi.

"Sende bir sorun var, evlat," dedim ona.

Annesi sonunda bana doğru dönerek, "Ne dedin sen?" dedi. Sesinde markette de duyduğum o cesaret vardı.

"Çocuğun." Kızını işaret ettim. Karanlık olduğu için onu göremesem de küçük yaramazın dil çıkardığından emindim. "Bir problemi var."

"Problemi neymiş?" diye karşılık verdi. "Her gece çıkarken bizi dikizleyen yaşlı ve tuhaf bir adam mı?"

"Siktir, ne?" diye tısladım. "Siz çıkarken ben işten gelmiş oluyorum. İnan bana, bu lakap takıcısının beni görmek istemediğinden daha fazla ben onu görmek istemiyorum. Ağzı hiç kapanmıyor."

"Senin sorunun ne?" Kapıya sinirlenmiş gibi arabanın kapısını açtı. "O üç yaşmda! Bir çocuğu rahatsız ederken ne kadar aptal görüldüğünün farkında mısın?"

"Onu rahatsız etmiyorum. O başlattı."

Şaşkınlıkla gülerken karnını tuttu. "Çünkü orada durup bizi gözetliyordun. Hem de geçen hafta taşındığın günden beri bunu yapıyorsun! "

Öyle mi yapıyordum?

Boynum ve yüzüm daha önce hiç bu kadar kızarmamıştı. Hem öfkeliydim hem de utanmıştım. Bu aptal yüzleşme tamamen benim hatamdı. Neden sadece umursamamıştım ki? Neden bu kız ve annesi benim sinirime dokunmuş ve kafamda yer edinmişti?

Nefes alıp vererek, sabırlı olmayı denedim. Kendimi umutsuz bir aptal konumuna düşürdüğümü fark ettiğimde yüksek sesle nefes vererek kendi kendime homurdandım. “Şeytanın komşun olduğunu öğrenmek ne kadar kötü bir şans! ”

“Cipsimi çaldın!” Lucy, arabanın arka kısmından bağırdı.

“Lucy!” diye tısladı annesi. “Neden sürekli bunu söylüyor?” Gözlerini kısa bir süre kızına çevirdikten sonra tekrar bana döndü. “Gerçekten onun cipsini çaldın mı? ”

Çenemi kaşıdım ve bir süre orada durdum. Dışarıya yaydığı bir aurası vardı... Annelerin –özellikle genç olanların– suçlu olduğunuzda sizi rahatsız edecek bir auraları vardı. İşte tam olarak bu annede de ondan vardı. “Cipsini düşürdü.” Evet. Kabul edeceğim tek şey buydu. “Ben de onu aldım.” Pekâlâ, dürüst olmak gerekirse olay böyle olmamıştı.

“Bana tısladı, anneciğim!”

Ah, siktir.

“Aman Tanrım.” Sinirli bir şekilde nefes verdi. “Gerçekten kızımın cipsini almışsın ve onu korkutmuşsun. Hay sektireyim, senin derdin ne?”

Sektireyim mi?

Böyle söyleyince ne cevap vereceğimi bilememiştim. Bir pislik olduğumu biliyordum. O an, bu bana komik bile gelmişti ama biri bana bu sinirli ve korkutucu bakışı attığında... beni tanımayan biri... vay canıma, benim *derdim* neydi?

Bir çocukla kavga ediyordum.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım. En son üç yıl önce küçük kuzenimin doğum gününde bir çocukla konuşmuştum. Ona da zorunluluktan gitmiş ancak oraya vardığımda neden böyle şeyler yapmayı tercih etmediğimin tekrar farkına varmıştım. Ardından bir saat sonra da oradan ayrılmıştım.

Kaba davranmaya eğilimim olmasına rağmen, kendimi iyi bir adam olduğuma inandırmak istiyordum. Sadece çocuklara pek önem vermiyordum ve kendi çocuğum olsun istemiyordum.

“Tanrı aşkına, bakmayı kes ve kızımınla konuşmayı bırak,” diye arabasına binerken sert bir şekilde söylendi. Başka bir şey söyleme şansım olmadan arabasına bindikten bir dakika içinde hızla uzaklaştı.

Şakaklarımı ovuşturdum ama gerilimi hafifletmedi.

Çocuğu görmezden gelmeli ve eve gitmeliydim. Onları çözmeye çalışmamalı ve onlara suç dizisinde çözülememiş bir dava gibi davranmamalıyım. Bu küçük kavga, normalde sinirimi bozan her şeyi görmezden gelen bir adam olma- ma rağmen, benim hatamdı.

Uzun ve yavaş bir şekilde inledikten sonra başımı öne eğerek içeriye girdim.

O hafta boyunca neredeyse her gün Lucy ve annesini işe giderken veya işten dönerken görmüştüm. Lucy’nin annesi artık beni gördüğünde gözlerini kaçırmıyordu. Bunun yerine, benim tarafıma doğru kaşlarını çatmayı bile kendine bir görev hâline getirmişti. Lucy de aynı şekilde sinirli bir ifade takınıyordu. Pekâlâ, öfke onlara yakışmıyordu.

Gözlerinin altındaki torbalar ve yorgun bir şekilde Lucy’ye yönelttiği gülümsemeye rağmen, kadın on sekiz

yaşından fazla görünmüyordu. Dağınık topuz yardımcı olmuyordu. Sadece onu yıpranmış gösteriyordu. Onlar etraf-tayken varlıkları beni içine çekiyordu. Belki de kapıdan her çıkışında onları aramama sebep olan şey suçluluk hissiydi.

Çocuklar fazla şımarıktı. Sık sık Lucy gibi huysuz ve kaba davranırlardı. Bu, kendi kendime kabullendiğim bir gerçektir. Ne yazık ki bu farkındalığa dükkânda ulaşmıştım ve Wendy de bunu fark etmişti.

“Bu tüm hafta neyin vardı senin?” diye sordu cumartesi akşamının sonunda.

Homurdandım ve sol göğsün eğrisi boyunca üzerinde çalıştığım küçük haç dövmesine odaklandım. Hiçbir şey söylemeyince ekledi. “Bana söylemeyecek misin?”

“Pazartesi günü bahsettiğim çocuk ve annesiyle tartıştım. Nedense bu, tüm hafta boyunca bok gibi hissetmeme sebep oldu.”

Dilini şaklatarak güldü. “Ah, hayır. Ne yaptın sen?”

“Artık yalnız annelere mi ilgi duyuyorsun?” diye sordu Lance sandalyesinden. Oturduğum yerden onu göremiyordum ama bir kadının ensesine dövme yaptığını biliyordum. “Bu şaşırtıcı. Çocuklardan hoşlanıyor gibi durmuyorsun.”

“Hoşlanmıyorum,” dedim iç çekip kafamı sallarken. “Hem de hiç.”

“Lanet olsun, çok yazık,” dedi neredeyse sol memesine dokunduğum kadın boğuk bir mırıltıyla. “Benim dört çocuğum var.”

“Bu annenin olayı ne?” diye sordu Lance tüm bu durumdan keyif alarak. Yine de söyledikleri itici değildi. Müşterinin ima ettiği şeyi cevaplamaktan beni kurtarmıştı.

“Evimin yanındaki apartmanlarda yaşıyorlar,” dedim ka-

dının cildini temizlerken. Ardından daha fazla mürcek al-
mak için tezgâha yöneldim ve tasarımıma devam ettim. “Ama
ondan önce, onları markette gördüm. Çocuğu son kalan Fun-
yuns’u benden önce aldı. Sonra büyükbabasının dövmele-
rle ilgili söylediğı kötü şeylerden bahsetti. Ben de onu korkutmak
için tısladım. Komik olduğunu düşündüğüm için gülmüştüm.
Cipsi düşürüp kaçtığında ben de paketi aldım. Sonra, kasada
yine onu annesiyle birlikte gördüm. Sadece *çocukluk* yapıp si-
nirlerime dokunuyordu, bu yüzden annesine bir şeyler söyle-
miş olabilirim. Pazartesi gecesi de çocuk bir şeyler söylemeye
devam edince, ben de ona cevap verdim.”

Uzunca bir süre dövme makinelerinin çıkardığı sestem
başka bir şey duymadım. Olanları anlattıktan sonra maki-
nelerden biri kapanmıştı. Pes ederek işime bir ara verdim ve
dövme yaptığım kadına baktığımda yüzünde yarı düşmanca
bir ifadeyle vardı.

“Bir pislik gibi duruyordun,” dedi başını şiddetle sallar-
ken. “Ama şimdi görüyorum ki gerçekten de pislikmişsin.”

Wendy bir kahkaha attı. “Buraya gelen herkese onun bir
pislik olduğunu söylüyorum! Ama lanet olsun Elijah, bir ço-
cuğa sataşmak mı? Bu muhtemelen senin düşündüğümde
daha da kötü olduğunu gösteriyor.”

Sandalyemde dönüp ona öfkeli bir bakış attım. “Ne kadar
pislik olduğumu düşünüyorsun?”

Dudaklarını araladı ve dövme yaptığı bacadan bakışla-
rını alıp göz ucuyla bana baktı. Siyaha boyalı tırnaklarını
çenesine vurduktan sonra gülümseyerek bakışlarını tama-
men üzerime çevirdi. “Oldukça kötü. Yine de söylemeliyim
ki beni hayal kırıklığına uğrattın. Seni tanıdığım beş yılda
düşündüğümde çok daha kötüsün.”

Omuzlarımı düşürerek müşteriye geri döndüm. Bir sonraki randevuya on dakika vardı ve ben geç kalıyordum. “Biliyorum,” dedim bir veya iki dakika sonunda herkes sessizleşmişken. Sessizlik içinde patronlarını yargılıyor olduklarından hiç şüphem yoktu. “Bunun hakkında düşünmeyi bırakamıyorum... bok gibi hissediyorum.”

“Ben de öyle söylerdim,” dedi Wendy mırıldanarak. Tasarımla ilgilenirken dikkati dağılmış görünüyordu. “Eğer çocuk bir yabancı olmasaydı, tamamen farklı bir durum olurdu. Cheryl’in yeğenine sürekli şakalar yapıyor ve onunlayken eğleniyorum çünkü çocuk benimle dalga geçmeyi çok seviyor. Bir yabancıнын bir çocuğa bunu yapması arasında büyük bir fark var. Bak Elijah, bazı çocuklar çok kolay korkar. Hepsi birbirinden oldukça farklı. Kaçmak yerine ağlayabilirdi ve annesi seni dövebilirdi. Yabancı tehlikesi yadsınamaz bir gerçek.”

“Siktir,” diye mırıldandıktan sonra çalışmayı durdurdum ve şakaklarımı ovuşturdum.

“Tüm o berbat iç çekişlerinden bu konuda gerçekten üzgün olduğunu anlayabiliyorum. Sana biraz anne tavsiyesi vermeme ne dersin?”

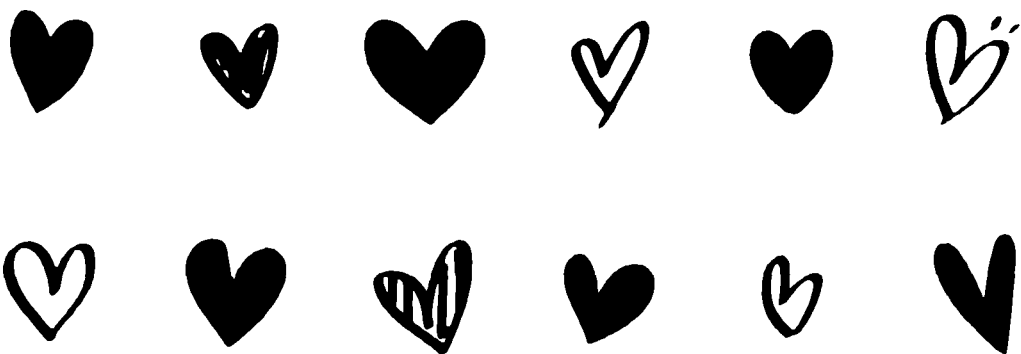
Başımı kaldırarak merakla beni inceleyen kadına yeni bir ilgiyle baktım. Benden çok daha yaşlı bir kadındı.

“Özür dile. Sadece bununla kalmayıp belki çocuğa bir paket cips de alabilirsin. Bu, seni sevmelerini sağlamayacak ama mesele bu değil. Bu senin daha iyi hissetmenle ilgili.” Başını salladı ve diğer eliyle gömleğini tutarken omzuma dokundu. “Şimdi, dövmemi bitir. Ayrıca şu endişeni işine yansıtıp dövmemi mahvetme. Aksi takdirde ödeme yapmam.”

Lanet olsun. Bu annenin de canını sıkımtım ama haklıy-

dı. Bu devasa sorun bulutunu üzerimden dağıtmak için belki de bir zeytin dalı uzatmalıydım, böylece hayatıma devam edebilir ve bu dertten kurtulabilirdim.

O gece işten sonra, arabama benzin alırken benzincinin marketinden ekstra bir paket Funyuns da almıştım. Yine de onları görememiştim. Arabası park edilmişti, bu yüzden belki bu gece izinliydi diye düşündüm. Onun çalışma programını çözmeye çalışmam rahatsız ediciydi. Gerçekten de biraz tuhaftım. Ancak o kadar da yaşlı sayılmazdım.

BÖLÜM ALTI

ELIJAH

Lucy ve annesini, altı gün sonra bir cuma günü görmüştüm. Çalıştığı gecelerde özellikle erken çıktığını hissetmiştim. Birinin hayatına müdahale ettiğim için daha da kötü hissediyordum. Bu yüzden, tam arabayı park ettiğim sırada merdivenlerden inerken Lucy ve annesini –hâlâ adını bilmiyordum– gördüğümde şaşırdım. Dürüst olmak gerekirse aynı zamanda rahatlamıştım da. Sadece o lanet cipsleri yolcu koltuğumdan kaldırmak istiyordum.

Hızla dışarı fırlarken kapıyı oldukça sesli bir şekilde kapattım ve elimde tuttuğum cips paketiyle arabasının yanına yürüdüm. Geldiğimi gördüklerini biliyordum. Anne, başını kaldırdığında durdu ve beni şüpheyle izledi. Merdivenlere doğru umutsuzca bir bakış bile atmıştı. Lucy'nin elini tutarak arabasına doğru yürümeye devam ettiğinde geri dönmeyi düşündüğünü anlayabiliyordum. Arabasının hemen yanında duran bana değil de direkt arabasına kilitlenmiş hâldeydi.

Lucy kaşlarını çatarak bana baktı ama hiçbir şey söyle-

miyordu. Belli ki ağzını açtığı için uyarılan tek kişi ben olmamıştım. Onlara yaklaştıkça, özür dileme ve ne yapacağım konusunda daha da emin olamadım.

Annenin beni tamamen görmezden geldiğini gördüğümde yolcu tarafına doğru ilerledim. Arka koltukta Lucy'yi yerine oturtuyordu. Elimdeki cipsi açık kapıdan içeri uzattım. Anne eğilmiş durumda olduğu için belli ki bu çok mantıklı bir hareket değildi. Paketten hışırtılar çıktığında anne ürke rek hızlıca doğruldu.

“İşte.” Başka bir tarafa bakıp paketi ona doğru uzattım. Göz ucuyla ona baktığımda, ellerimin düpedüz göğüslerine değdiğini fark ettim. O paketi incelerken ben de bir adım geri atıp kollarımı indirdim.

“Bu ne?” Sesi öfkelenmiş gibiydi.

Paketi yüzüne doğru salladım. “Cips. Çocuğuna aldım.”

Kadının bakışları sertleşti. Gözleri, sokak lambasının altında bile etkileyici bir maviydi. Çarpıcı ve çekiciydi... Bir şey söylemesini beklerken nefesim göğsümde sıkışmış gibi hissetmeme neden olmuştu. Herhangi bir şey söylemeliydi. Orada öylece salak gibi durmak lanet olası derecede tuhaftı.

“Hayır, teşekkürler.” Emniyet kemerini omuzlarından ve göğsünden geçirirken dikkatini Lucy'ye verdi.

“Al,” dedim ona.

Kapıyı sertçe kapattığında pakete tekrar şüpheyle baktı. “İstemiyoruz.”

“Ben istiyorum!” dedi Lucy, sesi arabanın içinde olduğu için pek duyulmuyordu.

Annesi pencereden Lucy'ye baktı. “Lucy, yabancıların teklif ettiği şeyleri almamalısın. Bu tehlikeli.”

Ellerimi aşağı indirdim. “Cipse bir şey yapmadım.”

“Yine de istemiyoruz,” dedi alıştığım paytak yürüyüşüyle arabasının etrafında dolaşırken.

Arka cebimdeki cüzdanımı çıkartarak onu takip ettim. “Peki, o zaman yolda giderken kendiniz bir tane alın.”

Arkasını dönüp bir yirmilik çıkardığımı görmek onu sadece daha da kızdırmıştı. “Paranı istemiyoruz! Tanrım...” sözcükleri giderek daha çok tıslamaya dönüşmüştü. Sanki konuşmuyordu da boğazından gelen farklı bir ses çıkarıyordu. Daha çok acı verici bir şeyi andırıyordu, gözlerini sıkıca kapattı.

Karnını tutmaya başladığında —oldukça hamile ve yuvarlak olan karnını— gözlerim büyüdü. “Her şey yolunda mı?”

Dik durmaya çalışırken hıçkırdı. “Her an doğum yapabilirim ve yetişkin bir adam sürekli kızımınla kavga ediyor. Hayır, iyi *değilim*.”

Diğer annenin haksız olduğunu anladım. Çok da masum olmayan hareketim her şeyi daha da kötüleştirmişti.

“Bak,” dedim ama o çoktan sürücü koltuğuna yerleşmişti. Kapıyı kapatmadan önce, “Üzgünüm,” demeyi başardım. “Çocuğuna karşı olan tutumumdan dolayı kötü hissediyorum. Çocuklarla iyi geçinemiyorum...” Paketi tekrar uzattım. “Bu yüzden lütfen, bu lanet cipsleri al ve tüm zaman boyunca kendimi kötü hissettiğimi bil. Bir pislik olabilirim ama bazen pislikler bile kötü hisseder, tamam mı?”

Karnını... bebeğini... rahmini mi tutuyordu? Gerçekten, hamilelik bunlardan biri demek değil miydi? Adı ne olursa olsun, sonuçta orasını tutuyordu. Onu incelemeye devam ettiğimde cildinde doğal olmayan bir parlaklık fark ettim. Bakışlarını üzerimde tutmaya çalışıyordu. “İyi olduğuna emin misin?” diye tekrar sordum.

Hızla gözlerini kırptı. “Evet, iyiyim.” Başını direksiyona yaslayıp iç çekti. “Unut gitsin, olur mu? Artık bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim, en azından suçluluk hissettiğini biliyoruz, değil mi Lucy?”

“Cipsi alabilir miyim?” Lucy, soruya cevap vermek yerine başka bir soru sormuştu.

“Hayır,” dedi annesi sert bir şekilde.

“Cipslere gerçekten bir şey yapmadım,” dedim tereddütlerle. “Ne yapmış olabilirim ki?”

Cevap vermeden önce ciddi bir şekilde düşündü. “Bilmiyorum ama bunun yerine, başka bir çocuğun cipsini çalması yacağına söz vermeye ne dersin?”

Kötü bir şey söylemek üzereydim. Ağzım açılma da çenemi kapatmayı seçerek başımı eğdim. “Bu ilk ve sondu.”

“O zaman, umarım bu son tartışmamız olur...” Bana bir şey bekliyormuş gibi baktı. Çenesini aşağı indirmiş, beni inceliyor ve beklemeye devam ediyordu. Neyi bekliyordu?

“Elijah.”

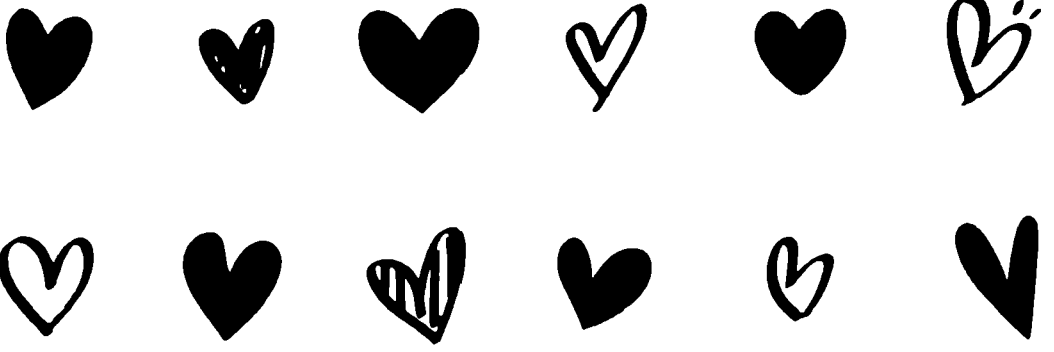
“Elijah?” diye bitirdi cümlesini, tuhaf bir şekilde afallamış duruyordu. Sonra bana attığı bakışın aynısını ben de ona attım. “Hadley.” Hızlı bir baş hareketiyle gözlerini başka yöne kaydırma ve arabanın kapısına adeta bir tek kurtuluşu buymuş gibi baktı. Sürekli kaçış yolları aramayı tercih eden biri olarak, bu işaretleri tanırdım. Geri çekildim ve ne yapacağımı bilemeyerek uzaklaşmaya başladım.

İnsanlar genellikle kendilerini tanıttıktan sonra öylece giderler miydi? Bu konuda biraz düşündükten sonra omuz silktim. Her neyse. İkimiz de rahat değildik. Açıkça uzaklaşmak istiyordu ve bu sözleri söyledikten sonra kendimi on kat daha hafif hissetmişim. O noktadan sonrasında ilgilenmiyordum.

Senden Bir Parça

Lucy'nin "Anne!" diye bağırdığını duydum. Ardından "Ne oluyor?" diye sordu.

Bu bir tuzaktı. Bu kadın ve küçük ailesiyle arkadaş olduktan sonra düşeceğim birçok tuzaktan sadece biriydi. Hayatımda temel bir değişikliğine yol açacaktı. Gelgelelim henüz bunun farkında değildim.

BÖLÜM YEDİ

HADLEY

Suyum gelmişti.

Bunun olacağını biliyordum. Sadece bu, henüz doğmamış oğlumun ismiyle oldukça benzer olan komşumuzun karşısında olmamalıydı. Eğer Lucy bağırmasaydı olmayacaktı da... Birkaç saat önce sancılarım çok sık ve çok yakın aralıklarla olunca doktorumu aramıştım ve bana hastaneye gitmemi söylemişti. Birkaç gün önce doktorumu ziyaret ettiğimde Eli'nin her an gelebileceğini söylemişti. O gün hastaneye yatmamı teklif etse de reddetmiştim. Eli'nin geleceği günü kendisinin seçmesini istediğimi ve evde dinlenerek bunu bekleyeceğimi söyledim. O günden beri de yaptığım şey buydu.

Bu sabah, o günün bugün olacağı hissiyle uyanmıştım.

Dik oturdum, gözlerimi kapattım ve ağrıyı düşünmemeye çalıştım. Bir nefes aldım ve başka bir güçlü kasılma karın bölgemi ele geçirdi. Eli rahmimin içinde top şeklini alarak baskıyı arttıyordu.

“Anne!” Lucy’yi korkuttuğumun farkındaydım. Bu kadar inatçı olduğum için şu an kendimi tekmeleyebilirdim.

Annem ve babam gelip bizi alacaklarını söylediğinde onları reddetmiş ve kendim yapabileceğimi söyledim. Hastane sadece on dakika uzaklıkta olsa da araba kullanmamın imkansız olduğunu biliyordum. İş arkadaşım Ali'yi doğum sırasında doğrudan hastaneye giderken görmüştüm, çocuğu içinden çıkarmış ve sonra doğum yapmak sanki çok kolaymış gibi etrafta dolanmıştı. Bazı kadınlar şanslıydı. Ağrıya oldukça dayanıklı olabilirdim ama belirli bir noktadan sonra ölüyormuş gibi hissediyordum.

Ve o noktadaydım... Birkaç saniye boyunca elimde olduğunu fark etmeden telefonumu aramaya başladım, annemin cep telefonu numarasını ararken araba kapısı açıldı. Komşum Elijah, endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu. "İyi olduğundan emin misin?"

Kahrolası ağrıdan dolayı pes ettim ve sıkı bir nefes alarak fısıldadım. "Suyum geldi." Aslında şüphesiz ki bunu görebiliyordu. Gri pijama altım sıırılsıklam olmuştu. Lucy'nin arka koltukta ağladığını duyabiliyordum ama dönüp bakamıyordum. "Sorun yok, Lucy. Hastaneye, Bubby'ye doğru gittiğimizi biliyorsun. Korkmana gerek yok."

"Korkuyorum," diye hıçkırdı.

Ben de. "Tamam-" Bir başka kasılma daha geldiğinde içimi korku kaplamıştı. Karnımı tutup dişlerimi sıktım. Ebeveynlerim gelmeden önce doğurmam gerekirse ne yapardım? Onları aramak için acele ederken Elijah kemerimi açıyordu.

"Yolcu tarafına geçmek için ayağa kalkabilir misin?" diye sordu.

"Ayağa kalkmaya bile korkuyorum," dedim gözlerimden yaşlar süzölürken. "Ebeveynlerimi arayacağım. Hastaneye gidiyorlar ama uğrayıp bizi alabilirler."

"Lanet olsun, burada öylece oturamazsın." Neden sinir-

liydi? Başımı çevirdim ve yüzünü hemen yanımda gördüğünde bir kolunu bacağımın altına, diğerini ise sırtıma koyarak beni kucakladığını fark ettim. Karnım beni düzgünce kucaklamasını zorlaştırıyordu. Boynuna tutunduğumda beni yolcu koltuğuna taşıdı. Acıdan nefesim kesilmişti.

Ne kadar panik hâlinde ve çaresiz olsam da fark etmeye engel olamadığım şeyler vardı. Beni kucakladığında dışarıya fişkıran vücut sıvılarına dokunduğu gerçeği gibi. Arabaya *binip* sürücü koltuğuna –vücut sıvılarımın üstüne– oturdu ve kapıyı sertçe kapattı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım, bütün karnım kasıldığı sırada.

“Seni hastaneye götürüyorum,” dediğinde bunun mantıklı olduğunu biliyordum ama utanmıştım. Scott’ın bile doğum sancılarımı ve yarattığı karmaşayı görmesini istememiştim. Üstelik o, sevdiğim adamdı. Yakışıklı bir yabancının bu şeylere tanık olması on kat daha kötüydü. Utangaç bir kadının başa çıkabileceğinden fazlaydı.

Başka bir kasılma düşüncelerimi paramparça etti. Eli geliyordu. Ona yetişmem ve hastaneye gitmem gerekiyordu. Utancı bir kenara bırakarak kendimi yolun sonunda ne olduğunu hatırlamaya zorladım. Acı, yırtılma, itme ve sonra da Eli’ye kavuşmanın sevinci.

Sırtımı dikleştiremediğim için eğik durmaya devam ettim, Elijah arabamı çalıştırdı ve otoparktan hızla çıktı.

“Anne?” Lucy hâlâ hıçkırıyordu. Pelvisimi parçalayan ağrılarla beraber onu yatıştırmakta zorlanıyordum.

“Eli’nin burada olmasını ister misin?” diye sordum olduğum yerde kıpırdayamadan.

“Eğer sana zarar veriyorsa istemem.”

Onun sözleri, acı içinde olsam da gülümsememe neden olmuştu. Çocuklar çok dürüsttü.

“Babayı ya da başka birini araman gerekiyor mu?” Elijah’ın bakışları kısa bir anlığına bana çevrilse de sonra tekrar yola kaydı. Vücudum ona doğru dönük olmasaydı, bu hareketini kaçıırdım.

“Orada olması gerektiğini çoktan biliyor,” dedim Elijah’a, bu da üstesinden gelmekten korktuğum başka bir sorundu. Scott, tüm hafta boyunca doğuma girmek için ısrar etmişti ama onu reddetmişim. Bir parçam bunu ondan esirgediğim için suçlu hissediyordu. Sonuçta Eli ve Lucy’yi asla ondan uzak tutmazdım. Sadece onun, bir daha böylesine özel ve yoğun bir anımda benimle birlikte olmasına izin vermek istemiyordum. Kuzenimin bacakları arasına girmeyi tercih ettiğinde bu şansı kaybetmişti. O böyle düşünmemiş olabilirdi ama ben böyle görüyordum. Bir seçim yapmıştı ve beni de bir seçim yapmaya zorlamıştı.

Bazı kadınlar, onları aldatan erkekleri affedip daha güçlü bir bağ ile bir araya gelebilirlerdi. Ben o kadınlardan değildim. Scott’a kendimi tüm benliğimle adadığımı düşünüyordum ve ondan da aynısı beklemiştim. Bana genç veya aptal diyebilir, saçmaladığımı bile düşünebilirsiniz ama ona bakarken hissettiğim duyguları bir daha başka birine karşı asla hissedemezdim. Bunun suçlusu ben değildim. Oydu.

Scott, Eli’yi sonra da kucağına alabilirdi. Doğum esnasında yanımda sadece annemi istiyordum. Aslında tercihim Olivia olurdu. Birkaç saat önce buraya gelmek için yola çıkmış olsa da Eli doğmadan önce burada olma şansı yoktu.

Ağlıyordum. Her ne kadar Scott’ı istemediğimi söylesem de ki istemiyordum, yine de yalnızlığı kaldıramıyordum. Lucy doğduğunda Scott yanımdaydı, o yüzden böyle hissetmemişim. Şimdiyse daha önce Lucy’ye kaba davranmış olan bu yabancı adamla hastaneye giderken hiç bu kadar yalnız hissettiğimi hatırlamıyordum.

Benim derdim neydi? Tek başıma iki çocuğa nasıl bakacaktım? Başka bir gün olsa cesur bir ifade takınıp iyi bir işe gireceğim güne güvenirdim. Gelgelelim o gün, bugün değildi. Acı, tüm umutlarımı ve korkularımı paramparça ederken bunu yapamazdım.

Tekrar kasıldığımda derin bir nefes aldım ve yaşlar yanaklarımdan süzölmeye başladı. Acı, içimi parçalarken çığlıklarımla sessizlik içinde yankılanıyordu. Koltuğa yaslandım ve resmen araba kapısını yerinden sökecek şekilde tuttum. Kısa bir anlığına aynısını Elijah'ın koluna da yapmayı düşünmüştüm ama son anda kendimi engelledim. Lucy arkada panik içindeydi.

“Onu şimdi doğurmayacaksın, değil mi?” diye sorduğunda Elijah'a baktım. Gözlerini kocaman açmış, karnıma bakıyordu.

Akmiş burnuma veya gözyaşlarıma aldırış etmeden ona baktım. “Hay sektireyim, madem bu olasılıktan korkuyordun o zaman neden arabaya atladın?” diye sordum bağırarak.

Kahverengi gözleri daha da büyüdü. Karanlığa rağmen yüzünün solduğunu görebiliyordum. Kafasını salladı ve tekrar yola odaklandı. Adam iyice sarsılmış görünüyordu.

“Özür dilerim,” dedim ve aynı anda gözyaşlarına boğularak çığlık attım çünkü ah, bu acı beni öldürüyordu. “Çok acı çekiyorum. Arabayı kullandığın için teşekkürler,” dedim dişlerimin arasından. Ardından bir saniyeliğine onu inceledikten sonra, “Ama biraz daha hızlı gidebilir misin?” diye sordum. “Bu bebek doktoru daha fazla bekleyemeyecek.”

Saniyeler içinde hızlandık ve motorun gürültülü sesini duydum. İki dakika sonra, acil servis kapısında idik. “Sen...” Arabayı park etti ve tedirgin bir şekilde bana baktı. Kapıyı açıp ayağa kalktığımda sendeledim ve zavallı canımı koruyabilmek için arabaya tutundum. İçeri yürüyebilir miydim acaba?

“Otur. Gidip tekerlekli sandalye bulacağım!” diye bağırdı Elijah koşarak içeri girerken. Oturdum, ayaklarımı yere sabitledim ve en doğru şekilde derin ve düzenli nefesler almaya çalışarak bekledim.

“Sen ve Eli iyi misiniz, anneciğim?” diye sordu Lucy koltuğunda otururken.

“Eli sadece dışarı çıkmak için hazır.” Ona dokunamadığım için onun görebileceği şekilde araba koltuğuna elimle vurdum. “Endişelenme. Bu normal.”

“Onu geri gönderebiliriz. Bundan hoşlanmadım,” diye mırıldandı. Zihnimde küçük kollarını göğsünde kavuşturduğunu canlandırabiliyordum.

Elijah önümde durdu. “İşte,” dedi ve bana elini uzatmak yerine kalkıp oturmamı bekledi.

“Lucy’ye kemerleri için yardım edebilir misin?” diye sordum utangaç bir şekilde. Bu durumun birbirini tanımayan ve özellikle birbirini sevmeyen iki insan için ne kadar garip olduğunun farkındaydım.

İç çekti ve durumu kabullenerek Lucy’nin kapısını açtı. Birkaç saniye sonra Lucy tam yanımdaydı ve tüm bedenimi inceliyordu. Elijah beni hızla içeri götürdü. “Yanımda dur, Lucy,” dediğimde elimi tuttu ve benimle yürümeye başladı. Elijah’ın uzun adımlarına yetişemiyordu.

Durduğunda anahtarları kucağıma bırakarak hemşireleri çağırdı. “Sanırım suyu geldi!” Elimi alnıma bastırdım. Bunu herkese duyurmak zorunda mıydık? Acil servis gelmem gereken yer bile değildi ama en azından hastanedeydim.

Acı giderek arttığında inleyerek karnımı tuttum.

“Lütfen birileri bir şeyler yapabilir mi? Sikeyim! Ona bakın! Birkaç saniye sonra çocuğu doğuracak.” *Bebek yerine, çocuk diyordu.*

Güzel bir sarışın kapıdan çıktı ve onu, sanki bu sahneyi

daha önce yüz kez görmüş gibi bir gülümsemeye karşıladı. Belki de görmüştü ama ben görmemiştim. Scott tüm süre boyunca çok sakin kalmıştı, suyumun gelmesini beklerken kendine otomattan içecek ve cips bile almıştı.

Neyse ki, hemşire Elijah yerine bana doğru ilerledi ve kontrolü hızlı bir şekilde eline aldı. “Sadece bir saniye sürecektir, babası.” Doğruca Elijah’a bakıyordu. “Endişelenmeyin, onunla ilgileneceğiz. Siz gidebilirsiniz. Onu hazırlayıp giydireceğiz-”

“Baba o değil,” dedim hızlıca. “Lütfen, kızımın yanımda gelmesi gerekiyor. Onu burada bırakamam.”

“Ama o-” Hemşire Elijah’ı işaret ediyordu.

“Kesinlikle olmaz,” dedim inatla. “Onu tanımıyoruz. Sadece park yerindeyken bizi gördü ve buraya getirdi.”

Hemşire kafasını salladı, kesinlikle kafası karışmıştı.

“Hadley!” Annemin sesini tanıdım ve sandalyede eğildim. Daha iyi bir zamanda gelemezlerdi. “Suyun mu geldi?” diye sordu Lucy babama koşarken.

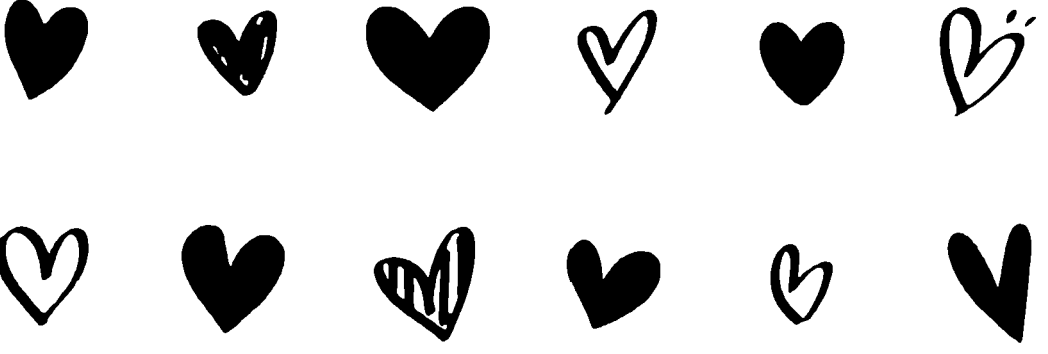
“Annem ağlıyordu,” dedi Lucy babama.

“Şimdi gidebilirim,” dedim hemşireye. “Anne?” İki çocuk annesi olacak olmam umurumda değil. Bir kız ne zaman annesine ihtiyaç duyduğunu bilirdi ve ben annem hâlâ hayatta olduğu için şanslıydım.

“Hadi. Lucy ve ben camın arkasında bekliyor olacağız,” dedi babam bize güven veren bir gülümsemeye. “Abla olmaya hazır mısın, Lucy?”

Hemşire beni götürürken annem de benimle geliyordu.

Yirmi bir yaşında, ikinci kere anne olmak üzereydim.

BÖLÜM SEKİZ

HADLEY

“İyi iş çıkardın, annecik,” dedi Olivia ertesi gün yanımdaki hastane yatağına uzanmışken. Yoğun mavi gözleriyle bana göz kırptı. Yeni kızıl saç rengi gözlerini daha da öne çıkarıyordu.

Yorgundum ve ağrılarım vardı ancak dün gece doğum sırasında olduğumdan on kat daha iyi hissediyordum. Eli, Olivia’nın işaret parmağım tutarken ikimizin arasında duruyordu, oğlum gerçekten güçlü olacaktı. Hemşire onu yanıma daha yeni getirmişti. Bir noktada onu tekrar almak için geleceklerini biliyordum ve onu küçük dairemize götürmek için şimdiden sabırsızlanıyordum.

Parmaklarımı Eli’nin alnının üzerinde gezdirdim. “Teşekkürler, kardeşim.”

“Peki ya ben? Ben de iyi iş çıkardım,” dedi Lucy yatağın ucundan. Zıplamak üzere olan vahşi bir tavşan gibi duruyordu. Eli yataktayken dikkatli olması için onu birkaç kere uyarmıştım. Ne beklediğini bilmiyordum ama abla olma fikrinin onu eskisi kadar mutlu etmediğini düşünüyordum.

Olivia kaşını kaldırırken Lucy'ye sııttı. "Peki, sen ne yaptın?"

"Defalarca 'iyi misin anneciğim' dedim," dedi Lucy bağdaş kurup otururken.

Olivia ve ben kahkaha attık. "Vay canına, sen de iyi iş çıkarmışsın," dedi Olivia. "Küçük kardeşin hakkında ne hissediyorsun?"

Lucy istemediği herhangi bir şeye verdiği tepkiyi vererek soruyu cevapsız bıraktı. "Ne zaman eve gideceğiz?"

"Büyük olasılıkla yarın," dedim ona.

"Hemen eve gidemez miyiz?" diye mızızlandı.

"Baban seni bu gece evine götürecekt."

Kollarım kavuşturarak somurttu. "Ben burada kalırım."

Olivia ve ben birbirimize üzgün bir ifadeyle baktık. "Babacığınla vakit geçirmek istemez misin?" diye sordum.

Örtülerden başını kaldırmadı. "İsterim ama Eli sizinle burada kalacaksa hayır."

Tanrım, şimdiden başlamıştı. "Lucy." Ben küçük elini kavramadan önce bana bakana kadar bekledim. "Eli de sen de benim bebeğimsiniz. Annecik eve gidebiliyor olduğunda, hep birlikte gideceğiz. Beraber." Ona gülümsedim. "Babanla vakit geçirmek istemiyor musun?"

İsteksizce kafasını salladı. "İstiyorum..."

Odanın kapısı açıldığında annem kafasını uzattı. "Scott ve ailesi geldi... Hazır olduğunda bana seslen."

Kafamı yastığa koyup inledim.

"Siktir olmalarını söyle," dedi Olivia anneme.

"Olivia!" diye homurdandım tüm kelimeleri dikkatlice dinleyen Lucy'ye bakarak. "Öyle söyleme." Bana üzgün bir bakış atmadan önce bakışları Lucy'ye kaydı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Olivia annem kafasını sal-

larken. Olivia'nın ağzını *aslında değilim*, şeklinde oynattığını gördüm ve Lucy görmediği sürce bu kabul edilebilir olduğu için gülmekten kendimi alıkoyamadım.

“Kardeşinle biraz daha vakit geçir. Scott ve ailesi azıcık bekleyebilir,” dedi annem sonunda anlayışlı bir ifadeyle. “Seni babanı görmeye götürmemi ister misin, Luce?”

Lucy isteksizce yataktan inmeden önce bana ve sonra Eli'ye baktı.

Lucy gittiğinde Olivia bana döndü. “Sana zorluk çıkartıyor mu?” Scott'tan bahsediyordu.

İç çektim. “Tahmin bile edemezsin. Dün gece benimle burada kalmaya çalıştı ve hemşire Eli'yi kucağıma verdiğinde gözyaşları içinde kendisini öpeceğimi falan düşündü.”

“Asla durmayacak, biliyorsun değil mi?” diye homurdandı Olivia. “Her şeyi mahvettiğini biliyor ama bununla yaşamaya devam etmek zorunda.”

Aramızda uyuyan Eli'ye baktım. “Tanrım, o mükemmel.”

“Okul bittiğinde gelip seninle kalacağım. Tüm yaz boyunca.”

İç çektim. “Hayır, yazın keyfini çıkar. Yine de benimle biraz kalmanı istiyorum.” Ona sııttım. “Çocuklar seni özleyecek.”

Bahsettiğim çocuklar onun liseli öğrencileriydi ve benden sadece birkaç yaş küçüklerdi. Gözlerini devirdi. “Evet, evet, şu küçük boklar.” Eli'nin seyrek sarı saçlarını okşadı. Bu saçlar hem Scott'ın hem de benim açık renkli saçlarımın eseri idi. “Yine de bu seneki gurubumun iyi olduğunu söyleyebilirim.”

“Çoğu erkeğin platonîği oluyorsun, değil mi?”

Her okul yılında Olivia, ergen erkeklerin yanlış yönlendirilmiş ilgilerine katlanmak zorunda kalıyordu. İkimiz arasında her zaman büyüleyici olan o olmuştu. Benden daha

zayıf ve uzundu. Doğal sarı saçlarını on dört yaşından beri görmemiştim. İkimizi kıyaslarsak, Eli ve Lucy sayesinde en iyi kalçalar ve göğüsler kesinlikle bendeydi ama yine de Olivia'nın görünüşü beni her zaman kıskandırmıştı.

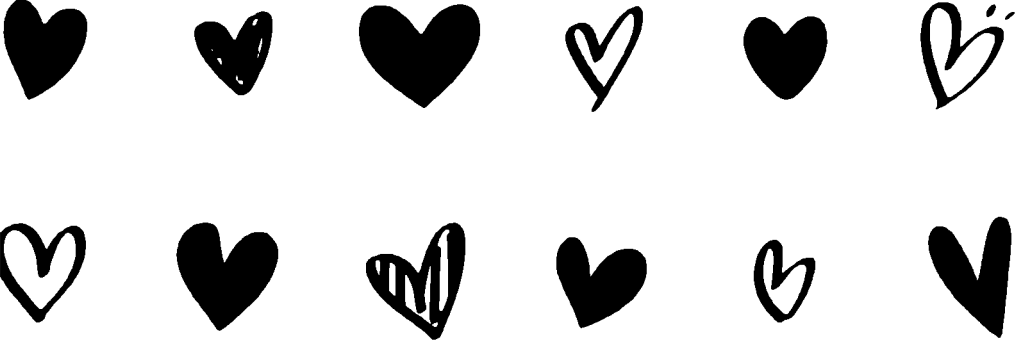
Güldü. "O kadar da kötü değiller ama hakkımda konuştuklarına eminim."

O esnada kapı açıldı ve Lucy koşarak içeri girdi. "Anneciğim! Babam odada seninle kalabileceğimizi söyledi," dedi.

"Pislik," diye fısıldadı Olivia.

Eli ağlamaya başladı ve Scott yüzünde bir sırtışla içeri girdiğinde onu kucağıma aldım. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Bana ulaşmak için Lucy'yi kullanmasından nefret ediyordum.

BÖLÜM DOKUZ

ELIJAH

İki gün sonra Hadley'in arabası park hâlinde duruyordu. Gözetlediğimden falan değildi, işe giderken görmüştüm. Evden Lucy ile çıkmıştı ve artı bir ile geri dönmüşlerdi. İtiraf etmek istememiştim ama her şeyin iyi olduğundan endişelenecek kadar onlar hakkında düşünmüştüm.

Gerçekten korkutucuydu. Arabada doğuracağını düşündüğüm bir ya da iki an olmuştu. Tüm o ağlamaları ve çığlıkları arasında bunu yapmadığı için mutluydum çünkü bu kesinlikle ikimizi de korkuturdu. Suyunun geldiğini bile bile öylesine yürüyüp gidemezdin ve tüm bunların boktan kısmı da benim yardımımı istemeyeceğini biliyor olmamdı.

Yardıma ihtiyacı olan bir kadına sırtımı dönseydim annem kesinlikle kıcımlı tekmelerdi. Dürüst olmak gerekirse, annem yediğim birçok bok için kıcımlı tekmeleyebilirdi.

O yüzden sürekli ikisi hakkında düşünüyordum... Sanırım şimdi üç olmuşlardı?

Belki de onu tekrar gördüğümde doğumun ve diğer her şeyin nasıl gittiğini sorardım.

1

Görünen oydu ki, birkaç hafta boyunca onları göremek yeni normalim olacaktı. Onları neredeyse her gün görüyorken şimdi hiç görmüyordum. Her akşam arabası park alanında oluyordu ve bazı sabahlarda da olmuyordu. Belki de yeni bir vardiyada çalışıyordu ya da doğum iznine ayrılmış da olabilirdi.

Bu ne kadar sürecekti?

Ve sikeyim, benim derdim neydi?

Dört hafta onları görmedikten sonra kendi kendime onları aramayı kesmemi söyledim. Buna bir son ver adamım, sadece bunu yapmayı *kes*.

Sanırım ikimizin istediği de buydu. Özellikle Hadley'in istediği şey kesinlikle tekrar beni görmemektir. Güzel bir kurtuluş olduğunu söyleyebilirdim. Artık çocuğun etrafında dilimi tutmam gerekmeyecekti.

Peki, ben ne yaptım? Normalime geri döndüm.

Bahsettiğim şey daha önce normal *olmamam değildi elbette*.

BÖLÜM ON

HADLEY

“**T**anrım, o kokuyor!” Lucy burnunu kapatarak Eli’ye sanki onda yanlış bir şeyler varmış gibi tiksintiyle bakıyordu. Eli’nin tepkisi ise ayaklarını havaya kaldırmak ve küçük tükürük baloncukları saçmak olmuştu.

Eli’yi oturma odasındaki beşikten alırken gülümsedim. “Senin kakan da çiçekler gibi kokmuyor,” diye onu bilgilendirdim.

“Ama yine de ben tuvalete yapıyorum. Bubby’den daha iyiyim, değil mi, anneciğim?”

Ah, Tanrım.

Eli’yi eve getirdiğimden beri böyleydi. Lucy, ilgimi paylaşmaktan hoşlanmıyordu. “Altını değiştirmeme yardım etmek ister misin?” diye sordum. Burnunu buruşturdu ve Eli’nin yanına oturduğumda koltuktan uzaklaştı. “Seninle de bunu yapmıştım. Eli büyüdüğünde o da tuvalete gidecek.”

Omuzlarını silkti. “Birlikte oyuncak atlarımla oynayabilir miyiz?”

“Evet, git ve getir.” Yatak odasına koştu. Apartman daire-si sadece iki odalıydı, bu yüzden Eli’nin beşiği benim odam-

da yer alıyordu. Onu farklı bir odada uyutmak için yeterince rahat değildim. Lucy haftanın bir veya iki gecesi yatağında uyurdu. Genellikle kendini benim yanımda buluyordu.

Eli'nin bezini atıp ellerimi yıkadığımda huysuzlanmaya başladı. Adeta saat gibi çalışarak her üç saatte bir emmek istiyordu. Ayrıca bir süt pompası da kullanıyordum. Beş hafta olmuştu ve göğüs uçlarım hâlâ sert ve hassastı. Sadece bir hafta daha sürmesini umuyordum, üstlerine sürdüğüm krem de pek yardımcı olmuyordu. Lucy ile bunun ne kadar sürdüğünü hatırlamıyordum ama yemin ederim bu kadar uzun gelmemiştir. Çalıştığım geceler Eli'ye annem bakacağı için onu biberona da alıştırmaya çalışıyordum.

Scott, Eli doğduğundan beri sık sık keyfimi kaçırıyordu. Sadece Lucy'nin aklını karıştırdığı için hastanede son gece sandalyede uyumasına izin vermiştim. İyi adamı oynama şansını değerlendirmek için sürekli bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormuştu. Güzel hissettirse de bu tuzağa düşmemiştim. Bana öyle bakmayın, ben de bir insandım ve bazen ben de ilgi istiyordum. Hayır, onunla tekrar bir araya gelemezdim. Sadece bütün olanlardan sonra tüm heyecanımı kaybettiğimi fark etmiştim.

Sadece Scott değil, ailesi de beni çılgına çevirmişti. Hastanede *siz bir ailesiniz, beraber olmalısınız, gibi şeyler* duymuştum. Ayrıca, *Scott Lucy'yi hiç göremiyor, Eli için de aynısı olacak* demek için de hiçbir fırsatı kaçırmamışlardı. Bunun benim değil de Scott'ın suçu olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. *Ayrıca elbette ki, herkes hata yapar, sadece boş vermelisin* derken de hiç çekinmemişlerdi.

Aile şuydu, aile buydu. Onu affedip devam etmem gerektiğini düşünüyorlardı ama bunu yapamazdım. Konu Scott olduğunda ailem yüzde yüz benim tarafımdaydı. Onunla olmamı istemiyorlardı. Bu biraz fazla olabilirdi belki ama

çocuklarımla hayatlarında olmamasını bile umursamazlardı. Olivia'nın arkadaşı lisedeyken hamile kalmıştı ve ailesinin, her ne yapmış olursa olsun çocuğun babasına bir şans daha vermesi gerektiği konusunda onu nasıl cesaretlendirdiğini hatırlıyordum. Yıllar sonra ve birkaç çocuk daha eklenince yine her şeyi mahvetmişti. Söz konusu ebeveynler olunca herkes benim kadar şanslı değildi, ailemin benim mutluluğumu istediklerinden hiç şüphem yoktu.

Daha iyisini yapabileceğimi düşünmüşlerdi. Scott, ailemin haklı olduğunu kanıtlayana kadar yıllarca aileme bunun tersini kanıtlamaya çalışmışım. Sadece ailesini memnun etmek için bir daha asla güvenemeyeceğim biriyle beraber olmak istiyor muydum?

Hayır!

Neyse ki onları çok fazla görmeme gerek kalmamıştı. Kritiklerini hızlıca yapmışlardı ama ben ve Scott'la beraberken hiçbirisi gelmemişti. Sadece, ismimi andıkları her an beni kötüleyeceklerini kabullenmek zorundaydım.

“Tanrım.” Kafamı kaldırdığımda Lucy’yi elini alınaya vururken gördüm. “Bubble neden hep aç?”

Sağ göğsümü emen Eli’ye baktım. “Oyuncak atlarla oynayacağımızı sanıyordum?” diye sordum.

Dramatik bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. “Eli, bana az önce karnımın guruldadığını hatırlattı.”

Kahkaha atmaktan kendimi alıkoyamadım. “Ne yemek istersin?”

“Pizzadan farklı bir şey olabilir mi?” Lucy evimizde sadece iki tür şeyin olduğunu biliyordu; pizza ve ucuz atıştırmalıklar. Çok sürmeyecekti, yakın zamanda buzdolabımızı tamamen onun sevdiği şeylerle doldurabilecektim. “Büyükanneye gitmek ister misin?”

“Evet!”

“Al bakalım. Bize yemek yapması için onu ara ve gidip onu görelim.” Kahve sehпасından telefonumu aldım ve annemin numarasını girip Lucy’ye verdim.

Çocuğum benim yapabileceğimden daha iyi bir şekilde ebeveynlerimi parmağında oynatıyordu. Otuz dakika içinde kapıdan çıkıyorduk. Lucy ve Eli’yi hazırlamak bu kadar sürmüştü ve kendimden hiç bahsetmiyordum bile. Hamile kalmadan önceden beri giydiğim bir kot pantolon ve dohu göğüslerime oldukça oturan bir tişört giymiştim. *Tanrım*, emzirme sutyeniyle bile kocamanlardı. Normale döndüklerinde onları özleyecek miydim emin değildim... Tabii, *eğer* normale dönerlerse. Göğüslerim daha ne kadar böyle duracaktı? İyi duruyorlardı ama kendimi özgüvenli hissetmiyordum. Kocamanlardı.

Kes şunu.

Bir zamanlar mükemmel olan göğüslerimin ne hâle geldiği önemli değildi. Eli ve Lucy yanımdaydı ve onlar buna değerdі, göğüslerim bir daha asla bir erkeğe çekici gelmeyecek olsalar bile.

Eli’yi oto koltuğunda taşıırken, Lucy’nin yanımda değil önümde yürümesini sağladım, böylece merdivenlerde tökezlemezdik. “Harika görünüyorsun, annecik!” diye bağırdı gençlerden biri son basamağı indiğimiz sırada. En fazla on dört yaşında olmalıydı ama her gördüğünde bana dikkatle bakmakta hiç tereddüt etmiyordu. Gözlerini göğüslerime dikmişti. “Vay be, çok iyi.”

“Okulda olman gerekmiyor mu?” diye sordum. Nisan ayındaydık ve hafta içiydi. Daha öğlen bile olmamıştı ama okula gitme yaşındaki iki erkek çocuğu önümde duruyordu.

“İstediğim zaman giderim,” dedi çocuk gururla.

“Bak, anne.” Lucy komşumuzun bahçesini işaret etti. Evden çıkıp kapıyı kilitliyordu. “Bu, şey...”

“Elijah,” dedim ona.

“Elijah.” Muhtemelen şeytan veya onun gibi bir şey diyecekken kendini durdurmuştu. Konu benim çocuğum olunca her şey muhtemeldi.

“İşaret etmeyi kes.”

Düşünüldüğünde genelde bu zamanlarda evden çıkıyordu. Ne yaptığını veya bir işi olup olmadığını bilmiyordum ama her seferinde saat on bir veya on iki gibi arabasına binip uzaklaşıyordu. Bunu, son beş haftayı ailemin yanında olmadığımız zamanlarda pencereden herkesi gözetleyerek geçirdiğim için biliyordum.

Elijah’ın bir işi olmalıydı. Bir evi ve güzel bir kamyonu alacak kadar parası vardı ancak sürekli rahat kıyafetler giyiyordu. Koyu kot ve düz renklerden, şeytanlar ve kafatasları gibi ölümle ilgili şeylere kadar çeşitli basit tişörtler... Biraz garipti. Doğrusu daha çok korkutucu bir durumdu. Bu durum, kaşlarının daimî kıvrımı ve gözlerindeki öfkeli parıltıyla çok iyi uyum sağlıyordu. Bazen kahverengi çizmeler giyerdi, bazen de koyu renkli *Nikelar*.

Onu incelemek için çok zamanım olmuştu.

Eve döndüğümde birkaç gün sonra teşekkür etmeyi düşünmüştüm ama o gece arabada teşekkür ettiğimden oldukça emindim. Onu yalnız bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm. Bu benim için tamamen iyiydi. Lucy’ye nasıl davrandığını hâlâ unutmamıştım ama o gece bana yardımını dokunmuştu.

Tek başıma hastaneye gitmeyi veya ebeveynlerimi daha fazla beklemeyi deneseydim neler olabileceğini düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu.

“Ah... Beni gördü,” dedi Lucy. Bakışlarımı kaldırdım. Gerçekten de Elijah doğrudan bize doğru geliyordu. “Cipsini geri ister mi? Ben hepsini yedim bile.”

“Ne?” Şimdi kızıma kaşlarımı çatarak bakan bendim.

“Büyükbabam bana izin verdi,” dedi.

Tabii ki, Elijah o gece arabaya binerken paketi arabaya atmış olmalıydı. Gerçekten dikkat etmemiştim. “Hepsini çoktan yedim!” dedi Lucy, ona yaklaşırken. İlerlerken duraksadı ve başını eğip ona baktı. Ardından bize doğru uzun adımlarla ilerlemeye devam etti. Yanıma gelmesine bir adım kala elimdeki oto koltuğuna göz attı. Gözleri yavaşça üzerimde gezindi, bakışları bir saniyeliğine göğsümde takılı kalarak bedenimin geri kalanını süzdü. Gün ışığında beni açık açık süzmeye nasıl cüret edebiliyordu? En azından önce uygun bir selam verebilirdi.

Yüzüm yanıyordu. Hiç şüphesiz, Lucy’nin giydiği tişörtten daha kırmızıydı. Onun gözlerinin göğüslerimde takılı kaldığı anı gördüğümde daha da kötü olmuştu. Koyu avcı gözleri büyüdü.

Buna bir saniye daha dayanamazdım.

“Ah, sektireyim, şu an ne yaptığını sanıyorsun?”

Elijah gözlerini kırıştırdı ve birkaç saniye sonra bu hareketini tekrarladı. “Hah?”

Dalga mı geçiyordu? Gerçekten göğüslerimi incelerken dalıp gitmiş miydi?

“Dik dik bakıyorsun... yine.” Hareketlerinin uygunsuzluğundan bahsetmemiştim. O daha iyi bilmeliydi. Çok ağır geldiği için Eli’yi diğer koluma aldım.

“Özür dilerim.” Alnına düşen saç uçlarını yakaladıktan sonra burun kemerini sıktı. “Sizi gördüm ve nasıl olduğunuzu kontrol etmek istedim.”

Gerçekten mi?

“Neden?” Amacını çözmeye çalışarak onu süzüyordum, omuzlarım dikleşmişti.

“Gerçekten korkutucuydu. Bebeği arabada doğuracak-

sın sandım.” Tekrar oto koltuğuna göz attı. “O küçük şey... İyi mi?”

“O küçük şey mi?” *Derin bir nefes al, Hadley.* “Onun adı Eli ve o tamamen sağlıklı bir erkek.”

“Evet, iyiymiş.” Duraksadı. “Dur. Eli mi? Güzel isimmiş.” Kendi adının Eli’ye benzediğini düşünmediğini umuyordum. Demek istediğim, bunu ben de düşünmüştüm, ama... Üzgünüm Eli, komşununkiyle benzer olduğunu öğrendikten sonra adını değiştirmek istememiştim. Üstelik Olivia, onun adını çok fazla bebek tulumuna işlemişti.

“Teşekkürler,” dedini ona.

Elijah, bir şey hakkında emin değilmiş, tamamen kafası karışmış gibi başını tuttu ve bir adım geri attı. “O zaman gidiyorum.” Dönerken tekrar başını salladı.

Başını çevirerek sağa doğru hızla çocuklara baktı. “Ne var?” Biri Elijah’ın tehditkâr bakışına karşılık verdi.

“Sorun çıkarmamanız daha iyi olur,” diye uyardı Elijah.

“Senin mülkünde değiliz, değil mi?” diye tısladı çocuk.

“Kastettiğim şey bu değildi.”

Elijah uzaklaştı, ben de inleyerek, “Teşekkürler,” dedim. Kafasını omuzunun üstünden bana çevirdi.

“O gece beni götürdüğün için.”

“Problem değil.” Aldırmaz bir şekilde elini salladı.

“Eve gitmekte zorluk çektin mi?” diye sordum.

Tekrar kafasını salladı. “Hayır. Beni alması için birini aradım.”

Kafamı salladım. “Güzel.”

“Görüşürüz.”

Görüşürüz mü?

Görüşürüz mü?

Neden böyle demişti? Gelip geçerken görüşürüz mü demek istemişti? Elbette, demek istediği şey buydu ama yine de tuhaftı. Neredeyse arkadaş canlısı bile sayılabilirdi.

“Daha fazla cips alabilir miyim?” diye bağırdı Lucy.

“Lucy!” diye bağırdım. “Bunu isteyemezsin.”

Sadece, “Güle güle, çocuk,” dedi beni şaşırtarak ve arabasına doğru yol aldı.

Lucy hakkında sert bir yorumda bulunmamıştı. Belki de kötü hissettiğini söylerken ciddiye.

1

Ne yazık ki, gerçek dünyaya dönüş zamanı gelmişti. Son altı haftayı Lucy ve Eli ile geçirmiştım ve para ihtiyacımız olsa da huzurevine dönmek için heyecanlı değildim. Neredeyse parasız kalmıştım ve ilk haftamın sonunda, maaş gününe kadar yiyecek almak için babamdan yardım istemek zorunda kalabileceğim fikrinden hoşlanmıyordum. Herhangi bir şey için herhangi birinden yardım istemekten nefret ederdim. Asla da yapmazdım. Kredi kartım bunun için vardı. Üstelik, son dönemimi tamamlarken ve aynı zamanda da çalışırken bana, Lucy’ye ve şimdi de Eli’ye yardım etmeleri yeterliydi.

Son bir buçuk ayda bebeklerimle birlikte olmadığım tek zaman diliminde derslerime gitmişim ve yine de berbatlı. Bir ay sonra her şey sonsuza kadar bitmiş olacaktı. Göğsüm heyecanla titriyordu.

Tüm sınıfımız, mezun olduktan hemen sonraki pazartesi günü olan Ulusal Konsey Lisanslama Sınavı’na girecekti. Tabii sınıfı geçersek. Doğrusu ben geçeceğimi biliyordum. Heyecan verici ve sinir bozucuydu. Son zamanlarda daha fazla çalışmak için zamanım olmuştu ama bu kadar yaklaşmışken bir şekilde hata yapacağımı düşünmemek elde değildi.

Bu yüzden çalışmaya gitmeli ve Georgie'nin bana nasıl başarıyla geçeceğini anlatmasını dinlemeliydim. Sonunda ayrıldığımda bu yaşlı kadını özleyecektim. O benim sırtımı dayadığım kayaydı. Gerçekten de bir işte çalışırken iki farklı aileniz oluyordu, bir işteki aileniz, bir de gerçek aileniz. İş ailesini iş dışında pek göremezdiniz ama onlar olmadan asla başaramayacağınızı da bilirdiniz. Sırlarınızı ve korkularınızı paylaşırdınız, gerektiğinde birbirinizi teselli ederdiniz. Georgie ile paylaştığım öyle şeyler vardı ki, anneme bile söyleyemezdim. Georgie kimseyi yargılamazdı. Annem ise yargılayacak bir sürü şey bulabilirdi.

Orada herkesin bu yaz ayrılacağını bildiği belliydi. Lisansımı aldıktan sonra evden devam etmem için çok çaba harcıyorlardı. Hepsiyle iyi anlaşıyordum ama orada kalamazdım. Her zaman bir hastanede olmak istemiştim. Daha iyi çalışma saatleri ve daha iyi bir maaş veriyorlardı. Ağgözlü değildim ama beslemem gereken iki çocuğum ve elbette daha fazla paraya ihtiyacım vardı. Üstelik bir ev istiyordum. Tüm bunlar, sahip olduğumdan daha fazla parayla gerçekleştirilebilecek şeylerdi.

Bir ay daha. Bir ay daha.

Başaracaktım.

Lucy ve Eli, beni günlük yaşamda beni ayakta tutan şeyler olsa da bu kariyer... Her akşam uyuduğumda ya da her sabah uyandığımda beni yataktan kaldıran şeylerdi. İşimde iyiydim ve daha iyi bir hemşire olacaktım. Çocuklarım mutlu olacaktı çünkü anneleri istediği kariyere odaklanmıştı.

Hâlâ onlara sahiptim ve onlar da hâlâ bana sahipti. Ayrıca babaları da vardı. Sadece aynı çatı altında değildik.

“Ne dersin, Eli?” Oto koltuğundaki Eli'ye baktım. “Sence annen gelecek ay sınavını geçecek mi?” Cevabı bir kıkırdamaydı ama gaz çıkarmış da olabilirdi. İkincisi olmasını

umuyordum. “Lucy Evelyn Jameson,” diye bağırdım dairemizin kapısında dururken. Lucy ve Eli, ikisi de Scott’ın soyadını almıştı. “Bu kadar uzun süren ne?”

“Tanrı Amerika’yı kutsasın!” diye mırıldandı ve ayakkabıları elindeyken koridordan geçti. Acele etmemiz gerektiği hâlde gülümsedim. Anne olunca küfürleri yaratıcı bir şekilde kullanmaya başlamıştım. Lucy de son zamanlarda benim deyimlerimi öğreniyordu. Tanıdığım başka kimse bu deyimleri küfür olarak kullanmıyordu. “Bu aptal şeyleri giyemiyorum.”

Oto koltuğunu yere bırakarak bir dizimin üzerine çömel-dim. “Buraya gel de sana yardım edeyim.” Pantolonlarını kendisi giyebilirdi ama söz konusu gömlek ve ayakkabılar olunca zorluk çekiyordu. “Bak, bu kadar kolay. Sadece geriye doğru aç, ayağını böyle içine kaydır ve yerine yerleştir.” Yüzüne bakmak için başımı kaldırdım ve onu yüzüme bakarken yakaladım. “Nasıl yaptığımı izledin mi ki?” Gü-lümsedi ve burnunu kırıştırdı. Başımı öne eğip inledim. “Tamam, hadi gidelim.”

Dizimin üzerinden kalktım ve Eli’yi oto koltuğunda tutup bezlerini ve çantasını tekrar tekrar kontrol ettim. Daire kapısını açmadan önce Lucy’ye döndüm. “Her şeyi aldın mı?” Beni başıyla onayladı.

Arabama doğru yürürken gözlerim Elijah’ı aradı. Geçen haftaki karşılaşmadan sonra bu alışkanlık bir rutin hâline gelmişti. O tuhaf an hâlâ aklımdaydı. Kabul etmek gerekirse biraz hoş olabilirdi ama bakışları ürkütücüydü.

Göğüslerimin ne kadar büyük olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu. *Erkekler*. En azından erkeklerin bu şekilde hâlâ dikkatini çekiyordum, değil mi? Üzücüydü, özellikle de artık kendimi güzelleştirmek için zamanım olmadığını düşünürsek. Şimdilerde güzel kıyafetler giymek ve makyaj yapmak da en az uyku kadar nadir bulduğum şeylerdi.

Elijah'ın arabası bahçede değildi, belki de henüz eve gelmemişti. Şükürler olsun ki alıştığım o erkek arkadaş grubu da bu gece dışarıda değildi. Küçük molam, Eli mızımızlanmaya başlayınca sona erdi.

“Of, sektireyim. Yine acıktı!” dedi Lucy ben arka kapıyı açıp çocuk koltuğunu sabitlerken dramatik bir şekilde.

“Git ve koltuğuna otur, ben de gelip kemerini takacağım.”

Çıkışımızı bir saat önceden planlamalıydım. Yine de şu an hatamı düzeltmek için çok geçti.

Sutyenimdeki emzirme pedini düzelttim. Gözyaşları birden baş gösterdiğinde bu delice sızdırmama neden oldu. Sızıntım olursa diye göğüs pompasını da yanıma almıştım. Göğüslerim şişkin olduğunda canım çok acıyordu. Bir veya iki hafta içinde, göğüslerimin Eli için tam olarak ne kadar süt üretmesi gerektiğini öğrenmesini umuyordum.

“Kulak zarlarımı patlatıyor,” dedi Lucy.

“Yorumun için teşekkürler. Çantadan biberonunu getirir misin?” Neyse ki hazırlıklı gelmiştim. Çıkmadan bir sonraki biberonunu hatırlamıştım ve biraz anne sütünü de minik bir soğutucuya koymuştum, annemin buzdolabına gidene kadar soğuk kalması gerekiyordu.

“Çanta sende, bende değil,” dedi Lucy bir yeri işaret ederek.

Omzumdan arkama baktım. “Ah.” Çocuklar resmen beynimi ele geçirmişti. “Gel bakalım, Eli,” diye fısıldadım ve kemeri açıp onu kucağıma aldım. Sürücü tarafındaki kapıyı açıp onunla oturdum. Biberonunu bulduğumda Eli kan donduran bir şekilde çığlık atıyordu ve aynı anda göğüs uçlarım da onunla sızdırıyordu. *Lütfen pedleri değiştirmeden gömleğime sızmasın...* “Al bakalım,” dedim ve o da hemen ağzına aldı.

“Sonunda,” diye mırıldandı Lucy oturduğu yerden.

Biberonundan sütü içerken Eli'nin saçlarını okşadım. Benden ayrı geçireceği ilk geceyi nasıl atlatacağı konusunda

endişeliydim. Engel olamadan yanağımdan bir damla göz-yaşı süzüldü ve ben de sildim. Bu sonsuza dek sürmeyecekti ama vücudumdaki her hücre onlarla bir arada olmak için yalvarırken bu gerçekten berbattı.

“Elijah eve geldi!” diye bağırdı Lucy ve başımı çevirdi-ğimde farlarını gördüm.

“Görüyorum,” dedim ona. “Ona seslenmeyi aklından bile geçirme.”

“Ona daha fazla cips istediğimi söyledim.”

İç çektim. “Etrafta dolaşıp yabancılardan bir şeyler isteye-
mezsin, Lucy. Bunu çok iyi biliyorsun.”

“O artık bir yabancı değil.”

Ah şu çocuk.

“Beni görüyor!” diye bağırdı sonra. “Elinde bir çanta var. Cipslerim!”

“Lucy!” Arkasından seslendim ama o çoktan kapısını açmış ve dışarı fırlamıştı. Biberonu ve bebeği tutarken aceleyle peşinden çıktım. “Lucy!”

Durdum, gözlerim etrafı taradı. Gerçekten de elinde bir çanta vardı ve bize doğru geliyordu. Beni gördüğünde bize doğru yaklaşırken çantayı yanına çekti. Gözleri sokak lambasının altında siyah küreler gibiydi ve daha da korkutucu görünüyorlardı. Birden Lucy’nin yanında durarak ona market poşetini uzattı. “Bütün hafta arabadaydılar. Şimdiye kadar seni hiç görmedim.”

Hızlıca bana baktı. “Onları alabilir miyim? Lütfen?”

İç çektim ve en sonunda başımı salladım. “Ne diyorduk?”

“Teşekkür ederim,” dedi ve gülümsedi. Çocuklar çok basitti.

“Bunu yapmana gerek yoktu,” dedim ona. Ona verdiği poşette bir poşet cipsten çok daha fazlası vardı.

Omuz silkti, bakışları bu kez hızla üzerimde gezindi. “Hemşire misin?” diye sordu.

“Hasta bakıcı,” diye cevap verdim ve hemen ekledim. “Ama önümüzdeki ay hemşirelik okulundan mezun oluyorum.” Bunu ona söylememe gerek yoktu. Neden böyle bir şey yapma ihtiyacı hissetmişim?

Ellerini ön ceplerine koyarak başını salladı. Eli’nin boş şişesini açık kapıdan içeri attım ve sırtını sıvazlayarak onu omzuma yatırdım. Elijah bir adım daha yaklaşarak bana ve Eli’ye baktı. “Ne?” dedim sol ayağımı geri atarak gergin bir şekilde.

“Tişörtünde bir şey var.” Aşağıya bakarken kaşları çatılmıştı... Bakışlarını göğsüme doğru takip ettim.

Lucy, tüm dünyanın bundan haberdar olması için, “Göğüslerin sızdırıyor!” diye çığlık attı.

“Tanrı Amerika’yı korusun!” diye mırıldandım. Süt, pedlerimden ve sutyenimden sızmıştı.

Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin büyüdüğünü gördüm. “Ah, bu...” Ağzını kapattı ve elini hareket ettirdi. “Bu normal mi? Bunu yaparlar mı?” Sesi şaşırmış gibi geliyordu. Ona uzaya gittiğimi söylemişim gibi davranıyordu.

“Bubby her ağladığında böyle oluyor.” Çocuğum neden birine bunu söyleme ihtiyacı hissetmişti ki?

“Bebek ağladığında ya da göğüslerim dolu olduğunda bu normal, yakında duracaktır,” dedim Lucy’nin sözlerine ek olarak. Yanaklarıma bir sıcaklık yayılmıştı. “Yetişkin erkeklerin böyle tuhaf bir soru sorması normal mi? Sen de bir kadının toplum içinde emzirmesinden rahatsız olanlardan mısın?”

“Ne?” Bakışları göğsümden Eli’nin başına ve oradan da yüzüme doğru çevrildi, ardında geriye doğru bir adım attı. Utancımı görmüş olmalıydı. “Hayır. Siktir. Vay be. Ben... Ben her zaman kendimi bir- Kahretsin!” Bakışlarını kaçırmadan önce yine aval aval göğsüme baktı. “Özür dilerim.”

“Sorun yok!” İkimizin de yaşadığı utanç seviyesini kontrol etmeye çalışarak gözlerimi kapattım. İç çekerek gözlerimi araladım ve bakışlarımı Elijah’ın gözlerine çevirdim. “Çocuğu olmayan insanlar için garip olduğunu biliyorum, özellikle de erkekler için...” Yavaşça yukarı baktı. Şimdi bakışlarını kaçırma sırası bendeydi. “İyiyiz, sorun yok. Cips olayı unutuldu. Artık onu getirmene gerek yok,” diye çantayı işaret ettim ve Eli’nin sırtını ovmaya devam ettim.

“İyi miyiz?” Gözleri onay almak için Lucy’nin üzerindeydi.

“Her hafta Funyuns’umu alırım,” diye bildirdi.

Gülümsememi engellemek için yanaklarımı ısırdım. Onu düzeltmemi saniyeler vardı ki Elijah da bir sırıtışla beraber yanıt verdi. “Sıkı bir pazarlığın var, evlat. Affını kazanana kadar bunu kaç hafta daha yapacağım?”

“Beş!” Beş parmağını da havaya kaldırıp onun önüne getirdi. “Ayrıca evlat değil. Lucy. Benimle beraber tekrar et. Lucy. Lucy!”

“Bana şeytan tapıcısı demeyi bıraktığında ben de sana evlat demeyi bırakacağım.”

Lucy gözlerini devirdi. “Adının Elijah olduğunu biliyorum.”

“Tamam o zaman, anlaştık,” dedi. “Lucy.”

Lucy kıkırdadığında Elijah bana baktı ve gülümsememi hemen yüzümden sildim. Elijah’ın anlaması için Lucy’ye dönüp “Acele etmemiz gerek,” dedim. “İşe gecikeceğim.”

Geriye doğru bir adım daha attığında beni tam olarak çözemediğim bir bakışla olduğum yere sabitledi. Onun bir pislik olduğunu anladığımı sanıyordum ama şimdi yine bir bilmeceye dönüşmüştü. Benden hoşlanıyor olamazdı. Bu çok açıktı. Olabilecek tek şey vicdan azabıydı.

Arabamın açık kapılarına doğru yürüdüm ve Eli’yi ara-

ba koltuğuna oturttum. Derin bir nefes verdi. “Hadi Lucy.” Elini tutup onu arabanın diğer tarafına götürürken Elijah’ın hâlâ orada durup bizi izlediğini de gördüm.

“Funyuns’umu unutma,” dedi Lucy ona.

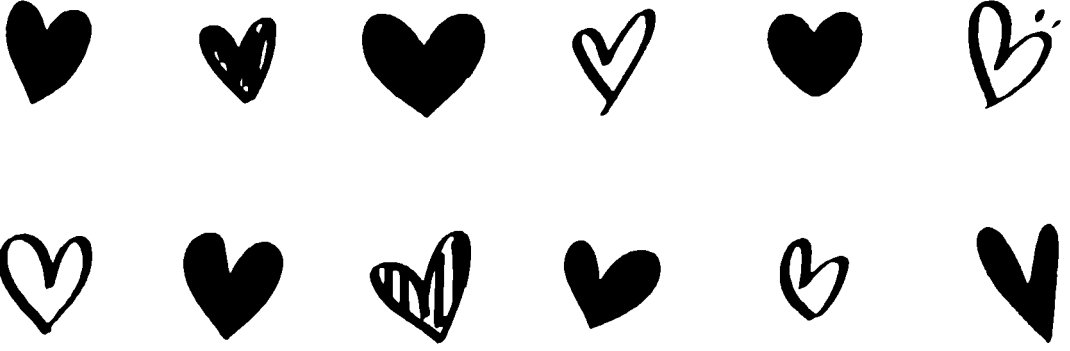
“Unutmayacağım.” Konuştuğunda sesi kulağa neredeyse anlayışlı geliyordu. Lucy’yi yerleştirdikten sonra kapıyı kapattım ve tekrar diğer tarafa geçtim. “O hâlde görüşürüz.”

Elimi nihayet havaya kaldırmadan önce parmaklarımla oynadım. “Pekâlâ. Güle güle.”

“Görüşürüz.”

Görüşürüz.

Bunu söylemeyi gerçekten kesmesi gerekiyordu.

BÖLÜM ON BİR

ELIJAH

*O*nlar, Hadley'de hiç doğal durmuyordu. Yakın zamanda dükkâna koyduğum çerçeveli sanat eserine bakarken bilinçsizce çenemi kaşıdım. Göğüs uçlarından sıvılar sızan çıplak kadınla ziyafet çeken boynuzlu iblisin ağzından ve çenesinden damlayan kırmızı dışında renksiz sayılabilecek bir tabloydu. Onu çömelmiş, kadını da kucağında çizmiştim. Fotoğrafta başka hiçbir şey yoktu, çevredeki manzara grile-
rim ve siyahların farklı tonlarıyla soluklaşıyordu.

“Elijah.”

Hadley... Bebek... Göğüsler. Emzirmesi...

“Elijah!”

Wendy'nin hâlâ farkında olmayarak kendi kendime mırıldandım. “Demek istediğim... bir annenin vücudu normal bir kadın vücudundan daha farklı.”

“Ne?” niye mırıldandı Lance.

Sonunda resimden, özellikle de çizdiğim ve onun vücut yapısına göre biraz fazla büyük olan çıplak göğüslerden uzaklaştım. Onları neden bu kadar büyük yaptığımı çok fazla düşünmedim. Wendy bana bakarken kaşları neredeyse

saç çizgisine ulaşacaktı. “Neyin var senin? Normalde sadece çizim ya da dövme yaparken böylesin ama ikisini de yapmıyorsun. Sadece tuhaf tuhaf bakıyorsun.”

“Bir bebek ağladığında kadınların göğüslerinin sızdığını biliyor muydun?” dedim hâlâ onu umursamayarak.

“Elijah.” Alnını sıvazlayıp gözlerini kapadı. “Buna cevap vermeli miyim emin bile değilim ama evet, *eğer* bir kadın emziriyorsa bu ve bunun gibi başka doğal şeyler olabilir.” Bana baktı. “Bir kadının göğüslerinin aslında erkek sapkınlığından başka bir nedenle orada olduğunu yeni anlıyormuşsun gibi konuşuyorsun,” dedi alayla.

Tam isabetti. Bunu düşünmek bile baktandı ama kadınların hâlâ bunu yaptığını fark etmemiştim bile. Demek istediğim, tabii ki biliyordum. Sadece bunu kimin yaptığını bilmiyordum. Hay sikeyim. Bunu açıklayamazdım. Sızdıran memeler benim için yabancı, tuhaf ve bir o kadar da ilgi çekiciydi.

“Cheryl’in göğüslerinin ne kadar büyük olduğunu düşünürsek, güzel bir göğsü bizden daha çok sevdiğini söyleyebilirim,” diye araya girdi Lance. Dövme yapan tek kişi oydu. Randevusuz ve sadece birkaç kişinin geldiği sakin günlerimizden birindeydik.

Wendy bana bakmadan önce sinsî bir sırıtışla, “Bunu inkâr etmeyeceğim,” diye onayladı. “Bu, o anneyle mi ilgili? Ondan hoşlanıyor falan mısın?”

Bir ay önce Hadley’in tişörtündeki o ıslak iki daireyi görmüştüm ve hâlâ onları düşünüyordum. Hadley ve Lucy’yi ne zaman görsem, aklım o zamana gidiyordu.

İki farklı akşamda Lucy için cipsim olduğu bahanesiyle onlara yetişmiştim. İki hafta önce apartman çocuklarının çalmamasını umarak cipsleri arabasına yerleştirmiştim. Hadley benimle hiç doğrudan konuşmazdı. Her zaman, *Ne diyorduk Lucy?* der ve hemen ardından da hoşça kal diyerek uzaklaşırdı.

Benim etrafta dolanıyor olmam onun için o kadar da önemli değildi. Hadley'in istediği tek şey, oradan bir an önce uzaklaşmamdı.

Sikeyim, keşke Hadley ve Lucy ile derdimin ne olduğunu bilseydim. Aramızdaki sınırları zorluyordum. Peki sebebi neydi? Hiçbir fikrim yoktu ve kendimi durduramıyordum.

Hadley hakkında düşünüp duruyordum. Kaç yaşındaydı ya da soyadı neydi? Çocukların babası hâlâ hikâyeye dahil miydi? Eğer öyleyse, hangi cehennemdeydi?

Hadley'in ne kadar yorgun olduğunu herhangi biri görebilirdi. Kadın kendine hiç zaman ayırmıyordu. Onu ne zaman görsem sarı saçları kafasının üstünde topuz şeklinde duruyordu. Soluk cildine hapsolmuş koyu halkalar için kapatıcı kullanmıyordu. En dikkat çekici özelliği ise parıltıyan mavi gözleriydi.

Onun bu yorgunluğunu, güzelliğini gizliyordu. Bunu yaptığı her harekette ya da söylediği her şeyde görebiliyordum. Son zamanlarda rahat, iyi dinlenmiş ve iyi beslenmiş bir hâlde nasıl görüneceğini düşünür olmuştum. Neden kimse gelip bu kızı kurtarmıyordu ve ihtiyacı olan lanet olası uykuyu almasını sağlamıyordu?

Eğer yalnız bir anneyse muhtemelen başka bir seçeneği yoktu. Hank, annemin çalıştığı restorana gelip onu kurtarana dek annem canı çıkana kadar çalışmıştı. Ona asla böyle hitap etmezdim ama gerçek babam, ben doğduğumda resimden çoktan çıkmıştı. Annem babama hamile olduğunu söylediğinde babam başka bir kadını daha hamile bırakmıştı bile. Aynı anda iki tane. Birini kabullenip diğerini reddetmişti. Ben çocukken bana ulaşmaya çalışmıştı. On yaşında ve saf-tım. Beraber gideceğimiz tüm o havalı yerler ve yapacaklarımız hakkındaki yalanlarına inanmıştım. O ise, her seferinde beni kandırdı. En sonunda, aramalarına dönmeyi bıraktım ve

o da yanıma gelmeye son verdi. Başta, yokluğu beni üzmüştü. Sonra, onun için bir anlam ifade etmediğimi fark ederek umursamayı bıraktım. Hank ile, ihtiyacım olan tek baba ile, hayatım gayet iyiydi.

“Aman Tanrım, ondan hoşlanıyorsun!” diye çılgık attı Wendy, sessizliğime kendince bir anlam yükleyerek.

“Onu genç bir anneden fazlası olarak görmüyorum,” diye homurdanıp omuzlarımın çökmesine izin verdim. “Ona biraz acıyorum.”

“Neden?” diye sordu Lance. Arkamı döndüm ve onun sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını çatıldığını gördüm. “Onun da bir bebeği var, değil mi? Çocukların muhtemelen farklı babaları vardır. Dört tane babası olan bir kuzenim var. Bir hafta içinde âşık oluyor ve her yeni erkekten bir bebek sahibi olması gerektiğini düşünüyor. Onun için üzölmene ihtiyacı yok. Eminim çocuk nafakasıyla gayet iyi yaşıyordur.”

Koltuğumda dimdik oturdum. Hadley öyle birine benzemiyordu. Çok masum ve hayatıyla meşgul görünüyordu.

Sikeyim, senin derdin ne, Elijah?

Bende bir şeyler kesinlikle ters gidiyordu, özellikle de söz konusu şu a-n-n-e olduğunda. Bir zamanlar onu Lance gibi yargılarken bir anda onu savunma isteğiyle dolmuştum. Neden? Beni etrafında istiyor falan da değildi. Belki de beni büyüleyen onun nahifliği idi –iyilik vaadiydi–.

“Vay canına,” diye homurdandı Wendy. “Her yalnız anne böyle değil.” Cebinden telefonunu çıkarırken kafasını salladı. “Sizinle her gün burada çalışmak bana neden lezbiyen olduğumu hatırlatıyor.”

“Bir işte çalışıyor ve hemşirelik okuluna gidiyor. Uyuduğunu bile düşünmüyorum.” Rahatsızlıkla dudaklarımı ovuşturdum. “Onu tanımıyorum ama o kesinlikle az önce bahsettiğin boktan insanlardan değil,” diyerek kaşlarımı çatıttım.

Lance yenilgiyle ellerini havaya kaldırıp dövmesine geri döndü. “Ondan hoşlanmadığına emin misin?”

“Hoşlanmıyorum,” diye cevapladım hızlıca.

“O zaman göğüsleriyle neden bu kadar ilgileniyorsun?” diye sordu.

“İlgilendiğimi kim söyledi?”

“Şu anne hayatına girdiğinden beri süt veren memeler hakkında konuşuyor olman senin için bile son derece tuhaf,” diye araya girdi Wendy.

Şey...ah... sızdıran memeler...

“Getirdiği yeni çizimden bahsetmeyecek misin?” diye lafa atladı Lance gereksizce.

“Şu adamın dövmesini yap ve sikik çenenini kapa!” Parmagımı önce Lance, sonra da Wendy’ye doğrulttum. “Sen... sen de konuşmayı kes.”

1

Beşinci haftaya girdiğimizde Lucy’ye cipslerini almıştım bile. Bu sondu, borçlarım ödenmişti ve affını kazanmıştım.

İçimden bir ses çocuğun beni cips için kandırdığını söylüyordu ama umurumda değildi. Lucy eskisi gibi huysuz davranmıyordu. Beni her gördüğünde heyecandan başka bir şey hissetmiyormuş gibi duruyordu. *Cips vakti geldi mi?* gibi bir şey dediğini duyuyordum. Hadley de gözlerime bakmadan kızını aceleyle arabaya bindiriyordu. Bana bakmamaya ve ben orada yokmuşum gibi davranmaya geri dönmüştü.

Bu beni biraz kızdırıyordu. Lucy ve Hadley’ye karşı yaptığım boktan davranışları telafi etmeye çalışıyordum. Ben-den kaçmak istemesini umursamamalıydım. Ben de onlarla konuşmamayı tercih ediyordum... ya da öyle sanıyordum. O zaman neden onları arabaya binerken her gördüğümde yanlarına gitme isteğimle savaşıyordum?

O çarşamba gecesi bunun hayal kırıklığı mı yoksa öfke mi olduğunu ayırt edememiştim. Sokak lambasında neredeyse parlayan beyaz önlükleri gördüğümde arabamdan fırlamış ve elimde cipslerle bahçeyi geçmiştim.

“Elijah!” diye bağırdı Lucy ve neredeyse gülümsemiştim, *neredeyse*. İsmimin son hecesini söylerken kelimeleri nasıl yuttuğunu duymuştum. Dilinden nasıl düzgün bir şekilde döküleceğini bilmiyordu ve son kısmı uzatıp duruyordu. Eli-juhhh.

“Lucy. Lütfen koşma. Bir araba park yerinden çıkarsa ne olacak?” diye iç çekti Hadley, bir elinde oto koltuğu bir elinde de bez çantası vardı. Lucy omzunun üstünden bir bakış attı ve ilerlemeye devam ederek benimle yolun ortasında buluştu.

“İşte.” Paketi ona verdim. “Anneni dinle. Bir gün onu korkudan öldüreceksin.”

Lucy heyecanlanmıştı, dışarıdan bizi izleyen biri ona iltifat ettiğimi düşünebilirdi. “Bir kere altına yapmasma sebep oldum!”

“LUCY!” Yüzü kızaran annesine bakarken sırtışıımı gizlememiştim. “Teşekkür et. Bu beşinci hafta oldu. Artık sana cips getirmeyecek. Yeterince kabalık ettin. Hadi gidelim.”

Lucy bana bakarak somurttu. Ona ve daha sonra da annesine bakarken gözlerim büyümüştü. Hadley, kızının beni bu duruma soktuğu her seferinde çok rahatsız oluyordu. Bir sebepten ötürü, onları yalnız bırakamıyordum.

Onları takip mi ediyordum? Kendimi garipsemeye başlamıştım. Benim derdim neydi?

“Eli-juh,” dedi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Hâlâ somurtmaya devam ediyordu.

“Evet, Lucy?” Bakışlarımı yüzüne indirdim.

“Arkadaş olalım.”

Arkadaşım mı olmak istemişti? Gerçekten mi? Kızından birkaç adım geride duran Hadley'ye baktım. İkisi arasındaki benzerlik muhteşemdi. Lucy, Hadley'in mini bir versiyonuydu. Tatlı bir çocuk ve güzel annesi.

Bir çocukla arkadaş olabiliyordum. *Sanırım*. En azından onunla olabileceğimi düşünüyordum. Lucy'ye baktım. "Elbette."

Ellerini çırparak zıpladı. "Tamam. Bana cips getirmeye devam edecek misin?" Bir kere gözlerini kırptı ve bir kere daha... Bu göz kırpmak değildi. İstedliğini elde etmenin yolunu biliyordu ve gözlerini kırptırıyordu. "Ayrıca Skittles* da seviyorum."

Bu noktada, Hadley inleyip alnını tuttu. "Lucy..." diye fısıldadı ama o gülümsemesini saklamadan önce onu yakalamıştı. "Elijah'ı böyle çıkmaza sokmayı bırakmalıyız." Kızının aksine, Hadley adımı mükemmel bir şekilde söylüyordu, üç hece de ağzından çok tatlı çıkıyordu.

Onları rahatsız eden ben olmama rağmen, yine de nazikti. "Peki, bunu aklımda tutacağım. Ben de çikolatalı süt seviyorum." Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, sadece Hadley'in işe gitmesi gerektiğini bildiğim hâlde, onları bırakıp gitmek istemiyordum.

"Ben de!" Lucy'nin sesi son derece heyecanlı çıkmıştı. Arkasına baktı. "Üç oldu. Sen de çikolatalı süt seviyorsun, anne!"

O esnada Eli oto koltuğunda huysuzlandı. "Ne oldu?" Hadley koltuğu yukarı kaldırıp onu eğlendirdi ve güldürdü. Bense donup kalmıştım. Benim için olmasa bile ilk kez gerçekten gülümsediğini görmek, gerçek dışıymış gibi hissettiren anlardan biriydi. Kahretsin. Boğazıma oturan yumruyla birlikte kalp atışlarım hızlandı.

* Skittles, Mars ve Wrigley şirketi tarafından üretilen meyve aromalı şeker. —ç.n

Lucy'nin annesi zarif bir kadındı; oldukça genç ve güzeldi. Biçimli ve beyaz dişleri vardı. Koyu gözaltları ve dağınık topuzuna rağmen mavi gözleri dikkat çekiciydi. İnce boynunu görmemi sağladığı için o topuz hoşuma gidiyordu. Önlükten başka bir şey giymediğinde pek bir şey görünmüyordu. Kıvrımlarını seçemiyordum. Dürüst olmak gerekirse bu konuda biraz üzgündüm.

“Kaç yaşındasın?” diye sordum, bunun kulağa ne kadar kaba geldiğini fark etmeden hemen önce.

Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı, mutluluğu yüzünden silinirken kaskatı kesilmişti. “Yirmi bir... Neden?”

“En fazla on dokuzsundur diye düşünmüştüm,” diye itiraf ettim.

Burun delikleri genişledi. “Şu anda bana hakaret mi ediyorsun? Ayırt edemiyorum.”

“Ne? Hayır.” İç çektim. “Hemşirelik okurken o kadar genç olamayacağını biliyordum ama yine de üstündeki önlüğe rağmen bir ergen gibi duruyorsun.” Bir de o devasa göğüslere rağmen... o devasa *sızdıran* göğüsler... O geniş önlüğün altında saklanamayan tek detay onlardı.

“Eh, bir çocuk gibi göründüğüm için özür dilerim!” diye homurdandı. “Hadi gel, Lucy.” Lucy'nin elini tuttuktan sonra bir anlığına durakladı. “Bir saniye, sen kaç yaşındasın?”

Alışkanlık hâline getirmiş olduğum bir şekilde çenemi kaşıdım. “Gelecek ay otuz olacağım.”

“Ben de!” diye ekledi Lucy ve gülümsememe sebep oldu. Sanırım otuz olacağını değil de onun doğum gününün de gelecek ay olduğunu söylemek istemişti.

“Hmm...” Hadley havayı koklarmış gibi yaptı. “Daha yaşlı olduğunu düşünmüştüm, çok daha yaşlı.”

Kaşlarım havalandı. “Kaç gibi duruyorum?”

Yüce İsa. Her gün antrenman yapmıştım. Dürüst olmam

gerekirse pek sağlıklı beslenmiyordum ama her gün meyve-mi ve sebzemi yiyip koşuya çıkmıştım. Nasıl yaşlı durabiliyordum ki?

Gülmemek için yanaklarını ısırduğunda ona gözlerimi kırsarak baktım. “Ah, ne yapmaya çalıştığını anladım.”

Bu sefer bana tamamen gülümsediğinde bu dünyamı sarsmıştı. Sanki beni bir lazer ışınıyla vurmuş gibiydi. “Gördün mü? İyi hissettirmiyor, değil mi?” Araba koltuğunu diğer eline aldı. Kolları acıyor olmalıydı.

“Olduğundan genç görünmek nasıl kötü hissettirebilir ki? Elli yaşına geldiğinde bu hoşuna gidecek,” dedim ona.

Hadley omzunu silkti. “Kaç yaşında olursan ol, genç bir anne olduğunda bu kulağa daima itici gelir.”

“Hadi gidelim.” Lucy annesinin elini tutup onu benden uzaklaştırdı. “Oraya gittiğimizde büyükanne sos ve bisküvi yapacak mı?”

“Bilmiyorum, belki. Bunu ona sorman gerekecek.” Hadley arkasını dönmeden önce bilinçli olarak bakışlarımızı buluşturdu. “Güle güle, Elijah.”

“Güle güle, Elijah.” Lucy el salladı. “Skittles’ı unutma. Twinkies* de severim.”

“Hadi bin, seni yerleştireceğim,” dedi Hadley ve kızının arabaya yürümesini izledi. Ardından tekrar bana döndü. “Lucy’nin kusuruna bakma. Büyükannesiyle büyükbabası onu biraz şımartıyor, bir yabancından bir şeyler istemenin ne kadar tuhaf olduğunun farkında değil.”

“Artık yabancı sayılmayız.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Yabancı kalmamızı istediğini biliyordum. “Lütfen ona başka bir şey alma. Eğer hâlâ suçlu hissediyorsan da hissetme. Lucy bu cips olayını

* Twinkie, “Kremalı Dolgulu Altın Sünger Kek” olarak pazarlanan bir Amerikan aperitif kekidir. -ç.n.

artık umursamıyor bile. Bunu yapmaya devam edersen seni zora sokmaya devam edecek. O yüzden yapma. Sen bizim komşumuzsun ve gerçekten, bir sonraki seferde Lucy hakkında kötü bir şey söylediğinde enerjimi sana harcamak istemiyorum.”

Arkasını döndüğünde gözlerim büyüdü. Öylece gitmesine izin veremezdim, hâlâ kendimi tekrar rezil etmemi beklerken olmazdı.

“Bekle.”

Durakladı ve omzunun üzerinden kaşlarını çatarak bana baktı. “Tanrım.” Elimle yüzümü ovuşturdum ve iç çektim. “Hâlâ Lucy’den hoşlanmadığımı mı düşünüyorsun? Bazen duyarsız olabiliyorum –tamam, genelde duyarsız olabiliyorum– ama asla bir çocuğun duygularını bilerek incitmem. Sadece onlara karşı toleransım düşük.” Bakışları sertleşti, her şeyi berbat ettiğimin farkındaydım ama sadece beni anlamasını istiyordum. “Yine de Lucy’yi seviyorum. Bir çocuğa göre şimdiden dik başlı olduğunu ve istediğinin peşinden gittiğini söyleyebilirim. Benim gibi huysuz bir pisliğin her hafta ona cips getirmesini sağladığı için ona saygı duyuyorum. Sanki bunu yapmak benim için bir görevmiş gibi.”

Evet. Onu gülümsetmiştim ama kısa bir süreliğine.

“Ben de bundan bahsediyordum. Kendi iyiliğin için, lütfen ona ayak uydurmayı bırak. Şimdi o kadar da kötü değil ama Lucy böyle şeyleri hatırlıyor ve ısrarcı bir çocuk. Ona bunun kabalık olduğunu kaç kez söylediğim önemli değil, özellikle de beni görmezden gelip ona bir şeyler getirdiğinde. Henüz çocuk. Bunu yapmaması gerektiğini biliyor. Sanki zorunluymuşsun gibi her hafta o cipsleri getirerek ona yardımcı olmadın.”

Bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyordum. Yapmak istiyordum.

Siktir. İşte buydu. İstiyordum. Onlara yaklaşmak için herhangi bir bahane istiyordum.

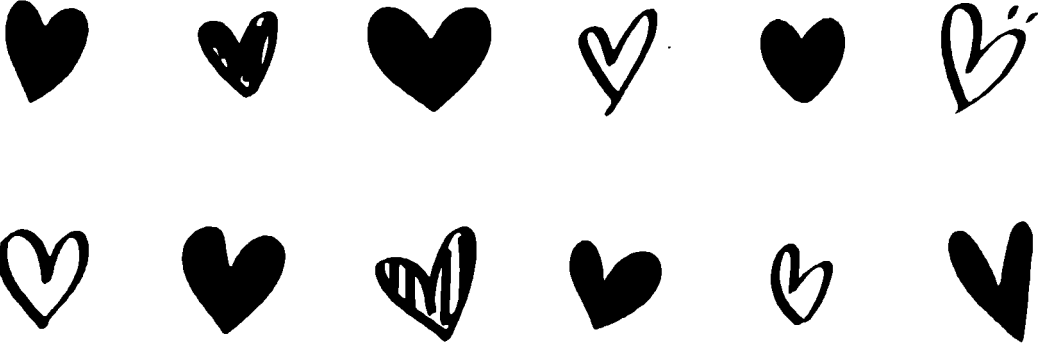
“Özür dilerim,” dedim en sonunda.

“Sorun değil,” diye fısıldadı. “Ama gitmek zorundayım yoksa gecikeceğim.”

“O hâlde görüşürüz.” O hafifçe gülümserken bir adım geri atmıştım.

“Güle güle,” diye mırıldandı benden uzaklaşmadan önce.

O anda fark etmiştim ki onlarla ne kadar arkadaş olmak istesem de o bunu imkânsız hâle getiriyordu.

BÖLÜM ON İKİ

HADLEY

Kafamı sallayarak mola odasındaki yemekten dağa baktım. “Ah, Georgia, benim için tüm bunları getirmene gerek yoktu.”

Elini umursamaz bir şekilde salladı. “Saçmalama. Sonunda seni kaybediyoruz ve bu berbat bir şey ama senin adına sevindiğim gerçeğini değiştirmiyor. Ayrıca kızlar da yardım edip sana bir şeyler hazırladılar. Son gününü buraya gizlice girip bir şeyler atıştırmak için bahane olarak kullanıyorlar.” Plastik bir tabak alıp yiyecekleri doldurması beni güldürmüştü. Oturduktan sonra “Hastanedeki işine ne zaman başlıyorsun?” diye sordu.

“Pazartesi. Yani hafta sonu dinlenip bebeklerimle vakit geçirebilirim.”

Georgia başını sallayıp iç çekti. “Sensiz ne yapacağız, bilmiyorum.”

“Üzgünüm,” dedim ve bu konuda ciddiydim. Hasta bakıcılar düşük ücretlerle uzun saatler çalışırdı, tüm o zor işleri ve diğer her şeyi onlar yapardı. Hastanede de aynı şeyleri ve daha fazlasını yapardım ama huzurevi ile hasta-

ne farklıydı. Huzurevinde hastalarımız yoktu. Sakinlerimiz vardı ve bizim işimiz bu insanların evi olmaktı. Verdiğimiz bakıma rağmen buranın onlar için ev gibi hissettirdiğinden emin olmalıydık. Hastanedeki hastaların hepsi değil ama çoğu az çok kendi başlarının çaresine bakabilirdi. Huzurevinde kalanların çoğunun ise mutlak bakıma ihtiyacı vardı. Onların her ihtiyacıyla ilgileniyorduk. Çok çeşitli sağlık sorunları vardı; felç geçirenler, bunayanlar, Alzheimer hastaları ve yatağa bağımlı olanlar. Bazıları bu yere görünüşte umut vadederek girmişti ve sonra hastalıkları ilerlemişti, yıkıcı olan kısım onların sürekli olarak kötüye gidişini izlemektir.

Bu yüzden ayrılmanın en zor kısmı hastalar olacaktı. Onlara bağlanmıştım ve biri vefat ettiğinde bunu derinden hissediyordum. Doksan yaşındaki Bethany neden gitmem gerektiğini sorduğunda üzüntüm daha da artmıştı.

“Üzülme. Sıkı çalıştın ve çabaların karşılık verdi,” dedi Georgie.

Sıkı çalıştığımı biliyordum. Hemşirelik klinikleri, dersler, testler ve işteki bitmek bilmeyen saatler arasında neredeyse dört yıl uyumam gerekiyordu, ancak sıkı çalışmamın karşılığını almıştım. NCLEX sınavını başarıyla geçmiştim! Bir hafta önceki tüm o endişeler boşunaydı.

“Lucy ve Eli ile daha fazla zaman geçirmeye hazırım,” dedim neşeyle.

“Artık bundan çok daha fazlasına sahip olacaksın. Hangi vardiyada olacağını biliyor musun?”

“Sabahları,” diye yanıtladım. Sassafras Hastanesi’ndeki hemşireler on iki saatlik vardiyalar hâlinde çalışıyordu. Seçenekler sabah yediden akşam yediye ya da akşam yediden sabah yediye kadardı. Üç gün işte, dört gün izinli yeni çalışma programımdı. Sabırsızlanıyordum. İşe ara verdiğim tek

zaman Eli'yi doğurduktan sonraki altı haftaydı, onun dışındasanki sürekli işteymişim gibi hissediyordum.

Kısacası, *evet*, gitmek için çok hazırdım. Bu, küçük ailem ve benim için ileriye doğru atılmış büyük bir adımdı.

Lucy'ye, "Bu geceden sonra büyükannen ve büyükbaba yatiya kalmak yok," dediğimde yüzünde beliren parlak gülümseme tüm haftamın en güzel anıydı. Yatağın üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplayarak kardeşinin ona deliymiş gibi bakmasına neden olmuştu. İşte o an bir anne ve çocuğunun sevgisinden daha saf bir sevgi olmadığını anlamıştım. Benimle olmayı herkesten çok istiyordu. Lucy beni saf bir şekilde seviyordu ve ben ne onu ne de Eli'yi hayal kırıklığına uğratmak istiyordum.

"Ah, işte." Georgie kalkıp dolabına doğru yürüdü. "Yarın burada olacağım için Lucy'nin partisine gelemeyeceğim."

Bu Lucy'nin doğum günü hediyesiydi. Yarın dört yaşma girecekti ki bu tamamen başka bir anksiyete sebebiydi. Annem benimle Lucy'yi kreşe vermek konusunda konuşmuştu. Bunun onun için iyi olacağını biliyordum ama endişelerimi yenememiştim. Bebeğim okul için hazır olsa da ben değildim. Haziran'a gireli bir hafta olmuştu ve onun okuldaki ilk günü sürekli zihnimi meşgul ediyordu.

"Yarın bunu açtığında fotoğrafını çekip sana yollayacağım," dedim hediye tabağımın arkasına koyarken.

"Teşekkürler." Bakışlarımı tabağımdan kaldırdığımda, Georgie'nin beni izlediğini gördüm. "Seni özleyeceğim, evlat. Sakın bana yabancı olma, duydun mu?"

Sözleri beni duygulandırmıştı. Hayatımın bir parçası, son birkaç yıldır bizi ayakta tutan parçası sona eriyordu ama ben bundan sonra olacıklara hazırdım.

“Sorun yok, Hadley.” Ertesi gün ben gözyaşlarımla savaşıırken annem de sırtımı sıvazlıyordu. “Denedin.”

“Denemesine gerek yoktu,” diye araya girdi babam. Ses tonundan kızgın olduğu anlaşılıyordu. “Scott’ın ailesi ona hiç iyi davranmadı. Neden şimdi onlar için çabalamak zorunda ki?”

“Bundan sonra ayrı doğum günleri yapacağız,” dedi annem sırtımı sıvazlamaya devam ederken.

Planım buydu ama sonra Scott suçlu hissetmeme neden olmuştu. Lucy için hiçbir şey yapmaya gücünün yetmediğini ve onun hayal kırıklığına uğramasını istemediğini iddia etmişti. Ailesinin yardım etmeyeceğini bile söylemişti. Lucy için hazırladığım parti için ailesi göle geldiğinde her şey değişti. Jamesonlar gelir gelmez tek duyduğum Scott’ın annesinin dırdırıydı.

“Neden bu partide hiç dekorasyon yok, Hadley?”

“Troller’ sevdiğini bilmiyordum, Lucy?”

“Lilly sana bu pastadan daha büyük bir pasta alacak.”

“Pasta yapan bir kadın tanıyordum. Hadley, eğer bizim de fikrimizi sorsaydın Lucy için daha büyük bir pasta yapabilirirdik.”

“Lucy kilo vermiş gibi görünüyor mu?”

“Yemek yiyor musun, Lucy?”

“Lucy ve Eli’nin bu geceyi bizimle geçirmesine ne dersin? Scott’la sana takılma şansı verimiz...”

Son yorumu sınırlarımı zorlamıştı. Bayan Jameson’a çocuklarımın benimle eve geleceğini söylemiştim. Ayrıca, Lucy ve Eli’yi neden her anını onlara karşı kaba davranarak geçiren birine gönderecektim ki? Söylemeye gerek yoktu, Bayan Jameson mutlu değildi. Ailemle birlikte arabayı

* Troller 2016 yılında çıkmış olan Amerikan yapımı 3D animasyon komedi filmidir. -ç.n.

yüklediğimizde kendimi suçlu hissediyordum ama bu kadar kaba olabilen insanlara iyi davranmak çok zordu.

“İyi misin?” diye sordu Holly, hamile kaldıktan sonra yanımdan ayrılmayan tek arkadaşım oydu. Bazen sırf çocuğum olduğu için kaybettiğim insanları düşünmek beni üzüyordu ama hiç pişmanlık duymuyordum.

Eli’nin kemerini bağlar bağlamaz döndüm ve Holly’ye sarıldım. “Evet, iyiyim. Geldiğin için teşekkürler.”

“Seni görmek güzeldi. Fırsat bulursan birlikte zaman geçirelim. Veya boş vakitlerinde sana gelebilirim.”

“Bunu çok isterim.”

Arabalarına binip uzaklaşırlarken Scott’ın ailesine öfkeli bir bakış attı. “Onlara bu kadar uzun süre nasıl katlandığını anlamıyorum. Her zaman Scott’tan daha iyisini hak ediyordun.”

“Söyle ona Holly,” diye mırıldandı babam.

“Merak etme, söylüyorum!” dedi Holly ondan uzaklaştığımda gülümseyerek. “Artık gideyim.”

O gittikten sonra annem beni sıkıştırmaya başladı. “Siz de bizimle gelin ve günün geri kalanını birlikte geçirelim.”

Ailem olmadan ne yapardım bilmiyordum. Onlar benim kayamdı. Evet, Scott’la ayrılmadan önce bana çok yardımcı olmuşlardı ama geçen yıl okulu bitirebilmem ve çalışabilmem için oldukça çaba sarf etmişlerdi. Dünyanın geri kalanı beni hem genç hem de iki çocuklu bekâr bir anne olduğum için yargıladığında kendimi güvende hissetmemi sağlayan onlardı.

“Kulağa güzel geliyor,” dedim anneme.

“Seni üzmelerine izin verme, güzel kızım.” Annem Lucy ile yaşıtmışım gibi başımı okşadı.

“Hediyeleri ve pastayı eve götürmene yardım etmemizi ister misin?” diye sordu babam, Lucy’nin oturmasına yardım ederken.

“Hayır. Biz hallederiz, değil mi Lucy?”

“Evet!” diye bağırdı.

“İşin bitince yukarı çık.” Babam yanıma yaklaşıp alnımdan öptü. Bunu pek sık yapmazdı ama huysuz kızı Olivia’nın ya da benim fazladan bir şefkate ihtiyacımız olduğunu her zaman bilirdi.

“Çıkacağım.”

Göl, apartmanlara sadece beş dakika uzaklıktaydı. Çim biçme makinesini süren üstsüz Elijah’ı gördüğümde bir an duraksadım ve park yerine girerken yavaşladım. Tişörtünün açılan yerlerinden görünen dövmelemlerden muhtemelen tüm vücudunun onlarla kaplı olduğunu anlamıştım ama kaslı ve sıkı vücuduna hazırlıklı değildim. Havalarda güzelleştiklerinden ve ceket giymeyi bıraktığından beri Elijah’ın şişkin kaslarının farkına varmaya başlamıştım. *Tanrı Amerika’yı korusun...*

Çok fazla kas vardı. Çok fazla dövme vardı. Öyle ki vücudunun hiçbir şey yokken nasıl görüldüğünü hatırlayıp hatırlamadığını bile merak ediyordum.

“Hay sektireyim!”

Yaptığım hatanın dikkat çekmesini engellemek için hafifçe frene bastım. Park alanının sonuna kadar sürmüştüm. Biraz daha ilerlesem, kaldırıma çarpacaktım. Geri çekilip yeniden ileriye sürmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Kurnaz davranmak için artık çok geçti. Elijah bizi fark etmişti. Kalbim işleri iyice karıştırıyordu. Adam bana kalp çarpıntısı veriyordu. Elijah’la iletişim kurmak benim için iyi değildi. Sadece onun baskın maskülenliği beni rahatsız ediyordu, onun gibi erkeklerle iyi geçinemememin nedeni buydu. Beni telaşlandırmıştı ve bu elimde değildi.

Ben böyleydim.

“Elijah’ın çok fazla dövmesi var, değil mi anneciğim?” diye lafa atladı Lucy arkadan.

Gözlerimi kıstım ve dikiz aynasından ona baktım. Sinirlerime rağmen, Lucy ile konuşmak için yanıma geldiği anları seviyordum. Bazen Elijah'ın bizimle arkadaş olmaya çalıştığını düşünüyordum ama onun yanındayken o kadar panikliyordum ki sadece uzaklaşmak istiyordum. Saatler sonra, kendimi durumu aslında nasıl daha iyi idare edebileceğimi düşünmeden edemedim. Sonra, korkup kaçtığım için kendimden nefret ettim. Pek iyi şartlar altında tanışmamıştık ama özrü samimi görünüyordu, yine de kendime Scott'ın her zaman sadık olacağını düşündüğümü hatırlattım. Karakteri en iyi yargılayan kişi olmayabilirdim.

Düşüncelerimle hayal kırıklığına uğrayarak arabayı park ettim ve bebek bezi çantasını kaptığım gibi dışarı çıktım. Tenim sıcaktan karıncalanıyordu. Yanaklarım da ısındığında bunun üzerimde parlayan güneşten olmadığını anlayabilmişim. Elijah'ın gelip gelmediğine bakmadan Lucy'nin yanına gittim ve kısa bir uykunun ardından gözlerini kocaman açıp kırpıştıran Eli'yi almadan önce onun kemerini çözdüm. Etrafta bebek taşıma çantasını aradığımdaysa onu yukarıda bıraktığımı hatırladım.

“Elijah!” Lucy'nin çığlıyla birlikte içimden inledim. Çocuğum oldukça arkadaş canlısıydı. Öyle ki, bazen insanlara baktığında onları beni endişelendiren bir şekilde yabancı olarak görmüyordu. Elijah'ı bir yabancı olarak görmeyi bırakmalıydım. Ne de olsa artık birbirimizin adını biliyorduk. “Gel de aldığım oyuncakları gör.”

“Yeni bir oyuncak mı aldın?”

Hay sektireyim. Sesi yakından geliyordu. Eli, araba koltuğundayken ayağa kalktım ve bebek bezi çantasını omzuma taktım. Elijah arabanın diğer tarafındaydı. Göğsünde o kadar uzaktan fark edemediğim birkaç tüy vardı ve tüm dövmele-

riyle birlikte, onu görmem bile bir mucizeydi. Tepeden tırnağa kızarmıştım. Şortu boldu ve kalçalarından sarkıyordu. O çok... seksiydi.

Göbeğinin altından kasıklarına uzanan tüyleri incelemeyi de kesmeliydim.

“Bugün benim doğum günüm. Dört oldum.” Lucy dört parmağım havaya kaldırdı.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın.” Ellerini kalçasına yerleştirip Lucy’ye baktı. “Bugün benim de doğum günüm.”

“Gerçekten mi?” Lucy ile aynı anda konuşmuştuk. Son konuştuğumuzda aylardan mayıstı ve doğum gününün yaklaştığını söylemişti. Şimdi hazırlandı.

Bana baktı. “Evet, gerçekten.” Bakışlarıyla beni süzüyordu. “Saçlarını açık bırakmışsın.”

Ah, sektireyim! Bu sıcakta saçlarımın nasıl görüldüğünü düşünmek istemiyordum bile. Bilinçsizce saçıma dokundum. “Ah, evet. Bu havada büyük hata.”

Lucy, “Pasta kestini mi?” diye sorduğunda kalbim çılgınca çarpmaya başladı. Sorusuyla nereye varmak istediğini biliyordum. “Benimkini partiden eve getirdik. Sana biraz vereyim.” Tam olarak ne yaptığını bilen bir ifadeyle bana döndü. “Yukarı gelip pasta yiyebilir mi?”

“Lucy... Eminim işi vardır.” Elijah’a bakmamıştım bile. Durum zaten yeterince garipti.

“İşin var mı?” diye sordu Lucy.

“Çimleri kesmeyi bitirdikten sonra gelebilirim,” diye cevap verdi. “Eğer annen için sorun yoksa?”

Başımı kaldırdım ve ona baktım. Elijah ciddiye. Beni izliyor, bir cevap bekliyordu.

“Yaşasın! Sana hangi oyuncakları aldığımı göstereceğim,” diye haykırdı Lucy.

Bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilemediğim için бага-

ja gidip ilk çantayı almaya çalıştım ve sonra da yukarı çıkıp taşıyıcıyı almayı planladığımı unuttum.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” İçten içe yanan vücudunun sıcaklığının sırtıma vurduğunu hissettiğimde gerildim. Eğilip çantaları alırken tişörtsüz, hafif nemli göğsü bana sürtündü. “Pasta ön tarafta mı? Önce benim almamı ister misin?”

“Tabii,” diye kekeleyerek araba koltuğunu daha sıkı kavradım ve önünden çekildim. “Gel de bir tane kap, Lucy.” Dedigimi yaptı ve bir dakika sonra Elijah bizi merdivenlerden yukarı doğru takip ediyordu. Lucy ona göstermesi gereken bir Barbie bebeği tutarken Elijah da tüm çantalarımızı ve pastayı taşıyordu.

Üçüncü kattaki dairemize ulaştığımızda şifreyi girdim. Elijah koridorda durdu ve çantaları girişe bıraktı. Eli, kemerle bağlandığında huzursuzlansa da Elijah’ın uzattığı pastayı alabilmek için onu oturttum. “Çimenli tenis ayakkabılarıyla içeri adım atmak istemiyorum.” Tatlıyı ondan alırken yüzümü inceledi. “İşim bitince gelirim?” Sanki tekrar emin olmak ister gibiydi.

“Tamam!” Cevabım fazla neşeli olmuştu. Normal davranmaya çalışıyordum ama Lucy sanki önemli bir şey değilmiş gibi bir adamı eve davet etmişken bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Tamam.”

Kapıyı kapattığım an nefes almaya fırsat bulamadan araba koltuğundan kalkmak isteyen Eli’nin yanına koştum. Kucağıma geldiği anda meme avına çıkmıştı. Tişörtümü yukarı kaldırarak emzirme sutyenini çıkardım ve onu beslerken bir yandan da pastayı alıp yavaşça buzdolabına yöneldim.

“Oyuncaklarını odana götür,” dedim Lucy’ye.

Otuz dakika sonra, oturma odasının zeminine dağılmış hâldelerdi. En çok hangi oyuncakla –bebeklerle mi yoksa

midillilerle mi- oynamak istediğine karar veremiyordu. Babası Lucy'ye arabalar almıştı. Elijah kapıyı çaldığında onları sehpanın üzerine koymuş, bir kasaba yaratarak onlarla oynuyordu. Eli'yi kucağıma alarak ağzımı sildim ve üzerime geçirdiğim eşofman altı ve ince askılı bluza baktım. *Sorun değil*, dedim kendi kendime. Onu etkilemek için giyinmiyordum. Elijah'm sadece arkadaş olmak istediğini hissediyordum. Bu sorun değildi... Demek istediğim, öyle olmasını istiyordum. Elijah'ın etrafımda olmasına alışmanın tek yolu onun *etrafında olmaktı*.

Kapıyı açtığımda baharatlı, cennet kokulu bir parfüm burun deliklerimi doldurdu. Elijah duş almış, üzerine beyaz bir tişört ve siyah ipeksi bir şort giymişti. Koyu renk saçlarından hâlâ biraz su damlıyordu. İçeri girdiği sırada kollarındaki dövme hem büyüleyici hem de tehditkâr görünüyordu.

Ayakkabılarını kapıda çıkarmıştı. Ailemin yaptığı buydu ve bunu sormadan yapması hoşuma gitmişti. Yerinde bir davranıştı.

Vay canına, küçük koridordan mutfığa ve oturma odasına geçişini izlerken Elijah'la gerçekten arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm. “Dağınıklığın kusuruna bakma,” dedim.

“Elijah!” Lucy ayağa fırladı. “Arabalarımı bak.”

“Arabalarla oynamayı seviyor musun?” diye sordu şaşırılmış gibi. Belki de kız olduğu içindi. Küçükken ben de onlarla oynardım.

“Evet, babam bunları benim için aldı.”

“Küçükken model arabaları boyardım. Kutudan onları bir araya getirmen gereken parçalar hâlinde çıkardı.” Yanına çömelip sehpadan mavi bir araba alırken çenesini kaşıdı. “Uzun zamandır görmemiştim... İnternette bir tane sipariş etmem gerekebilir.”

“Ben de bir tane alabilir miyim?” diye sordu Lucy.

“Böyle bir şey ilgini çeker miydi?” Yine şaşırmış gibiydi.

Lucy hızla başını salladı. “Benimkini pembeye boyayabilir miyim?”

Elijah güldü. Boğuk bir sestti. Midemde hissettiğim bir ses. “Setin içinde pembe boya olduğunu sanmıyorum. Eğer yoksa, senin için biraz bulabilirim.”

“Bubby için de mavi.” Bunun üzerine ısındığını hissetmiştim. Lucy, Eli’den daha çok hoşlanmaya başlamıştı. O kadar kıskanç değildi ve güldüğünde onun oldukça komik olduğunu düşünüyordu. Dişleri olmayan yaşlı bir insana benzediğini söylüyordu.

“Ona da bir tane yapabiliriz,” dedi ve ardından bana baktı. Elijah’ın dikkati benim üzerimde olmadığı için başından beri gülümsediğimi fark ettim.

“Bir parça kek ister misin?” Kucağımda tuttuğum Eli ile aceleyle mutfığa girdim.

Ayağa kalkıp beni takip ederken eklemlerinin çıtladığını duydum. Buzdolabından keki çıkardım ve sormadan ona bir parça kestim. “Meyve suyumuz ve sütümüz var...”

“Süt iyi.” Dolabı açtığımda ben bardağı almadan önce kolu yanımdan uzandı.

“Ben alabilirim.” Elijah’ın derin sesi odada yankılanmıştı.

“Saçmalama, sen misafırsın.” Bardağı elinden aldım, sevdiğini söylediği çikolatalı sütle doldurdum ve ona verdim. Onunla masaya oturup oturmamam gerektiğinden emin değildim. Elijah şu anda benim dairemdeydi. Bu nasıl olmuştu?

“Bugün gerçekten doğum günün mü?” diye ağzımdan kaçırdım.

Pastasını yerken başını kaldırıp bana baktı. “Öyle. Aksi takdirde işte olacaktım ama doğum günüm olduğu için beni dışarı çıkardılar.” Yavaşça karşısına geçtim. Onu, daha doğ-

rusu dövmelelerini inceledim ve sonunda, “Ne iş yaptığını sorabilir miyim?” diye sordum.

“İki dövme salonum var.” Bir ısırık daha.

“İki mi?”

Vay canına, bu dövmeleleri açıklıyordu.

“Evet, biri Jeffrey’de.”

“Neden iki?”

“Eve geri taşındım diye ilk bebeğimden vazgeçemedim.” Dudağının sağ tarafı kıvrıldı ve bana utangaç bir gülümsemeyle baktı. “En azından henüz bırakmaya hazır değilim.” Pastasından son bir ısırık almadan önce bakışları pervasızca üzerimde gezindi. “Hiç dövmen var mı?”

Başımı salladım. “Hayır ama hep bir tane istemişimdir. Sadece yaptırmak için hiç zamanım olmadı.”

Bir şey hatırlamış gibi sırttı ve başını yana eğdi. “Lucy dövmelelerimi ilk gördüğünde büyükbabasının dövmelelerden hoşlanmadığı ya da çirkin bulduğuyla ilgili bir şeyler söylemişti.”

“Evet, kendi fikirlerine saplanıp kalmış.” Gözlerindeki anlayışlı parıltı ve sırtışı beni de gülümsetti. “Aslında babam iyi bir insandır.”

“Dövme yaptırmamanın hayatımı kazanmak için yapmak istediğim bir şey olduğuna ilk karar verdiğimde Hank de onlardan hoşlanmıyordu. Şimdi birkaç tane dövmesi var.”

“Hank mi?”

“Annemin kocası.” Neden üvey baba demediğini sordum. Bu anıyı hatırlayınca sırtması, her ne nedenle söylememiş olursa olsun, ondan hoşlandığını gösteriyordu. Midillilerini taşıyan Lucy sandalyeyi Elijah’ın yanına çekti. Oyuncaklarını masanın üzerine koydu ve oturdu. “Korkunç şeyleri sever misin, Elijah? Bu yüzden mi kollarında dövmelelerin var?”

Etrafta oturup beni dinlediğini bilmeliydim. Çocuğum bu konuda tuhaf ve gözlemciydi.

“Sanırım öyle... Bu beni kötü bir insan mı yapar?” diye sordu ona.

Ellerini havaya kaldırdı. “Artık kötü biri olduğunu düşünmüyorum.” Bana döndü. “Dövme yaptırabilir miyim?”

“Sen daha çok küçüksün. Büyüdüğünde belki...”

Eli sızlandı. Eğildiğimde bana baktığını gördüm. Dikkatimi çeker çekmez mızımızlanmayı bıraktı ve gülümsedi.

“Pekâlâ, seni küçük ilgi avcısı.” Ona gülümsedim.

“Bu Bubby’nin de büyüdüğünde bir tane istediği anlamına mı geliyor?” diye sordu Lucy.

Ben de onun gibi homurdandım. “Belki.”

“Tam bir taklitçi,” dedi Lucy, belli ki kafasında çılgınca bir senaryo kuruyordu. Elijah güldü.

Oturma odasındaki cep telefonum çalmaya başladı. Açmak için kucağımda Eli ile ayağa kalktım ve ekranda Scott adımı görünce panikledim. İlk olarak Elijah’m burada olduğunu düşünsem de daha sonra bunun Scott’ı ilgilendirmediği aklıma geldi. Ayrıca, yanlış herhangi bir şey yapmıyorduk.

“Lucy, gel de aç. Baban.” Sandalyesinden kalkarken dudaklarındaki somurtmayı yakalamıştım. Eve geldiğimizden beri mutlu olduğu için parti tamamen aklımdan çıkmıştı. Telefonu elimden aldı.

Bakışlarım Elijah’a döndüğünde bizi izlediğini fark ettim. Lucy konuşmaya başladığında, odasına doğru yürüdü.

“Babalarıyla beraber değil misin?” diye sordu Elijah. Kafamı salladığımda omuzları gevşemişti, rahatlamış gibi duruyordu. “Sizinle kimseyi görmediğimi hatırlıyorum-”

“Evet. Sadece üçümüzüz.”

“Bu senin tercihin mi yoksa...”

“Evet, benim tercihim. Onu, beni kuzenimle aldatırken yakaladım.”

“Bu çok boktan,” diye mırıldandı ve Lucy’nin odada olmadığından emin olmak için tekrar omzumun üstünden baktım.

“Evet ama sorun değil.”

“Sorun.”

“Onunla beraber olup arkamdan neler çevireceklerini bilmeyecek olmamdan daha iyi oldu.” Bu olanlar her şeyi ve tüm güvenimi mahvetmemiş gibi omzumu silktim. Eli, küçük eliyle tişörtümü kavramıştı.

Elijah isteksizce başını salladı. “Kastettiğim bu değildi. Çocuklarının annesine bunu yaptığı için o bir pislik.” Elijah’ın öfkesi beni duraksattı ve midemde bir şeyler kıpırdandı. “Evli miydiniz?”

“Hayır,” dedim ama bunun, onun için başka bir anlam da ifade ettiğini düşünmeme engel olamadım. Yaptığımız konuşmanın garipliğine rağmen gülebildim. Şimdi de Elijah’ın evli olmayan bir anne olduğum için beni küçümsemesinden korkuyordum. Hâlâ başkalarının ne düşündüğünü umursamamak konusunda çabalıyordum.

Lucy yüzünde bir somurtmayla odasmdan çıktı ve telefonu bana verdi. “Babam buraya geldiğini söylüyor.” İç çektim. Scott daha önce bana sorduğunda, hayır demiştim. Lucy babasıyla gitmek istese hiç aldırış etmezdim ama sin-sice yatağıma geri girmeye çalışmasından nefret ediyordum.

Ona sorunun ne olduğu sormak istesem de bunu Elijah’ın önünde yapmazdım. Mutfak sandalyesi zemine sürttüğünde Elijah’a döndüm. “Gitmeliyim.”

Scott geldiğinde göre bu muhtemelen iyi bir fikirdi. “Evet... Bu arada, mutlu yıllar.”

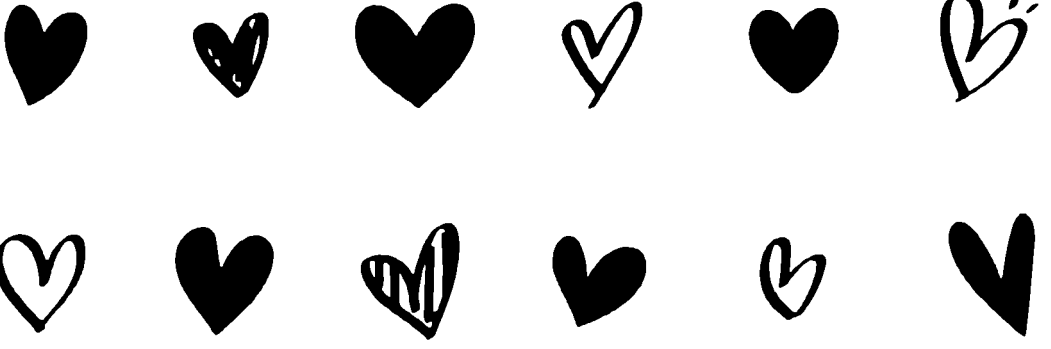
Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. “Teşekkürler.” Ba-

şını eğdi. “Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa hemen yan kapıdayım.” Bunu söylemesine ne sebep olmuştu bilmiyordum ama bunu yapması hoşuma gitmişti. Bizimle alakası olmayan birinin böyle bir şey söylemesi çok güzel bir histi.

“Tamam.”

Elijah Lucy’nin somurttuğunu gördü. Eğildi ve onun saçlarını karıştırdı. “Şu model arabalara bakacağım.” Daha sonra ayağa kalktı ve sanki bir şey söylemek istermiş gibi kucağındaki Eli’ye baktı ama bir şey söylemeden geri çekilirken gözleri büyüdü.

Ardından kapıdan çıktı.

BÖLÜM ON ÜÇ

ELIJAH

“Neden onları arıyorsun ki?” diye sordu Hank, Amazon’da araba boyama kitlerini araştırırken. Hadley’in dairesine ilk ziyaretimin üzerinden bir gün geçmişti ve annemlerdeydim. İçimde gelecekte daha çok ziyarette bulunacağıma dair bir his vardı.

“Komşumun küçük kızı arabalarla oynamayı seviyor. Ona bunlardan bahsettim ve o da bir tane istedi.” Rahatça omuz silktim. “Ben de ona ve kardeşine birer tane alacağımı söyledim.”

Annem beni duyduğunda kafasını mutfaktan uzattı. Hank’in gözleri kucağındaki dizüstü bilgisayardan ayrıldı ve koltuğuna geçti. “Bu komşu bir kadın olabilir mi?”

İnledim. “Öyle bir şey değil. ”

Hank gülümsedi. “Hmm. ”

“Torunlarım olacak mı?” diye sordu annem ve hayal kırıklığıyla gözlerimi kapattım. “Kaç tane çocuğu var? Daha fazla olacak mı? Zaten iki çocuğu olduğu için ileride başka çocuk istemeyeceğini düşünmek hoşuma gitmiyor. Yoksa ikiden fazla mı var?”

Oyuncak arabalar hakkındaki soru nasıl bunlara dönüşmüştü?

“Anne! Sen neden bahsediyorsun? Bu öyle bir şey değil.”

Annem dudak bükerek mutfığa doğru döndü.

Hank, “Çocuklarına bir şey alıyorsun,” diye açıklamada bulundu. “Annenin sızlanmalarına rağmen her zaman çocuk istemediğini söyledin. Açıkçası senin çocukları sevdiğini bile düşünmüyordum.”

“Pek sevmem ama Lucy o kadar da kötü değil. Tüm çocuklar gibi hareketli ama onda olan bir şey onunla konuşmamı kolaylaştırıyor.”

“Peki ya diğeri?” diye bağırdı annem.

“Ha?”

“Bir erkek kardeşten söz etmiştin,” diye hatırlattı annem.

“Ah,” diye mırıldandım. “Henüz bir bebek. Garip sesler çıkarmaktan başka bir şey yapmıyor.” *Ve annesinin tişörtünü kavramaktan.* Bir sürü kremsi beyaz ten görmüştüm, bir sürü göğüs dekoltesi. Demek istediğim, çok fazla. Dekolte. Daha fazlası hâlâ bilinmezlikti. Hank güldü. “Ne?”

“Bebeklerle zaman geçirmek eğlencelidir.” Benimle dalga geçiyordu. O boktan sırtışı hâlâ yüzündeydi. Çocukken yaptığım bir şey yüzünden benimle dalga geçerken her zaman yaptığı gibi. Dizüstü bilgisayarını tutarak öne doğru eğildi. “Bekle! Bu, bebeği olan ve senin hastaneye götürdüğün komşun mu?”

“Lucy iyi bir çocuk ama henüz bebekle konuşamıyorum.” Onu bilerek görmezden geldim.

“Neden?” diye sordu annem. “Bebeklerin de tıpkı yetişkinler gibi konuşulmaya ihtiyacı vardır.”

“Bir noktada onunla konuşmayı planlıyormuşsun gibi konuşuyorsun,” diye ekledi Hank.

“Evet, onunla da Lucy’yle konuştuğum gibi konuşacağım... eninde sonunda.”

Hank çenesini kaşdı ve kaşlarını çatarak bana baktı. “Bu işler böyle yürümez.”

“Onu rahat bırak,” dedi annem kollarını kavuştururken. “Bu senin için garip, Elijah. Onların etrafında daha fazla olmayı mı planlıyorsun? Seninle o kadın arasında gerçekten bir şey yok mu?”

“Hayır.” Koltuk minderine yaslandım ve iç çektim. “Onlarla arkadaş olmakta bir sakınca görmüyorum, hepsi bu.”

Annem başını yana eğerken düşünceli görünüyordu, bana sırtırken bile biraz gururluydu. “O zaman bebekten korkmayı bırakmalısın.”

Sözlerinin altında yatan gerçek, beni dehşete düşürdü. Buz gibi bir korku ensemden aşağı süzüldü. Çocuklar iğrençti ve bebekler her zaman mızızlanırdı ama onlarla uğraşmamamın tek nedeni bu değildi. Kırılğandılar, özellikle de bebekler. Kırılabilir şeylerden uzak dururdum. Ayrıca, başka bir cana bakabilecek kapasitede olmadığımı da kabul edebilirdim. Bu düşünce beni dehşete düşürüyordu. “Bebegin etrafından dolaşmayacağım. O çok küçük.”

“Üstesinden geleceksin.” Annem tek kaşını kaldırdı, eğleniyordu.

“Evet, ona dokunmayacağım için üstesinden geleceğim. Ayrıca Hadley korumacıdır. Benden onu tutmamı istemesine imkân yok.” Ben de bu şekilde olmasını tercih ederdim. Bu kadar küçük bir şeyi incitmek istemezdim.

Annem kaşlarını kaldırdı. “Ne dediğini duyuyor musun?”

Hank, “Onları şimdi sipariş ettim,” diye bilgi verdi.

“Ne kadara mâl oldular?” diye sordum. Ona arabaları sipariş ettirmek gibi bir niyetim yoktu ama bu işi kendi üzerine alacağını bilmeliydim.

“O konuda endişelenme.”

Gitmeden önce şekerliğe biraz para koymam gerekecekti.

1

Birkaç hafta sonra, bir salı günü iş çıkışı Hadley, Lucy ve bebek Eli’yi tekrar gördüm. Heyecanla arabamın yanından geçip girişe doğru ilerlediklerinde Walmart’a park etmiştim. Dışarısı neredeyse karanlıktı ama seslerini oldukça iyi tanıyordum. Bu düşünce akıl almazdı.

Bu durum biraz saçma olmaya başlamıştı. Lucy’den ve evlerinde bir dilim pasta yediğim ortak doğum gününden beri onlarla konuşmamıştım. O gün iki pasta yemiştım. Biri annemden, biri de Wendy ve çocuklardandı, yani o gün başka bir pastaya ihtiyacım yoktu.

Onlara karşı neden böyleydım? O noktada onlarla konuşmak için her bahaneyi kullanırdım.

Onları izlerken alnımı ovuşturdum. “İstediğin bir şey var mı?” Adımlarımı onlara doğru çevirdiğim sırada Lucy, Hadley’in yanında bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Eli, göğsüne dayadığı bir şeyle kundaklanmıştı. Bu şey her neyse, iki omzunu da kaplıyor ve sırtını sarıyordu. Adamım rahat ve konforlu görünüyordu.

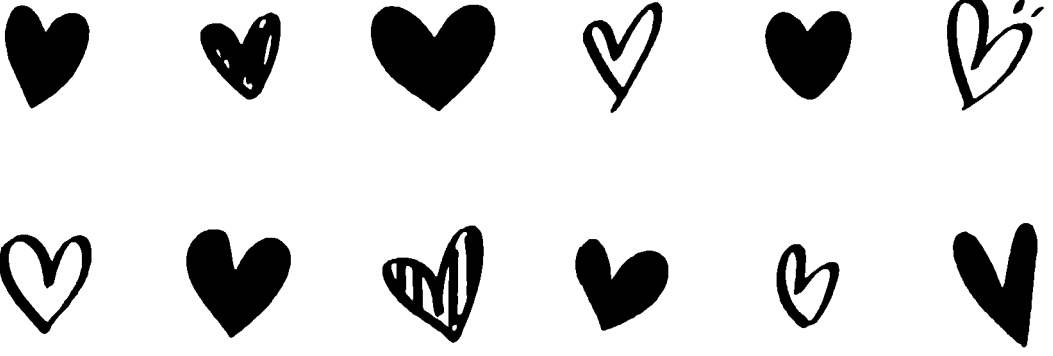
Konuşmanın geri kalanını anlayamayacağım kadar uzak-taydılar ama kesinlikle heyecanlıydılar. Hadley kaygısız, mutlu bile görünüyordu ve önlükleri beyaz değildi. Pembe altı ile bir çeşit tasarımı olan bir üstü vardı.

Market olayından beri onlarla ilk kez bir yerde karşılaşıyordum. Aynı anda aynı yerde olacağımızı bilmiyordum. İçeri girersem, beni sapık zanneder miydi? Öyle olmadığı-mı bildiğim hâlde neden böyle bir şey düşünmüştüm ki? Bu anne ve çocukları beynimi alışılmadık bir şekilde karıştırı-yordu.

Az çok arkadaşlık, değil mi? Garip hissetmeden, her zaman yaptığım gibi oraya gidebilirdim. Tuhaf bir tesadüften fazlası değildi. Onlarla konuşmak zorunda değildim. Her zaman yaptığım gibi girip çıkardım.

Sonra yine... Geçen hafta araba boya setleri geldiğinde Hadley'in kapısını çalmayı düşünmüştüm ama her seferinde kendimi durdurmuştum. Bir şekilde onları göreceğimi biliyordum. Eninde sonunda.

Yine de bu gece onlarla konuşmayacaktım. Planım içeri girip çıkmaktı.

BÖLÜM ON DÖRT

HADLEY

Son birkaç haftayı gerçekten uyuyarak geçirene kadar geçen yıl vücudumun ne kadar berbat hissettiğini fark etmemiştim. İzinli olduğum günler –tekrar edeyim, izinli olduğum günler– inanılmazdı. Lucy, Eli ve ben o günlerde sıkılana kadar pijamalarımızla tembellik ederdik. Sonra, eğer büyük çocuklar apartmanın dışındaysa onları göl kenarındaki parka götürürdüm ya da ailemin evine giderdik. Olivia ile Facetime’den konuşurduk –kız kardeşimle daha fazla konuşabilmek hoşuma giderdi.

Hastanede işe başlayacağım için gergindim ama her şey yolunda gitmişti. Hâlâ herkesi tanımaya çalışıyordum, yine de şimdilik herkes harika görünüyordu. Benden birkaç yaş büyük bir hemşire olan Rosalee ile biraz olsun yakınlaşmıştık bile. İlk günden hemen kaynaşmıştık.

İki hafta geçmişti ve ilk maaş günüm gelmişti. Dün gece hesabımı kontrol ettiğimde kendimi milyoner gibi hissetmiştim. Hasta bakıcılar asgari ücretten fazlasını zar zor kazanıyorlardı, huzurevinde ise daha iyi bir maaş alabilmek için uzun süre çalışmanız gerekiyordu. Karşılaştığım miktar

ise inanılmazdı. Annemi aramıştım ve birlikte ağlamıştık. Gerçekler yüzüme çarpmıştı. Okul bitmişti. Para için endişelenmekten kaynaklanan stres sonunda omuzlarımdan düşene kadar her şeyi sindirememiştim. Eh, neredeyse. Hâlâ ödemem gereken bir kredi kartı vardı ama onun dışında ailem için her şey yolunda gidiyordu.

O anda Lucy'ye verdiğim sözü yerine getirmek için harekete geçtim. Saat yedide işten çıkar çıkmaz Lucy ve Eli'yi ailemden aldım ve Walmart'a doğru yola çıktım. Daha önceki bütçem nedeniyle sadece almayı hayal ettiğimiz rastgele şeyleri aldık. Yiyecek reyonlarına gitmeden önce Lucy'yi bir oyuncak seçmeye götürdüm. Bir kutu Hot Wheels arabası seçmesi sürpriz olmamıştı. Eli için yeni bir kıyafet aldım ve ardından birkaç ürün ile cilt bakım ürünü almak için makyaj bölümüne yöneldim. Kendim için bir şey satın almayalı uzun zaman olmuştu... Birlikte çalıştığım hemşirelerin çoğu güzel giyiniyor ve güzel görünüyordu. Tekrar güzel olmak istemem yanlış olur muydu? Bu beni Lucy ve Eli'nin annesi olmaktan uzaklaştırmazdı.

Ne alacağıma karar vermeye çalıştığım birkaç dakikanın ardından Lucy gülümseyerek bana baktı ve "Bana da makyaj yapar mısın?" diye sordu.

Kim ne derse desin, Lucy hayatımı kolaylaştırmıştı.

Kendimi biraz kaybolmuş hissediyordum ama yavaş yavaş hemşirelik okulu ve para stresi üzerimden kalkmıştı. Scott'ın ihaneti ve hayatımdaki yokluğu, artık daha basit ve bir şekilde daha az önemli geliyordu. Önemli olan şeyler yanımdaydı ve *benimle mutlulardı*.

Sonunda yiyecek reyonuna ulaşmayı başardık. Daha önce hiç yapmadığımız gibi alışveriş sepetine bir şeyler atmaktan memnunduk. İlk başta onu tanımadığım için adamı fark etmemiştim. Hem de hiç. Eli kucağımdayken ve Lucy her şey

için bağıırken oldukça meşguldüm ama ona bakmaktan da kendimi alamıyordum. Bizi takip mi ediyordu? Emin değildim ve aşırı tepki veren kadınlardan biri olmak istemiyordum ama yaşlı adamda bir gariplik vardı. Kabalık etmek istemesem de adam tam bir sürüngen gibi görünüyordu.

Lucy yarım galon çikolatalı süt getirerek, “Bu?” diye sordu.

Bir elimi Eli’nin başının arkasına koyarak Lucy’ye doğru eğildim ve sııttım. “Tam bir galona ne dersin?”

Sütü değiştirmek için koşarken gözleri parlıyordu. Sırada etler vardı. Mümkün olan her şeyi almıştık. Lucy çok geç olmasına rağmen eve döndüğümüzde taco pişirmem için planlar yapmakla meşguldü. Yarın barbekü pırzola, başka bir akşam da sadece peynirli makarna istiyordu. Her şeyi alışveriş arabasına atarken ne istediği konusunda gerçekten titizdi.

“Biraz şeker alabilir miyim?” diye sordu ben bir somun ekmek alırken.

Bir parmağımı kaldırdım. “Sadece bir tane.” Arada bir yaşlı adamı arıyor, dükkânın önüne doğru ilerlerken onu görmediğimde kendimi daha iyi hissediyordum. Alışveriş arabası dolup taşıyordu ve bundan sonra olacakları düşündükçe zihinsel olarak tükeniyordum; her şeyi arabadan çıkarmak, ödeme yapmak, bagajı yüklemek ve eve gitmek...

Ah.

Kasaya varmadan hemen önce Elijah’ı gördüm. Aslında onu değil, dövme kolunu cips reyonundan bir paket Funyuns alırken gördüm. Bakışlarım koyu renk kot pantolonu ve siyah gömleğinin üzerinde dolaştı, kaslarını sarış şeklini takdir etmişim. Yanaklarım yavaşça yanmaya başladı ve Elijah beni görmese de hızla gözlerimi kaçırdım. Yoksa görmüş müydü?

Göğsümdeki bu sıcak hissin kaynağı neydi?

“Anne, o Elijah mı?” diye mırıldandı Lucy, parmaklarıyla bana dokunarak. Normalde yaptığı gibi onun adını haykırmadığı için minnettardım.

Ondan uzakta durmamıza rağmen, “Sanırım öyle,” diye fısıldadım.

Eli homurdandı ve göğsüme doğru gerindi. Canavar oğlumun eninde sonunda kıvranacağım biliyordum, özellikle de bu kadar uzun süre uslu durduktan sonra.

Elijah başımı yavaşça bize doğru çevirdi. Kendimi garip ve kızarmış hissediyordum, bu yüzden parmaklarımı başının üzerinde gezdirirken Eli’ye baktım.

Göz ucuyla Lucy’nin el salladığını gördüm. “Elijah!”

Üç kadar saydım ve sonra yukarı baktım. Elijah bize doğru yürüyordu, kızıma bakarken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Lucy’nin önünde durduğunda “Hey,” diye mırıldandım.

Bakışlarını bana çevirdi. “Market alışverişi mi yapıyorsunuz?”

Başımı salladım, bir elimle arabayı tutarken diğer elimle de kıpırdayan Eli’nin başını tuttum.

“Ben de biraz Funyuns alabilir miyim?” Lucy gözlerini kırıştırarak bana baktı.

“Evet, alalım ve gidelim,” dedim ona.

“Uzun zaman oldu.” Elijah’ın sesi derin ve boğuktu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ona bakarak bir kez daha başımı salladım. “Öyle oldu.” İzin günlerimde onun eve gelişini izlediğimi bilmesine gerek yoktu.

“Boya takımlı arabalardan aldım.” Elijah yaklaşırken parmaklarını saçlarında gezdirdi ve gittiğimiz yöne, cips reyonuna döndü.

O benimle konuşuyordu ama Lucy, “Unutmadığını bili-

yordum!” diye cevap verdi. Topuklarının üzerinde zıpladı. “Bunları eve gittiğimizde yapabilir miyiz?”

“Geç oldu, Lucy,” diye mırıldandım hızla.

“Benim için sorun değil,” diye karşılık verdi Elijah. Ensesini ovuşturmadan önce omuz silkti. “Yatma vakti yaklaşmadığı sürece...”

Normalde çoğu gece onu saat ondan önce yatırmaya çalışırdım ama bazen daha geç yatmasına izin verirdim.

“Lütfen, anne?” Lucy daha fazla zıpladı. “Ayrıca taco da istiyorum.”

Sonunda pes etmeden önce iç çektim. “Kısa bir süre için, tamam mı? Hadi çıkalım.”

“Cipslerimi alayım.” Lucy bir şimşek gibi fırladı, bunu yaptığında hep korkardım. Birden fazla kez, başka bir koridora geçmenin sorun olmayacağını düşünmüştü ve ben de onu kovalamak zorunda kalmıştım.

Daha önceki ürkütücü yaşlı adamı hatırlayarak, cipsler bizden birkaç metre uzakta olmasına rağmen Lucy’nin peşinden koştum. Elbette, ekmeğin yanında duran da aynı adamdı. Bana ve yanımda yürüyen Elijah’a bakıyordu.

“Sorun ne?” diye sordu Elijah beni şaşırtarak.

Bendeki değişimi nasıl bu kadar çabuk hissedebilmişti? Elijah konuşana kadar kalbimin nasıl çarptığını fark etmemiştim bile. Başımı sallamadan önce gözlerim adama doğru kaydı. “Önemli bir şey değil.”

Elijah’ın çenesi kasıldı ve Lucy’ye doğru yürüdü. “Hazır mısınız?” diye sordu. “Alışveriş arabasını itmeme yardım etmek ister misin, Lucy?”

Bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim ama ikisinin arabayı elimden almasına izin verdim. Lucy, Elijah’ın arabayı yönlendirmesine yardım ederken arabanın ve Elijah’ın arasına o kadar küçük bir şekilde sıkışmıştı ki... Tekrar ya-

bancıya doğru baktım. Biraz sinirlenmişti, Elijah'a ters ters bakarken el arabasını sıkıca kavıyordu. Fırtınalı bir hışımla sonunda uzaklaştı.

Bu benim hayal gücüm değildi. Adam bizi takip ediyordu. Kalbim yere çakılmıştı. Elijah'ın geniş ve tehditkâr sırtına baktım. Lucy onun önünde saklanıyordu. Elijah gibi büyük ve korkutucu adamların diğer erkekler için bile ne kadar tehditkâr olduğunu hiç fark etmemiştim. Onun orada olduğunu bilmek hissettiğim tiksintiyi silmese de kesinlikle içimi rahatlatmıştı.

Eşyalarımızı boşaltırken sessizdim ve Elijah yardım ederken itiraz bile etmedim çünkü hâlâ korkuyordum. Utanç ya da tuhaflık yoktu. Satın aldıklarımızın parasını ödedikten sonra Lucy, Elijah'ın cips, deodorant ve vücut yıkama jelinin parasını ödemesini beklememiz için ısrar etti.

Elijah işini bitirdikten sonra arabayı aldı ve bize arabama kadar eşlik etti. Oraya varır varmaz huysuzlanmaya başladığı için Eli'yi kundaktan çıkardım. Birileri acıkmıştı.

Walmart'tan çıktığımızda hava kararmıştı. Elijah eşyalarımızı bagaja yerleştirdi. Lucy'nin kemerini bağladım, sürücü koltuğuna doğru yürüdüm ve Eli'nin yanına oturdum. Emzirme sutyenimi indirdiğim anda göğsüme yapışmıştı. Elijah'la mağazada geçirdiğimiz süre boyunca hiç konuşmamış olmamıza rağmen bana yardım etmesini engellememiş olmam çok garipti. Bu rahatlığı ürkmüş olmama bağlıyordum.

"Telefonuna bakayım," dediğini duydum, sonra açık kapıda belirdi. Beklediği şey bir bebek ve bir meme değildi. Hızla arkasını döndü. "Özür dilerim-" Sonrasında çok yavaş bir şekilde, kendine engel olamıyormuş gibi kısa bir bakış attığını fark ettim. Gözleri büyümüş ve dudakları aralanmıştı, acaba bunun farkında mıydı?

“Telefonumu ne yapacaksın?” Önlüğümün altından çıkıp kilidini açtım ve ona uzattım.

“Bir daha bu kadar geç saatte alışveriş yapmak zorunda kalırsan beni arayabilirsin,” diye mırıldandı dönüp telefonumu alırken. Birkaç saniye sonra onun telefonunun çaldığını duydum ve sonra benimkini geri verdi. Bana bakarken dirseğini arabanın tavanına yerleştirmişti. Beni, Eli’yi emzirirken izlemiyordu. Bakışları gözlerime sabitlenmişti. “O sapık piçin sizi takip ettiğini fark ettiğinden beri sessiz olduğunun farkında mısınız?”

“Dikkatli konuş, lütfen!” diye tısladığımda Lucy arkadan kıkırdadı. “Ve hayır, fark etmemiştim.”

“Orada ne kadar kaldığının farkında mısın?”

“Hayır.” Alay ettim. “Peki sen nereden biliyorsun?”

“Oraya neden girdiğimi bile hatırlamıyorum,” diye devam etti, daha da sinirlenerek.

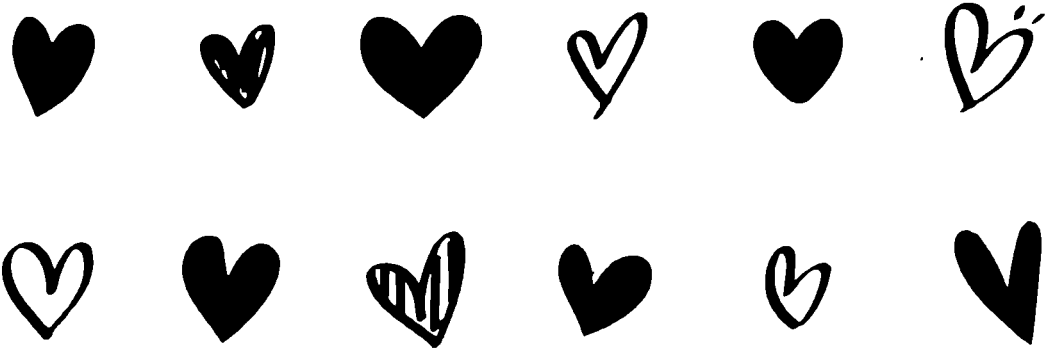
İçimi çektim. “Bilmiyorum ama şimdi bana her şeyi anlatmakla başlayacaksın.” Neden şikâyet ettiğini anlamaya çalışıyordum.

Elijah başını geriye eğdi. Sonunda bana bakmadan önce küfrettiğini duyabiliyordum.

“Sizin için endişeleniyorum. Kaba olmaya çalışmıyorum...”

“Arkadaşın olduğumuz için mi?” diye sordu Lucy.

O da yavaşça başını salladı. “Evet, Lucy, biz arkadaşız.” Parmaklarını arabaya vurdu. “Sizi eve kadar takip edeceğim.”

BÖLÜM ON BEŞ

HADLEY

Lucy, “Tako sever misin?” diye sordu Elijah’a, dairemize adımını atar atmaz. Benim için her şeyi taşımak üzere iki kez aşağı inmişti. Elijah da evet diye karşılık verdi. Arabasından boya takımlarını almak için bir kez daha aşağı indiğinde, Eli’yi zıplama koltuğuna yerleştirdim ve ne yaptığımı izleyebilmesi için onu kendime doğru çevirdim. Elijah kapıyı çaldığında ben hâlâ yiyecek paketlerini açıyordum.

“Lucy, kapıya bak.”

Saniyeler içinde, mutfığa varmadan önce onun kafasından geçenleri duyabiliyordum.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” Elijah masanın üzerine iki kutu koydu.

“Hayır,” diye geveledim. “Taco yemek istediğine emin misin?”

“Seçici değilimdir ama yemek yapmam için bana güvenme yoksa boku yersin-” Kelimeyi çoktan ağzından kaçırması olmasına rağmen sert bakışlarımı görmüştü. Hızlı ve hafif suçlu bir öksürükle Lucy’ye baktı. “Şanssız kaka.”

Lucy ağzını kapatarak kıkırdadı. Çocuğumun kötü sözler söylememesi gerektiğini zaten bildiğini bildiğim hâlde neden bu kadar çabaladığımı bilmiyordum.

Gülümsememek için yanaklarımı biraz ısırdım. “Senden bize yemek yapmanı istediğimi hatırlamıyorum. Bu konuda seni sürekli rahatsız eden Lucy.” Kızıma sert bir bakış attım.

“Kötü başlasak da şimdi arkadaş sayılırsınız.” Lucy’ye sırtırken elini ileri geri salladı. Çocuklarla pek arası olmadığını açıkça belirtmişken bu kadar iyi dalga geçip onu kızdırabilmesi beni şaşırtıyordu.

“Sayılırsınız mı?” Lucy ellerini kalçalarının üzerine koydu. “Buna ben karar veririm, sen değil, tamam mı? Ben *arkadaşız* diyorum.” Elijah’ın kolundan tutup onu sandalyeye sürükledi. “Hadi boyayalım!”

Elijah kısık sesle güldü, sesi hırıltılı ve derindi. Evimde bir erkek olduğunun tamamen farkına vardığımda tüylerim diken diken olmuştu. “Önce onu bir araya getirmeliyiz.”

Sonraki kırk beş dakika böyle geçmişti, ben yiyecekleri kaldırırken ve tacolar için hamburger etini koyarken ikisinin birlikte çalışmasını izledim. Lucy’nin arabayı bir araya getirme kısmından sıkılması ve televizyon izlemek için oturma odasına gitmesi benim için sürpriz olmamıştı.

O ikinci arabayı birleştirirken ben masadaki sandalyeye kaydım. Onu izlerken usulca, “Sıkılacağını biliyordum,” diye mırıldandım.

Güldü ve gözlerini kısa bir süreliğine arabadan ayırıp bana baktı. “Boyanmaya hazırlar. Yapmak isteyip istemediğini sorayım mı?”

“Yemek yedikten sonra,” diye karşılık verdim. “Tacolar hazır... Sana bir tabak hazırlamamı ister misin?”

Başını salladı ve ayağa kalktı. “Ben alırım.” Tezgâha koşarak ona kâğıt bir tabak aldım. Bulaşıkların, yıkamam gere-

kenden fazlasını yıkamamıştım. Lucy'ninkini benimkinden önce yapmak için bir tane daha aldım.

"Marul, domatesler ve diğer her şeyi doğradım." Lucy'ninkini de bitirdiğimde elimle tabağı işaret ettim. "Gel de ye, Lucy." Ayak seslerini duymayıp kontrol etmek için baktığımda Eli'yi koltuğunda oynayıp bana bağırırken buldum. Ona gülümseyip oturma odasına gittiğimde Lucy oturma odasında, en sevdiği battaniyeye sarılıp uyuyakalmıştı. Kollarımı düşürüp iç çektim. "Ah, Lucy. Tacolarını yiyemedin." Oturma odasının ışığını kapattıktan sonra onu nazikçe kucağıma aldım ve yatak odasına götürdüm. Sabah uyuyakaldığından şikâyet edeceğini bildiğim için artanları sabah yemesi için buzdolabına koyacaktım. Onu yatırıp üzerini örterken hiç kıpırdamamıştı bile.

"Uyuya mı kaldı?"

Elijah konuşana kadar Lucy'nin uyuyor olmasının işleri son derece garipleştirdiğini fark etmemiştim. "Evet, istersen arabaları boyamak için eve götürebilir ya da Lucy'yi bekleyebilirsin. Hangisini istersen."

"Bekleyip Lucy'nin ne istediğini göreceğim." Ben tacomu hazırlarken o da tacosundan bir ısırık aldı. Bu sırada Eli yapışacak bir meme ucu arıyordu. Elijah'm da bunu fark ettiğinden oldukça emindim. Tacosundan bir ısırık daha alırken kulakları biraz kızarmıştı. "Git ve onu besle. Benim için sorun değil."

Çabucak ayağa kalktım. "Ona bir şişe hazırlayabilirim."

"Burada olmasaydım bunu yapar mıydın?" Beni şaşırtmıştı. Hayır, yapmazdım. Emzirmeyi seviyordum. Sadece çalışan bir anne olduğum ve başka seçeneğim olmadığı için süt pompalıyordum. Onu emzirmek için yedi gün yirmi dört saat yanında olamazdım. "Hadi." Sandalyesini diğer tarafa çevirerek bana özel bir alan vermişti.

Son derece gergin hissederek güldüğümde bana baktı. “Lucy beni bazı garip durumlara sokuyor.”

Güldü. “Fark ettim.” Tacosundan bir ısırık daha aldı ve arkasını döndü. Sandalyeye yerleşerek önlüğümü kaldırdım, Eli anında meme ucuna yapıştı. “Sürekli yollarımız kesişiyor.” Elijah’ın düşünceli bir şekilde çenesini ovuştururken yüzünün yan tarafını görmek için başımı kaldırdım. Gözlerini kaçırmaya devam etti. “Sana bir şey sormamın sakıncası var mı? ”

Kızarmıştım, neyse ki göremiyordu. “Elbette. Sor hadi.”

“Lucy’yi lisedeyken mi doğurdun?”

“Aslında, mezun olana kadar hamile olduğumu fark etmemiştim.”

“Bir çocukla hem çalışıp hem okumak kolay olmamıştır.”

“Kolay değildi ama Lucy çektiğim tüm zorluklara değdi. Artık işim bitti nasıl olsa.”

Aradaki mahremiyeti unutarak başını çevirdi. “Öyle mi? Bu yüzden mi artık eve döndüğümde sizi pek göremiyorum?”

“Evet. Artık daha fazla izin günüm var.” Gözleri Eli’nin başına kaydı ama başka bir şey görebildiğini sanmıyordum. “Hastanede hemşireyim.”

“Sassafras’ta mı? ”

Başımı salladım.

“Yani ikimiz de iğnelerle mi çalışıyoruz?” Başını eğerken yüzünde esprili bir gülüş vardı.

“Sanırım öyle.” Yanaklarımın hissettiğim kadar kızarmamış olmasını umuyordum.

Beni izlerken gülümsemesi yavaşça kayboldu. Yere bakıp yavaşça ayağa kalkmadan önce yüz ifadesinde neredeyse karanlık bir şey vardı. “Sizi dinlenmeniz için yalnız bırakayım. Arabaları kaldırın, yarın tekrar uğrayabilirim.” Onunla

ayağa kalktım. Bana baktı. Yüz hatlarında bir yumuşaklık vardı. “Soyadın ne Hadley?”

“Reynolds.”

“Bir süredir beni rahatsız ediyordu. Yeterince bilmiyor olmak...”

Karnımdaki yanan ateşi hissedebiliyordum, yutkundum. Neden daha fazlasını bilmek istiyordu ki?

“Benimki Parker bu arada.”

“Hı?” Dikkatimi vermiyordum, yanan yüzüme odaklanmışım.

Gülümsedi. “Elijah Parker.”

“Ah,” diye başımı salladım, o da bir anlığına güldü. “Bir daha bu kadar geç saatte dışarı çıktığında beni ara ya da mesaj at. Geceleri ne kadar sık alışveriş yaptığınızı merak etmeye başlarsam bu beni oldukça rahatsız hissettirir.”

Belki birkaç yıl önce kendime daha çok güveniyordum ama o anda onun gibi birinin beni ve küçük çocuklarımı neden umursadığını ya da düşünmek için neden bu kadar zahmete girdiğini anlayamıyordum. Belki hâlâ kendini suçlu hissediyordu. Bu düşünce karşısında kendimi mahcup hissederek Eli’ye daha sıkı sarıldım. “Eğer başlangıçta bize karşı yaptıklarından dolayı hâlâ kendini suçlu hissediyorsan, lütfen hissetme. Bu sadece beni kötü hissettiriyor.”

Ona tokat atmışım gibi irkildi. “Bu yüzden mi sizinle arkadaş olmaya çalıştığımı sanıyorsun?” Beni incelerken kıpırdandım. “İnan bana, sebebi bu değil. Sadece sizi gördüğümde kafamı öylece çeviremiyorum. Bilmiyorum. Ben de bekâr bir anneyle arkadaş olacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradayız.” Ellerini ceplerine soktu. “Mesela şimdi daha az yorgun görünüyorsun. Bunu fark edebildim çünkü seni tanımak istiyorum, Hadley. Ayrıca kızın bir çocuğa göre oldukça havalı.”

İnanamayarak güldüm. “Çocukları gerçekten sevmiyorsun, değil mi? ”

“Bazılarını sevebilirim,” dedi düşünceli bir tavırla. Gözlerimi devirdim. “Peki, son durum nedir Hadley Reynolds? Arkadaş mıyız, değil miyiz? Lucy bana seslendiğinde vebalıymışım gibi davranmayı bırakacak mısın?”

“Sana vebalıymışsın gibi davranmıyorum,” dedim alayla.

“Gitmem için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyorsun.”

“Ben... Özür dilerim, ne yapmaya çalıştığımı bilmiyorum.”

“Sadece istediğim şeyi yapıyorum.”

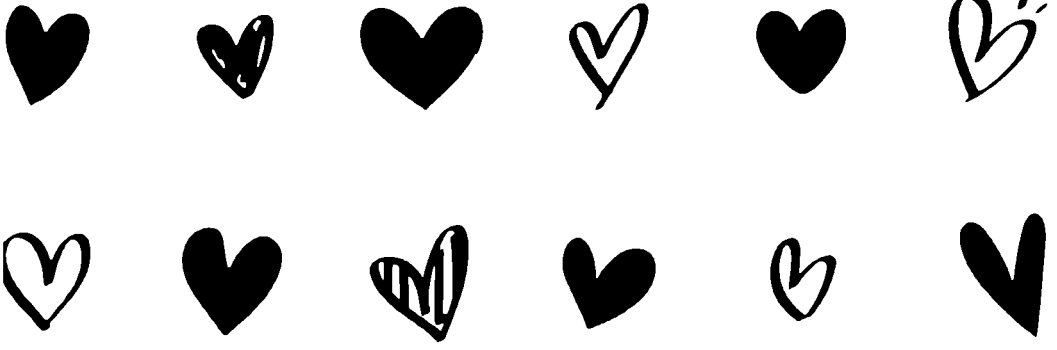
“İstediğin şey ne?”

“Sizi tanımak.”

Midemde adımı koyamayacağım bir şeyin yoğun bir şekilde çiçek açması daha da büyüdü ve bu, gördüğüm en büyüleyici şeymiş gibi yere baktım. “Gerekirse seni ararım,” diye fısıldadım isteksizce.

Kafamı kaldırdığımda gülümsüyordu. “Görüşürüz.”

İlk defa söylediği bu söz beni korkutmamıştı. Aksine, bunu söylemesini bekliyordum.

BÖLÜM ON ALTI

ELIJAH

Başımı eğip telefonumdaki Hadley'in numarasına baktım ve ona mesaj atmayı düşündüm. Elimde olduğu için onun numarasını kullanmamak bir kayıp gibi görünüyordu. Randevumun gelmesine daha otuz dakika vardı. Otuz uzun, işkence dolu dakika.

Sikerler.

ELIJAH: Hey.

Bir tane daha göndermeden önce parmaklarımı tezgâha vurdum.

ELIJAH: İşim bittiğinde Lucy ile arabaları birtirmek için gelmeli miyim?

Cevap vermesi bir iki dakika sürmüştü.

HADLEY: Tabii.

Tabii mi? Kaşlarımı çatarak telefona baktım ve bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım. Bir anneyle arkadaş olmak kolay değildi. Her nasılsa, çocuğuyla annesinden daha çabuk arkadaş oluyordum.

Yine de... Konu onlara geldiğinde aklım durmak bilmiyordu. Bir mesaj daha gelmişti.

HADLEY: Ne zaman istersen gelebilirsin.

“Neden gülümsüyorsun?” Wendy bana bakıyordu.

“Apaçık ortada. Şu anne işte,” diye kıs kıs güldü Lance.

Gülümsememi kaşlarımı çatarak gizlemeye çalıştım.

“Bir fotoğrafı var mı?” Waldo omzumun üzerinden bakarken yanımda mırıldanmıştı. Tezgâhın arkasında benimle birlikte olduğunu unutmuştum. Hadley’ye mesaj atmayı o kadar uzun zamandır düşünüyordum işte. “Bu anne ne kadar seksi?”

“Büyük göğüsleri mi var?” diye araya girdi Jim. Müşteriler gülüşüyordu. .

“Defolun,” diye homurdandım. Büyüklerdi ama bu piçlerin ona baktığı düşüncesi canımı sıkıyordu. Gerçi kendim de sürekli onlara bakarken sinirlenmeye hakkım yoktu. Yine de bunu *yüksek sesle* dile getirmiyordum. Ayrıca sızdıran memeler ilgi çekiciydi... O genç anneyle ilgili her şey beni çizimlerimden ya da resimlerimden daha çok büyülüyordu.

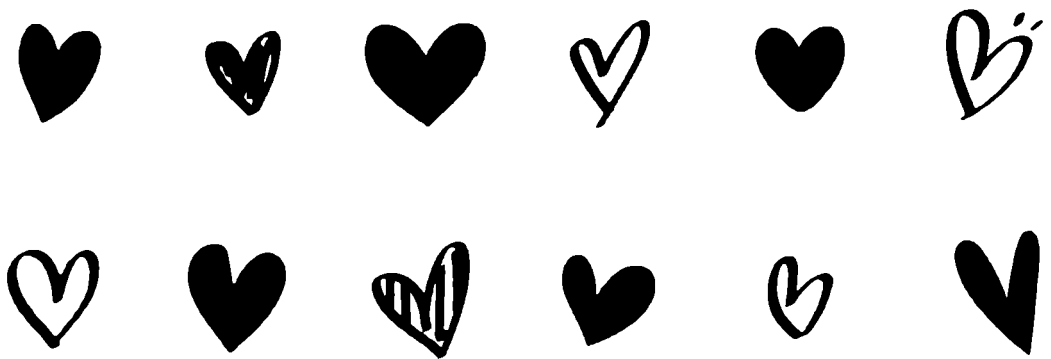
“O hâlde bir resmi yok mu?” Waldo tekrar sordu.

Döndüm ve ona ters ters baktım. “Neden olsun ki?”

Lance, “Bu hatun konusunda çok huysuzsun,” dedi.

“O her konuda huysuzdur,” diye mırıldandı Jim.

Gerçeği inkâr etmenin anlamı yoktu.

BÖLÜM ON YEDİ

HADLEY

“**S**eni uzun süredir makyajlı görmemiştim,” dedi annem bir gülümsemeyle.

“Evet...” Yanağıma dokundum. “Yeniden güzel olmak istedim.”

Sırıttı. “Eh, sebebi her ne olursa olsun, seni yeniden kendinle ilgileniyorken görmek beni memnun etti. Güzel hissetmeyi istemekte hiçbir yanlış yok, yine de ne olursa olsun sen çok güzelsin.”

Rahat pijamalarım ve ince askılı bluzumla otururken annemin daha önce söylediği sözleri hatırlamıştım. Eli kucağıma sokulmuş, Lucy ise yanımda oturuyordu. Birden Scott’ın Lucy ve Eli’yi onu görmeye götürdükten sonra söylediği sözleri hatırladım.

Babasının arabasından inerken bir kez daha baktı ve gülümsedi. “İyi görünüyorsun. Benim için mi giyindin?”

Eli doğduğundan beri Scott onunla bir kez bile geceyi beraber geçirmemişti. Çocukları götürme konusunda fikrini değiştirdikçe, Eli’nin babasıyla kalması konusunda daha da istek-

sizleşıyordum. Şu anda, Eli babasını tanıımıyordu. Lucy'nin Scott'ı görmek ya da onunla telefonda konuşmak konusunda giderek daha az hevesli hâle gelmesi yeterince kötüydü.

Onları babalarım görmeleri konusunda zorlamalı mıydım? Scott o gece çocukları ailesinin evine götürmeliydi. Bir kez daha, son saniyede fikrini değıştirmişti. Lucy hayal kırıklığına uğramamıştı bile.

Elijah bana mesaj atıp, bize gelerek Lucy ile arabaları bitirip bitiremeyeceğini sorduğunda şaşkına dönmüştüm. Çocuklardan hoşlanmayan bir adamın, kendi babaları onları daha az umursamazken Lucy ile arkadaş olabilmesi beni şaşırtmıştı. Scott için bu, Lucy ve Eli'den çok bana geri dönmekle ilgiliydi. O gün birlikte yatmamızı bile önermişti.

Hay sektireyim.

O kadar kızgındım ki Elijah saat dokuz civarında kapıyı çaldığında şüphelenmiş ve sinirlenmişim. Ya sırf beni tavlama için Lucy'ye iyi davranıyorsa? İstedığı kişiyi elde edebilecek gibi görünürken neden eteğimin altına girmek istiyordu ki? Hem başka neden bir çocukla arkadaş olsun ki? Scott bana ulaşmak için kendi çocuklarını kullanmaya çalışmıştı. Elijah gibi huysuz bir adamdan neden farklı bir şey beklemeliydim ki?

Eli'yi beşiğine yerleştirdim ve kapıya açtım.

Elijah içeri girip kapıyı kapatırken hemen kaşlarını çatı. "Her şey yolunda mı?"

Neden her zaman bu kadar güzel kokuyordu? Bir an için *belki* de Elijah'ın benimle bir şey denemesi sorun olmaz diye düşündüm ve bu beni ürküttü. Yine de Lucy'nin iyiliğinden faydalanmak bana ulaşmanın yolu değildi.

"Evet, boyayı ve arabaları getireyim," diye mırıldandım dönerken.

“Elijah!” Lucy ona doğru koştı. Omzumun üzerinden baktım ve gülümsemesini yakaladım. “Banyodan yeni çıktım.”

“Görüyorum.” dedi.

Kendime güvenmiyordum çünkü gülümsemesi gerçek gibiydi. Scott’ın güvenimi zedelemiş olmasından nefret ediyordum.

“Bizim için Funyuns var mı?” diye sordu Elijah ona.

“Evet,” diye çığlık attı ve ben de arabaları almak için odama gittim. Mutfığa döndüğümde Eli ağlıyordu.

“Sana yardım etmemi ister misin? Yoksa kendin mi yapmak istersin?” dedi Elijah Lucy’ye.

Eli’yi mutfığa götürdüm ve ben otururken Lucy’nin ne yaptığını görebilmesi için onu yatırdım. Eli’nin dev gözleri kırıştı ve sırttı. Daha iki aylık bile olmadan başını bir şampiyon gibi dik tutmayı başarıyordu.

“Ben de kendiminkini boyamak istiyorum.” Lucy eline bir araba alarak renkleri inceledi. “Ben bitirdikten sonra benimkinin üzerine bir at çizebilir misin?”

“Evet. Ne renk kullanacaksın?”

Kaşlarını çattı. “Bubby’ninkini ne renge boyayacağız?”

“Mavi ya da siyaha ne dersin? Erkeksi bir şey.”

Lucy kıkırdadı. Bu, homurdanmama bile neden olmuştu ama Elijah’ın kara gözleri üzerimde gezinince gülümsemeyi bıraktım ve onun yerine Eli’ye baktım.

1

“Çabuk sıkılıyor.” Elijah’ın derin sesi beni sıçratmıştı. Uzun zamandır rahat bir sessizlik içinde onun arabayı çizmesini izliyordum. Kaşlarını kaldırdı.

“Ne kadar sessizleştiğini fark etmemiştim,” diye fısıldadım. Yirmi dakika kadar önce Eli’yi beşiğine yatırmıştım,

Lucy de esniyordu ve her zamanki rutini olan oturma odasına gitmişti. Uykusu olduğunu kabul etmek yerine bir yere gider ve gözlerini kapatırdı. Uyumak istediğini hiç sanmıyordum ama her zaman uyurdu. “Onları başka zaman bitirebilirsin...” dedim dalgınca.

Elijah’ı bir süre önce kovabilirdim ama o Lucy’nin pembe arabasına beyaz bir tek boynuzlu at çizerken mutfakta huzur içinde oturuyorduk. Çok yetenekliydi. Hayatını dövme yaparak nasıl kazandığına hiç şüphe yoktu. Elijah bu kadar küçük bir arabayı bile çok ayrıntılı çizmişti.

“Eli’ninkinin üzerine ne çizmemi istersin?” diye sordu boyamaya geri dönerken.

“Emin değilim. Belki sadece çizgiler falan ekleyebilirsin? Şu anda bunu anlayamayacak kadar küçük.”

Düşünceli bir ifadeyle başını salladı. “Asla bilemezsin. Biraz daha büyüdüğünde bu tür şeyler yapmaktan hoşlanabilir. Biliyorum çünkü ben hoşlanıyordum.”

“Görünüşe göre hâlâ öyle.”

Koyu renk gözleri parladı ve sırıttı. “Öyle görünüyor.”

Boynumun arkasını avuçladım, midemde yeniden kaynayan o sıcaklığı hissediyordum.

“Elijah...”

“Hmm?”

Rahatsız olmaya başlamıştım ama Scott’ı gördükten sonra bunu aklımdan çıkaramamıştım. Kelimeler ağzımdan hızla döküldü. “Lucy’yle neden bu kadar ilgileniyorsun? Eğer amacın Lucy’den hoşlanıyormuş gibi yapıp yatağıma girmek falansa, lütfen kes bunu.”

Dik oturdu ve kaşlarını çattı. “Böyle mi düşünüyorsun?”

“Emin değilim. Yaptığın şeyi merak ediyorum diyelim.” Elindeki ince boya fırçasını ve masamın üzerindeki

dağınıklığı işaret ettim. “Lucy etrafta insanların olmasına alışıyor. Ortadan kaybolduklarında ya da onu görmezden geldiklerinde pek iyi hissetmez. Eğer peşinde olduğun şey buysa –yani beni yatağa atmak için bir şans– gitsen iyi olur.”

“Siktir, Hadley.” Kelimeler bağırarak söylenmemiştir. Onu gücendirmişim gibi alçak sesle ve acıyla söylenmiştir. Elijah boya fırçasını yere fırlattı. “Eğer seninle yatmak isteseydim, bundan çok daha farklı bir yol izlerdim.” Sözleri yanaklarımın yanmasına neden oldu. “Doğrusu, bunların hiçbirisi umurumda değil. Lucy’nin sürekli gevezelik etmesine, memenin sızdırmasına ya da benim yanımda üzülmekten veya sessiz kalmaktan başka bir şey yapmamana aldırmiyorum. ” Gözlerini kapadı ve sandalyede arkasına yaslandı. “Yatağına girmek istediğimden değil. Kendime engel olamiyorum. Senin küçük ailene doğru çekiliyorum. ”

Kendime engel olamiyorum.

Çekiliyorum.

Nedenini bilmiyordum ama sözleri içimde derin bir yankı uyandırdı ve uzun süre orada öylece kaldı.

Gözlerini açtığı anda kaşlarını çatmıştı. “Gitsem iyi olacak.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandım çabucak. “Sadece beni geriyorsun. Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı. Elbette lisede sınıf arkadaşlarım vardı ama hiç takılmazdık, bu yüzden gerçekten arkadaş sayılmazdık.” Hay sektireyim! Gevezelik ediyordum, gerildiğimde böyle yapardım. Eğer Elijah beni anlamasaydı buna şaşırırmazdım.

Burnunun kenarını sıktı ve ayağa kalktı. “Çok toy konuşuyorsun.”

“Özür dilerim.”

“Özür dilemeyi bırak.”

“Peki,” dedim arabaları toplamasını izlerken. “Ben toparlarım.”

“Eli’ninkini alıp bitireceğim ama Lucy’ninki bitti. Sadece kuruması gerek.” Kafamı sallayıp döndüm ve onu kapıya kadar takip ettim. Arkasını öyle bir hızla dönmüştü ve yüz yüze gelmiştik ki az kalsın dengemi kaybediyordum. Bileğimden yakalayıp dengemi geri kazanmama yardımcı oldu. “Ayrıca ilişkimiz tamamen masum sayılmaz. Biraz meme görmüşlüğüm oldu.”

Ona boş boş baktım. “Tanrı Amerika’yı korusun! Ona emzirme deniyor.”

“Emzirme için kullanılmış bile olsa, meme memedir.”

Bu yorumu için onu yumruklamak istiyordum.

“Amacının yatağıma girmek olmadığını söylemiştin,” diye azarladım onu sessizce. “Ben de emzirmenin seni tiksindirdiğini sanıyordum. Gömleğim ilk kez ıslandığında yüzündeki ifade paha biçilemezdi.”

“İğrenmedim... Büyülendim. Ve bu çok tatlı.”

Burnumu kıvırdım. “Neymiş o?”

“Tuhaf bir şekilde küfrediyorsun.” Beni taklit etti. “Tanrı Amerika’yı korusun!”

Onu ittim, yüzüm kıpkırmızı olmuştu, midemde hem öfkeli hem de neşeli bir şeyler vardı. Gülsem mi üzülsem mi bilememiştim. En sonunda öfke galip gelmiş gibi görünüyordu. “Çık dışarı!” Çocuklarım uyuduğu için usulca onu azarladım. “Ayrıca buna ebeveyn olmak deniyor.”

“Sen kelimeleri söylemesen bile, başka bir yerden duyacaklardır.”

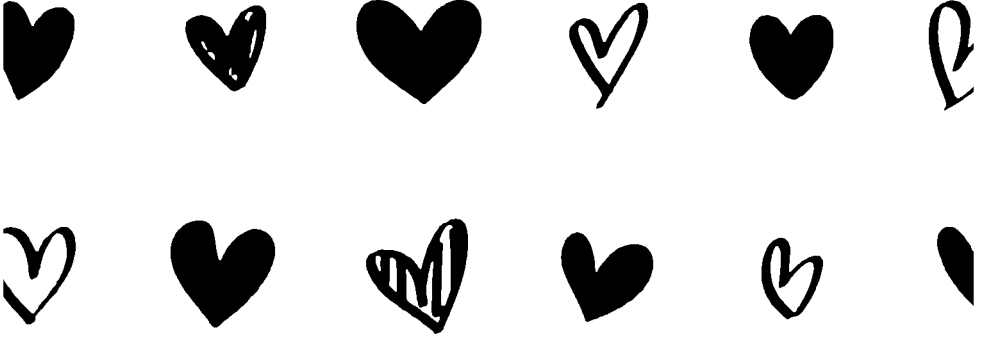
“Çok sinir bozucusun!” Kolunu tutup kapıyı açtım ve

vücudunu bir kez daha ittirdim. Sadece onu itmeme izin verdiği için hareket ettiğini biliyordum. Aksi takdirde, onu kımıldatmamın hiçbir yolu yoktu.

“Zaten kapıdan çıktım. Bana nereye kadar eşlik edeceksin?”

İşte o zaman dairemin dışında olduğumu fark etmiştim. Onu bırakarak arkamı döndüm.

“İyi geceler, Hadley.” Derin sesi acı verecek kadar yumuşak ve çakıllıydı. Tenim karıncalanmıştı. Pes ettim ve kapıyı kapatmadan önce fısıldayarak karşılık verdim.

BÖLÜM ON SEKİZ

HADLEY

ELIJAH: Lucy yeni tek boynuzlu atını sevdi mi?

BEN: Nefret etti.

Yalan söylüyordum...

Onu her yere kendisiyle birlikte götürecekti.

ELIJAH: Birileri huysuz.

BEN: Senin normalde olduğundan daha kötü değil.

ELIJAH: Beni bu kadar iyi tanıman beni gururlandırdı.

BEN: Sevinçle dolup taştım.

ELIJAH: Ukala bir oluyorsun şu an, değil mi? Pardon, popo.

BEN: Arkadaş olabileceğimizi düşünmüyorum...

ELIJAH: Eli'nin arabasını bitirdim. İşten sonra bırakırım.

BEN: Tamam. O zamana çıkmış olurum.

Cep telefonuma bakıp sırttıktan sonra isteksizce çantama geri koydum ve dinlenme odasındaki küçük dolabıma kaldırdım. Otuz dakikalık öğle yemeği molam neredeyse bitmek üzereydi ama dolabı kapatırken telefonun öttüğünü duydum. Arayanın yine Elijah olabileceğini düşünerek hemen elime aldım ve Scott'tan gelen bir mesaj olduğunu görünce kaşlarımı çattım.

SCOTT: Hafta sonu gelip Eli ve Lucy'yi alacağım.

Bunu daha önce de duymuştum.

BEN: Bunu Lucy'ye söyleyip eğer gelmezsen hayal kırıklığı yaşamasına izin veremeyeceğim.

SCOTT: Geleceğim. Onu özledim. Bizi özledim, Hadley, hepimizi.

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Ben aynı şekilde hissetmiyordum. O gün her şeyi hatırlamış ve ilişkimizde neyin yanlış olduğunu daha önce hiç olmadığı kadar net görmüştüm. Üzüntü ya da öfke yoktu, sadece netlik vardı. Scott'ın davranışları hiçbir zaman bir ilişkimiz olmadığını görmeme yardımcı olmuştu. Verdiği sözleri tutmamasına rağmen çocukları görmesine izin vermek zorundaydım. Bizim içinse çoktan bitmişti.

“Eee, bana şu komşudan bahset... Lucy'nin hakkında konuşup durduğu.” Olivia'nın kıkırdamalarını telefonun diğer ucundan duyabiliyordum.

Pek de huysuz olmayan komşumu düşününce göğsüme dolan tuhaf duyguyu görmezden gelerek homurdandım.

“Düşündüğün gibi bir şey değil, o yüzden şu ses tonundan kurtul.”

“Hangi tondan?” Aptal numarası yapıyordu.

“Bir şey bildiğini sandığın ama bilmediğin ses tonundan.”

“Hadley, biraz eğlenmende sorun olmadığını biliyorsun, değil mi? Sen harika bir annesin ve arada bir eğlenmek için bir ya da iki gün ayırmanın yanlış bir tarafı yok. Eminim annemle babam, Lucy ve Eli’ye birkaç saatliğine bakmaya aldırmazlar, böylece Holly ile biraz vakit geçirebilirsin. Onunla takılmayı özlemiyor musun?”

İçimi çektim ve bulaşıkları yıkarken alnımı ovuşturdum. “Ben çalışırken yeterince iş yapıyorlar. Daha fazla yardım istemiyorum.”

“Okul başlamadan önce gelip birkaç gün kalmama ne dersin? Bir ya da iki gece dışarı çıkabilirsin.”

Bu fikir cazip gelmişti ama sonra çocuklara baktım ve kendimi suçlu hissettim. Bu hayatı ben seçmiştim. Ben eğlenirken başkalarından Eli ve Lucy’yi büyütmelelerini istemek adil değildi. “Hayır, sorun değil. ”

“Hadley,” diye inledi. “En azından komşunun arkadaşlığının tadını çıkar.”

“Ne?”

Güldü. “Lucy bana onun son iki gecedir burada olduğunu söyledi.”

“Öyle bir şey değil-”

“Biliyorum, sakın ol.” İç çekti. “Yani artık o kadar da kötü bir adam değil mi?”

“Sanmıyorum...”

“Güzel, bir arkadaşına ihtiyacın olabilir.”

“Beni acınacak biri gibi gösteriyorsun.”

“Acınacak hâldesin.”

“Kapatıyorum.”

“Seni seviyorum. Bebeklere onları sevdiğimi söyle.”

“Söyleyeceğim. Seni seviyorum.”

Zamanlama mükemmeldi. Telefonumu tezgâha koyduğum anda kapım çalmıştı.

Elijah.

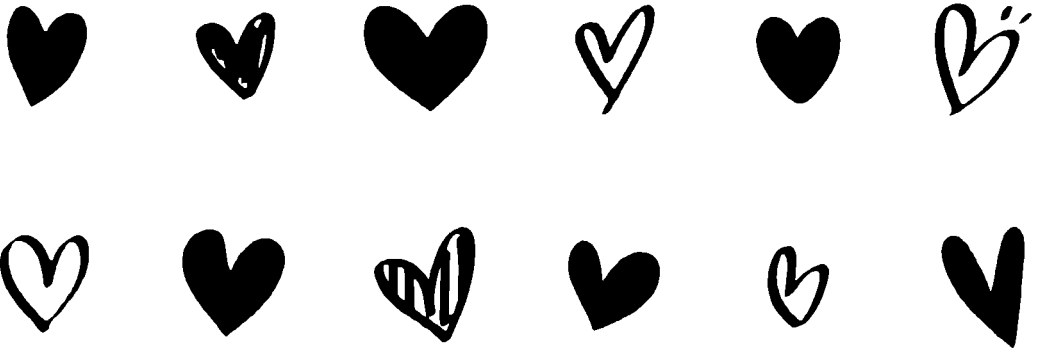
Ellerimi bulaşık bezine silerek kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtığım anda onun erkeksi kokusu burun deliklerime doldu. Birileri tekrar gelmeden önce duş almıştı. Arabayı bana doğru iterken saçlarının hâlâ nemli olduğunu fark ettim. “Al bakalım.”

“Bu harika,” dedim ona dürüstçe, ardından ne yapmayı planladığını görmek için bekledim. Ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırarak öylece bekledi.

Nefesimi tuttum. “İçeri gelmek ister misin?”

“Elijah!” Lucy bize doğru koşarken çığlık attı. Kızım beni iterek yanımdan geçti ve onun elini tuttu. “Film izlemek ister misin?” Elijah ise sadece gülerek Lucy’nin onu içeri götürmesine izin verdi.

Gülümsememe karşı koymaya çalışmadan kapıyı kapattım.

BÖLÜM ON DOKUZ

ELIJAH

“Nasıl olmuş?” diye sordum müşteriye, aynanın önüne geçmiş göğsüne yaptığım kartal dövmesini inceliyordu.

“Harika adamım, teşekkürler.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Çıkardığım işten memnun bir şekilde kafamı salladım. Daha sonra da arkamı dönüp alanı dezenfekte etmeye başladım.

İşim bittiğinde telefonumu elime aldım ve Hadley’den mesaj gelmediğini görünce hayal kırıklığına uğradım. Onlarla konuşmayalı bir haftadan biraz fazla olmuştu ve arabaları bitirdiğimden beri onları görmeye gitmek için herhangi bir bahanem yoktu. Lucy o gece bize *The Croods*’u izletmişti. İyi vakit geçirmiş ve vedalaşırken onlarla bir film gecesi daha geçirmek istediğimi fark etmiştim.

“Tanrım, ona sen mesaj at ve beklemeyi bırak,” diye mırıldandı Wendy odanın diğer ucundan.

Kaşlarımı kaşıdım. “Ne diyeceğim ki?” Düşünüyordum.

Lance iri gözlerle dövme yaptığı sırtından başını kaldırıp baktı. “Şu anneden önce lanet olası başka bir kadınla nasıl

konusuyordun? Sadece onu ara ya da mesaj at işte.” İşine devam etmeden önce başını salladı. “Senin için endişeleniyorum.”

Ben de endişeleniyordum. Hadley ve çocukları düşünmekten ya da onlarla tekrar karşılaşmayı ummaktan kendimi alamıyordum. Başımı yana eğerek sonunda telefonumda onun adını buldum ve ona bir mesaj gönderdim.

ELIJAH: Lucy yeni arabasını beğendi mi?

Bunu geçen gece sormuştum ama şu anda biraz çaresizdim. Yanıt almam yaklaşık on beş dakika kadar sürdü.

HADLEY: Bayıldı ama oynamaktan daha çok dekorasyon için olduğundan biraz üzgün.

ELIJAH: Oynaması için de getirebilirim...

HADLEY: Hayır! Zaten çok var.

ELIJAH: Peki, benim için problem olmazdı.

HADLEY: Geçen haftadan beri konuşmadık... İyi misin?

Sandalyede oturuşumu dikleştirdim. Beni mi soruyordu? Daha önce hiç nasıl benimle ilgili bir şey sormamıştı.

ELIJAH: Evet, hafta sonu diğer dükkâna gitmem gerekti ama pazar akşamı eve döndüm.

HADLEY: Tüm hafta sonu arabanın burada olmadığını fark ettim.

Fark etmiş miydi? O büyük, mavi gözleri beni mi aramıştı? Bu beni cesaretlendirmişti.

ELIJAH: Bu cumartesi bana gelmek ister misiniz? Pizza söylerim ve Lucy’nin de izlememiz için bir film kiralamasına izin verebiliriz?

Bu biraz tuhaf mıydı? Belki öyleydi ama sikeyim, bu noktada gerçekten umurumda değildi. Lucy'yi görmek, belki onunla biraz atışmak ve annesinin suratı tamamen kızarana kadar ona dik dik bakmak istiyordum.

HADLEY: Aslında, bu cumartesi babaları gelip onları alabilir ama kim bilir, geçen hafta sonu da gelmesi gerekiyordu ve gelmedi.

Ona kendisinin de gelebileceğini ve takılabileceğimizi söylemek istesem de bunu yanlış anlama ihtimali vardı. Penisime hücum eden kan, ne kadar cazip olursa olsun anneyi eve yalnız çağırmanın akıllıca bir hareket olmadığını kanıtlıydı. Hadley çok genç ve çok masumdu. Ben daha yaşlıydım. Ayrıca kızının cipslerini çalan bir pisliktim.

Nedenini bilmiyordum ama onlarla birlikte olmak... kolaydı.

Telefonum ondan gelen başka bir mesajla titredi.

HADLEY: Eğer o gelmezse, gelebiliriz?

Sırttım.

ELIJAH: Kulağa güzel geliyor.

1

Diğer gecelerde olduğu gibi, müzik dinleyip soğuk bir bira içerken geç saatlere kadar çizim yapmışım. Yalnızdım. Lucy'nin atlara ve arabalara olan sevgisini düşünerek ona bir şey çizdim. O sabah yatağa girdiğimde saat altı olmuştu. Beş saat sonra tekrar ayaktaydım ve işe gitmek için hazırlanıyordum.

Portreyi bu hafta sonu Lucy'ye verecek olmak beni heyecanlandırıyordu. İçimde hoşuna gideceğine dair bir his vardı. Resmi genellikle çizimlerimi koymak için kullandığım, on sekize yirmi dört inçlik bir çerçeveye koydum ve odasına asmak isteyeceğini umdum.

Cuma günü, canımı çok sıkan bir mesaj almıştım.

HADLEY: Lucy ve Eli babalarına gitti, belki önümüzdeki hafta sonu?

Hadley'i gerçekten tanıımıyordum ama onu yalnız çağırırsam ödünü koparacağımı bilecek kadar tanıyordum.

ELIJAH: Olur. Planın var mı?

HADLEY: Arkadaşım Holly bu gece dışarı çıkmamı istiyor ama... bunun aptalca olduğunu düşüneceksin.

ELIJAH: Bizim olayımız bu. Ben senin masum olduğunu düşünüyorum. Sen benim pislik olduğumu düşünüyorsun. Devam et.

HADLEY: Çocuklar olmadan dışarı çıkmak istediğim için kendimi suçlu hissediyorum. İçten içe, bunda yanlış bir şey olmadığını biliyorum ama ben yanlarında değilken kötü mü vakit geçiriyorlar diye endişelenmekten de kendimi alıkoyamıyorum. Bunu söylememeliydim. Beni anlamayacaksın.

Haklıydı, anlamıyordum. Anladığım kadarıyla Hadley, çocuklarını kendinin çok önüne koymuştu ve kimse aksini iddia edemezdi. Eğer kendine vakit ayırmayı hak eden biri varsa o da Hadley'di.

ELIJAH: Haklısın. Anlamıyorum. Lucy'nin dünyası sensin ve gözleri olan herhangi biri onun seni ne kadar sevdiğini görebilir. Eğlen, Hadley. %99 anne olman yeterli, en azından kendin için %1 ayır.

Dürüst olduğumu düşünerek hızlıca ekledim.

ELIJAH: Yüzdelelerin ne olursa olsun seninle vakit geçirirdim. Açıkçası, senin çok havalı olduğunu düşünüyorum. Eli bile sana süt kaynağından daha önemliymişsin gibi bakıyor.

HADLEY: Teşekkürler. Nedense bu beni dışarı çıkma konusunda daha iyi hissettirdi.

Gülümsedim.

ELIJAH: İyi eğlenceler.

1

Son dört saattir yarım bir kolun yarısını kaplayan bir dövme üzerinde çalışıyordum. Salon kapısının zili çaldığında hâlâ tamamlamış değildim. Düşüncelerimi kontrol eden sarışın, yanında kendi yaşlarında başka bir kızla içeri girdi. Dürüst olmak gerekirse, arkadaşını pek fark etmemiştim. Hadley'e bir bakış atmıştım ve tüm düşüncelerim aklımdan uçmuştu.

Uzun saçları düzdü, sırtına ve omuzlarına dökülüyordu. Lucy ile doğum günümüzden beri saçlarını ilk kez açık görüyordum ve uzunluğu beni şaşırtmıştı. Onu her gördüğümde gülünç bir şekilde daha çekici görünmesine neden olan dağınık topuzlardan sonra hoş bir değişiklikti. Koyu renk dar bir kot pantolon ve neyse ki göğüs ölçüsünü gizlemeyen beyaz askılı bir üst giymişti. Zarif ayaklarında düz parmak arası terlikler vardı. Kırmızı ojeli ayak parmaklarını oynattığında kendimi kaybetmişim.

Sevimli bir şekilde seksiyydi. Yaptığı hafif makyaj onu çok az daha büyük gösteriyordu. Gözleri küçük köşemde beni bulduğunda, okyanus mavisi gözleri parıldadı ve o utangaç gülümseme aklımı başımdan aldı, çok güçlü ve ışıltılıydı.

“Yardımcı olabilir miyim, hanımlar?” Lance hemen ayağa kalktı, bakışları Hadley’in üzerinde gezindi ve muhtemelen benimkiler gibi onu yuttu.

Hadley başını salladı ve saçlarını kulaklarının arkasına attı. “Sadece Elijah’ı görmeye geldim.” Başparmağıyla omzunun üzerinden beni işaret etti, ona doğru yürüdüğümü fark etmeden önce. Lance’in omzunun üzerinden baktı ve salonu inceledi. Bu sırada Lance’in bakışları benim üzerimdeydi. “Demek burası senin dükkânın?” diye sordu bana dönerek.

Başımı salladım. “Evet.” Başımı eğdim ve gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin verdim. “Dövme yaptırmak için mi geldin?”

“Dövme yaptırmak istiyor ama çok korkak,” diye cevap verdi arkadaşı.

Hadley ellerini karnında birleştirdi. “Evet, bir gün belki ama bugün değil.”

“O kadar da kötü değil,” diye karşılık verdi Lance. “Hoşuna giden bir şey bulduğunda bana gelmen gerekecek.”

Kaşlarımı çattım. “Demek istediği *bana* gelmen. Senin için doğru olanı yapacağım,” dedim. Lance homurdandı ama ben onu duymazdan gelmişim.

Hadley’in yüzü kırmızının bir tonuna dönerken arkadaşı sırttı.

“Anne sen misin?” diye sordu Lance.

“Anne mi?” Bu sadece kızarıklığı daha da arttırmıştı. Suratında kırılgan bir ifade vardı ve cevap almak için bana bakarken gözlerinde umutsuz bir şaşkınlık belirmişti.

“Evet. Elijah ailenizden sık sık bahsediyor,” diye araya girdi Wendy birine dövme yaparken.

“Bana dövme yapacak vaktin var mı?” diye sordu arkadaşı Lance’e bakarak.

“Elbette, ne istersin?” diye sordu. Arkadaşının Hadley’in omzuna vurduğunu ve Lance’le uzaklaşırken onu bana yaklaştırdığını fark ettim. Hadley’in duruşu dikleşti.

“Onlar için üzgünüm.” Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve kaşlarımı çattım. “Sizden biraz bahsediyorum. Çocuğun bir şekilde benim hayatıma girmeyi başardı,” diye itiraf ettim. “Bir çocuk için çok da kötü değil.”

Hadley güldü. “Çocuklar hakkındaki fikrini değiştirmene sevindim. ”

“O kadar da değil. Ben sadece *senin* çocuklarını seviyorum. ”

Bunu söylememeliydim. Dudakları aralandı, yanakları daha da pembeleşti ve bakışlarını ayak parmaklarına indirdi.

Konuyu değiştirdim. “Pekâlâ, seni buraya getiren nedir?”

Hadley başını kaldırdığında bakışlarında parlayan acıyı gördüm. Burnunun kırışması bile onu bir şekilde gücendirdiğimi haykırıyordu. “Nasıl oldu da bana ne kadar tanınmış biri olduğunu söylemedin?”

“Ne demek istiyorsun?” Kafam fena şekilde karışmıştı.

“Mağazanın Instagram sayfasının bir milyon takipçisi var. Holly’ye arkadaş olduğumuzdan bahsettiğimde bana dövmelelerinin ve çizimlerinin ne kadar popüler olduğunu söyledi.”

Hadley’in sözlerinden biraz rahatsız olarak, “Dediğin gibi, ünlü olan tasarımlarım. Ben değil,” dedim.

“Onları sen yarattın,” dedi.

“Benim hakkımda hiçbir şey sormuyorsun. Çalışmalarım hakkında bilgi edinmek isteyeceğinden emin değildim,” diye itiraf ettim boynumu ovuştururken.

Az önce söylediklerimi düşünürken gözleri büyüdü. “Sanırım ben...”

“Hey, Elijah. Piercing var,” diye bağırdı Waldo ön taraftan, Hadley’in kışına bakarak.

Bu beni sinirlendirmemeliydi ama sinirlendirmişti. Waldo, Hadley'in yaşına benden daha yakındı ama onu bu cılız çocukla birlikte düşünemiyordum. Onun yaşındaki hiç kimsenin ona sahip olursa ne kadar şanslı olacağını bileceğini düşünmüyordum.

"Aşağı tarafta olanlardan biri," diye ekledi.

Hadley'in ağzı açık kaldığında herifin bunu neden söylediğini anlamıştım. Sadece Hadley yüzünden değil, onu böyle şeyler söylememesi konusunda da uyarmam gerekiyordu. Bazı müşterilerimiz gizliliği tercih ediyorlardı ve bu tür şeylerin yüksek sesle söylenmesini istemezlerdi. Neyse ki bu müşteri arkadaşıyla birlikte gülmekle yetindi.

Hadley arkasını döndü ve ön tarafta kâğıtları imzalayan kızı gördü. Tekrar bana baktı. "Şey mi demek istiyor..." Ellerini bacaklarının arasında salladı.

"Evet, klitoris piercingi."

Ağzı açık kaldı. "Bunları sen mi yapıyorsun?"

"Evet... Burası hem dövme hem de piercing salonu." Bu, nadir rastlanan bir şey değildi, sevimli anne arkadaşım nahifliğini tekrar kanıtlamıştı.

"Bu garip değil mi?" Burnunu kırıştırması çok sevimliydi.

"Vücuda dövme yapmaktan farklı değil. Sadece o kadar uzun sürmüyor." Omuz silktim. Ağzı kapandığında gülümsemesi daha çok kaş çatmaya dönüşmüştü. "Benim Idle Hands*'teki adam olmamdan mı korkuyorsun?"

Alçak sesle konuştuğumda Hadley irkilmişti.

"Ah, kahretsin!" Elimini tuttum ve doksanlarda geçen, ele geçirilmiş bir adamla ilgili filmdeki karakteri taklit etmeye hazırlandım. Kendi aklı varmış gibi davranıyor ve elimi zapt etmeye çalışıyordum. "Ne yapmalıyım? Elim mutlaka uygunsuz bir şey yapacak."

* Idle Hands 1999 yapımı Amerikan gençlik kara komedi korku filmidir.

Kaşlarını çattı. “Kastettiğim bu değildi.”

Hızla uzaklaşarak arkadaşının yanında durup bir dövme seçerken gülümsedim. Onu çok mu kızdırmıştım? Wendy başını sallayınca elimi bıraktım. Az önce her şeyi boka mı batırmıştım?

Otuz dakika sonra klitoris piercingini bitirmiştım ve Lance de Holly için bileğine küçük bir dövme tasarımı yapıyordu. Hadley bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktığında konunun Lucy ya da Eli hakkında olduğunu düşünüyordum. Salona geri döndüğünde ona doğru yürüdüm. “Neyi kastetmiştin?” diye sordum bana kızgın kalmasını istemediğim için.

Ellerine baktı. “Ne demek istediğimi bilmiyorum. Sadece böyle bir şey yaptığını bilmiyordum.”

“Bunun kış silmekten ne farkı var?” diye sordum ona. “Hemşiresin, değil mi?”

“O farklı,” dedi güçsüzce, gözlerime bakmıyordu.

“Nasıl?” Sırıttım. Garip bir şekilde içine kapanık davranıyordu. “Hadley, istediğin kadına ait olmadığı sürece bir vajina sadece bir vajinadır, farkındasın değil mi? İşimin cinsel bir yanı yok. Ben bir profesyonelim ve yaptığım iş bu. Meme uçları ve kışlar konusunda bana güvenilmezmiş gibi davrandığın için biraz alındım. Merak ediyorsan söyleyeyim, klitoris gördüğümde daha fazla penis görüyorum.”

Normalde kimsenin ne düşündüğünü umursamazdım. Nasıl bir insan olduğumu biliyordum. Gelgelelim söz konusu Hadley olduğunda? Hadley’in ne düşündüğünü düşünmek beni biraz üzmüştü... Ne düşünüyordu ki? İşte buydu. Bilmiyordum. Eğer dövmelerime, işlerime ve her şeyime olumsuz yaklaşıyorsa, piercingim için de umut yoktu; çünkü penisimde bir piercing vardı.

Hadley hiçbir şey söylemedi.

Kalbim durdu ve garip bir şekilde soğuk terler dökme-ye başladım. Kendimi tuttum. Bir an için Hadley hakkındaki düşüncelerimin kelimelere dönüşmesine izin vermeyi düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, onunla arkadaş olmak istiyordum, Lucy ile de. Belki başka bir şey de istiyordum.

Siktir.

Kahretsin.

Her şeyin canı cehenneme.

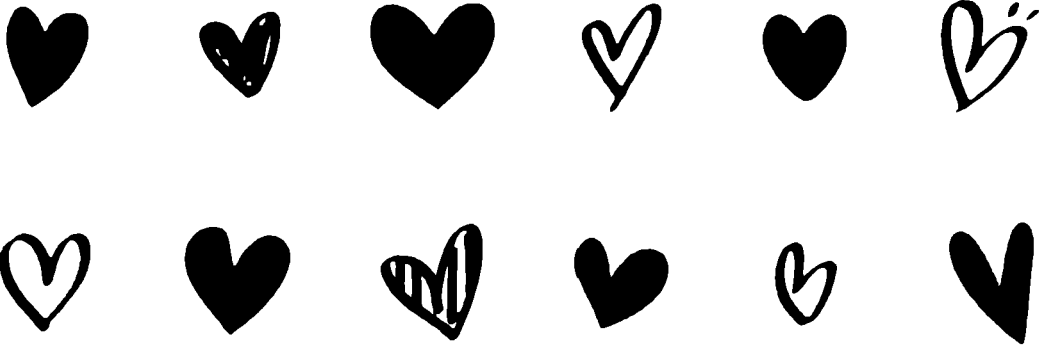
Arkamı döndüğüm sırada fısıldadığını duydum. “Özür dilerim. Kabalık ettim. Gördüğüm popo ve penislerin sayısı söyleyemeyeceğim kadar fazla.” Koluma dokundu ve ona baktığımda Hadley bana utangaç bir şekilde gülümsedi. “Ve haklısın. Bunda cinsel bir şey yok.”

Böylece suçluluk duygum buharlaşıp uçtu. O anda Hadley’in etrafımda olmasından hoşlandığımı fark ettim. O benden çok daha iyi bir insandı.

Sinsi bir sırıtış dudaklarıma yayıldı. “Tam olarak kaç penisten bahsediyoruz?”

Bakışlarını tavana dikti. “Tanrı Amerika’yı korusun!”

Evet, bir çocuktan bir paket cips çalmama izin verdiği için Tanrı Amerika’yı korusun.

BÖLÜM YİRMİ

HADLEY

“**O**na sorabilir miyiz anne, lütfen?” Lucy kulağıma doğru mızımızlandığında sesindeki heyecandan ürpermiştim.

“Evde değil. Çalışıyor. Benim bugün izinli olmam, dünyanın geri kalanının da izinli olduğu anlamına gelmez.”

Bu haberin onu yıktığını söyleyebilirdim. Suratını asarak alt dudaklarını dışarı büktü. “Eve ne zaman dönüyor?”

Eli’yi koltuğunda zıplatmayı bırakıp yanımda oturan dört yaşındaki çocuğumu inceledim. “Elijah’ı neden bu kadar çok seviyorsun?”

Omuz silkti ve dizlerinin üzerinde kıpırdandı. “Bilmiyorum.”

“Bu nasıl bir cevap böyle?” Eğilerek bir kaşımı kaldırdım. “Lucy, yoksa ona abayı mı yaktın?”

Bana kızgın bir şekilde alnımı itti. “Hayır!” Burnunu kaşıdı. “Bana hep bir şeyler alıyor.”

Şaşkınlıktan neredeyse çenem düşecekti. “Lucy! Seni bu kadar sığ yetiştirmedim. Eğer Elijah bunu söylediğini duysaydı, çok üzülürdü.”

Burnunu buruşturdu. “Hayır, üzülmez. O senden daha havalı. Sadece gülümser ve kahkaha atardı.” Vay canına, bir canavar doğurduğumdan oldukça emindim. Kızımın gelecekteki kocası için üzülüyordum. “Ona sorabilir miyiz? 6 Süper Kahraman”’ı izlemesini gerçekten istiyorum. Seveceğine eminim anne, tıpkı Crood’ları sevdiği gibi.”

Kızmış gibi yapsam da içten içe biraz gergindim. Elijah’ın da gelmesine aldırmazdım ama ya onu rahatsız ediyorsak? Hafta sonu onu dükkânında görmüştüm fakat Lucy onu bir süredir görmemişti. Adamdan gerçekten hoşlandığı belliydi. Belki de Lucy ve Elijah’ın bu kadar iyi anlaşmasının nedeni acımasız ve dürüst konuşma tarzlarıydı.

Birbirlerinin yanında rahat olmaları, Elijah’ın piercing ve dövme yaparak geçimini sağladığını öğrendiğimde verdiğim aptalca tepkiyi hatırlamama neden oldu. Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum. Tamam, o kadar da şaşırmamıştım... Açıkçası bunu düşünmek bile istemiyordum. Tek yapmam gereken güzel dövmeli hatuna bakmaktı. Elijah onu arka odaya götürmeden önce içimi korkunç bir korku dalgası kaplamıştı.

Elijah tepkimi yanlış anlamıştı. Onun sapık olduğunu düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, neden erkek arkadaşının hoşuna gitmeyen bir özelliğini yeni öğrenmiş bir kız arkadaş gibi davrandığımı da bilmiyordum.

Her şekil ve boyuttaki çekici kadınları görüyor, istedikleri yere dövme ya da piercing yapıyordu. Hiçbir zaman kendine güvenen bir kadın olmamıştım ama o gün kusurlarımı yeniden fark etmiştim. Elijah beni en kötü hâlimle görmüştü. *Sektireyim!* Beni Eli’yi doğururken görmüştü.

* 6 Süper Kahraman (İngilizce özgün adıyla: Big Hero 6), 2014 yılı ABD yapımı, aksiyon-macera türündeki animasyon film. -ç.n

Onun benim hakkımdaki düşüncelerini önemsememe sebep olacak ne değişmişti? Onun gözünde yürüyen bir felaket olmalıydım.

Bu duygular üzerinde durmak için çok fazla zamanım olmuştu ama bunun bir önemi olmamalıydı. Ne de olsa Elijah benim arkadaşımды. Ondan hoşlandığımı kabul edebilirdim ama bunun nedeni Lucy'ydi. Öyle değil mi? Benim için, onun gibi bir adamın kızımла arkadaş olabilmesi hayranlık vericiydi. Yani çıplak, muhteşem kadınlar görmesi önemli değildi çünkü Elijah ve ben olduğumuz gibi havalıydık.

Gerçekten mi?

Adama beni yatağa atmaya çalışıp çalışmadığını sormuştum. Ne kadar utanç vericiydi! Elijah çekiciydi, iriydi, dövmeleleri vardı ve her zaman güzel kadınlara piercing yapardı... Tabii, tüm bunlar umurumda değildi. Değil mi? Bir şekilde, Elijah arkadaşımız olmuştu. Gülümsedim ve telefon ekranımda parmağımı kaydurdım.

“Oley!” diye bağırdı Lucy. “Onu ben arayayım.”

“Ona mesaj atabilirim,” dedim.

“Hayır! Lütfen, lütfen, lütfen, izin ver arayayım!”

Vermeli miydim? Elijah açık sözlü biriydi. Onunla arkadaş olma yolculuğuna başladığımızdan beri Lucy'ye karşı en ufak bir kızgınlık ya da rahatsızlık belirtisi göstermemişti. Elijah gibi bir adam rol yapamazdı. Çocuğumu seviyordu. Elbette, Eli'dan kaçtığı da barizdi. İçimde bebeklerden korktuğuna dair bir his vardı. Bebeklerden nefret etmiyordu, değil mi? Kim bebeklerden nefret edebilirdi ki?

Elijah.

İnleyerek numarasını buldum ve telefonumu uzattım. “Al. Olduğu yerde cevap vermeyebilir.”

“Elijah!”

Duymaya çalışarak öne doğru eğilsem de Lucy ayağa kalktı. Telefonu hemen açmış mıydı?

“Buraya gelebilir misin?” Lucy konuşurken heyecanla zıplıyordu. Eli, bacaklarını tekmeliyor, Lucy’yi izlerken onunla heyecanlanıyordu. “İzlemen gereken bir film var! Tamam! Tamam! Evet. Funiyuns getirebilir misin? Tavuk da severim.”

“Lucy!” Çocuğum tam bir serseriydi. Omuz silkerek cep telefonumu alıp yanımdan kaçtı.

Bir saniye bile geçmeden koşarak geri geldi. “Aman Tanrım, anne! Bize tavuk getiriyor.” Bir duraklama oldu. “Sana Lee’ninki uyar mı diye sormamı istedi.”

“Ona bir şey almamasını söyle. Ben bir şeyler hazırlayabilirim.”

Elijah beni duymuş olmalıydı çünkü Lucy, “Bir dahaki sefere yemek yapabileceğini söyledi,” diye bağırdı. Arama biter bitmez, telefonumu bana uzatırken gözlerimi kısarak çocuğuma baktım.

“Demek bu yüzden gelmesini istedin? Bize tavuk alabilirdim, Lucy.” Elini tuttum ve onu kucağıma çektim. “Annen artık bize daha iyi yiyecekler alabilir.” Onu, bunun hakkında bilgilendirmem gerekmesinden nefret ediyordum.

“Evet ama Elijah ile beraber daha iyi oluyor, değil mi?”

1

“Gerçekten yemek getirmene gerek yoktu,” dedim suçlu hissederek. Tavuğun müthiş kokusunu aldığım da karnım gurdamıştı. Devasa yemek paketiyle içeri rahat girebilmesi için bir adım geri gittim.

“Sanırım Bubby altına yaptı,” dedi Lucy burnunu tutup mutfığa girerken. Eli, yere sardığım battaniyenin üstünde yatıp havaya tekmeler savuruyordu. “Tabağımı hazırlayabilir misin, Elijah?”

Bir *merhaba* bile yoktu, anlaşılan. Direkt ona emirler vermeye başlamıştı.

Ben bir şey diyemeden önce Eljah güldü. "Bana ne istediğini söylemen gerekiyor."

"İşte." Tezgâha doğru koştu ve görmek için bir aşağı bir yukarı zıpladı. Biraz ilgi ve merakla, Eljah'ın Lucy'nin dolabı kendi başına açabilmesi için onu kaldırmasını izledim. İkisnin hareketlerinde de tereddüt yoktu ve Eljah Lucy'yi ilk kez kucağına alıyordu. Kâğıt tabakları çıkarmalarını izlerken kendimi biraz tuhaf hissederek elimle yüzümü serinletmeye çalıştım. Birkaç saniye sonra Eli'nin üstünü değiştirmeye gittim.

Lucy yemekten sonra hepimizi kanepeye oturarak film izletti. Film devam ederken, onun ve Eljah'ın konuşmalarını ve gülüşmelerini dinlemek içimi bir korku dalgasıyla kaplamıştı. Lucy artık Scott'la vakit geçirmek konusunda isteksizdi ama yine de istediği, özlediği bir şey vardı. İçten içe babasını özlediğine inanıyordum.

Onu yüz kat daha fazla sevebilirdim, onun için gökyüzünden bir yıldız bile koparmayı denerdim ama Scott'ın ya da ailesinin bizi tekrar bir araya getirmek için onu bana karşı kullanmasına izin vermezdim. Büyüdüğünde, o gece babasını neden terk ettiğimi anlayacağını umuyordum.

Scott'ı özlemesi, Lucy'nin Eljah'a yapışmasına neden olmuştu, değil mi?

Neden yapışmasın ki? Lucy, korkunç bir şekilde başlayan arkadaşlıklarından beri Eljah'ı parmağında oynatıyordu... Ya da belki ondan da önce başlamıştı. Benim Lucy'mden hoşlanmamak imkânsızdı.

Lucy kanepede aramıza oturdu, Eljah'ın dövmeli kolu minderlerin üzerinden Eli ve benim yanıma sarktı. Böyle

karanlıkta otururken tüm bu durum samimi ama rahat hissettiriyordu.

Scott'ın bizimle hiç film izleyip izlemediğini hatırlamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, ailece yaptığımız hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Scott kalbimi kırdığı için mi yaşadığımız tüm güzel anıları kaybetmiştim? Bundan şüpheliydim.

Lucy kalkıp banyoya koştuğu anda Eli uzandı ve Elijah'ın saatini kapmak için ona yapıştı. Televizyonun ışığı Elijah'ın yüzünde gölgeler oluşturunuyordu ama koyu renk gözleri üzerimizde dolaşırken kaskatı kesildiğini gördüm.

Gülümsedim ve Eli saati ağzına götürmeye çalışırken onunla arkama yaslandım. Elijah hafifçe kıkırdandı, saati çıkardı ve ona uzattı. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. “Bu temiz mi?”

Başını eğerek düşündü. “Muhtemelen değil.” Elijah saati Eli'den aldığı anda sanki dünyanın sonu gelmiş gibi ağladı. Elijah'm dehşete düşmüş ifadesine bakılırsa, bu ses onun için gerçekten de dünyanın sonuyla eşdeğerti.

Eli'yi Elijah'ya biraz daha yaklaştıırken yüzümü ifadesiz tuttum. Eli sakinleşirken onun dev vücudu biraz daha sertleşti ve yeni bir şey bulduğunda kıkırdadı –Elijah'm siyah gömleği. “Onu tutmak ister misin?”

Elijah'ın başı yavaşça geriye doğru döndü. “Olduğu yerde iyi görünüyor.” Eli, uzanıp gömleğin düğmeleriyle oynarken, bedeninin yarısı çoktan Elijah'm üzerindeydi.

Kahkahalara boğuldum. “Ah, sektir Elijah. O sadece bir bebek!”

“Evet, minicik, kırılgan bir bok.” Eli kıkırdadı.

Homurdandım. “Çocuklarıma böyle hitap etmenden gerçekten sıkılmaya başladım.”

“Ne?” Kaşımı kaldırdığımda gözleri karanlık odada parladı. “Bok mu?”

“Filmin en iyi yerindeyiz!” diye bağırdı Lucy aceleyle banyodan çıkarken. Ben yana kayınca nereye oturacağından emin olamayarak durdu ve sonra da koşarak Elijah’ın kucağına atladı. Elijah onu yakalasa da homurdandı ve bu Lucy’yi güldürdü.

Sırıttım. “Bir anneyle arkadaş olmanın ne demek olduğunu biliyorsun, Eli’ye alışman gerek. O benim bir parçam.”

Sözlerimi kafamda tekrar ettim ve keşke son kısmı atlasaydım diye düşündüm. Şimdi Elijah’ın karanlık bakışları benimkilere odaklanmış, kızım da normal bir şeymiş gibi onun göğsüne sokulmuştu.

Bir an için tüm doğru ve yanlış duygularımı kaybettim. Ona ve ikisine *birlikte* bakarken çok güçlü bir duygu dalgasına kapıldım. İçimde yeni bir his yandı. *Özlem*.

Bunu kaybetmek istemiyordum. Bu belki basit bir şeydi ama arkadaşlığımız, bu farklıydı –büyük ve parlak bir şeydi. Çok farklı bir mutluluk türüydü.

“Üzerinde çalışacağım... Ama bu gece değil,” dedi Elijah.

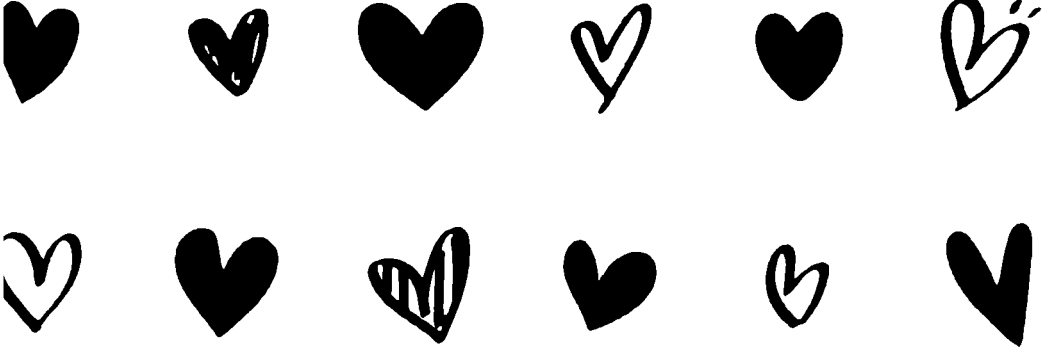
Ona gözlerimi devirdim ve filmin geri kalanında Eli’nin kolundaki tüyleri çimdiklemesine izin verdim ta ki Lucy’ye gelip onunla bir film daha izleyeceğine dair söz vererek ayrıldığı ana kadar.

Artık her şey neredeyse mükemmeldi. Scott beni hâlâ rahatsız ediyordu –ne onun ne de ailesinin bundan vazgeçeceğini sanmıyordum– ama hayatımda her şey yerine oturmaya başlamıştı. Her sabah enerji ve heyecanla uyanıyor, sırada ne olduğunu merak ediyordum. İstedğim o ev mi? Nereye gideceğimiz mi? Nereye mi taşınmak istiyordum? Elbette tüm bunlar bir gecede hatta bir ya da iki yıl içinde gerçekleşmeyecekti. Lucy önümüzdeki ay anaokuluna başlayacaktı ve bu hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Çocuğum

beni daha çok ağlatacaktı çünkü, “Görüşürüz anne,” deyip arkasına bile bakmadan içeri koşanlardan biri olacaktı.

Hayatımızın bir sonraki aşaması için planlar yapmaya hazırdım. Gelgelelim aksiliklere ve kötü şansa fazlasıyla aşinaydım. Babam lisedeki ilk yılımda şansım ile ilgili bir şaka yapmıştı. Ehliyetimi aldığım gün bir keseli sıçana çarparak ön tamponu kırmıştım. Ölü hayvan için arabamdan daha çok ağlamıştım. Aynı hafta, önümde koşan komşunun köpeğine takılıp burnumu kırdım. Şoförlük yaptığım kısa yıllar içinde kaç tane patlak lastiğim olduğunu itiraf etmek istemiyordum. Aylarca şansım yaver gidebilirdi ve bir şey ters gittiğinde, bir sonraki adımda ne olacağımı merak ederek gelecekten korkardım.

Küçük bir talihsizlik için gecikmişim.

BÖLÜM YİRMİ BİR

HADLEY

Film gecemizden birkaç gün sonra beni uyandıran çarpışan metallerin korkunç sesi olmuştu. Yerde de hafif bir gümürtü hissedebiliyordum. Göğsümü sıkarken kalbim korkunç bir şekilde çarpıyordu. Eli ağlamaya başladığında onu kucağıma aldım. Yanağını okşadım ve Lucy'nin odasına koşarken onun bir gece önce benimle uyuduğunu hatırladım. Geri koştuğumda onu huzur içinde uyurken buldum.

Neydi o? Sesin neye benzediğini biliyordum...dışarıda olan kötü bir çarpışma gibiydi. Ya apartmandan geliyorsa? Endişeyle Eli ile kapıdan dışarı koştum ve dışarı baktım. Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ah, hayır, hayır, hayır, hayır!" diye çığlık attım.

Paslı beyaz bir kamyon sadece benim aracıma değil, birkaç araca daha çarpmıştı ancak benimki hasarın en ağır kısmını almış gibi duruyordu, diğer iki aracın arasına sıkışmıştı. Etrafımdaki kiracılar küfredip kaçıırken ben olduğum yerde donakaldım. Kendime gelmem ve merdivenden aşağı koşmam biraz vaktimi almıştı. En alt basamağa ulaşmadan önce Elijah'ın hararetli sesini tanıdım ve bir adamı omzundan tuttuğunu gördüm.

O an kafama dank etti. Araçlarımıza çarpan adam kaçmaya çalışıyordu. Kamyonu geride bırakmaya razı olduğuna göre, muhtemelen sigortası da yoktu ya da kamyon ona ait değildi. Bu apartmanlarda tekin olmayan bazı insanların yaşadığını biliyordum.

Eli ağlamıyordu ama öfkeli sesler ve kargaşa onu çılgınca etrafını gözlemlemeye itmişti ve ağzını bükerek tişörtüme yapıştı.

“Elijah,” diye seslendiğimde başını çevirdi ve yanında olanlardan biri öfkeyle küçük bir çocuğa oturmasını işaret etti. Bu kişi annesi olmalıydı çünkü onu fırçalıyordu. Bu, çoğu gün bana ıslık çalan küçük velétlerden biriydi. Şoför o muydu? Ehliyeti bile yoktu. Ehliyet alacak yaşta bile değildi

Elijah önümüzde durunca Eli’yi kucağımda zıplatmaya başladım. “Polisi arayan oldu mu?” diye sordum.

Başını salladı. “Evet. Çocuk bir şeyin etkisinde ve kaçmaya çalışıyor. Küçük pislik araba kullanacak yaşta bile durmuyor.”

“Evet, değil.” Dudaklarım titremiştir.

Elijah omzumu sıvazladı. “Her şey yoluna girecek.”

Nazik sözleri barajın kapağını açmıştı. “Sence sigortaları var mıdır? Hâlâ arabamın borcunu ödüyorum,” diye fısıldadım göz yaşlarımın arasından.

“*Hadley*.” Çenemi yukarı kaldırdı. “Sakin ol. Tanrı aşkına kadın, sen hep böyle misin? İki küçük insana çocuk oynucağıymış gibi bakarken senin hatan olmayan bir şey yüzünden nasıl çıldırabilirsin?”

“O ve bu tamamen farklı şeyler.” Gözlerimi sildim. Anlayamıyordu. Arabam sürülebilir gibi görünmüyordu ve bu da araçsız olduğum anlamına geliyordu. Tam da iyi gittiğimi düşündüğüm anda bu olay olmuştu. Bu konuda kalbimin kırılması ve üzülmem doğaldı. “Lucy’yi almam gerek. Evde tek başına olmasından hoşlanmıyorum.”

“Sen içeri gir, polisler geldiğinde gelip seni alırım.” Döndü ve nazikçe beni merdivenlere doğru itti.

“Neden? Bunun seninle bir ilgisi yok.”

“Aksini söyleyeni siksinler.” Sert sözleri tuhaf bir şekilde yatıştırıcıydı. “Devam et.”

İtiraz etmeyi bırakmıştım. Lucy içeride yalnızken ve Eli de korkmuş görünürken onu dışarıda tutmak istemiyordum.

Kırk beş dakika sonra Elijah ve bir polis daireye geldi. Memur bilgilerimi aldıktan sonra raporun birkaç gün içinde hazır olacağını söylemişti. Elijah’ın polisten bana gelmesini istemesinden biraz utanmıştım ve birisinin benim için bir şey yapmasından dolayı gergindim. Bir an için, birinin benimle ilgilendiği bir ilişkide olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Sormadan bile güvenebileceğim biri... Scott ile hiç böyle hissetmemiştim ve Elijah benim erkek arkadaşım bile değildi.

Elijah ve polis gittikten birkaç saniye sonra Eli tekrar uykuya dalmıştı. Olanları anlatmak için annemle babamı aramak üzereydim. Onlardan birinin birkaç saat içinde gelip bizi alması ve beni işe götürmesi gerekecekti. Şimdiye kadar aramamış olmam şaşırtıcıydı. Normalde babamı arardım. Kendi lastiğimi tamir edebilecek ya da pek çok durumun üstesinden gelebilecek durumda olmama rağmen, sadece şikâyet etmek için bile olsa hep onu arardım. Yine de Elijah’ın sağlam varlığı garip bir şekilde yeterli olmuştu.

Ben söyleyemedim kapı çalındı. Kaşlarımı çatarak gözetleme deliğinden baktım ve Elijah’ı gördüm. “Elijah? Başka bir şey mi var?”

“Sanırım yeni araba koltuklarına ihtiyacınız olacak.” İçeri girdi. Hâlâ kafam karışık, kapıyı arkasından kapattım. “Araç hurdaya döndü, Had. Bunu bilmek için birinin gelip fiyat biçmesine ihtiyacım yok.”

Bana bir lakap takmıştı ve bu garip bir şekilde sevimliydi. Buna rağmen arabamı ve koltuklarımı duymak berbattı.

İçimi çektim. “Evet. Yenilerini almam gerektiğini zaten biliyordum. Ne zaman bir araç kaza yapsa, onlardan kurtulmak zorundasın. Bizimkilerin arabalarında da var. ”

Saatine baktı. “Saat kaçta işte olman gerekiyor?”

“Normalde altı gibi çıkarım. ”

“Seni götüreceğim.”

O sabah Elijah’a daha fazla yük olmak istemediğimden, “Hayır, babam götürecektir,” diye ağzımdan kaçırdım. “Ayrıca, Eli ve Lucy için koltuğun yok. ”

Başını salladı, yüzünde hafif bir memnuniyetsizlik vardı. Neden hayal kırıklığına uğramış gibiydi? “O zaman işten sonra seni alırım ve yenilerini almaya götürürüm.”

“Şu anda bir şey almanın anlamı yok, özellikle de aracım olmadığı için.”

“Buna ihtiyacım var,” dedi açıkça ve kapıya doğru yöneldi. “Böylece sizi gitmeniz gereken yere götürebilirim.”

Gözlerim kocaman oldu. Çılgın, aptal kalbim çırpındı. Bunu ben istememiştim. Gerçek olamayacak kadar iyi olan Elijah için sızlamasını kesinlikle istemiyordum. Arkadaşım Elijah yeterince mükemmeldi. Ona ısınmak için daha fazla nedene ihtiyacım yoktu.

“Sektir, hayır, Elijah. Senden bunu yapmanı isteyemem.” Gülümsedim, öne doğru eğildim ve elimi göğsüne koydum. Kendime engel olamamıştım. “Göründüğünden çok daha iyisin.” Elijah bana karanlık bir bakış attığında elimi çektim. “Teşekkür ederim. Tam bir poposun ama iyi olanından.”

Üst dudağı seğirdi. “Onlar uyurken bile göt demeyecek misin? ”

“Benimle dalga geçme.”

“Dalga geçmiyorum. Sadece ilginç buluyorum.” Ses to-

nunda bir *hmm* vardı. “Birinin seni nasıl zorlayacağını ve kötü bir şey söyleteceğini merak ediyorum.”

Yüzüm yanıyordu. Kıpırmızı olmuşum. Bakışlarım hızla yere indi.

“Seni ne zaman alayım?”

İnledim. “Bir şeyi kafana koyduğunda seni durdurmak mümkün olmuyor, değil mi?”

“Bildiğine sevindim.”

“Yedi.” Elimi kaldırdım. “Dükkânınız sekize kadar kapanmıyor.”

“Hallederim. Şu andan itibaren hiçbir randevuyu çok geç saate almayacağım.” *Şu andan itibaren mi?*

“Dur biraz, ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, yarın seni araba koltuğu almaya götüreceğim ve sonra annenlerden Lucy ile Eli’yi alacağız. Sorun çözüldü.”

“O kısmı değil,” diye homurdandım. “*Şu andan itibaren kısmı.*”

“Anlamayacak ne var? Yeni bir araba alana kadar sana şoförlük yapacağım.”

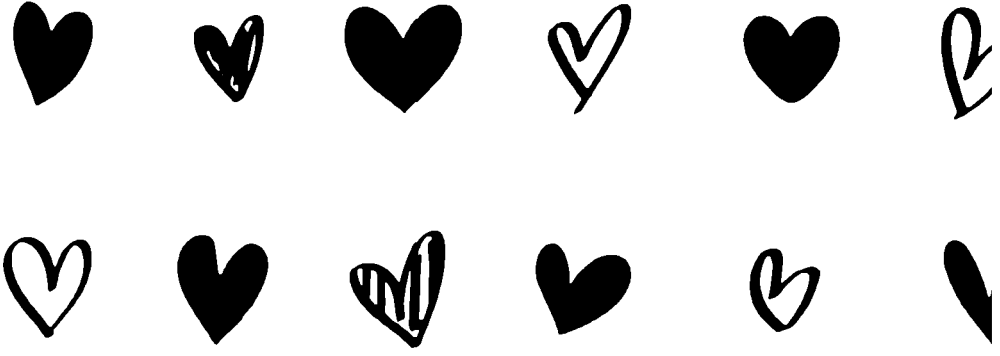
“Senin kamyonetine sığmazlar,” diye karşı çıktım.

Bu onu sadece güldürdü. “Bebeğim, kamyonetimin arka koltuğunu gördün mü?”

Bebeğim mi?

Bebeğim mi?

Hayır, görmemiştim ama birden çok meraklanmışım.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

HADLEY

ELIJAH: Arka taraf mı?

HADLEY: Evet. Arka taraf.

ELIJAH: Ne diyorsun, kadın? Burası hasta-
ne. 100 tane falan arka taraf var.

Kimlik kartımı makineden geçirip çıkış yaparken gül-
düm. Elijah söz verdiği gibi, orada bir yerdeydi. Sadece ne-
rede olduğunu bilmiyordum.

HADLEY: Kızıyorsan evine git. Senden beni
almanı istemedim. Babamı arayacağım.

ELIJAH: Hastaneden siktir olup çık yoksa...

HADLEY: Yoksa?

ELIJAH: ...hâlâ bekliyor olacağım:)

Elijah Parker, dev dövmeli kapı komşum az önce bana
üzgün suratlı bir emoji mi göndermişti? Peki neden bu kadar
sevimliydi?

HADLEY: Sadece ön girişe doğru sür.

Dışarıda bekliyordu, şapkasını takmıştı ve dövmeli kolu pencereden dışarı sarkıyordu. Bana bakarken kendime engel olamayıp ona bakakaldım.

Arkadaş... Arkadaş... Arkadaş... Biz sadece arkadaşlık. Yine de bu Elijah'ın ne kadar yakışıklı olduğunu takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Daha sık şapka takmalıydı. Ona yakışıyordu, her zamanki korkutucu bakışlarını gizliyor ve uzaktan daha dostça görünmesini sağlıyordu. Eğer şişkin kaslarını, iri göğsünü, dövmelerini ve uzun boyunu görmezden gelebilirseniz...

“İşte buradasın,” diye seslendi.

Neredeyse kamyonetine atlamak zorunda kalmıştım. Yerden bir metre kadar yüksekti. Kemerimi bağladıktan sonra kafamı çevirdiğimde Elijah'm sırttığını gördüm. “Ne?”

“Pembe önlüklerinle orada otururken iyi görünüyorsun.”

Başımı eğip bir süre onu izledikten sonra önüme baktım. Birinin arabamın olmamasından memnun olduğunu görmek güzeldi. “İltifat işime yarayacağı için bunu görmezden geleceğim. Berbat bir sabah geçirdim.”

“Gülümsememle ilgili bir sorunun mu var?”

“Neden bu kadar neşelisin? Arabamı kaybettim ve şimdi ailemin beni işe götürmesine mahkûm oldum-”

“Bunu benim yapacağımı çoktan söyledim.”

“Bunu her zaman yapamazsın. Ayrıca neden benimle alakası olmayan biri kendini zora soksun ki?” Herkes yardım etmesi gerekenin aile olduğunu biliyordu.

“İzle ve gör.” Koyu renk gözleri beni haksız çıkarmayı planladığına dair bir vaatle parlıyordu.

Pes ederek bizi Walmart'a götürmesine izin verdim ve orada koltukların parasını ödemeye çalıştığı için onu süpürgeyle dövmek zorunda kaldım. Aslında ona vurmadım ama yakınlarda bir süpürge olsaydı vurabilirdim. Bu konuda ne

kadar üzüldüğümü görünce yumuşadı. Zaten yeterince şey yapmıştı, özellikle de ulaşım konusunda bana yardım etmeyi teklif ederek.

İnsanlarla arkadaş olmak o kadar kolay mıydı? Bu sizi her zaman iyi hissettirir miydi? Birkaç ay içinde kaba saba bir pislik hayatımızın bir parçası olmuştu. Hayatlarımızın bu kadar farklı olması beni iyi anlamda şaşırtıyordu. Arkadaşlığımızı seviyordum.

Ailemin evine vardığımızda çok gergindim. Elijah'a, ben Eli ve Lucy'yi alırken kamyonetin içinde kalmasını söyledim ama kalmadı. Şoför kapısını kapatarak arkadan araba koltuklarını aldı ve kutuları açmaya başladı. Eve doğru bakmaya devam ettim, babamın verandaya gelmesinden endişeleniyordum. Elijah'a bir kez bakacak ve her şey bitecekti. Dövmeleri hakkında bir şeyler söyleyeceğinden korkuyordum. İyi kalpli bir insandı ama babam yaşlı ve kendi bildiğini okuyan biriydi.

"Bunlar çoktan kuruldu mu?" Babamı bir anlığına unutup şaşkın bir ifadeyle koltuklara hâkim olmaya çalışan Elijah'ı izledim.

Gülümsedim. "Merak etme, hemen kamyonete koyarım."

"Hayır, bu işi çözmek istiyorum," diye homurdandı.

"Elijah!" *Çok geçti.* Lucy evden hızla çıkarken sinirlerim gerildi ve tabii ki onunla gelen babamdı, kucağında Eli vardı.

Babam Elijah'ı gördüğünde gözleri kısıldı. Elijah, Lucy ve babamın geldiğini görünce ayağa kalktı. "Lucy." Elijah gülümsedi ve Lucy kollarına atladığı anda onu kucakladı.

Babam, "Sanırım Eli şimdiden dış çıkarmaya başladı. Bugün biraz huysuzdu. Anneni gördün mü? İstedğin bu mu?" diyerek beni gördüğünden beri daha da huysuzlanan Eli'ye mırıldandı. Onu kollarıma bıraktığın an hemen sakinleşmişti. Süt arıyordu.

“Beni özledin mi?” diye sordum burnuna dokunarak. Elijah ve babamın burada olduğunu hatırlayarak dikkatimi onlara verdim. “Baba, bu benim komşum Elijah.”

Elijah elini uzattı ve babam elini tuttu. Kolumu incelese de başka bir şey söylemedi. Tanrı’ya şükür. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

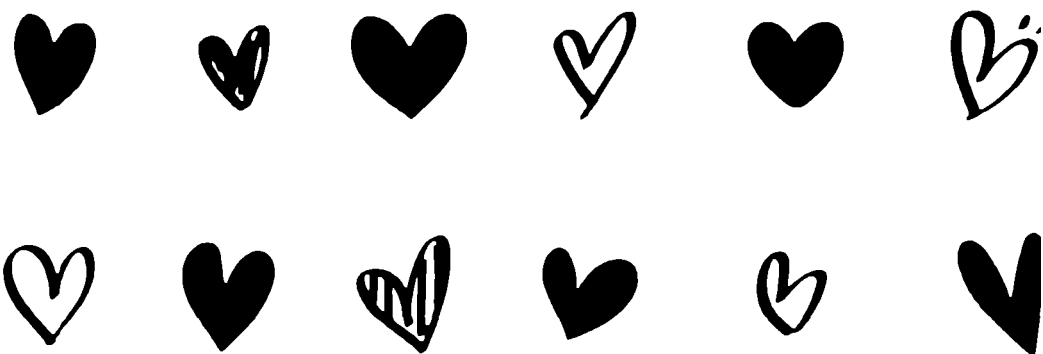
“Hadley’i alman büyük incelikti,” dedi babam ona. Bir şeyler aradığı belliydi. Bilgi.

Boğazımdan bir ses çıkardım. “Öyleydi.”

“Sabah sizi saat kaçta almam gerekiyor?” diye sordu babam.

“Gerek yok. Hadley’e onları nereye gitmeleri gerekiyorsa götüreceğimi söyledim.”

Elijah’ın eğilip kaşlarını kararlı bir şekilde çatarak araba koltuğunu tekrar incelemesini izleyen babamın gözleri büyümüştü. “Şimdi, bu şey nasıl oluyor...”

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

ELIJAH

“**L**ance, çabuk ol. Gel bak!” diye bağırdı Waldo salonun kapısından içeri adımını atar atmaz. Bir müşteri için çizmekte olduğum taslaktan başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmedim.

Bir saniye sonra, gülerek kapıdan içeri daldılar. “Dostum, kamyonunun oto koltukları var.”

Başımı kaldırmak zorunda kaldım. “Başlama yine. Çoktan biliyorsun.” Çizim yapmaya geri döndüm.

“Evet ama neden hâlâ kamyonetindeler?” Lance’in sesi kuşkuluydu ama gözlerimi çizimden ayırmadım.

“Onları koyacak arabası yokken dışarı çıkarmanın ne anlamı var?” Burada herkes çok meraklıydı. “Ayrıca, sabahları o çalışırken bizim için daha kolay oluyor. Her seferinde yükleyip boşaltmak zorunda kalmıyoruz.”

Hadley, onu ve çocukları eve bıraktığım ilk gün onları almaya çalışmıştı ama ona yeni bir araba alana kadar bunun anlamsız olduğunu söylemiştim. Onunki tamir edilemezdi, sadece bakarak bile bunu söylemem mümkündü. Geçen gün babasını sigorta şirketi için polis raporu almaya götürdü ve

bu beni çok üzdü. Onu ben götürmek istedim ama bu o kadar da kötü değildi. Bu hafta onu üç kez işe götürüp almıştım. Ne yazık ki önümüzdeki birkaç gün izinliydi. Ona umursamadığımı söylememe rağmen, çalışmadığı zamanlarda onu bir yere götürmemi istemeyeceğini biliyordum. Muhtemelen ailesinden isteyecekti.

Bir tabure muşamba üzerinde yuvarlanıp zemini sıyrdı. Yuvarlanarak benim çizim yaptığım tezgâhın diğer tarafında durdu. Göz ucuyla Wendy'nin yere çöküp kollarını kavuşturduğunu gördüm. "Artık seni buralarda zor tanıyoruz."

Boğazımda beliren gerginlikle, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Genelde tatlı biri olarak bilinmezsın, Elijah. Bu sana yakışıyor."

Yukarı bakınca sırtıttığını gördüm. "Yapman gereken bir dövme falan yok mu?"

"Otuz dakika daha yok," dedi öne doğru eğilerek. "Hadley tatlı, sevimli biri. Ayrıca güzel. Senin tam tersin."

Kalemimi bıraktım. "Ve?"

"Sadece ondan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmek istiyoruz. Ona yardım etmek için elinden geleni yapıyorsun. Bu hafta üç gece işten erken çıktın. Sen asla erken çıkmazsın!"

"Tabii ki ondan hoşlanıyorum. Sevilmeyecek neyi var ki?" Gözleri muzipçe parladığında inledim ve elimle yüzümü ovuşturdum. "Öyle değil."

Bu bir yalandı. Ne kadar aksini iddia etsem de Hadley'den arkadaşlığımızın uygun gördüğünden çok daha fazla hoşlanıyordum. Wendy'ye katılıyordum, ben bile kendimi zar zor tanıyordum. Bu kötü ya da tuhaf bir duygu değildi. Hoş bir duyguydu, bu yüzden sorgulamadım. *Neredeyse*. Hadley'i her düşündüğümde sertleşmem biraz fazlaydı ama onunla

olan arkadaşlığımı sevdiğim için bunu görmezden geliyordum. Aramızda fiziksel bir şey yoktu. Hadley'in yanında hissettiğim kadar hiç kimsenin yanında bu kadar keyifli hissetmemiştim.

Bu doğaldı.

Sikerler, mükemmeldi.

Hadley'in yüz hatları bana ne kadar genç olduğunu hatırlatıyordu ama yaşıtı olan çoğu kadından çok daha olgundu. Onu ve ailesini umursama sebebim bu değildi. Ne yapmak istediğimi hiç sorgulamıyordum. Sadece yapıyordum. Onların etrafında olmak *çekimseldi*. Onlara doğru çekiliyordum.

Son zamanlarda çocuklu bir hayatın ve bir ailenin sıradan olduğu konusunda yanılmış olabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Belki de zorluklar buna değerdi, sonra mağazada çılgılık atan bir bebek görmüştüm ve asla ürememe konusundaki cesaretim geri gelmişti. Sonra Lucy'nin dün akşam anesiyle yaşadığı küçük öfke nöbetini hatırladım. Onları eve ben bırakmıştım. Lucy bir şey istiyordu ve Hadley almasına izin vermiyordu. Öfke patlaması sinir bozucu değildi çünkü çocuk normalde gürültücüydü ama istediğini elde etmeye çalışırken daha kötü olabilirdi. Garip bir şekilde, dört yaşındaki bir krizin Hadley'i kendi iradesine boyun eğdirmeye çalışması beni biraz eğlendiriyordu. Lucy'nin bilinmeyen bir nedenle benim irademi ikiye böldüğünü itiraf etmekten utanıyordum. O bir şey için bağırırsa, ben de onu alırdım. Bu yüzden kamyonetimde bir paket Funyuns vardı. Lucy yaramazlık yaptığı için Hadley onları almama izin vermiyordu.

Eski sevgilim, Lucy'ye bana nasıl patronluk tasladığını sormaya bayılırdı. Tanrı biliyordu ki Lucy ve Hadley için yaptıklarımı başkası için asla yapamazdım.

Hadley ve ailesi hakkında ne hissettiğimi keşfetmek beni korkutmamıştı. Yüzüme bir gülümseme bile yerleştiriyordu. İlk gün onu ne kadar yanlış değerlendirmiş olsam da onların yanında olmak her zaman kolay olmuştu. Yine de anneyi ve çocuklarını korumak istemem beni endişelendiriyordu, özellikle de onları yeterince tanımadığım için. Belki de annem, Hank'ten önce bekâr bir anne olduğu içindir diye düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, o da değildi.

Ne kadar denersem deneyeyim, duygularımı kontrol edemiyordum.

“Emin misin? Yoksa yalan mı söylüyorsun?” Wendy'nin sesi dikkatimi dağıttı.

Gözlerimi kırptım. “Biz arkadaşız.. Eğer şansım olsaydı, onları evime alır ve orada tutardım.” Mırıldandım, tezgâha doğru eğildim ve kalemi tekrar elime aldım.

Wendy'nin nefesi kesildi. “Onları gerçekten seviyorsun, değil mi? Çocuklarını bile mi?”

Derin bir nefes alarak başımı kaldırdım. “Evet.”

“Bir başkasını kendinden daha çok önemsedığın günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Onlar hakkında konuşurken o kadar içtensin ki bu korkutucu. Bak! Tüylerim diken diken oldu. Bunu Cheryl'a anlatmak için sabırsızlanıyorum.”

“Yapma,” dedim ve iç çekmeden önce burnumun kemerini sıktım. “Ona arkadaşı olduğumu söyledim. Bir süre önce bana sırf onun yatağına girmek için iyi davranıp davranmadığımı sordu. Ona hayır dedim ama onu otoparkta her gördüğümde, ondan biraz daha fazla etkilendim. Bu yüzden bunu sorduğunda, gerçeği itiraf etmekten korktum –ondan gerçekten hoşlanıyordum. Hadley sonunda kaçmadan onlarla konuşmama izin veriyordu. Bunu mahvetmek istemedim. Beni yanlış anlama, onun arkadaşı olmak gerçekten çok kolay ama ben o anneden hoşlanıyorum.” Durakladım ve derin

bir nefes daha aldım. “Siktir. Bu beni bir pislik yapar, değil mi? Duygularımla hareket etmiyorum ama ona dokunmama gerek kalmadan bana hissettirdikleri hoşuma gidiyor...” *Ama ona dokunmak...* Sadece bu düşünce bile bedenimi ürperti-yordu.

Wendy kocaman gözleri ve ağzı açık bir şekilde bana baktı. “Vay canına... Bunu ne zamandır içinde tutuyorsun? Bununla savaştığına yemin edebilirim. Bir saniye önce on-dan hoşlandığını inkâr ediyorsun, sonra da tamamen tam ter-sini yapıyorsun. Hâlâ duygularınla başa çıkmaya çalışıyor gibisin.”

Waldo bana döndü. “Dostum, bunların hepsini duyduk.”

Alnımı ovuşturarak az önce olanları görmezden geldim. “Bu benim akıl sağlığımla alakalı bir hataydı.”

“Artık inkâr etmenin anlamı yok,” diye bağırdı Jim oda-nın öbür ucundan.

“Katılıyorum,” diye mırıldandı Lance.

“Biliyor musunuz? Anneden hoşlandığım gerçeğini gör-mezden gelmeye devam edeceğim. Bir şey söylediğimi duy-dun mu, Waldo?”

Arkasını döndü. “Hayır. Hiçbir şey duymadım.”

“Wendy?” diye sordum.

“Aptal olma. Kızın bilmesini sağla.” Cevap vermek ye-rine ona ters ters baktım. Wendy ellerini kaldırdı ve ayağa kalktı. “Hiçbir şey duymadım. ”

1

Hadley ve çocukları en son gördüğümünden bu yana üç uzun, işkence dolu gün geçmişti. Gelip film izlememi iste-yeceğinden emin olduğum Lucy’den haber bile almamıştım. Bir şeyler yapmak için. *Herhangi bir şey*. Ancak hiçbir şey yoktu. Bir mesaj bile gelmemişti. Hadley’e bir şeye ihtiyacı

olup olmadığını soran bir mesaj gönderdim ve cevap hep *hayır ama teşekkürler* oldu. Yavaş yavaş Hadley'in yardım istemeyi sevmediğini fark ettim. İstedğinde de en yakınındakilerle kalmayı tercih ediyordu.

Sorun şuydu ki, onlara daha yakın olmak istiyordum. Beni istedikleri kadar kullanabilirlerdi. Etraflarında olduğum sürece şoför olmakla ilgili bir problemim yoktu. Cuma akşamı işten sonra nihayet onları görmüştüm. Neredeyse motoru kapatmadan kamyonetimden iniyordum. Üçü de apartmanın küçük oyun alanındaydı. Normalde etrafta dolaşan genç çocukların gitmiş olduğunu görmekten memnundum ama Hadley ve çocukları görme şansına sahip olduğum için daha da mutluydum.

Kendimi toparlayarak yavaşça onlara doğru yürüdüm. Onları gördüğüm için ne kadar heyecanlandığımı belli etmek istemedim. "Elijah!" Lucy çığlık attı ve ben gülümse-dim. *Bu doğru, Lucy. Ben senin Elijah'mım.* Adımı söyleyiş şekli bile çok sevimliydi. "Seni özledim!"

Koştı, ben de kucağıma atladığı sırada kollarımı ona doğru uzattım. Uzun boyhuydum ama o sıçrayışıyla neredeyse omuzlarıma tırmanmıştı. Harika bir atlayıcıydı. "Madem beni özledin, neden beni çağırmadın?" diye sordum, kollarını boynuma dolayıp kısık sesle gülerken.

Omuz silkti ve bizi izleyen Hadley'e baktı. "İstedim ama annem seni bu kadar meşgul etmememiz gerektiğini söyledi."

Biliyordum. Hadley'e kaşlarını çatarak baktım ve beni duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum. "Beni asla rahatsız etmiyorsun, Lucy. Sen ya da annen. Beni ne zaman istersen arayabilirsin. Bana ihtiyacın olursa, orada olacağım. Ne olursa olsun." Bu gibi sözlerin dört yaşındaki bir çocuk için çok önemli olabileceğini biliyordum ama doğru olmasalardı bunları söylemezdim.

Gelgelelim bu Lucy'yi üzmüştü. Her zamanki gülümsemesi somurtmaya dönmüştü. "Söz mü?"

At kuyruğunu çekiştirdim ve gülümsedim. "Benden asla şüphe etme. "

Başını omzuma koyup bana usulca sarılırken gülümsemesi geri döndü. Göğsüm neredeyse boğulacakmışım gibi hissedene kadar sıkıştı. Beni boğmuyordu ama sarılması kalbimin tamamen sıkışmasına neden oluyordu. "Bu akşam film izlemek ister misin?" diye fısıldadı.

"Evet. Çok isterim."

"Anne?" Başını çevirdi ve Hadley ile konuştu. "Elijah bizimle film izlemek istiyor."

Kaşlarını çattı. "Lucy, burada babanı beklediğimizi biliyorsun."

Bu sözler üzerime atılan bir kova buz gibiydi. Bu daha önce beni hiç rahatsız etmemişti. Şu ana kadar Lucy'nin babası hakkında hiç düşünmemiştim. Tüm acı gerçekler yüzüme çarpmış gibiydi. Kucağımdaki konuşkan çocuğa ne kadar hayran olsam da o benim değildi. Bu gerçek yüzünden içimde yanan kızgınlığın farkında bile değildim. Buna dayanamadım. Dürüst olmak gerekirse, Lucy için ben bir hiçtim, bir başkası ise her şeydi. Her nasılsa, bu ayıltıcı düşünce yıkıcıydı ve bunu itiraf edebileceğim kimse yoktu çünkü bana pek mantıklı gelmiyordu. Hayat adil değildi.

Lucy'nin gülümsemesi soldu ve mutsuzluğunu fark ettim. Gözlerini nasıl sakladığını, bakışlarının yere nasıl düştüğünü. Gitmek istediğini bile sanmıyordum. Eli'yi tutan Hadley'e baktım. Onu zıplatırken yüz hatları gergin ve içine kapanıktı. Hepsi üzgündü. Gitmelerini istemiyorsa neden gitmelerine izin veriyordu ki?

Lucy aşağı atladı ve annesinin yanına gitti. Oynamaya gitmek yerine bankta onun yanına oturdu ve içini çekti. Hadley

gölümsedi ve onun sırtını sıvazladı. "Sadece bu gece için. Daha fazla kalamazsın. Sensiz doğum günümü kutlayamam."

Lucy canlandı. "Pasta istiyorum!"

Hadley kıkırdadı. "Bir tane alacağım."

"Kim doğum günü için kendine pasta alır ki?" diye araya girdim onlara doğru ilerleyerek.

İkisi de birbirlerine baktı ve kıkırdadı. "Tatlı almak için kimin bir nedene ihtiyacı var ki? Eğer doğum günüm olmasaydı bile pasta istesek alırdık. Değil mi, Lucy?"

Lucy omuzlarını oynattı ve ellerinden birini havaya kaldırdı. "Evet. Kimin bir nedene ihtiyacı var ki?" Hadley'ye doğru döndü. "Bubby de mi babama gidiyor?"

Hadley başını salladı. "Bu sefer değil. Sadece sen."

Lucy kaşlarını çatı. "Bu hiç adil değil."

"Baban seni görmek istiyor. Sen onu görmek istemiyor musun?"

Lucy başını eğdi ve isteksizce, "Evet ama onu gördükten sonra eve dönmeyi tercih ederim," dedi.

"Eğer evi özlersen ki özleyeceğini düşünmüyorum, tüm yapman gereken babana söylemek, böylece gelip seni alırım. Ne kadar geç olursa olsun." Lucy başını salladı ve Hadley onu alnından öperken Eli de Lucy'nin at kuyruğuna uzandı.

Lucy kıpırdanarak ofladı. "Bubby saçımı çekmeyi bırakmıyor!"

Hadley kıs kıs güldü. Benim de güldüğümü görünce gülüşü daha belirgin bir hâl aldı. "Lucy, o bir bebek. İsteyerek yapmıyor."

"Şuna bakın! Gülümsüyor." Lucy ona gelmiş geçmiş en tatlı ve en komik şeymiş gibi sırttan küçük kardeşini işaret etti. "Her zaman onun tarafını tutuyorsun."

Hadley, "Baban gelmeden önce onu öp ve sev," dedi. Lucy kıkırdadı ve kardeşinin başını okşadı.

“Sütü bırakmalısın!” dedi Lucy.

Lucy bana bakarken Hadley ona yine kıs kıs güldü. Bir şeyler söylemeye başladığından beri, söyleyeceklerinden korkuyordum.

Lucy, “Durması gerekmiyor mu, Elijah?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” demeden önce düşünüyormuş gibi yaptım. “Bana gayet şişman ve sağlıklı görünüyor.”

“Eli daha kendini savunamadan ona sataşacaksanız ikinizin arkadaş kalmasına izin yok.” Hadley Eli’nin elini tutup mırıldanırken hepimiz gülüyorduk. “Şişman değilsin, benim küçük yağ topum.”

Tamam... “Küçük yağ topu nasıl daha iyi oluyor?” diye sordum dişlerimi göstererek gülerken.

“Sus, bir annenin kalbinden geçenleri anlamıyorsun.”

“Lucy!”

Tanımadığım erkek sesini duyduğumda sırtışıam kayboldu. Lucy omzunun üzerinden başını kaldırdığında onu gördüm. Lucy’nin babasıydı. Ailesinin geri kalanı gibi sarışın, mavi gözlüydü ve çok uzun boylu değildi. Onlarla o kadar iyi uyum sağlamıştı ki kalbim yerinden çıkacaktı.

Lucy ayağa kalktı ve gözlerini aydınlatan mutlulukla ona doğru yürüdü. Bu arada o da benim ona baktığım gibi bana baktı. Onlarla konuştuğumu fark etmiş olmalıydı. “Bu kim?” Gözleri Lucy’yi takip eden Hadley’e kaydı. Onun bakışları da endişeyle bana kaydı.

“Bu Elijah. Tam şurada oturuyor.” Lucy neşeye evimi işaret etti. “O benim arkadaşım.”

“Öyle mi?” Sorusunu Hadley’e yöneltti. Ona dik dik bakması hiç hoşuma gitmemişti. Sanki ben onu korumak için yanında değilken benim yanımda olduğu için ona bok atacakmış gibiydi.

Hadley onun kaşlarını çatmasına aldırmadı. "Onu eve erken getirdiğinden emin ol."

"Neden bu gece kalmıyorum? Yarın senin doğum günün. Sence de baba burada kalmamalı mı, Lucy?" Piç kurusu bunu önerirken gözlerini benden ayırmıyordu.

O kadar öfkeliydim ki kanın yüzüme hücum ettiğini hissedebiliyordum.

Lucy'nin bakışları annesine kaydı. Hadley'in yüzü tamamen kızarmıştı ve bir şey söylemek istiyor ama içinde tutuyormuş gibi görünüyordu. "Hayır, ben giderim. Elijah yarın bizimle film izleyecek, değil mi?" Lucy onaylamak için yüzümü aradı.

Bir anda öfkem dağıldı. Ona bakarak sırttım. "Doğru. Bu gece için iyi eğlenceler."

"Eğleneceğim!" Bana bir kere daha sırttı.

Yine de babası mutlu değildi. "Bir dakikanı alabilir miyim, Hadley?"

"Durup biraz dondurma alabilir miyiz?" diye sordu Lucy de ona.

"Evet, tatlım, annenle konuştuktan sonra."

Ne göt herifti ama. Onun gibilerin, çocuklarının annelerine sahip olduklarını düşündüklerini biliyordum. Bir kadına kötü davranmak normalmiş gibi davranıyorlardı. Eh, o piçin başına başka bir şey gelecekti. Ben-

"Seninle sonra konuşuruz, Elijah?" dedi Hadley. Okyanus mavisi gözleri, işleri onun için daha da zorlaştırmamam için bana yalvarıyordu. Onun eski sevgilisi olmadığım için derin bir nefes aldım ve kendime rahatlamamı söyledim.

Hadley'e sorun çıkarmamak için oradan ayrıldım. Bu benim tercihim değildi ama onun için razı olmuştum. Yine de böyle tatlı cevherleri, insanları aşağılamaktan zevk alan birinin insafına bırakma düşüncesi içimi huzursuz ediyordu.

Hadley'in tatlı gözlerine bakarken gözlerindeki parıltı, sanki onu uyarıyor ya da kendisine karşı gelmesi için ona meydan okuyordu. Bilmiyordum ama bu doğru değildi. Bundan hoşlanmamıştım. Aslında nefret ediyordum çünkü dışarıdan biriydim ve hiçbir şey söylemeye hakkım yoktu.

"Evet, hoşça kal Lucy." El salladım.

"Güle güle." O da bana el salladı.

"Ah, ve Hadley?" dedim evime doğru yürümeden önce.

"Evet?"

"Pastanı alma. Ben alacağım."

"Çikolatalı pasta! Çikolatalı pasta!" dedi Lucy bana.

Kıkırdadım. "Pekâlâ."

ELIJAH: Eli ile yürüyüşe çıkın.

Oradan ayrıldıktan sonra da onlar için endişelenmekten kendimi alamamıştım. Karışmaya hakkım yoktu ama öylece oturup olayı tekrar tekrar yaşadıkça, bir daha olursa çenemi tutamayacağımı biliyordum.

Sessiz kalmamın tek nedeni Hadley'di. Üzerimde nasıl bir etkisi olduğundan habersizdi. Hiçbir şey onun başına dert açma fikri kadar beni susturamazdı. Aralarındaki ilişkiyi bilmiyordum. Belki de aralarını düzeltmeye çalışıyorlardı.

Sikerler. Bunun olmasına izin vermem için cehennemin donması gerekirdi.

Sinirlenmeye başlamıştım. İyi olup olmadıklarını bilmem gerekiyordu. Adamın ona attığı bakışlar hoşuma gitmemişti.

Hadley mesajıma cevap verene kadar bir saat daha geçmişti.

HADLEY: Seni rahatsız etmek istemiyorum ama buraya gelip Lucy ile film izlemen onu muhtemelen mutlu edecek... Eğer meşgulsen problem değil. Yarın da izleyebiliriz, eğer sorun olmazsa?

Ne sikim olmuştu? Lucy babasıyla gitmemiş miydi?

Cevaplara ihtiyacım vardı. Onların hayatına karışmaya hakkım olmaması önemli değildi. Koltuktan kalkıp çelik burunlu motosiklet botlarımı giydim ve koşarak yanlarına gittim. Aradığı ya da dertleşmek istediği biri olmak istiyordum. Hadley ile böyle bir şeye sahip olmayı istiyordum. Benim vereceğim bir şeye ihtiyaç duymasını istiyordum.

Tanrım, sesim Neandertal gibi çıkıyordu. O kadın kafamı bitmek bilmeyen düşünceleriyle doldurmuştu.

Bir dakika sonra kapılarını çaldığımda Hadley açtı ve onu gördüğümde öfkem on katına çıktı. Yüzü ve boynu kırmızı izlerle kaplıydı. Ağlıyordu.

“Hadley,” sesimdeki gerginliği hissedebiliyordum.

“Ne?” Onu ürkütmüştüm. Elleriyle yüzünü örttü, orada olmayan bir şeyi siliyordu.

“Bence bana babalarından bahsetmelisin, böylece bir dahaki sefere sorun çıkarmamış olurum.”

Gözleri irileşti, telaşlandığını görebiliyordum. “Hiçbir soruna neden olmadın.”

“Yalan söyleme,” dedim işaret parmağımı yanaklarından aşağı kaydırarak. Yumuşak, sıcak tenine dokunmak hoşuma gitmişti. “Bana olanları sonra anlatırsın.” İçeri girerken, “Lucy!” diye seslendim.

Başını köşeden çıkardığında, yüzünde aynı ifadeyi gördüm. Lucy’nin önünde Hadley’e bağırması mıydı? Her çiftin bir noktada kavga ettiğini biliyordum ama çocuğunuzu ağlattıysanız durup düşünmeniz gerekmez miydi? Yoksa Hadley’e ulaşmanın en iyi yolunun bu olduğunu bildiği için mi bazı şeyleri kasıtlı olarak yapıyor ve söylüyordu? Tekrar Hadley’e baktım. Birkaç saat içinde, bir sülük gibi onun hayatını emmişti.

“Dondurma almaya gitmek ister misin?” diye sordum Lucy’ye.

Kaşlarını çatmadan ve Hadley’ye bakmadan önce yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Gidebilir miyiz, anne?”

Hadley gülümsedi. “Eğer istersen, gideriz.”

Lucy yanına gitti ve annesinin elini tuttu. “Sen istemiyorsan, ben de istemiyorum.” Lucy benden tamamen uzaklaşmıştı. Bunu görebiliyordum, oradaydı ama beni her gördüğünde koşup kollarıma atlayan o neşeli çocuk değildi.

Onunla göz göze gelmek için eğildiğimde aynı boğucu his beni tekrar vurdu. “Sonra da buraya geri dönüp film izleyebiliriz?” diye bir öneride bulundum.

Yine gözyaşlarının eşiğinde olan annesine baktı. Ne olduğunu bilmiyordum ama içimde beliren öfke tamamen tutuşmak üzereydi. Kendimi tutmamın tek nedeni Lucy’nin üzgün olmasıydı. Öfkeliydim. Belli ki onlarla dışarıda olduğum için bir şeyler olmuştu. İçten içe uzaklaşmamam gerektiğini biliyordum ama yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünmüştüm.

Yanılmıştım.

Titreyen dudaklarını kapatan Hadley eğilerek Lucy’nin ellerini tuttu. “Beni dinle, Lucy. Eğer benim için sorun yoksa, tanıdığım herhangi biriyle konuşabilirsin, tamam mı? Annen sana söylemedikçe, kim olduğu umurumda değil, dinlemeyeceksin. Bana bak, Lucy.” Lucy’nin gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını avuçladı. “Ben senin annenim ve yapabileceğini söylediğim her şeyi yapabilirsin.” Lucy başını sallayıp kollarını onun boynuna dolamadan ve daha yüksek sesle ağlamadan hemen önce Hadley’in başıyla beni işaret ettiğini gördüm. “Şimdi Elijah’ın bizi dondurma almaya götürmesini ister misin?” Annesinin omzuna gömülmüş yüzünü göre-

mesem de Lucy'den güçlü bir onaylama sesi geldi. "Tamam, o hâlde gideceğiz."

"Sorun nedir?" Kime sorduğumu bilmiyordum. İkisinin endişesi de bana hastaymışım gibi hissettiriyordu. İkisinin de ağladığını görmeye dayanamıyordum. Bir cevap alamayınca Lucy'nin omzuna dokundum. "Lucy..." Beni görmezden gelmesi kafamı karıştırıyordu. Hayır, dehşete kapılmıştım. Bir ebeveynin bir çocuk üzerinde sahip olabileceği gücü hiç fark etmemiştim.

"Bekle, ayakkabılarımı alayım." Lucy annesinden uzaklaştı, etrafımdan dolanırken gözyaşlarını siliyor ve benden saklıyordu. Umutsuzca Hadley'e baktım. Doğrurken tek yaptığı bana zayıfça gülümsemek oldu.

"Çabucak Eli'nin üstünü değiştireceğim."

"Bana yardım edebilir misin?" Lucy'nin benimle konuştuğunu anlamam vaktimi almıştı çünkü bana karşı her zamanki gibi davranmıyordu. Pembe ayakkabılarına uzandım.

"Tabii. Otur." Ayakkabılarını bağlarken beni seyretmek için poposunun üzerine oturdu. "Annen Eli'yi hazırlarken kamyonete gitmek ister misin?" diye sordum sadece ne diyeceğini görmek için. Başını salladı ve benimle ayağa kalktı. "Kamyonete gidiyoruz," diye seslendim Hadley'ye.

"Tamam! Sadece Eli'nin bez çantasını alıp ayakkabılarımı giyeceğim."

Kapıdan çıkarken Lucy elime uzandı. Bu beni şaşırtmıştı, özellikle de benimle neredeyse hiç konuşmadığı için ama onun küçük elini bir cankurtaran simidiymiş gibi tutmuştum. Suratına tekrar bir gülümseme yerleştirmek için çaresizdim.

"Beni ne mutlu eder, biliyor musun?" diye mırıldandım merdivenlerden inerken.

"Ne?" Annesininki gibi deniz mavisi gözlerini kırıştırarak bana baktı.

“Gülümsemen.” Ve Lucy yavaşça ama emin adımlarla elimi sıkıca kavrayarak tam da bunu yaptı.

“İstemedim,” diye mırıldandı Lucy ve ben de ona baktım.

“Neyi istemedin?”

“Babamı dinlemeyi.”

“Neden?”

“Bizi senin etrafında istemediğini söyledi.” Yine burnunu çekiyordu. “Anneme isimler taktı ve seninle konuşmamamı yoksa kızacağını söyledi. Bu yüzden Lilly’ye gitmekten nefret ediyorum. Babam beni oraya götürüp onunla bırakıyor. Annem hakkında kötü şeyler söylüyor ve bu beni ağlatıyor.” Onu kucağıma aldım. Önünü göremeyecek kadar çok ağlıyordu. Küçük kollarını boynuma doladı ve onu ağlattığı için bir yetişkinin bununla nasıl yaşayabildiğini merak ettim. “Her şey farklı. Artık oraya gitmek istemiyorum ama annem gitmem gerektiğini çünkü babamın beni özlediğini söylüyor.”

“Annen izin verdiği sürece her zaman arkadaşın olacağım, Lucy. Söz veriyorum.”

1

Lucy önümüzde merdivenleri koşarak çıktı. Her zaman ki cesur hâline dönmemişti ama yavaşça eskiye dönüyordu. Dondurma ve pizza almak için kısa bir yolculuk yapmıştık, bu Lucy’nin seçimiydi. Hadley Eli’yi taşıırken ben de iki kutuyu kucakladım.

“Çok yorgunsun,” dedim ona.

Hadley iç çekti. “Sadece zihinsel olarak. Bugün çok yorucuydu.”

“Bu konuyu konuşana kadar gitmiyorum,” diye uyardım onu.

Sadece güldü. “Aksini düşünmemiştim.”

Rahatlamış hissederek sııttım.

Lucy'nin bizim için hazırladığı filme dikkatimi veremediğimi itiraf etmeliydim. Onlara çok odaklanmıştım. Bu gece burada geçirdiğim diğer gecelerden farklıydı. Çok fazla konuşma ya da kahkaha yoktu ama Hadley yine de beni oraya çağırmıştı. Lucy yanımda uyuyakalmış, battaniyelerin altına sokulmuştu. Hadley'in ayakları kışının altındaydı ve Eli'yi kucağına almış, ekranı izlerken kafasına bir çeşit oyuncakla defalarca vurmasına izin veriyordu.

Beni ona bakarken yakaladığında sırtıttı. Eli'yi kucağıma bırakmadan hemen önce "Zamanı geldi," diye mırıldandı. İçimi bir korku kapladığında kaskatı kesildim. Hemen ardından, *Kahretsin, gerçekten de yağ tulumunun teki*, diye düşünmekten kendimi alamadım.

"Sakin ol." Kanepenin koluna yaslanıp beni izlerken güldü, ben de başını dik tutarak bana bakan Eli'yi izliyordum. Birden ellerini havaya kaldırdı ve ağlamaya başladı.

Lanet olsun. Onu bozmuştum.

Onu geri vermeye başlamıştım ki Hadley yanıma sokuldu ama daha çok bana sokulmuş gibiydi. Belki de her şeye rağmen onu tutabilirdim.

Hadley, Eli'nin parmaklarını tuttu ve ona yumuşak bir sesle mırıldandı. "Sorun yok, gördün mü? Elijah da korkuyor. Büyük ve cesur olan sen olmalısın, sonra da ona sorun olmadığını göstermelisin."

"Onu incitmek istemiyorum," dedim umutsuzca, beni kendimden kurtarmasını umarak.

"Elijah, onu incitmeyeceksin. Lucy'yi ilk kucağıma verdiklerinde ne kadar korktuğumu biliyor musun? Eğer hemen teslim olsaydın biliyorum ki bu şüphe uyandırır. Bu kadar dehşete kapılıyor olman bu işte harika olabileceğin anlamına geliyor."

"Neyde harika olmak?" diye mırıldandım.

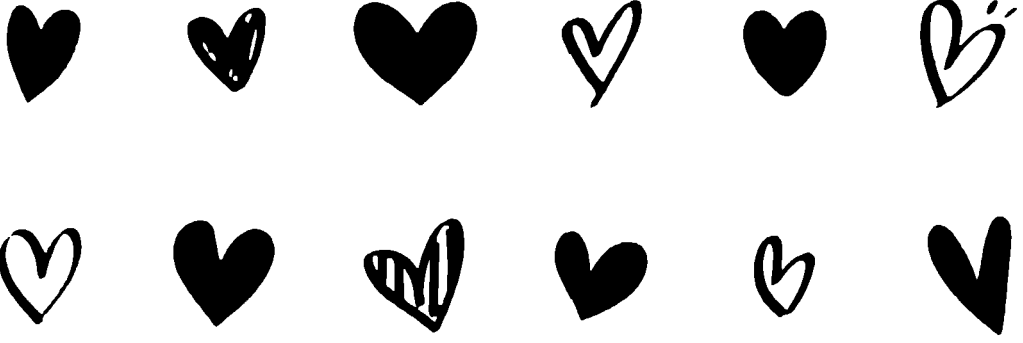
“Bebeklere bakmakta.”

“Bebeklerden çok daha fazlasına bakabilecek kapasite-deyim.” Televizyondan yüzüne yansıyan ışıklar kalbimin çılgınca çarpmasına neden oldu.

“O hâlde bakalım Eli’yle nasıl başa çıkacaksın?” diye mırıldandı başını omzuma yaslarken.

Filmin son bölümü boyunca Eli ile bakıştık. Henüz bir bebekle nasıl konuşulacağından emin olmadığım için yapabileceğim tek şey buydu. Eli ya onu kucağıma almamı ya da uyutmamı istiyordu, tam olarak hangisi olduğundan emin değildim. Yine de bunun bir önemi yoktu. Eli göğsüme yayılmıştı, garip bir şekilde sevimli ve rahattı. Lucy’nin ayakları sol tarafıma dayanmış, Hadley de diğer tarafıma kıvrılmıştı.

Herkes uyuduğuna göre, bu gitmek zorunda olmadığım anlamına mı geliyordu? Oturuyor olsam bile burada anında uykuya dalabileceğimi biliyordum. Hiç bu kadar rahat olmamıştım. Eğer sorarsa, uyuyakaldığımı söyleyebilirdim.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

HADLEY

Gecenin ilerleyen saatlerinde beni uyandıran Eli'nin çığlıkları olmuştu. DVD oynatıcı, film menüsünde takılıyken oda aydınlıktı. Orada olmaması gereken birinden sıcaklık yayılıyordu. Elijah'ın kolunu ittim ve Elijah'ı uyandırmasını istemediğim için Eli'yi çabucak yakaladım. Yüzüm Elijah'ın koluna yaslanmış hâlde uyuduğum için burnum hâlâ uyuşmuş vaziyetteydi. Eli'nin dudak şapırtıları odayı dolduruyordu. Duyulabilecek diğer tek ses dairedeki klimanın çalışma sesiydi. Gözlerimi zar zor aralayarak eğildim ve kanepenin etrafında sakladığım bebek beziyle ıslak mendilleri aradım. Onları bulduktan sonra Eli'nin bezini değiştirdim. Hâlâ mızızlansa da az sonra ne olacağımı bildiğinden sesini fazla yükseltmiyordu. Islanmış bezini yere koydum ve kendime daha sonra çöpe atacağımı söyledim. İnce askılı bluzumu aşağı çekerek emzirme sütyenimin kancasını açtım, Eli'yi emzirmeye başladım ve hiç düşünmeden Elijah'ın koluna yaslandım. Tuhaf bir şekilde rahattım ve rahat olduğumda bu beni daha da uykulu yapıyordu.

Farkındalık hissi ne kadar sarsıcı olursa olsun bir yan-

dan da kendime gelmemi sağlamıştı. Yanımda Elijah varken uykuya dalmak garip olmalıydı. Ancak Scott'la geçirdiğim önceki günden sonra, Elijah'ın yanında olmak rahat bir nefes almak gibiydi.

Elijah'ın boynunu fark ettim. Başı öne doğru eğilmişti, dik uyurken rahat edemezdi. Uyandığımda Eli'nin hâlâ onun kollarında olduğunu görmek Elijah'ın hareket edemeyecek kadar korkmuş olduğunu düşündürmüştü. Eve gidebilmesi için onu uyandırmalıyım ama bunun yerine başımı omzuna götürdüm. *Sadece bir süreliğine...*

“Mutlu yıllar.” Elijah'm sarsıcı ve boğuk sesi ödümü ko-parmıştı.

Başımı omzundan hızla kaldırarak karanlık gözleriyle buluştum. “Beni korkuttun,” diye fısıldadım. “Uyuduğunu sanmıştım. Eve gidebilmen için seni uyandırmak üzereydim,” diye yalan söyledim.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak iç çekti. “Eli ile gece ne sıklıkta uyanıyorsunuz?”

Omuz silktim, bir anda tüm göğsümü onun görebileceği şekilde açtığım için utanmıştım. Emzirme konusunda utan-
gaç değildim ama Elijah'ın şahin gibi gözleri vardı ve bana baktığını bilmek tenimi ısıtıyordu. “Arada bir, neredeyse hiç bile denebilir. Bu konuda şanslıyım. Gece Lucy'den çok daha çabuk uykuya dalıyor. Sanırım ben huzurlu bir gece geçirene kadar Lucy bir yaşma ancak gelmişti.”

Bir ‘hmm’ sesi çıkardı. “Çalışmanın ve okula gitmenin yardımcı olmadığını hayal edebiliyorum.”

Tekrar omuz silktim. “Hayır, olmadı ama buna değdi.”

“Babaları konusuna gelecek olursak,” diye başladı.

Nefes verdim. “Dur bakalım. Eğer bu konuşmayı yapacaksak, önce onları yatağa taşımalıyım.”

Ayağa kalktı ve boynunu tutarken yüzünü buruşturdu. “Lucy’yi ben taşıyım. Odası üst katta sağda, değil mi?”

Başımı salladım. Eli’nin tekrar uykuya dalmasını beklerken bir yandan da Elijah’ın uzaklaşmasını fırsat bilerek hemen üzerimi örttüm ve Eli’yi odamdaki beşiğine taşımadan önce gazını çıkardım. İçeri döndüğünde Elijah’ı tekrar kanepeye uzanmış hâlde buldum. Bu görüntüyle kalbim yerinden fırlayacak gibi olmuştu, midemde hissettiğim sıcaklıkla daha da hızlandı.

İşim ve annelik görevlerim arasında, bedenim arzuyu hissetme fırsatı bulamamıştı ve en başta bunu fark etmemiştim. Scott’la birlikteyken bile, yakınlık için bu düzeyde bir arzu duymuyordum. Seks genellikle o istediği için oluyordu ve benim bitkin olmam ya da onunla kendimi iyi hissetmem için çok daha fazla çabaya ihtiyaç duymam umurunda olmazdı. Bunu ruhumun derinliklerinde hissediyordum ve Scott’la seks yapmayı imkânsız kılan şeyin bu olduğunu düşünüyordum.

Söz konusu Elijah olduğunda ise buna karşı bir açlık hissediyordum. Bu durum onun yanında son derece gergin hissetmeme neden oluyordu. Elijah benim arkadaşımdı ve daha da kötüsü, bir eş veya sevgilide olmasını isteyeceğim tüm özelliklere sahipti. Scott’ın asla olamadığı her şeydi. Korkuyordum. Üzülerek fark etmişim ki, Scott seks yaparken bile vücuduma düzgün davranmamıştı. Aşk ve sadakat gözümü kör ettiğinde ilişkimizdeki tüm kusurları fark etmemiş olmam ne kadar da komikti. Scott’ın bana yaşattıklarından sonra Elijah’a güvenmek için kendime nasıl izin verebilirdim ki? Üstelik ona nasıl “benim” demek istemezdim?

Scott dün bizi eve kadar takip edip sadece benim değil, Lucy’nin de duygularını incittiğinde, Elijah’tan buraya gelmesini istemek beni teselli edecek tek şey gibi gelmişti. Se-

çimim doğruydu. Lucy'nin yersiz korku ve endişeleri onunla geçirdiği bir öğleden sonrasında unutulmuştu.

Yanındaki kanepeye çökerek bacaklarımı popomun altına sıkıştırdım ve yüzümü ona döndüm. "Devam et. Bana ne kadar aptal olduğumu itiraf ettireceksen, başlayabiliriz."

Başını kanepeye yasladı ve anlam veremediğim bir ifadeyle beni izledi. "Kendi iyiliğin için fazla tatlısın. Dün gördüğüm o bok kafalıyla nasıl birlikte olduğunu asla bilemeyeceğim. Çocukların çok tatlı ama sen onların annesi olduğun için böyleler. Ondan hiçbir şey almadıkları ortada."

"Öncelikle, Lucy'nin önünde böyle konuştuğunu duyarsam seni tokatlarım. Ailesinden ne duyarsa duysun, asla onların seviyesine inmeyeceğim." Gülümsedim. "Yine de o uyuduğuna göre bunu kabul edebilirim. Onu sevmiştim ve ne kadar acması görünsem de eğer aldatmasaydı onun arkasını kollamaya devam ederdim. Ancak şimdi geriye dönüp baktığımda, Scott beni hep hayal kırıklığına uğrattırken nasıl mutlu olabileceğimi düşündüğümü merak ediyorum."

"Çalışmıyordu, değil mi?" Ses tonunda öfke vardı. Başımı salladım. "Hâlâ çalışmıyor mu?"

"Hayır ama okula gidiyor."

"Ve? Hamileliğinde onun da sorumlulukları vardı. Kim hamile bir kadının hem çalışıp hem okula gitmesine izin verir?" Biraz yüksek sesle konuşmaya başlamıştı. Elijah'ın omzuna dokunduğumda derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve tekrar konuşmadan önce sakinleşmeyi bekledi. "Bunun sorun olmadığını düşünmen beni şaşırtıyor. Bunu yaşama-na asla izin vermezdim. Sen nasıl uykundan fedakârlık ediyorsan, onun da bunu yapması gerekirdi. Sen okula gidip ardından da eve, Lucy'ye gelirken, iş, okul ve ebeveynlik arasında hokkabazlık yapan o olmalıydı. Sen evde kalmalı ve istediğin tüm saatleri Lucy ile geçirmeliydin."

O anda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başladı. Elijah'ın sözleri, Scott bana hiç yardım etmediği için özlediğim şefkati hatırlatmıştı. Hissettiğim utançsa çok daha kötüydü. Bana ya da ailemize bir kez bile değer vermemiş bir adamı sevmek için kendime izin vermiştim. Geleceğimiz için çalışan tek yetişkin bendim. Scott'ın bencilliği yüzünden Lucy ile geçirdiğim anları kaçırmıştım. Asla geri alamayacağım anları. Gözyaşlarım daha da şiddetlenirken yüzümü kapattım.

Birden iki güçlü el beni kavradı ve kendine çekti. Elijah kollarını etrafıma dolayarak vücudumun yarısı onun kucağına yerleşene kadar beni kendine çekmeye devam etti. Vücudunun büyüklüğü içimdeki bir şeyi yatıştırdı ve bana daha önce hiç bilmediğim bir rahatlık hissi verdi. Ebeveynlerinizin ya da arkadaşlarınızın yanında hissettiğiniz türden bir huzur değildi, daha fazlasıydı. Nazik okşamaları beni yatıştırırken, derinlerde bir ateşi körüklüyor, içimdeki yoğun duyguları alevlendiriyordu.

Elijah bir kolunu dizlerimin kıvrımının altından geçirerek yanağımı avuçladı. "Seni üzmem istemedim, bebeğim. Sadece bazı şeyleri ne kadar hak ettiğini bilmeni istedim. Hâlâ da öyle."

Gözlerimi sildim. Birden her yerim yanmaya başlamıştı. Elijah'ın sıcaklığı kot pantolonumdan içeri sızıyordu. O anda ondan daha fazlasını istediğimi *fark etmiştim*.

"Biliyorum," diye nefes aldığımda kalçamın dolgun kısmını kavradı. Dokunduğu nokta karıncalanıyordu.

"Onunla birlikte olmadığına sevindim," diye mırıldandı parmaklarını saçlarımda gezdirirken. "Dün sizinle dışarıda olduğum için seni ve Lucy'yi üzdü, değil mi?" diye sorduğunda bakışlarımız buluştu.

Gözlerimi kaçırdım ama Elijah çenemi tutarak bakışları-

mızı tekrar birleştirmeye zorladı. Hiçbir uyarıda bulunmadan kelimeler ağızımdan dökülüverdi. “Beni üzen bu değil. Kiminle istersem konuşabilirim. Bu Scott’ı ilgilendirmez ama istediği tepkiyi vermeyince Lucy’ye saldırmaya başladı. Scott ona, eğer seninle iletişim kurarsa ona kızacağını söyledi. Bu nasıl olur, Elijah? Kızım dört yaşında ama Scott bana ulaşmak için onu kullanıyor.”

Neyse ki Elijah bir şey söylemedi, ben de devam ettim, “Sonra Lucy ağlamaya başladı. Babasmm neden bu kadar kızgın olduğu konusunda kafası karışmıştı. Scott ona hoşça kal bile demeden hışımla çekip gittiğinde nutkum tutuldu. Yapabildiğim tek şey ikimiz de ağlarken ona sarılmaktı. O krizden sonra onu almasına izin vermem mümkün değil ama tüm bunlar geri tepecek. Lucy zaten Scott’la vakit geçirmek konusunda oldukça isteksiz. Scott onu almaya gelmekten vazgeçtiğinde umursamıyor bile. Ebeveynleri Lucy’yi gitmekten benim alıkoyduğumu söylüyorlar.” Hızlıca gözlerimi kırparken gözyaşlarımı sildim ve gülmeye çalıştım ama boğazımda takılı kalmıştı. “Özür dilerim, bu muhtemelen bizimle arkadaş olmak isterken beklediğinden çok daha fazlası.”

“Özür dileme. Benden hiçbir zaman özür dileme. Sadece ağlayabileceğin bir omuz olmak istiyorum.” Omzuna dokundu. “Gel ve beni istediğin gibi kullan.”

O yoğun kahverengi gözleriyle beni izleyişi, kabaran arzumla birleşince neredeyse Elijah’ın kucağında olduğumu fark ettim. Karnımdaki tüm sıcaklık bacaklarımdan arasına inmişti.

Çabucak ayağa kalkarak gülümsedim. Elimini yüzümde gezdirerek gergin bir şekilde gerindim. “Ağladığıma inanmıyorum.”

“Şimdi iyi misin?”

Başımı salladım.

Elijah, “Peki ya Lucy?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Sanırım ne olduğunu tam olarak anlayamayacak kadar küçük ve bu onu korkutuyor. Bir gün büyüdüğünde, babasının bizimle kalmasına neden izin vermediğimi anlayacağını umuyorum.”

Elijah ayağa kalktı. Yaklaşarak nazikçe omzuma dokundu. “Bunu istediğini sanmıyorum. Bence düşündüğünden daha dikkatli olan dört yaşında bir çocuğun var. O sadece annesini istiyor. Bir de mutlu olmayı. Lucy’yi çözdüm. ”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şımarık ama altın gibi bir kalbi var, özellikle de sana olan sevgisi söz konusu olduğunda. Sen mutlu olmadıkça Lucy’nin mutlu olmadığını fark etmedin mi? Bence babasının söylediklerinden çok senin mutsuz olmana üzülmüş olabilir. Ve... Ağladı çünkü beni bir daha görmesine gerçekten izin verilmeyeceğini düşündü.” Kısık bir sesle güldü. “Sanki gitmenize izin verecekmişim gibi.”

Bu doğrudu. Scott, Elijah gibi birini çocuklarımızın yanına getirmeme izin vermeyeceğini söylediğinde bu Lucy’yi çok üzmüştü. Lucy ağlayana dek dövmelerinden ve başka birkaç şeyden bahsetmişti. Scott gerçekten de hâlâ onun olduğuma inanıyordu. Bana kiminle arkadaş olabileceğimi söyleyebileceğini düşünmesi çok saçmaydı. Bu kısmı Elijah’a söylememiştim.

Elijah alçak bir sesle konuşmaya devam etti. “Lucy bana babasının sizin benden uzak durmanızı istediğini söyledi. Bunu söylerken ağladı. İşte o zaman anladım. Bir şekilde, lanet olası bir yolla, bu kadar değerli biri için öyle özel biri olmuştum ki, onu nasıl ağlatabilirdim aklım almadı.”

Ah, sektireyim.

Bir şeyler hissetmemi sağlıyordu. Çok farklı şeyler. Neden bu kadar nazik olmak zorundaydı? İlk karşılaştığımızdaki gibi pislik olarak kalamaz mıydı?

Onun daha büyük bir parçasını –arkadaşların birbirleriyle paylaşmadıkları parçalarını– istememe neden oluyordu.

Özellikle o geceden ve Elijah’ın bizim için söylediği ve yaptığı her şeyden sonra bunu hayal etmeden duramıyordum. Neden bize bu kadar iyi davranıyordu? Böyle bir durumda kalbim güvende olamazdı.

“Bugün çalışıyor musun?” diye mırıldandı, parmakları ilgisizce omzumu ovuyordu.

İşi düşününce inledim. “Bana çalıştığımı hatırlattın. Saat kaç? ”

“Uyuyabileceğin dört saatin daha var. Altı buçuk gibi burada olurum.”

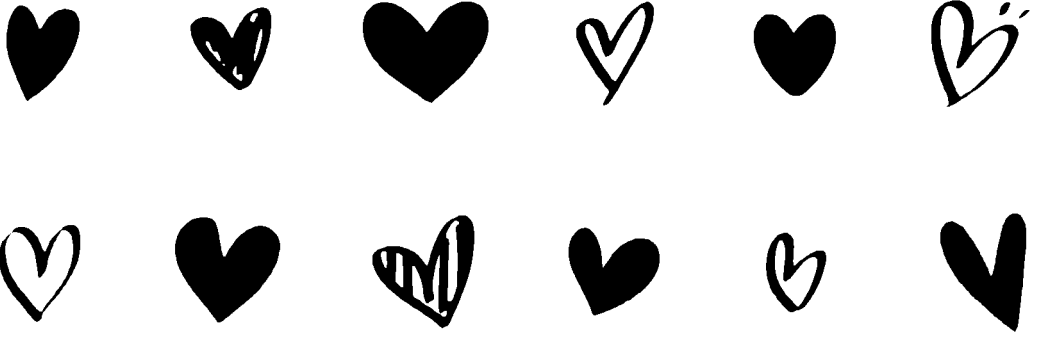
“Teşekkürler, Elijah.”

“Bana teşekkür etme. Sorun değil.” Elini çekti ve ardında hayali bir sıcaklık da bıraktı.

“Ama öyle.” Uzanarak elini tuttum. “İlk karşılaşmamıza rağmen, senin gibi bir arkadaşımız olduğu için mutluyum.”

Aceleyle arkasını dönse de yüzündeki gergin ifadeyi yakalamıştım. Çenesi gerilmişti ve gözleri kısılmıştı. Yanlış bir şey mi söylemişim? Sormak istiyordum ama ne yapmam gerektiği konusunda emin olamadım. Yüz ifadesi kafamı karıştırmıştı.

Durakladı ve omzunun üzerinden baktı. Bu bakışta gizli bir şey vardı. “Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi kapıdan çıkarken.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

ELIJAH

“Daha önce bu fotoğrafı çekmiştim. Onu büyükanne-
sinin evine bırakmadan önce bu fotoğrafı göster-
diğimde çok kızmıştı.” Anneme, Lucy’nin ağzını sonuna
kadar açtığı ve oto koltuğunda uyuyakaldığı fotoğrafı gös-
termek için telefonu verirken kıkırdadım. Biraz yorgundum.
Hadley’in yanından ayrıldıktan sonra çok uyumamıştım
ama güzel bir yorgunluktu. Muhtemelen gün ilerledikçe ve
işteyken böyle hissetmeyecektim ama problem değildi.

Annem telefona bakarak gülümsedi. “Bu kadar erken ne
yapıyordunuz merak ediyorum. Şu anne-”

“Hadley.”

“Hadley’in bu sabah çalışması mı gerekiyordu?”

Telefonumu geri aldım. “Evet. Onu saat yedide alacağım
ve sonra da beraber Eli ve Lucy’yi alacağız.”

“Eli bebek olan, değil mi? Onun hiç fotoğrafı var mı?”

Kafamı salladım. “Hayır ama Hadley ile onun bir fotoğ-
rafını çekeceğim. Bu da Lucy’nin çektiğim ilk fotoğrafıydı.”
Nasıl somurttuğunu düşününce sırttım. Yüzündeki sırıtış
gülüşümü daha da büyütmüştü. Sadece bir fotoğrafını çek-
mek istediğimi söylediğimde ise bakışları yumuşamıştı.

Anneme baktığımda, meraklı gözlerle beni izliyordu. “Belki onları buraya da getirebilirsin.”

Ensemi sıvazladım. “Peki bunu nasıl teklif edeceğim?”

Annem bana bakarak tek kaşını kaldırdı, eğleniyor gibiydi. “Ne demek istiyorsun?”

“Bana karşı dürüst ol, anne. Beni tanımana rağmen beni sevdiğini söyleyen tek kadınsın. Hadley’in peşini bırakmalı mıyım? Çok şey yaşadı. Hepsi yaşadılar. Sıçıp batırmak istemiyorum-”

“Düzgün konuş, Elijah,” diye azarladı annem.

Hank kapıyı açıp çocukken yaptığı gibi saçlarımı karıştırdı. O zamanlar bu hareketi beni sinirlendirirdi. Bu değişmemişti. Kafamı geri çektim ve kahvesini tekrar doldurmaya giderken sırtıttığını fark ettim.

“Onların peşini bırakacak mısın?” diye sordu annem bana.

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. “Hayır.”

Annem güldü. “O zaman neden böyle aptalca bir soru soruyorsun? Ben seni tanıyorum, sen de kendini tanıyorsun. Onları incitmeyi mi planlıyorsun?”

“Tabii ki hayır ama...” Dirseklerimi dizlerime, kafamı da ellerimin arasına yerleştirdim ve bir nefes verdim. “Şimdi olduğumdan daha çok hayatlarına dahil olmak istiyorum. Onun boktan arkadaşı olma mevzusu canımı sıkıyor.”

Hank sırtırken, “Düzgün konuş,” diye mırıldandı annem. “Neden ona çıkma teklifi etmedin?”

“Birçok nedenden ötürü.” Nefes verdim. Hadley hayatlarına girmeme izin verdiğine göre, bunu yapmam kolay olmalıydı. Sabah bunu yapabilirdim. *Yapmalıydım* ama bir yandan da iyi bir arkadaş olduğumu belirttiğinden dolayı yapmadığıma memnundum. Bunu söylemiş olması beni çileden çıkarmıştı.

“Eğer çocuklarla alakalıysa, hayatına neşe getireceklerdir,” dedi Hank kahvesinden bir yudum aldıktan sonra. “Hayatım annen olmadan çok sıkıcı ve boş olurdu. Gerçekten küçük bir bok topuydun ama hiçbir şeyi beraber yaşadığımız tek bir ana değişmem.”

Annem kelime seçimi hakkında mırıldandığında Hank ve ben kıkırdadık.

“Lucy harika. Ona bayılırsın. Annesi gibi güzel ve tatlı. Eli de küçük bir yağ topu.”

“Kendini bir dinle,” diye kıkırdadı Hank.

Gülümsedim. “Ne?”

“Kulağa gururlanıyormuş gibi geliyorum. Sanki onlar zaten sana aitmiş gibi.”

Kaşlarımı çattım. Benim değillerdi. Benim olmadıkları gerçeği beni büyük bir kara deliğe çekmiş, yerle bir olmamı sağlamıştı.

“Tüm bildiğim iki torundan daha fazlasını istediğim. Onu en az bir kere daha hamile bırakmalısın.” Annemin sözleri korkutucu olmaktan çok eğlenceliydi. Lucy ile tanıştığımdan beri baba olmayı çok düşünmüştüm. Ebeveyn olmak benim düşündüğümden çok daha fazlasıydı ve belki de isteyebileceğim bir şeydi.

Belki de çoktan istiyordum. Hadley’yi ilk tanıştığımızdaki gibi şişmiş bir karınla hayal ettim. O çocuk benim ve Hadley’in bir parçası olacaktı. Birdenbire aslında bu hayatı istediğimi fark ettim.

Daha fazla inkâr edemezdim. Bunu istiyordum. Onları istiyordum. Benimle. Ailem olarak.

Hadley’yi istiyordum, her şeyiyle beraber.

1

Hadley o akşam arabama atladığı anda, pastayı ona hemen mi vermeliydim yoksa Lucy ve Eli'yi alana kadar beklemeli miydim diye karar vermekte zorlanmıştım. Sonuçta omzunun üzerinden baktığında arka koltukta pastayı görebilirdi.

Elinde yarısı yenmiş bir tane görünce beklemeye karar verdim. İş arkadaşları onun doğum gününü bilecek kadar uzun süredir orada mı çalışıyordu?

Hadley pastaya baktığını görünce gülümsedi. “Bir parça alabilirsin. Birlikte çalıştığım iyi bir arkadaşım –bana neredeyse bildiğim her şeyi öğreten kişi– bugün getirdi ve herkesle paylaşmamı söyledi.” Homurdandı. “Sanırım onunla çalışmaya geri dönmemi istiyor.”

Otoparktan çıkarken, “Hastaneden önce nerede çalışıyordun?” diye sordum.

“Bir huzurevinde.”

“Geri dönme planın var mı?”

Bir homurdanma daha. “Hayır. Burayı seviyorum. Çalışma saatleri ve boş zaman benim için mükemmel. Georgie'yi ne kadar özlesem de orada çalışmamın getirdiği zihinsel ve fiziksel yorgunluğu özlemiyorum. Hemşire asistanı olduğunda ekip çalışmasının önemini öğreniyorsun. Oradaki hemşirelerin çoğu bize yardım etmezdi. Hemşire olduğumda, sormadan yardım edeceğime dair kendime söz verdim. Başka hiç kimsenin kendini zor durumda ya da yalnız hissetmesini istemedim.”

Hemşireliğin temellerini anlamıştım ama bilmediğim çok şey vardı. Yine de Hadley'in yüzündeki kararlı gülümseme bana kariyerinin ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu. “Kulağa karmaşık geliyor ama bu işte harika olduğuna eminim ve bunun nedeni önlükle çok tatlı görüldüğünü düşünmem değil.”

Gözleri bana doğru kaydığında yanakları kızarmıştı. Sarı saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdı ve okyanus mavisi gözlerini bana çevirdi. Çok güzeldi.

“Kes şunu.”

“Neyi?”

“Bana garip bir şekilde iltifat ediyorsun. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum.”

Güldüm. “Nasıl istersen öyle tepki ver, bebeğim. Ne olursa olsun bundan zevk alacağım.”

Başını salladı, pencereden dışarı bakarken gülümsemesi hâlâ yüzündeydi.

Eve vardığımızda Hadley’in babası, Lucy ile birlikte dışarıda bizi bekliyordu. Bu onun alışkanlığıydı. Ailesinin bana söyleyebileceklerinden korkarak çocuklarıyla beraber gitmek için acele ediyordu. Belki eski sevgilisi için gerekiyordu —onu savunma ihtiyacı duyuyor ya da ona kızacağından korkuyordu— ama onun benimle ilgili endişelenmesini istemeyen yetişkin bir adamdım. Hadley’in babasının onun kiminle takıldığı konusunda neden endişelendiğini anlıyordum. O, onun kızıydı. Hadley ve çocukları benim olsaydı, çok daha kötü bir hâlde olurum.

Annesi bir saniye sonra kucığında Eli ile gülümseyerek dışarı çıktı. Kamyoneti park ederek satın aldığım pastayı aldım. “Bunu onlarla paylaşmak ister misin?”

Göz kamaştırıcı mavi gözleri pastayı incelerken irileşti. “Elijah...” Gözlerini benim gözlerime dikti. “Bana pasta almana gerek yoktu.”

“Saçmalama. Ayrıca Lucy bunu sonsuza kadar bana karşı kullanırdı.”

“Elijah!” Lucy heyecanla konuştu, bir saniye sonra tırmanıp camdan bana bakmak için çabalarken parmak eklemleriyle kamyonetimin yan tarafına vuruyordu. “İçeri gel ve

yemeğini ye. Büyükanmem, annem için barbeküde pırzola yaptı.”

Kapıyı dikkatlice açıp dışarı çıkarken güldüm. Lucy elimdeki pastayı görünce nefesi kesildi. “Gördün mü büyükbaba?” Verandadaki büyükbabasına baktı. “Sana bir tane getireceğini söylemişim.” Hadley sonunda biraz rahatlamış görünüyordu, omuzlarındaki gerginlik büyük ölçüde azalmıştı.

“Annene mutlu yıllar diledin mi?” diye Lucy’ye sordum.

Sessizleşti ve Hadley’ye baktı. “Hayır. Mutlu yıllar, anne.” O parlak, meraklı gözler tekrar bana dönmüştü. “Benim de hediyem var mı?”

Saç örgülerinden birini çekiştirdim ve güldüm. “Geçen ay doğum günlerimiz vardı. Sanırım sıra annende.”

Kollarını kavuşturdu. “Kahretsin.”

Verdiği tepki, ona hâlâ vermediğim tek boynuzlu at portresini hatırlamama neden olmuştu. “Ama daha sonra eve döndüğünde, sana senin için yaptığım bir şeyi vereceğim.”

Gözleri parladı.

Hadley’in annesi yanıma geldi. Verandadan indiğini fark etmemiştim. Hadley annesine ters ters baktı. “Lucy, annen bunu yapmadığına göre neden büyükanneni Elijah ile tanıştırmıyorsun?” dedi.

“Bu Elijah, büyükanne,” dedi Lucy.

“Memnun oldum, Elijah.” Yaşlı kadın elini uzattığında pastayı diğer elime alarak onunla tokalaştım.

“Ben de.”

“İçeri gel de yemek ye. Bir şeyler hazırladım.”

“Pasta aldım.”

Güldü. “Görüyorum.”

Hadley’in annesinin onu utandırmasına ve babasının beni incelemesine rağmen keyifli bir akşam yemeği yedik.

İki saat sonra, kollarımda iki kek ve bir şeftalili tartla dairelerine kadar onlara eşlik ettim.

Hadley kapıyı açtı ve içeri girmemi işaret etti. “Bunları taşıdığın için teşekkürler.”

“Önemli değil.”

Hadley, “Ben seni yıkayana kadar kıyafetlerini değiştirme. Lucy,” dediğinde Lucy, ayakkabılarını çıkararak oturma odasına koştu.

Kekleri ve pastayı tezgâha bıraktıktan sonra kapıya yöneldim. “Hemen döneceğim. Almam gereken bir şey var.”

Hadley kaşlarını çatı. “Tamam.”

Aceleyle evime gidip resmi aldım ve hemen geri döndüm. Lucy’nin tepkisini görmek için sabırsızlanıyordum. Hadley, kapıyı çaldığım anda beni içeri aldı.

“Lucy için.” Resmi Hadley’ye uzatmamla nefesinin kesilmesi bir oldu.

“Ah Elijah, bu çok güzel,” diye bağırdı Hadley, “Lucy! Gel de bak.”

O gelmeden önce resim çerçevesini havaya kaldırdı ve gülümseyerek tabloya hayranlıkla baktı.

“Bu bir tek boynuzlu at mı?” Lucy yanıma geldiğinde Hadley’den hediyesini aldı.

“Beğendin mi?” Sadece dört yaşındaydı, bu yüzden böyle bir şeyi beğenip beğenmeyeceğinden emin değildim ama gülümsediğinde endişelerim son bulmuştu.

“Bu, büyükannemin evindeki at kitaplarındakinden daha güzel. Benim odama koyabilir miyiz?”

Hadley gülümsedi. “Bu senin. Nereye istersen oraya koyabilirsin.”

“Odamı tek boynuzlu atlarla süsleyebilir miyiz?” diye sordu.

“Tabii ki.”

Lucy bacaklarına sarıldı. “Teşekkür ederim, Elijah.”

Başını okşadım. “Bir şey değil.” Çizimiyle birlikte içeriye koşturdu.

Eli, Hadley’in kollarında çığlık attığında ona döndüm. “Üzülme. Neyi sevdiğini öğrendikten sonra sana da bir şeyler yapacağım.”

Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp hediye kartını aldım ve Hadley’ye uzattım.

“Bu nedir?” Kaşlarını çatarak kartı inceledi.

“Salonum için bir hediye kartı. Dövme yaptırmak istediğini söylemiştin, değil mi? Ne istersen, büyük ya da küçük, söylemen yeterli. Hemen şimdi olmak zorunda değil. Ne zaman hazır olduğunu düşünürsen.”

Gergin bir şekilde dudağını ısırıldı. “Emin misin? Dövme-ler gerçekten pahalı değil mi?”

“Evet ama sana dövme yapacak biri varsa o da benim. Kimsenin senin mükemmel cildini mahvetmesine izin vermem. Ciddiyim, Hadley, başkasının yapmasına izin verme, tamam mı? Ben en iyisiyim ve en güzelini yapacağım.”

Başını eğerek ufak ve keyifli bir gülümsemeyle beni izledi. “Teşekkür ederim, Elijah. Şey, ne zaman boş zamanım olacağını bilemediğim için randevu almam mümkün olmayacak.”

“Eğer istersen, bir dahaki sefere müsait olduğunda dövmeni yaptırmayı sağlayabilirim. Erken ya da geç yapmamız fark etmez.”

Yavaşça başını salladı. “Tamam.” Eli’yi kucağına yerleştirerek durdu. “Kalmaya ve film falan izlemeye ne dersin?”

Hadley bana film izlemeyi mi teklif ediyordu?

“Bunu ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin ama bazı grafik tasarımlarla ilgilenmem gerekiyor.”

Gülümsemesi soldu. “Peki.”

Onları evime getirip ben işimi hallederken televizyon izlemek isteyip istemeyeceğini sormak üzereydim. Onların yakmımda olması benim için yeterli olurdu ama henüz o noktaya gelmediğimizi biliyordum.

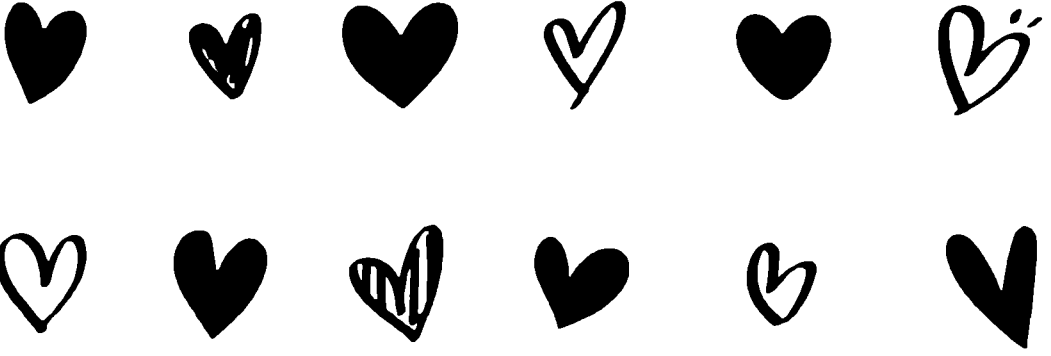
Bunu yapmadan önce Hadley'ye onun hakkında ne hissettiğimi söylemem gerekiyordu. Onun sadece arkadaşı olmak istemiyordum, dürüst olmak gerekirse hiç istememiştim. Kaç yaşında olduğu ya da çocukları benim için önemli değildi.

“Yarına ne dersin?” diye teklif ettim.

Gözleri parladı ve açıklamaya koyuldu. “Yarın kız kardeşim geliyor. Kendisi öğretmen ve önümüzdeki hafta okullar açılmadan önce birkaç günlüğüne bizi ziyaret etmek istedi. Eğer böyle bir şey olmasaydı çok isterdim.”

“O hâlde gelecek haftaya ne dersin?”

“Gelecek hafta o zaman.”

BÖLÜM YİRMİ ALTI

HADLEY

“**A** damınla daha önce tanışmıştım.”

Arabasına bindiğimde Olivia’nın sözleriyle midem korku ve kıskançlıkla çalkalandı. Nereden geldiğini bilmiyordum ama sahip olduğum tek erkek arkadaş Elijah’tı. Ablam oldukça güzeldi. Olivia’nın onun tipi olup olmadığını merak ediyordum. Öyle olduğundan emindim. Acaba ona çıkma teklif edecek miydi? Durup dururken gelen bu düşünceler beni sinirlendiriyordu. Olivia benim dayanağım-
dı ve beni asla kasıtlı olarak incitmezdi ama ikisi bir araya gelirse, uzaklaşmak ve ikisiyle de bir daha asla konuşmamak zorunda kalırdım.

“Elijah mı?” diye mırıldandım. “Seninle flört falan mı etti?” Bunu sorduğuma inanamıyordum.

“Seni alması için ona ihtiyacın olup olmadığını sordu ama Olivia Teyze bunu yapabileceğini söyledi,” dedi Lucy, Olivia tuhaf bir şekilde eğlenerek sırtırken.

Doğum günümde ona araba koltuklarını bana bırakıp bırakamayacağını sormuştum, böylece Olivia şehirdeyken

onları kullanabilecektik. Bu üç gün önceydi ve o zamandan beri Elijah ile yüz yüze konuşmamıştım. Bana mesaj atıp Lucy, Eli ve beni sormuştu, sanki bizi kontrol ediyor gibiydi.

“Elijah’tan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi Lucy’ciğim?” diye sordu Olivia hastanenin park yerinden çıkarken.

“Evet. O benim en iyi arkadaşım.”

Kalbim teklemişti. *O benim en iyi arkadaşım.*

Elijah Parker’a olan hislerimi güçlendirmek için tek gereken buydu. Her gittiğinde içimi bir özlem kaplıyordu. O yokken Elijah’ı özlüyordum. Bir kez olsun, ondan kalmasını isteyecek kadar cesur bir insan olmak isterdim. Bir kez olsun, onun yardımını sorgulamadan kabul etmek isterdim.

“Peki ya sen, Hadley?”

“Ha?” Transa geçmiştim.

“Onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Bence o gerçek olamayacak kadar iyi.”

Olivia gülümsedi. “Demek ki o annenin de en iyi arkadaşı, Lucy!”

“Bizi seviyor,” diye onayladı Lucy.

1

“Hmmm,” diye mırıldandı Olivia, Eli göğsünde uyurken. Saat sekizi geçiyordu. Olivia, Lucy’nin Elijah’a izlettiği filmlerin aynısını izlemişti ve sonra da çocuklara banyo yaptırmıştı.

“Ne?” diye sordum.

“Bana her şeyi anlatmıyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Elijah hakkında. Onun için yanıp tutuşuyorsun.”

“Şşşt!” Gözlerimi Lucy’nin odasına dikerek tısladım.

“Sessiz olur musun? Lucy’nin duyduğu her şeyi tekrarladı-

ğını ve bunu bilerek yaptığını biliyorsun. Çocuğum tam bir baş belası.”

Kıkırdadı. “Ama cidden kardeşim, ne yaptığının farkında mısın? Senden çok hoşlanıyor. Bana bunu nasıl söylemezsin? Onu, istediğin her şeyi yerine getirmeye hazır hâle çevirmişsin. Lucy çimlerini biçerken ona doğru koştuğunda yüzünü görmeliydin. Seni sorduğunu da duydum.” Olivia içini çekti ve bakışları tavana doğru kaydı. “Size sıırıslıklam âşık olmuş durumda.”

Söylediklerini kız kardeşimin gözünden görmeye çalıştım. Elijah’ın bize nasıl yardım ettiğini ve yanımıza nasıl geldiğini. Bu çok garipti. Bizimle ilgilenmiyorsa neden böyle şeyler yapsmdı ki? Elijah ne iddia ederse etsin, bu kesinlikle sadece arkadaşlıkla ilgili değildi. Ama yine de...

“Elijah’ı gördün. Beni neden istesin ki? Bakılacak en kötü şey olmadığımı biliyorum ama en güzeli de değilim. Ayrıca ben bir anneyim.”

“Aman Tanrım. Beni öldürüyorsun. Eğer sen çirkinsen, herkes ikiz olduğumuzu düşündüğüne göre, ben de çirkinim.”

“Biz çirkin değiliz.” Göğsümü işaret ederek ofladı. “Sadece muhteşem olmakla kalmıyorsun, aynı zamanda hamilelik sana harika bir vücut da vermiş. Şu roketatarları ve kalçaları görüyor musun? Muhtemelen sana her yaklaştığında salyaları akıyor ve bekâr anneyi korkutmaktan korkuyor. İtiraf et. Bahse girerim sana bakıyordur ve düz bakışlardan bahsetmiyorum, tamamen dik dik bakıyordur.”

Yüzüm kızardı. “Bakışları çok yoğun ama buna alıştım.” Pek sayılmazdı. Bana ne zaman baksa uzaklara bakıp bir şey hissetmemin önüne geçiyordum.

“Tamam, bu kadar yeter.” Eli hâlâ göğsünde uyurken

doğrulup telefonumu kaptı ve bana doğru fırlattı. “Buna bir son vermeliyiz.”

“Ne?”

“Hadley, için içine sığmıyor. Sadece güzel değilsin, aynı zamanda yetenekli bir kadın ve harika bir annesin. Kim seninle olmak istemez ki? Onu ara ve seni bir yere götürmesini iste. Onun evine falan git. Her ne olursa.”

Gözlerim büyüdü ve sanki vebaya yakalanacakmışım gibi telefona baktım. “Sen delirdin mi? Saat neredeyse dokuz. Ondan ne yapmasını isteyebilirim ki?”

“Bu saatte gelip film izlediğini söyledin, o zaman hemen yan taraftaki evine gitmenin ya da seni dışarı çıkarmasına izin vermenin nesi yanlış?”

Kaşlarımı çattım, bu ihtimal beni hem korkutmuş hem de biraz heyecanlandırmıştı. “Bilmiyorum. Biz arkadaşız. Bunu mahvetmek istemiyorum.”

Olivia gözlerini devirdi. “Peki, git onunla arkadaş ol. Ben burada Lucy ve Eli ile kalacağım. Ve bütün gece dışarıda kalırsan, hemen yan tarafta olduğu için sabah ilk iş eve gelemeyecek değilsin.” Göz kırptı. “Düşünmeyi bırak. Bunu gerçekten yapmak istediğini gözlerinden anlayabiliyorum. Bir saniyeliğine kadın ol ve ne istediğini itiraf et. Seninle yalnızken nasıl olduğunu görmek istemiyor musun? Lucy ile iyi. Neden seninle ne kadar iyi olabileceğini öğrenmiyorsun? Bunu yapmak suç değil. Kendine biraz zaman ayırsan bile hâlâ harika bir anne olmaya devam edeceksin. Bir ebeveynin ne yapıp ne yapmaması gerektiği konusunda çok gerginsin. Scott ve onun kötü ailesi yüzünden olduğunu biliyorum. Seni yetersiz hissettiriyorlar ve Elijah’ı sana karşı kullanmalarından korkuyorsun. Haksız mıyım?”

Panik göğsümü ele geçirdi ve nefes alamadım. Geçen gün Lilly ile yaptığım telefon konuşmasını düşündüm.

Scott bana Lucy'nin etrafında bir adam olduğunu söyledi. Bugünlerde erkeklerin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Dövmeli bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu duydum.

Arkama yaslanıp torunlarımın böyle birinin etrafında olmasına izin vermeyeceğim.

Scott'ın annesinin boş tehditleri beni her zaman korkutmuştu. Lucy ve Eli benimdi. Yine de Scott'la ayrılmadan önce bile, konu ebeveynlik olduğunda annesinin her zaman kendi fikirleri vardı. Bunun bana hissettirdiği stres Scott'la tekrar bir araya gelmeyeceğimizi açıkça belirttiğimde daha da kötüleşmişti. Çocukları benden alacağını ima edip duruyordu. Yapabileceğini düşünmemiştim ama yine de korkmuş ve öfkelenmişim. Buna hakkı olduğunu nasıl düşünürdüm?

Olivia'nın sözleri yüzde yüz doğrudu. Scott annesine Elijah'tan bahsetmişti ve ikisinin de fikirleri vardı. O zamandan beri Scott'ın annesiyle konuşmamıştım. O çenesini kapatmayınca, ben de telefonu yüzüne kapatmıştım ve Scott'la sadece mesaj yoluyla iletişime geçmiştim. İkisinin arası çoktan kötüydü. Elijah, Scott ve ailesinin ne olursa olsun yüzüme vuracağı bir sorun olacaktı.

Scott o hafta sonu onları istediğinde onu reddettim. Çocukların Olivia için burada olmasını istiyordum, ayrıca onu son gördüğümüzde sergilediği korkunç davranışlar da temkinli olmam için yeterliydi.

“Sorun çıkaracaklar,” diye mırıldandım sonunda.

Başını salladı. “Yapacaklar. Yapmayı bildikleri tek şey bu.” Ağlamamak için kendimi zor tutarak kabul ettim. Sesim,

tıpkı gerçekler gibiydi. Hüzünlü. Scott Elijah'ı gördüğünden beri her şey berbattı.

“Peki, yine de istediğini yapmaya ne dersin? Çocukların ne olursa olsun seninle olacak.”

“Sanırım sormaktan zarar gelmez. Meşgul olduğuma emimim.” Telefonumun kilidini açtım ve ona ne söylemem gerektiğini düşündüm. Birden aklıma geldi.

HADLEY: Meşgul müsün?

Hemen cevap vermişti.

ELIJAH: Senin için hayır. Her şey yolunda mı?

Omuzlarımdaki gerginlik azaldı.

HADLEY: Dövme için çok mu geç? Ne zaman böyle bir şansım olur bilmiyorum. Kız kardeşim Lucy ve Eli ile burada kalmayı teklif etti.

ELIJAH: Otuz dakika içinde orada olacağım.

Çevrimdışı olduğunda telefonu yavaşça kucığıma indirdim. Yüzüm garip bir şekilde ısınmıştı. “Otuz dakika içinde burada olacağını söyledi.”

“Çok hızlı oldu,” diye kıkırdadı Olivia.

Kanepeden atladım. “Tıraş olmam lazım. Nereme dövme yaptırmak istediğimden emin değilim.”

Nefesi kesildi. “Bu gece dövme mi yaptıracaksın? Seni asi şey.” Yatak odama koşarken, “Eli için süt pompaladın mı? Ufaklığı annesinin memesinden mahrum bırakmak istemiyorum,” diye seslendi Olivia.

“Evet. Buzdolabında ve dondurucuda.”

Eli'nin ihtiyaçlarını düşünürken Lucy'yi hatırladım. Gi-

yecek bir şey aramayı bırakarak odasına girdim. Oyuncak bebekleriyle oynuyordu. “Lucy?”

Başını kaldırıp bana baktı. “Hı?”

Ona nasıl söylemeliydim? Gittiğimi söylemeden öylece çıkıp gitmek istemiyordum. Bundan nefret ederdi ama Elijah’la bir yere gideceğimi söylersem de gelmek isteyeceğini biliyordum. “Annecik Elijah’la dışarı çıkıyor. Beni dövme yaptırmaya götürecektir.”

“Onunki gibi mi?” diye sordu ve ayağa kalktı. “Gelebilir miyim?”

Çocuk sahibi olmak kendim için bir şeyler yapmamı zorlaştırmıştı. Lucy her zaman yaptığım her şeye dahil olmak isterdi.

“Saat geç olmadan önce pizza sipariş etmeye ne dersin? Annen ve Elijah eve geldiklerinde bize dövmesini gösterebilirler,” diye seslendi Olivia kapı aralığından.

“Ben de bir tane yaptırabilir miyim?” diye sordu Lucy.

“Büyüdüğünde hâlâ bir tane istiyor olursan, yaptırabilirsin.”

“İblislerin sana Elijah’a davrandıkları gibi davranacaklarını sanmıyorum,” dedi Lucy.

Güldüm. “Evet, daha güzel bir şey istiyorum.”

“Çabuk dön, tamam mı?” diye tatlı tatlı fısıldadı.

Yanağını sıktım. “Tamam.”

“Elijah da.”

“Elijah da ne?” diye sordum kafam karışmış bir şekilde.

“Ona da acele etmesini söyle. Ziyarete gelmesi çok uzun sürdü.”

Olivia ve ben tuhaf bir ifadeyle birbirimize baktık, sonra kız kardeşim gülümsedi.

“Sorun yok, değil mi?” diye fısıldadım salon kapısının

kilidini açıp ışık düğmesine bastığında. Floresan ışıklar yandığı an solgun tenimi aydınlattı.

Omzunun üzerinden bana bakarak sırttı. “Neden fısıldıyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdim.

“Buranın sahibi benim ve sorun olmadığını söyledim.” Anahtarlarını tezgâhın üzerine fırlattı.

Ellerimi kalçalarımın sürttüm. “Dövmenin emzirme için güvenli olduğunu biliyorum çünkü mürekkep sütte geçmez ancak bu enfeksiyon ve hastalık riskinin olduğu gerçeğini değiştirmez-”

“Tamam, benim sevimli, ürkek hemşirem.” Bana baktı ve yaklaştı. “Tamamen yasalım, bebeğim. Yaptığım işi ciddiye alırım. Seni bu gece buraya getirmiş olmam farklı bir şey yapacağım anlamına gelmiyor. Her insan gibi sen de bir feragatname imzalayacaksın. Kimliğinin ve imzanın bir kopyasını alacağım. Yeni olduğunu anlamak için oturup her şeyi açmamı izleyeceksin. Steril bir dükkân işletiyorum. Senin sorumlu olduğun tek şey dövme sonrası bakım.”

Sertçe yutkundum. “Özür dilerim. Sadece biraz gerginim.”

“Biliyorum.” Benim için bir tabure çekti ve ikimiz de tezgâha oturduk. “Ne istediğini biliyor musun?”

“Hayır,” diye itiraf ettim sahte bir öksürükle. Kulaklarım kızarmış gibi sıcaktı. “Bu biraz spontane oldu.”

“Küçük bir şeye ne dersin? Daha sonra seni daha büyüklerine alıştırırım.”

Ona kaşlarımı kaldırdım. “Beni onlarla kaplamaya mı çalışıyorsun?”

Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. “Her yerinde mürekkebinin olması baştan çıkarıcı olsa da bu her zaman senin ne istediğinle ilgilidir.”

Sağımı solumu unutmuştum. Sözleri zihnimi bulandırmıştı. “Pekâlâ. Sence ne yaptırmalıyım?”

Kızmış görünüyordu. “Bu benimle ya da başkasıyla ilgili değil. Bu seninle ilgili. Her gün başkaları hakkında yeterince düşünüyorsun. Benimle olduğun her an kendini düşün.” Eğildi ve bir karalama defteri ile kalem aldı. “Açgözlü ya da şmarık bir sen kulağa o kadar da kötü gelmiyor,” dedi düşünceli bir şekilde başını yukarı kaldırarak.

Gülümsememe karşı koyamadım. “Kes şunu.”

Bana ateşli bir bakış fırlattı. “Bunu çözebilmemiz için, nelerden hoşlanırsın? Sonsuza dek teninde ne olmasını istersin?”

Boğazımdan bir ‘hmm’ sesi çıkardım, düşünürken hâlâ sırtıyordum. “Güzel şeyleri severim.”

“Güzel şeyler mi?” Sesinde alaycı bir ton vardı.

“Gülme. Bilmiyorum. Güzel bir şey olsun istiyorum ama benim için önemli olmalı. Belki Lucy ve Eli’nin adı?”

Eskiz defterini incelerken düşünceli bir şekilde başını salladı. “Katılıyorum. Güzel insanlar, güzel sanat eserlerine ihtiyaç duyar.”

“Seninkileri beğendim. Çok fazla var. Hepsini görmediğimi biliyorum ama dövmelerini gerçekten çok beğendim.” Nefesim mi kesilmişti?

Başını kaldırıp baktı. “Hepsini göreceksin,” dedi huysuzca, sonra tekrar defterine odaklandı.

Ne? Kalbim hızla çarpıyordu. Kanın kulaklarımda pompalandığını hissedebiliyordum.

“Her iki ucunda Lucy ve Eli’nin isimlerinin yazılı olduğu bir sonsuzluk işaretine ne dersin? Klişe olduğunu ve çok kullanıldığını biliyorum ama ben kendi tarzımı katarım.

Daha sonra başka çocukların da olursa onları birleştiren bir sonsuzluk işareti daha ekleyebiliriz.” Gözlerime bakmadan kalemini hızla kâğıda vurdu.

“İkiden fazla çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim.” dedim ona.

Durdu ve başını kaldırıp baktı. “Gerçekten mi?”

“Evet.” İçimi çektim. “Ama o zamanlar hep Scott’la birlikte olacağımı düşünüyordum. Şimdi bilmiyorum. Bu korkutucu bir düşünce. Yeniden başlamak, özellikle de farklı bir adamla şansımı denemek. Ya Scott’ın yaptığı gibi beni aklatırsa ya da yanımda kalmazsa? Farklı babalardan çocukları olan bir kadın olacağımı da hiç düşünmemiştim. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil ama Scott beni aldatana kadar aptalca bir şekilde onun benim tek aşkım olacağımı düşünmüştüm.” Ellerimi kalçalarımın vurduğum ve iç çektim. “Kusura bakma. Etrafindayken çok fazla şey söyleme eğilimindeyim ama sanırım sonsuzluk işaretini sevdim. Çizebilir misin? Böylece beğenip beğenmeyeceğimi görebilirim.”

Başımı sallayan Elijah öksürdü ve tekrar yere baktı. “Evet. Bir şeyler çizebilirim.” Tekrar duraklamadan önce çizmeye başladı. “Senin gibi güzel ve hayat dolu birinin böyle biriyle birlikte olduğunu duymak gerçekten acı verici.” Durdu, derin bir nefes aldı ve bir şey söylemeden çizmeye devam etti.

Ne söyleyecekti ki?

“Hiçbir şeyden pişman değilim, biliyorsun. Bu Lucy ve Eli’den vazgeçmek anlamına gelirdi ve onlar benim en iyi parçalarımdı.”

Yavaşça gülümsedi. “Bence her parçan en iyisi.”

“Buna Lucy ve Eli da dahil mi?” Nefesimi tuttum.

“Her parçan dedim, değil mi?” Kaşlarını çatı. “Bunu sorduğum için alındım.”

“Vay canına,” dedim eğlenerek. “Bak, ne kadar ilerledik. Nasıl bir pislik olduğunu hatırlıyor musun?”

“Sus. Konsantre oluyorum.”

“Lucy’nin cipslerini çaldın.”

Gülümsedi. “Onları düşürdü.”

“Peki neden düşürdü?”

“Çünkü pislğin tekiydim. İşte. Tatmin oldun mu?”

“Evet,” dedim kendini beğenmiş bir şekilde.

Çizerken ifadesi kasvetli bir hâl aldı. “Yine de bunlar yaşadığı için mutluyum. Sizi tanımıyor olma düşüncesi...” Ovalamadan önce yavaşça göğsünü işaret etti. “Tam buramı acıtıyor.”

Onu izlerken dudaklarım hafifçe aralandı. Nefes alabilmek için ondan bir saniye uzaklaşmaya ihtiyaç duyarak durdum. Söylediği her şey her zaman çok... güzel... mükemmel... tam duymak istediklerimdi.

Böyle bir duyguyu hiç tatmamıştım. Bana arkadaşlıktan daha fazlasını isteyebileceğimi düşündürdü. Umutsuzca istediğim bu mutluluğa güvenebilir miydim? Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken, etrafta dolaşıp duvardaki tüm çizim ve resimleri incelerken bunu düşündüm.

Her birinin karanlık ve ürkütücü bir havası vardı. İblisler ve çıplak kadınlar... Ölü zombi askerlerin olduğu vahşi savaş çizimleri... Erkeklerden beslenen dişi vampirler... Masanın üzerinde çizim yaparken kambur duran Elijah’a baktım. O gerçekten farklıydı. Tanıdığım diğer erkeklerden daha karanlıktı ama nazik ve kibardı. Alçak ve hoş bir uğultu kanımı kaynattı, bu his bacaklarımın arasında geziniyordu. Bacaklarımı birbirine kenetledim ve sonra açtım, kendimi tahrik ediyordum. Elijah’ın bir erkek olarak nasıl olduğunu

özmeye çalışmak beni yakıp kavuruyordu. Nazik, şefkatli bir sevgili miydi? Sert miydi? İkisinin arasında bir yerde miydi? Bana her ikisinden de biraz verebilir miydi?

Kısık bir sesle, “Bunların hepsini sen mi ızdın?” diye sordum.

“oğunu. Wendy ve Lance de birkaç tane yaptı.”

Elijah’ın tüm sanat eserlerinin iblislerle dolu olduğunu biliyordum. Birdenbire parmaklarımla ürkütücü resimlerin izini sürmek istemiştim. Titredim ve işte o zaman bir sonraki resmi fark ettim. Sarışın bir kadın çömelmiş bir iblisin kucağına sarılmıştı. İblisin dudaklarından kan akarken kadının çıplak göğüsleri havaya dikilmişti akan kan kendi kanıydı. Yüzünde dehşet yerine coşku parlıyordu. İblis ona neredeyse özlemle bakıyordu, sanki dişlerinden ve dudaklarından damlayan kana rağmen çok uzaktaydı. Ona sahip olmaması gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Göğüslerinden süt sızıyor gibi miydi?

Bu benim favorimdi. Derinlerde bir yerde, prensler yerine belki de her kadının nazik canavarlar istediğini düşünüyordum. Tüm kötü şeyleri uzak tutacak kadar güçlü –korkutucu– ve sadece sevdiklerine karşı nazik birini. Nerede hata yaptığımı biliyordum. Sahte bir prene rastlamıştım ve daha önce hiç canavarla tanışmamıştım. Canavarlara yaklaşmak kolay değildi ama prensler oldukça kolay gelirdi. Belki de bir canavar ortaya çıkarsa ne yapıp ne yapmayacağınızı öğrenmek için kolay biriyle uğraşmanız gerekiyordu.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordum.

Başını kaldırdı ve salladı. Elijah çizmeye geri döndü, sonra aniden anlamsızca bakmaya başladı. İri, kahverengi gözlerinde paniğe benzer bir şey parladı. Sesine bir parça endişe sızdı. “Neden?”

“Bayıldım,” dedim hızla. “Onu almama izin verecek misin? Bir gün bir evim olacak ve onu yatak odama koymak istiyorum. Ya da dürüst olmak gerekirse belki de meraklı gözlerden uzak dolabıma.”

Elijah irikilerek ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. Bana bakmadan önce resmi inceledi. “Gerçekten beğendin mi?”

“Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?”

“Çünkü resim çok karanlık ve sen çok...” Bakışları üzerimde gezinirken içimdeki kıpırdanma isteğiyle savaştım. Yine de benden ona doğru özgürce akan arzuyu engelleyemedim. Bu imkânsızdı.

Sanat eserini inceledim. “Bu resmi incelemek bana iblisin ona bakarken ne düşündüğünü merak ettiriyor. Birinin bana bu şekilde bakmasının nasıl bir his olabileceğini merak ediyorum.”

Elijah’a baktığımda, âdemelmasınm sertçe yutkunmasıyla kıpırdandığını gördüm. Aramızdaki sıcaklık hissediliyordu ve onun da bunu hissedip hissetmediğini merak etmiştim. Siktir, nasıl hissetmezdi ki? Göğüslerim ağırlaşmış ve ağrıyordu. Elijah’a duyduğum ezici ihtiyaçla ürperdim.

“İstersen alabilirsin,” dedi.

“Gerçekten mi?”

Bana sert bir şekilde başını salladı. “Hadi, neredeyse bitirdim.” Elimi tuttu ve beni taburelere doğru götürdü. Teni dokunamayacağım kadar sıcaktı. Daha ne kadar sıcak olabileceğini merak ediyordum.

Otuz dakika sonra sonsuzluk işaretimi çizmeyi bitirmişti ve gördüğüm anda bayılmıştım. Minik ayçiçekleri ve güllerden oluşuyordu. Lucy’nin adı bir köşede kıvrılırken Eli’ninki de diğer taraftaydı. Büyük değildi ve ilk dövmem olduğu için memnundum. “Nereye istiyorsun?” diye sorduğu anda gerildim.

“Şey,” diyerek etrafıma bakındım, yavaşça kendimi inceledim. “Sırtımın ortasından yukarıya doğru, belki?”

“Buraya gel.” Ayağı kalktı ve beni takip etmem için işaret etti. “Tişörtünü çıkarman gerekecek.”

Dudaklarım aralandı. “Arkayı seçen sendin.”

Haklıydı.

“Eğer seni daha rahat ettirecekse tişörtünü çıkardıktan sonra göğsüne doğru tutabilirsin. Sırtının yukarısında olmasını istediğın için sutyen sorun olmaz.”

Endişeyle başımı salladım. “Evet.”

Elijah ihtiyacı olan her şeyi toplayarak bölgeyi sterilize etti ve yeni bir iğne açtı. Ne kadar temiz bir operasyon yürüttüğünü kanıtlamak istercesine yaptığı her şeyde bana bakıp duruyordu. Sadece gözlerimi devirerek sırttım. Daha sonrasında diğerk tarafa döndüğü anda üstümü çıkardım ve tişörtü göğsüme bastırdım. Hazır olduğumu fark ettiğinde eliyle ilerlememi işaret etti. Arkamı dönerek taslağı sırtıma yerleştirmesine izin verdim. Yanımızdaki aynayı işaret etti. “Bak bakalım, istediğın yer orası mı?”

Yerleştirdiğı yeri kontrol ettikten sonra oturdum. Elijah gerginliğimi fark ettiğinde bana hamileliğı atlatabildiysem bunu da atlatabileceğimi hatırlatan bir şey söyledi. Bazı insanların iğnenin küçük arı sokmaları gibi hissettirdiğini anlattığından bahsetti. İşe koyulduğunda ise endişem azalmıştı. İğnenin küçük batma acısı başa çıkamayacağım bir şey değildi. Acıtıyordu ama hakkında endişelenecek kadar da değildi.

Tabancanın vızıldayan sesi acıdan daha korkutucuydu. Açıkçası, rahatsızlıktan çok Elijah'ın tenime değen sıcaklığına odaklanmıştım. Elinin etrafındaki eldiven onun sıcaklığını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Aslında, bu

düşünce durumu daha da kötüleştirdi. O kadar yakındı ki dokunuşu...

“İyi misin?” diye mırıldandı arkamdan.

“Mm-hmm.”

İki saat sonra Elijah bitirmişti. “Git de aynada kontrol et.”

Ayağa kalkıp aynanın önünde durmamı ve omzumun üzerinden sırtıma bakmamı izledi. Çok güzeldi. Hiçbir renk eklenmemişti, bunun yerine siyahın farklı tonlarını kullanmıştı. Yaptığı şey mükemmeldi. Ayçiçekleri kadınsıydı ama siyah mürekkep ve Elijah’ın çizimi ona daha keskin bir hava katmıştı.

“Bayıldım.” Onunla göz göze geldiğimde yüzünde keyifli bir ifade olduğunu fark ettim.

Elijah üzerine plastik bir örtü örttükten sonra o ortamı temizlerken ben de tişörtümü giydim. Saat gece yarısını geçmişti ve Olivia bir saat önce Lucy’nin sonunda uyuduğuna dair mesaj atmıştı.

“Teşekkürler. Bunun son dakika olduğunu biliyorum ama bu fırsatı yakaladığım için çok mutluyum,” dedim beklediğim sırada.

“Bana ne zaman ihtiyacın olursa buradayım.”

Başımı ona doğru eğdim. Çalıştığı bölgeyi tekrar sterilize ederek her şeyi temizliyordu. Yüzündeki mutlak konsantrasyon ifadesini okuyamıyordum. Bana böyle şeyler söylediğinde ne demek istediğini anlamak biraz zordu.

Tek duyduğum *buradayım* dediği gibi ve vücudum tepki vermişti. Elijah beni şımartacak bir tipti, değil mi? Onu başka bir kadınla hayal edemezdim. Sadece bu düşünce bile beni kızdırıyor ve incitiyordu.. Düşünmemi sağlamıştı... *Şımartılmak, sevilmek, tapılmak istiyordum. Onun tarafından. Bu çok güçlü bir duyguydu.*

“Kız kardeşin ne kadar kalacak?” diye sordu Elijah, işini bitirdikten sonra bana yaklaşıarak.

“İki gün daha.” Işıkları kapatırken yanında bekledim.

Elijah benim için kapıyı açtı ve dışarı çıktık. Birden bana doğru döndüğünde güçlü eli benimkine çarptı. Parmakları benimkilerin üzerinde kaydı ve sıcaklık onun teninden benimkine doğru özgürce aktı. Arabaya doğru yürürken parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde hiçbir şey söylemedim. Beni kamyonun etrafında dolaştırıp kapıyı açarken hissettiğim hiçbir şeyi gizleyemeyerek yüzünün yan tarafını inceledim. Sanki beni bir şeye alıştırtıyor gibiydi. Arabaya bindiğimde nabzım hızlandı. Döndüğümde Elijah hâlâ oradaydı ama artık daha yakındaydı.

“Diğer salonuma gitmem gerekiyor, bu yüzden seni bu hafta işe götüremeyeceğim.”

Hayal kırıklığımı gizleyemedim. “Ah.” Elimi havada salladım. “Bu senin görevin değildi zaten. Ailem bunu yapmakta bir sakınca görmüyor.”

Elini dizimin üzerine yerleştirerek başparmağını dizimin üzerinde gezdirdi. “Gelecek hafta sonu döndüğümde hepinizin evime gelmesini istiyorum. Dışarıdan yemek söyleyeceğim ve Lucy bize bir film seçecek.” Bana dokunmasaydı gülümseyebilirdim ama tek düşünebildiğim dizimde olan eliydi. “Hadley?”

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek, “Neden bu kadar tatlısın?” diye fısıldadım.

Eli dizimi sıkıca, *sahiplenircesine* kavradı. “Bana bunu söyleyebilecek tek kişi sensin. Bu kimsenin beni tanımlamak için kullanacağı bir kelime değil.”

“Ama öylesin.”

“Sadece sen ve sizin için.”

“Elijah...”

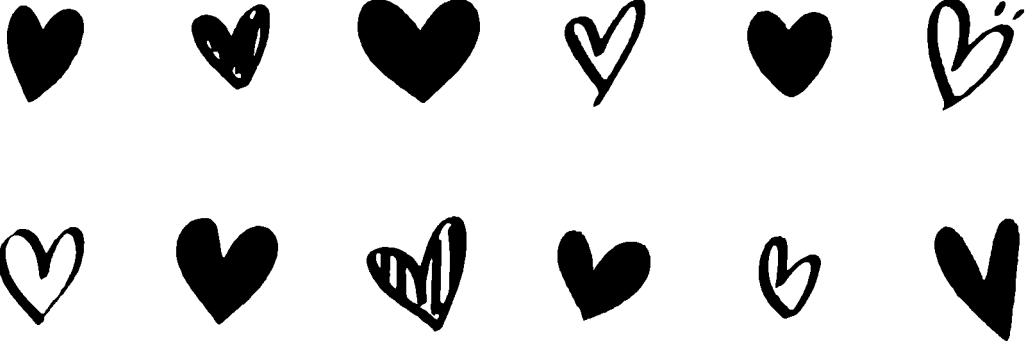
Bakışları dudaklarımin üzerine düştü. Sertçe yutkundu ve arkasını dönmeden önce derin, acılı bir nefes aldı. “Hadi, seni eve götürelim.”

Sarsılan beynim, *Hadi seni içime alayım* diye cevap vermemi istiyordu. Bu fikir beni korkutsa da zihnime sızmayı başarmıştı. Bu düşünceler bana göre değildi. O anda ona o kadar uyum sağlamıştım ki kendimi ona çekilen bir mıknatıs gibi hissediyordum.

Nefes nefese ve ağırlı hissederken Elijah beni eve bıraktı. Kısa bir süre tabloyu ve Elijah’ı düşündüm... *Yanımda... Dövmeleri... Çıplak... Beni istiyor... İçime giriyor.*

Elijah, katı nezaketinle beni boğuyordun. Bizimle vakit geçirmekten hoşlandığını söylediğinde ona gerçekten inanmıştım. Onunla birlikte olmak yatağıma girmekle ilgili değildi ama son zamanlarda... beni bir arkadaştan daha fazlası olarak istediğini düşünmüştüm. Elijah’a, bedenim ve kalbimle güvенеbileceğimi düşündüm.

Belki de onu yanlış anlıyordum. Canavar beni istemiyordu. Benim gibi hissedip de hiçbir şey yapmamasının imkânı yoktu.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

HADLEY

ELIJAH: Dün gece resmini vermeyi unuttum.
Döndüğümde sana veririm.

HADLEY: Tamam :)

İki gün sonra...

HADLEY: Meşgul müsün? Lucy seninle konuşmak istiyor.

İki dakika sonra telefonum çalmıştı. Lucy bir aşağı bir yukarı zıplarken telefonu ona uzattım. “Elijah?” Elijah’ın çağrısına cevap verirken mavi gözleri büyüdü. “Bil bakalım ne aldım! Annem bana üzerinde tek boynuzlu at olan bir tişört almış. Eve ne zaman geliyorsun? Sana göstermek istiyorum.” O kadar hızlı konuşuyordu ki Elijah’a cevap vermesi için zaman tanıyıp tanımadığını merak etmiştim. “Okula gidiyorum, annem öyle söyledi.” Kıkırdadı, elinde telefonla etrafta dolanıyordu. “Evet, çok heyecanlıyım. Hayır, kız ve erkek arkadaşlarım olacak. Hayır, sevgili değil. Annem daha çok küçük olduğumu söyledi.” Daha fazla kıkırdama.

Sözleri bana Lucy'nin iki yaşında olduğu zamanı hatırlattı. Olivia erkek arkadaşını eve getirdikten sonra bile aylarca onun hakkında konuşmaya devam etmişti. Bu Lucy'yi kendisinin de bir erkek arkadaşına ihtiyacı olduğuna ikna etmişti. Gördüğü her erkek *onun erkek arkadaşıydı*. Utanç verici hâle gelene kadar şirindi. Lucy gördüğü her erkeği – genç ya da yaşlı– kendisi için potansiyel erkek arkadaşlara dönüştürüyordu. Neyse ki, buna bir son vermişti. Elijah'ı bunu tekrar gündeme getirdiği için öldürebilirdim.

“Tamam. Seni özledim. Şimdi babamı arayıp ona söyleyeceğim.” Telefonu kapattı.

“Hoşça kal demedin,” dedim ona.

Elijah'ın onun sözlerini nasıl karşıladığını merak ettim. Dövmemi yaptırdıktan sonra onun hayatına nasıl uyum sağladığımı merak ediyordum. Elijah'ı sevmiştim. Pekâlâ, ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyordum. Tabii onun da benim için, hepimiz için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

“Ayy. Unutmuşum. Üzülecek mi?” Lucy kaşlarını çatı. “Onu tekrar arayabilir misin? Bana kızgın olmasını istemiyorum.”

Dizlerimin üzerine çöktüm. “Elijah kızmayacak. Eve döndüğünde bizimle film izlemek istiyor.”

Yanıma gelerek kollarını vücuduma doladı. “Elijah bana dövme yapabilir mi?”

“Bunun cevabını biliyorsun ve sarılmanın bir şeyi değiştireceğini sanma. Dövmeler acıtıyor.” Onu gıdıkladığımda güldü. “Şimdi babanı arayıp ona yeni kıyafetlerinden bahsetmek ister misin?”

Başıyla onayladı. Numarasını çevirerek telefonu ona uzattım. Scott'la aramız pek iyi değildi ama Lucy onun son gelişinde olanları unutmuş görünüyordu. Buna sevinsem de

endişelenmeme engel olamamıştım. Scott mesajlarında hâlâ Elijah'tan bahsediyordu ve ben Lucy ve Eli hakkında olmadığı sürece çoğunlukla görmezden geliyordum. Scott'ın Lucy üzerinden tekrar bana ulaşmaya çalışmamasını umuyordum. Artık Elijah'a karşı hissettiklerimin daha fazla farkında olduğum için eski sevgilimin Lucy ve Elijah arasındaki ilişkiyi mahvetmesini istemiyordum –sadece arkadaş olsak bile.

“Babacığım! Tahmin et ne oldu! Okul için yeni kıyafetler aldım. Evet, beni annem götürdü.” Tereddütle bana baktı. “Sadece ben, Bubby ve annem.” Lucy düş kırıklığı içinde telefonu bana uzattı. “Al. Babam seninle konuşmak istiyor.”

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak telefonu elime aldım. “Evet?”

“Bu gece bana gelmeye ne dersin?” Söylediği ilk şey buydu.

“Neden?”

Uzun bir iç çekiş. “Seni özlüyorum. Bizi özledim. Bu çok saçma. Onları bu şekilde yetiştirmeyi gerçekten istemiyorsun değil mi?”

“Ne şekilde?”

“Ayrı. Her şeyi berbat ettim Hadley ama bunu geride bırakabiliriz.”

Lucy'den uzaklaşarak banyoya girdim ve kapıyı hafifçe kapattım. “Kes artık. Bir yıldan fazla oldu ve sen hâlâ yaptığının affedilebilecek bir şey olduğunu düşünüyorsun. Bir daha asla bir araya gelmeyeceğiz. Lütfen, Lucy ve Eli'nin iyiliği için iyi geçinmek istiyorum.”

“O zaman tekrar bir araya gelelim. Ne yapacaksın peki? Çocuklarımı başka biriyle mi büyüteceksin? O komşu koca bir sorun.” Komşu derken Elijah'ın bundan daha fazlası olduğunu düşündüğünü ima etmişti. Öyleydi ama bu Scott'ı ilgilendirmezdi. “Yine de bunun ne olduğunu biliyorum.

Bunu kafandan atacaksın ve sonrasında yaptığım şey için bana bir şey söyleyemeyeceksin.”

“Kafamdan atacak mıyım?” Fısıltıyla bağırdım. “Birincisi, biz birlikte değiliz. İkincisi, Elijah’ı tanımıyorsun. Benimle bir kez bile bir şey denemedi.”

Homurdandı. “Tamam.”

“Ne söylediğinin farkında mısın?” Scott’ın sözleri beni öfkelenmişti. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve kendime onun bu kadar sinirlenmeye değmeyeceğini söyledim. Onunla konuşmak zorunda olduğum tek şey çocuklarımızdı. Başka hiçbir şeye hakkı yoktu. “Lucy seninle konuşmak için aradı. Eğer onunla konuşmayacaksan telefonda kalmam için bir neden yok.”

“Saçmalıyorsun,” dedi tükürürmüş gibi.

“Lütfen Lucy ile konuşur musun? Anaokuluna başlayacağı için çok heyecanlı. Okul kıyafetleri hakkında da.”

“Ben de bunu söylüyorum. Bu gece gelebilirim. Hep birlikte olduğumuzda ne kadar heyecanlanacağını hayal et.”

Böyle sözlerle beni korkuturdu. Lucy ile böyle konuşursa işleri zorlaştırırdı. Kafasına fikirler sokarak onu etkilemeye çalışıyordu.

“Onu her gün ararsan çok mutlu olur.”

“Hadley...”

“Buraya gelmeyeceksin. Lucy ve Eli ile vakit geçirmek istiyorsan, seninle bir yerde buluşabilirim ya da geceyi seninle geçirebilirler.”

“Neden? Saklayacak bir şeyin mi var?” Nefesinin altında küfretti. “Hiçbir şey denememiş, hadi oradan.”

Gözlerim yaşardı. Beni zihinsel olarak tüketiyordu. Bu adamı nasıl sevebilmişim?

“Çünkü sana güvenmiyorum. Lucy’den faydalanıyorsun ve bana ulaşmak için onu kullanıyorsun.”

“Hayır ben-”

“Evet, yapıyorsun Scott. Benimle konuşmak yerine seni aramak isteyen kızını dinlemelisin.”

“Telefonu ona ver,” diye tısladı. Ses tonunda öfke vardı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Onu üzeceksen olmaz. Sadece mutlu ol-”

“Bunu daha önce düşünmeliydin.”

Sözleri kalbimi dondurmuydu. Beni incitmek için kendi kızının duygularını incittiğinden bir an bile şüphe etmiyordum. Telefonu kapattım ve dizlerimin üzerine çökerek banyo kapısının kapalı olduğundan emin oldum. Lucy’nin ağladığını duymasını istemiyordum.

Son zamanlarda hissettiğim tüm o güzel duygular bir anda paramparça olmuştu.

1

“Orası senin evin değil!” diye bağırdı Lucy ertesi gün. Lucy’nin baktığı Elijah’ın evine göz attım ve verandasında çok uzun boylu, sağlam yapılı bir kadın gördüm. Koyu renk saçlarıyla aynı renk gözleri vardı ve Lucy’nin bağırışı üzerine dikkatini bize çevirmişti. “Burası Elijah’ın evi!”

Yaşlı kadın başını ona doğru eğdi, gözleri sanki biri ona piyango kazandığını söylemiş gibi parlıyordu. “Lucy?”

Lucy ellerini kalçalarının üzerine yerleştirdiğinde, pek de etkili olmayan göz korkutucu bir bakış minik yüz hatlarında gezindi. “Beni nereden tanıyorsun?”

“Elijah bana senden bahsetti. Ben onun annesiyim.”

Lucy ve ben aynı anda ona baktık.

“Ve siz ikiniz de Hadley ve Eli olmalısınız!” Son derece heyecanlıydı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan merdivenlerden inip bize doğru ilerledi. “Tanrım, gerçekten de çok şirinsiniz.” Lucy’nin önünde durdu.

Lucy onun arkasından Elijah'ın evine doğru baktı. "Elijah evde mi?"

"Yarın evde olacak." Lucy'ye gülümsedikten sonra bana baktı. "Güzel bir anne ve güzel bir kız." İltifatı karşısında kızarmıştım. "İçeri gelmek ister misiniz? Elijah uğradığı-mı bilmiyor. O uzaktayken biraz temizlik yapmak istedim." Bana göz kırptı. "O pek temizlikçi ya da aşçı değil."

Lucy ağzını kapattı ve Elijah'ın bu şekilde olması fikri komikmiş gibi kıkırdadı. "İzin günümde işe çağrıldım." Kaşlarını çatı, ben de hemen ekledim. "Ama belki sadece babam gelene kadar geçebiliriz."

1

Elijah'ın tek zayıf noktasını anlamak için evinde bir saniye geçirmem yeterli olmuştu. Yetişkinlik konusunda kötüydü. Ya da belki arkasını toplamada. Belki de sadece yalnız yaşamakta kötüydü.

Evi pis değildi, sadece eksikti. İki katlı evinde pek bir şey olduğu söylenemezdi. Oturma odası kâğıtlarla, kalemle, onun çizimleri ve boyalarıyla ilişkilendirdiğim her şeyle kaplıydı. Masasının ve kanepesinin üzerine düzensiz bir şekilde dağılmışlardı. Mutfağında da pek bir şey yoktu. Çöp kutusunda dışarıdan aldığı bir şeyin paketini görmüştüm.

"Tamam, kabul ediyorum. Oğlum çok kirli değil. Sadece düzensizdir." Annesi ellerini kalçalarının üzerine koydu ve kâğıt dağınıklığına düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Biliyor musun, eskiden onun için endişelenirdim." Ürkütücü bir çizimi eline alıp keyifli bir ifadeyle ona dokundu. "Tuhaf bir tip. Sanatla garip bir ilişkisi var ve açıkçası bu beni hep korkuttu. Bir şeylerin eksik olduğunu düşünürdüm. "

"Nasıl bir eksiklik?" Eli'yi kucağımda zıplattırken kaşlarım çatılmıştı.

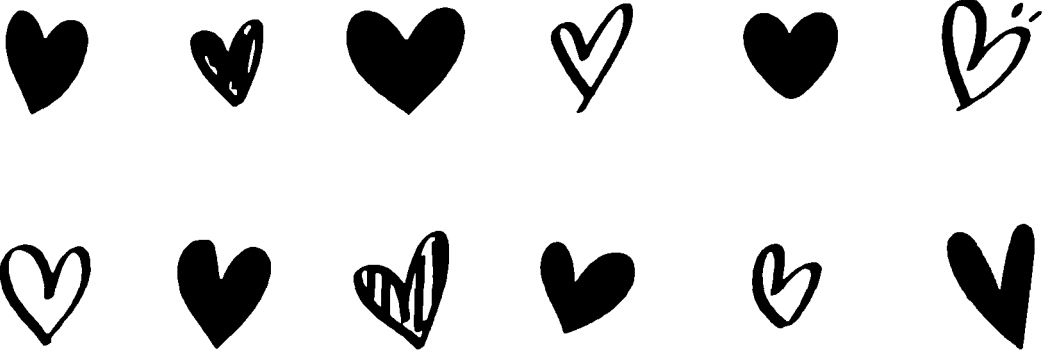
“Onu merhametli ve şefkatli yapan bir duygunun eksikliği. Beni yanlış anlama oğlumun sevebileceğini biliyorum çünkü beni seviyor ama dünyanın geri kalanına gelince...” Elini havaya kaldırdı. “Hiçbir zaman en ufak bir ilgi göstermedi. Dürüst olmak gerekirse hiçbir şeye ya da hiç kimseye karşı sevgi hissetmeyeceğini düşünmüştüm ama şimdi en-diselenmemem gerektiğini anlıyorum. Hissedemediğinden değilmiş, sadece önemsemeye değer birini hiç bulamadığındanmış.”

Çizimlerinden birini alarak havaya kaldırdım. Çoğu gibi bu da karanlık ve tuhaftı. Başımı düşünceli bir şekilde eğdim. “Çizimlerini beğendim. Onun bu yönü hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum. ” Başımı diğer tarafa eğerek kâğıdı incelemeyi sürdürdüm. “Onun için düşündüklerin beni şaşırttı. Onu şefkatli bir adam olarak tanıyordum. ” Onunla olan tüm yeni karşılaşmalarımızın hepsinin o berbat ilk izlenimin yerini aldığını fark ederek kıkırdadım. “Belki onu ilk gördüğümüz birkaç sefer hariç.”

Ona baktığımda yüzünde geniş bir sırıtış vardı.

“Elijah iblisleri gerçekten seviyor, değil mi anne?” dedi Lucy durup dururken.

“Çocukların çok güzel.” Elijah’ın annesi Eli’nin elini tuttu ve onunla oynadı. “Bir gün daha fazlasına sahip olmamanın, senin için üzücü olacağını düşünüyorum.”

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

ELIJAH

HADLEY: Bugün annenle tanıştık. Lucy'yi eve götürmeye çalıştı.

ELIJAH: Hepinizi eve götürmeye çalışmadığına şaşırdım.

HADLEY: Yarın evde olacak mısınız?

Otel odamın banyosundan çıkarken saçlarımı havluyla kurulamayı sürdürdüm, gülümsememi bastırmak neredeyse imkansızdı. Pekâlâ, bastırmayı denememiştim.

ELIJAH: Evet, iki gibi salondan çıkacağım. Eğer çalışıyorsan yarın seni işten alabilirim.

HADLEY: Oto koltuklar kamyonetinde değil, unuttun mu? Olivia eve gittiğinden beri benim dairemdeler.

Siktir. Bu berbattı. Onu ve çocuklarını görmek için can atıyordum. Hadley'in eski sevgilisinin ben yokken sinsice onun hayatına geri dönmeye çalışacağı fikrini aklımdan çıkaramıyordum. Kızmaya hakkım yoktu. Pek çok açıdan kendimi ne kadar yabancı hissetmesem de her zaman yabancı olacaktım.

Göğsümü ovuşturdum. Bu düşünce beni lanet olası derecede mutsuz ediyordu. Hadley'in Scott'a geri dönmeye niyeti olmadığını biliyordum. Bu çok açıktı ama aynı zamanda, ona baktığımda çocuklarının mutluluğu için her şeyi yapabilecek bir anne görüyordum. Bu da beni çok korkutuyordu. Hadley, Scott'ın kızını kendi aleyhine kullanmak için ondan faydalandığını bana zaten itiraf etmişti.

Lucy ve Eli'nin babası beni çileden çıkartıyordu. Hadley ile olan ilişkisini nasıl mahvettiğini bir türlü anlayamıyordum. Adam kendi çocuklarının ne kadar mükemmel olduğunu fark etmemiş gibiydi.

Birinin yok ettiği şeye bakıp geride bıraktığı tüm parçalara delicesine âşık olabileceğini hiç fark etmemiş miydi? Muhtemelen Hadley'e kötü davranmasının nedeni de buydu. Sonunda bunu çözmüştü.

Ancak artık çok geçti. Hadley'e kendisinin ve çocuklarının onsuz daha iyi olacaklarını göstermek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Onlara ait olabileceğimi... İstedikimi bile bilmediğim her şey onlardı. Bir parçam her zaman onların yanındaydı. Yanlarında olmasam bile bir parçam daima onlarlaydı ve bu asla değişmeyecekti. Değişen tek şey benim olaylara bakış açımdı.

ELIJAH: Eve geldiğimde görüşürüz?

HADLEY: Kulağa güzel geliyor. Lucy seni ne zaman görebileceğimizi sorup duruyor. Seni öznlüyor.

Salonda baş başa geçirdiğimiz zamanı, bakışlarının yumuşak ve ateşli bir şekilde beni izleyişini hatırlayınca yutkundum. Onu hemen o anda kollarıma almayı dilemiştim ama onunla ilk kez yalnız kaldığımda bunu yapmak istemedim. Her ne kadar elimi kotuna sokmayı ve boşalana kadar

parmaklarımı amının içinde kaydırmayı düşünsem de... Aklımdaki tek şey onu tatmin etmektir. O kadar *mükemmeldi* ki, kremsi teninin her santimine değer verecek biriyle yatakta geçireceği eksiksiz bir geceyi ne kadar hak ettiğini ona göstermekten başka bir şey istemiyordum.

Sakin ol, Elijah.

Harika, şimdi de dev bir ereksiyona sahiptim. Bu sınır bozucuydu. Niyetimi Hadley'e göstermek için doğru zamanın ne zaman geleceğini bilmiyordum. Hassas biriydi, aldatıldığı için kırılıyordu ve aynı zamanda bir ebeveyni.

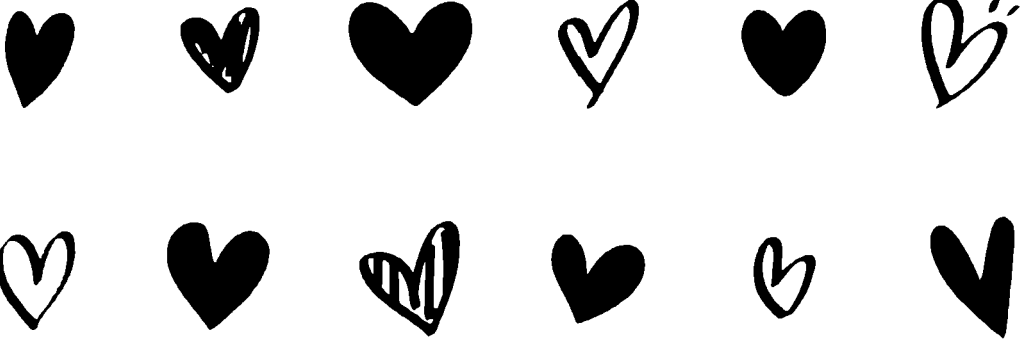
Yine de tüm bunlar onu şımartabilmek için daha çok istememe neden oluyordu.

Evet, onun ruhunu, aklını ve teninin her santimini şımartmak istiyordum.

ELIJAH: Peki ya sen? Sen beni özölüyor musun?

HADLEY: Evet.

Tek kelimelik cevabı benim için her şeydi.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

HADLEY

“Neden elbise giyiyorsun?” Ben sarı elbisemin askılarıyla oynarken Lucy gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Yansımamı tekrar kontrol etmeden önce ona baktım. “Elbiseyle ilgili bir sorun mu var?”

“Hiç giymezsın ki,” dedi aşağılayan bir tonda.

Ah, sektireyim. Dört yaşındaki çocuğum işten çıktıktan sonra kıyafetlerimi değiştirdiğimi fark ediyor ve bunun tuhaf olduğunu düşünüyorsa, Elijah da böyle düşünür müydü? Güzel görünmek istiyordum ama bunun belli olmasını istemiyordum. Göğüslerim beni zaten utandırıyordu. Elbiseyle sutyen giyemiyordum ve emzirmeye başladığımdan beri göğüslerimin vücudumun geri kalanından daha büyük olduğu düşünüldüğünde kendimi garip bir şekilde orantısız hissediyordum.

“Şimdi Elijahlara gitmiyor muyuz?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Evet, Elijahlara gidiyoruz.” Eteğimin ucuyla oynadım. “Haklısın. Hava kararırken bunu giymek çok aptalca.”

Lucy sırtarak bir aşağı bir yukarı zıpladı. “Hayır, çok güzel. Sen çok güzelsin, anne! Bence Elijah’ın hoşuna gidecek.”

Gözlerim kocaman açıldı. *Vay be.* Bu da nereden çıkmıştı? Kızım beni korkutuyordu. Olivia ve benim konuşmalarımı sandığımdan çok daha fazla dinlemiş olabilir mi diye düşünmeden edemedim.

“Elijah neden bundan hoşlansın ki?” diye temkinli bir şekilde sordum, kızımın ne düşündüğünü bilmek istiyordum.

“Büyükanнем onun senden hoşlandığını söyledi.”

“Öyle mi söyledi?”

Hızlıca başını salladı. “Beni ve Eli’yi de sevdiğini, bu yüzden bizimle vakit geçirdiğini söyledi. Artık babamı sevmediğin için mi onunla vakit geçirmiyoruz?”

Eğildiğimde kalbim yere düşer gibi olmuştu. “Lucy, babanı istediğin zaman görebilirsin. Annecik ve babacık artık birlikte olamıyorlar. Bu çok zor ve beni üzüyor. Büyüdüğünde bunu sana açıklayacağım.”

“Babam seni çok ağlatıyor. Daha fazla ağlamanı istemiyorum.” Gözlerim yaşarınca kollarımı Lucy’ye doladım ve ona sarıldım.

“Anne?”

“Evet, Lucy?”

“Babam Elijah’ın bir gün arkadaşımız olmaktan vazgeçeceğini söyledi. Neden?”

“Umarım bu asla olmaz,” diye mırıldandım.

“Bence de. Bana bir şeyler getirmeyi bırakmasını istemiyorum.”

Kıkırdadım. “Lucy!”

“Elijah ile paylaşmak için çikolatalı sütümü götürmek istiyorum.” Benden uzaklaştığında ona gülümsedim.

“Tamam, götürebilirsin.”

“Ona göstermek için midilli boyama kitabımı alabilir miyim?”

“Evet.”

“Ondan bana başka bir araba daha almasını isteyebilir miyim?”

“Hayır.”

1

“Elbise giymişsin.” Elijah’ın kapıyı açtığı anda söylediği ilk kelimeler bunlar olmuştu. İçeri girebilmemiz için kenara çekilmeden önce bir süre beni szdz. Yanından geçerken sıcaak bakışları içime işlemişti.

“Annem güzel görünüyor, değil mi?” dedi Lucy bebek çantasını taşırken. Eşiği geçer geçmez işi bitmiş gibi aniden çantayı koridora bıraktı. “Ben de bir tane giymeliyim!”

“Bunu benim için mi giydin?” Ses tonunda bir sertlik vardı. Sorusu ve bunu söyleme şekli titrememe sebep olmuştu.

Kollarımda Eli ile arkamı döndüğümde neden bahsettiğini anlamamış gibi davrandım. “Olivia zorla aldıldı...” Kendime şöyle bir baktım. “Bana yakışmıyor mu? Ah, sektir. Berbat görünüyorum, değil mi? Elbiseler bana hiç yakışmıyor.”

“Lucy annen kr,” dedi Elijah Lucy’ye bakarak ve ardından yeniden bana döndü. “Kesinlikle harikasın.” öne doğru eğilerek göğüslerimin arasından sarkan sarı sa tutamını yakaladı ve uzun parmaklarının arasında kaydıldı. O uzaklaşana kadar nefesimi tuttum.

Lucy koridorda ilerleyerek kafasını oturma odasına doğru uzattı. “Tüm çizimlere ne oldu?”

“Onları st kata koydum,” diye yanıtladı Elijah. “Pizza sipariş ettim. Sana da uyar mı?” Tekrar bana bana baktığında başımı salladım ve elbisemin askısını çekiştiren Eli’nin elini tuttum. “Evde bir kutu kek var. İstersen gidip getirebilirim...”

“Evet! Ben browni istiyorum!” dedi Lucy.

“Mikserin var mı?” diye sordum Elijah’a.

Çenesini kaşıdı. “Sanırım var. ”

Mutfağına girip mikserin varlığından emin olmak için kontrol etmeden önce, “Hemen geliyorum,” dedim. Ancak koridora adım attığımda Elijah beni durdurdu. Eli için kollarını uzattığında ona bir yabancıymış gibi baktım. Bakışlarım kollarından yüzüne kaydı.

“Onu tutabilirim.”

“Emin misin?”

“Evet. Sadece bir dakikanı alır. Lucy bana göz kulak olurken ben de Eli’ye bakabilirim, değil mi Luce?”

Lucy kıkırdadı. “Evet.”

“Bana ne yapacağımı söyleyebilir,” diye devam ettiğinde Lucy’nin yüzüne bir gülümseme yerleşti. “Bunu yapabilirim!”

Onlara sırtıp Eli’yi uzattım. Elijah bir elini Eli’nin poposuna yerleştirip bir kolunu sırtına dolayarak oğlumu göğsüne yasladı. Eli, Elijah’a bakıp güldüğünde, “Bu o kadar da kötü değil,” diye itiraf etti Elijah.

İkisi birlikteydi. Bebeğimi tutan dev, dövmeli bir adam mı? Söz konusu adam Elijah’tı. Yumurtalıklarım patlıyor gibiydi.

1

“Onu almamı istemediğine emin misin?” diye sordum kekleri fırına yerleştirirken. Tezgâha yaslanmış bir hâlde kucığında Eli’yle beni izliyordu ve Eli de beni izleyebilsin diye öne dönüktü. Lucy ise oturma odasında resim yapıyordu.

Kaba cevabı şu şekildeydi: “Bir memeye ihtiyacı olana kadar her şey yolunda.”

“Öyle söyleme.” Gülerek bulaşıkları temizlemek için lavaboya doğru ilerledim.

“Paylaşmayı öğrenmesi lazım, hepsini kendine saklıyor.”
Ne?

Donakaldım. Sıcaklık tüm vücudumu kaplamıştı. Neyse ki sırtım dönüktü ve kıpkırmızı olmuş suratımı göremiyordu. Yine de yüz ifadesini görememek işkence gibiydi. Şaka mı yapıyordu yoksa tamamen farklı bir şey mi ima etmişti?

Ahşap tezgâhtan uzaklaşırken hareketiyle tezgâh gıcırdadı. *Tanrım...* Elijah arkamdaydı ve ondan gelen sıcaklık içime sızıyordu. Eli’nin küçük parmakları saçlarımı kavradı ve çekti. Hiçbir şey hissetmedim. Elijah’ın üzerime nasıl eğildiğine odaklanmış hâldeydim.

“Gerçekten çok güzel bir şeysin, Hadley.” Sesi daha derindi, boğuktu ve tamamen *seksiydi*. “Muhteşem olduğunu değil, o elbisenin içinde ne kadar yenilebilir görüldüğünü düşünüyordum.”

Siktir, diye düşündüm. Ah, hayır. Sektireyim demek istemiştım.

Sözleri karnımdan çok daha aşağıdaki bir noktaya hitap ediyordu. Nutkum tutulmuştu ama konuşmam gerekli miydi? Birdenbire ne söyleyeceğimi ya da nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Scott yattığım tek erkek olmuştu. Elijah ile seks yapma fikri tüm vücudumun titremesine sebep olmuştu. “Elijah...”

Yine de bir şey yapma konusunda endişelenmeme gerek yoktu, Eli artık saçlarıma dokunuyordu ama bu küçük oğlum için yeterli değildi. Ağladı ve beni Elijah’ın soktuğu cinsel trans hâlimden çıkardı. “Sanırım annesini istiyor,” diye mırıldandı Elijah, ses tonu hâlâ ilkeldi.

Onlara döndüğümde Elijah tam oradaydı. Beni tezgâha yaslamıştı. Aramızda bir santim bile yokken Eli’yi bana uzattı. Ardından eli meme uçlarımı yokladığı sırada Elijah cesur bir hamlede bulundu. Parmağını elbisemin askılarının

dan birinin altına sokarak hafifçe çekti ve göğüslerimden birini ortaya çıkardı. Eli'nin ucu bulmasına yardım ettim ve emmeye başladı. Elijah önce ona, ardından da bana baktı. Nefes aldığımı zar zor hissedebiliyordum.

Öne doğru eğildi, yüzünü yüzümün yan tarafına yaslayabilmek için daha çok eğilmek zorunda kalmıştı. Kulağıma doğru, "Sana yapmak istediğim şeyler..." diye fısıldadı güçlü bir sesle. Gözlerimi kapattım. Kendi nefeslerimi duyabiliyordum. "Eğer izin verirsen... Sen, Lucy ve Eli bu gece gitmek yerine burada kalabilirsiniz." Sert parmakları elbisemden yukarı kayarak kalçam boyunca ilerlerken sessizce soludum. Külotumun kenarını buldu ve durakladı. Eğilip karanlık ve günahkâr bakışlarını üzerime dikti. "Beni durduramayacaksın," diye mırıldandı alçak sesle. "Hadley, benimle misin?" İşaret parmağıyla çenemin kenarını okşadı.

Konuşamıyordum. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum, tek bildiğim yalnız kaldığımız anda bana her şeyi yapmasına izin vereceğimdi.

Kapı çaldığında olduğum yerden sıçradım ve bu Elijah'ın dudaklarına küçük bir gülümseme konudurdu. "Pizza geldi." Eli kalçamdan ayrılrsa da diğeri çenemde kaldı. Bakışlarım yere indiğinde kolumu tuttu. "Seni korkutuyor muyum?" diye sordu usulca. "Korkutuyorsam dururum ama bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Sektireyim. Korkmaktan çok uzaktım. Bedenimi bir erişteye çevirmişti.

"Senden korkmuyorum," diye fısıldadım.

"Pizza mı geldi?" Elijah yanımdan uzaklaşırken Lucy çıplak ayaklarla ahşap zeminde ilerliyordu. Oldukça ihtiyacım olan havayı içime çektim.

Yemek yerken ve Lucy'nin seçtiği filmi izlerken söylediği şeyi düşünüp durdum. *Kal...* Bu sözler ne kadar cazip gel-

se de yapamazdım. Lucy için mantıklı bir açıklamam yoktu. Elijah’la aramızda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama istiyordum...

Hissettiğim korku değildi –yarın hissedebilecek olsam da– Elijah’ın tüm film boyunca benimle kalan kasıtlı bakışlarına rağmen. İçimde dolaşan tek duygu ona duyduğum baş döndürücü arzuydu.

Lucy gözlerini ovuşturdu. Saat onu biraz geçiyordu ve Elijah’da olmasaydık çoktan uyumuş olacağını biliyordum. Koridora çıkıp ayakkabılarımızı giyerken Lucy’ye, “Elijah’a hoşça kal de,” dedim.

Elijah başını öne eğdi ama sessizliğini korumayı sürdürdü.

“Seni yarın göreceğiz miyim?” diye sordu Lucy, ona sarılabilmesi için eğildiğinde.

Gergin bir şekilde cevabımı bekledi. Mutfakta olanlarla her şeyi batırdığını düşünebileceğini fark ettim ama ona öyle olmadığını söylememin bir yolu yoktu. Bu yüzden, “Onu yarın görmek istiyorum, belki bizi görmeye gelir,” demeyi tercih ettim.

Elijah sözlerim karşısında gözle görülür bir şekilde rahatladı. Bu bana kendimi özel hissettirmişti. Sanki benden hoşlanıyor olması duyguları üzerinde bir gücüm olmasını sağlamış gibi.

“Evet, göreceksin.”

Gerek olmadığını söylememe rağmen eve kadar bize eşlik etti. Vedalaştık. Elijah isteksizdi ve sesinden bunu anladığımdan emindi. Lucy’ye banyo yaptırmak ve onu yatağına yatırmam otuz dakikamı almıştı. Eli ona göre daha kolaydı, banyo ve meme zamanından sonra uykuya dalmıştı. Uyudukları anda telefonumu buldum ve Elijah’a, beni mutfağında dokunuşuyla erittiğinden beri istediğim mesajı gönderdim.

HADLEY: Yukarı gelmek ister misin? Lucy ve Eli uyuyor.

Ne demek istediğimi anladığından emin olmak için ekledim:

HADLEY: Sessiz olmalıyız.

İki dakika sonra dairemin kapısı hafifçe çaldı. Parmak uçlarımda mutfığa doğru ilerleyerek kapıyı açtım ve işte oradaydı, daha önce giydiği koyu renk kot pantolonla gömlek üzerindeydi. Gözlerinde aynı ilkel açlık parlıyordu.

Elijah alanımı işgal etti ve bana yaklaşırken bir adım geri atmam için beni zorladı. Kapıyı arkasından kapatıp gözlerini benden ayırmadan sürgüyü kilitledi. “Her şeyi mahvettiğimi düşünmüştüm.” Sesi alçak, karanlık ve tatlıydı. Hepsi bu mükemmel adamın içinde toplanmış gibiydi.

Başımı salladım ve gözlerimi geniş göğsüne diktim, gömleksiz nasıl görüldüğünü hatırlıyordum. Parmakları belimin sardı ve beni kendime doğru çekmeden önce kalçamı kavradı. Parmak uçlarımda durduğumda Elijah beni daha yukarı kaldırdı. Beni odanın diğer ucuna taşıırken avuçlarım göğsüne yaslanmıştı. O kadar güçlüydü ki diğer eli kalçamı okşamakla meşgulken bunu tek koluyla yapabilmmişti. Dokunuşu külotumu ıslattı ve içimde bir ateş yaktı. Elijah’ın hareketleriyle ilgili her şey tamamen cinseldi ve beni sınıra itiyordu.

Elbisemi kalçalarımın üzerinden çekecek kadar uzun süre beni ayakta tuttu ve ardından beni mutfak masasına taşıdı. Ahşap masa altımda gıcırdasa da çökmedi.

Seks hakkında bildiğim her şeyin sıkıcı ve yanlış olduğunu düşünmem için Elijah’la bir dakika geçirmem yeterli olmuştu. Daha önce hiçbir erkeğin gücünü üzerimde kullandığını hissetmemiştim ve Elijah’ın yapmaktan hoşlandığı tek şey buydu. Bu zamana kadar ne kaçırmıştım böyle?

Elijah avuçlarını bacaklarımın yanlarına sürttü, sanki nazik olmakla ve sert davranmak arasında gibiydi. Loş odada bile Elijah'ın yüzündeki tereddüdü görebiliyordum. Gözleri üzerimde geziniyor, bir sonraki adımda ne yapacağından emin olamıyordu.

Elini boynumun arkasına geçirdi. Kalbim ilk öpücüğümüzün beklentisiyle çılgınca çarpıyordu. Nefes nefese kalan Elijah'ın gözleri, eğilip dudaklarımı yakalamadan önce şiddetli bir açıklıkla bulutlandı. Bir günlük sakalını burnuma ve çeneme sürttü. Dili dudaklarımın üzerinde gezinerek benden izin istedi. Geri çekildi ve tekrar denedi. Bu sefer onun için dudaklarımı araladım, dillerimiz buluştuğunda dilindeki kahve tadı tüm duyularımı ele geçirdi. Boynumu daha sıkı kavrayıp ağzımı sanki bana açmış gibi yutarken bacaklarımın arası zonkluyordu. Ağır nefeslerimiz güzel yazılmış bir aşk şarkısı gibi odayı dolduruyordu.

Elijah'ın eli, omzumun üzerinden kayarak askımı yakalayıp omzumdan düşürdü. Göğsüm serbest kalana kadar kumaşı çekiştirdi. Mememi avuçladığında –alışık olduğumdan daha sert bir şekilde– inledim. Elijah beni öpmeye devam etti, dudaklarını çekmeden önce dilini benimkinin üzerinde gezdirdi. Alnını benimkine dayadıktan sonra memelerime baktı. Başparmağını ve işaret parmağını büzülmüş meme ucumun üzerinde gezdirip sıktağında haykırdım. Daha sert çekiştirip sıktağında süt fişkırdı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

“Siktir, hayatımda gördüğüm en seksi şeysin.”

Yüzümün yandığını hissettim ve bu utançtan değildi. Sadece çok tahrik olmuşum.

Diğer askımı da çekti, görünüşe göre iki göğsümü de görüne kadar kadar tatmin olmayacaktı. Geri çekilerek hayranlıka bana baktı. “Daha önce hiç bu kadar mükemmel birini

görmemiştim. *Sen mükemmelsin.* Ve gecenin geri kalanını senin her santimine tapınarak geçireceğim.”

Eğilerek iki mememi de avuçlarının arasına aldı ve birkaç saniye içinde dudakları meme uçlarımin üzerindeydi. İç çekerek masanın kenarını kavradım. Dili dışarı çıktı, dişleri meme ucunu yakaladı ve yeterince çekti... Nefes nefese tekrar saçlarını tuttum. Her bir meme ucunu dikkatle emerek yaladı. Elijah’ın yutkunduğunu duyduğumda anladım. Sütümü içiyordu!

İğrenmeli miydim yoksa gururum mu okşanmalıydı bilmiyordum. En azından tuhaf hissettirmeliydi ama değildi. Elijah’a ve onun ne kadar iyi hissettirdiğine kendimi kaptırmıştım.

Bir anda bu kadar çok şey hissetmeye alışık olmadığım için geriye doğru düşmeye başladım. Başını kaldırdı ve karanlık, vahşi bakışları üzerimde gezindi. Elijah boynum boyunca öpücükler kondurarak beni sırtüstü yatırdı. Ruhumu kaplayan sevinç, kalçalarımin arasında sızlayan bir beklentiye dönüştü. Elijah’ın avuç içleri karnımda gezinirken titriyordum. Uyluklarıma geçmeden önce büyük bir hayranlıkla beni inceledi. Onları birbirinden daha da ayırdı ve ayaklarım masanın kenarına gelene kadar bacaklarımı bükte. Elbisem belimin etrafında toplanmıştı. Elijah külotumu çıkarana kadar çekti. Sonrasında bildiğim tek şey, Elijah’ın yüzünü bacaklarımin arasına gömdüğü ve beni hazırlıksız yakaladığıydı.

“Ah!” diye inledim.

Parmağını klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde sırtım büküldü. Ağzına boşalmaya başladığımda vücudum sarsıldı. Elijah’ın dudaklarından tatmin edici bir inilti çıktı ve beni kana kana içti. Amımı emerken kalın parmaklarını içime soktu. Adam beni kıvrandırarak ağlatıyor ve sihrini konuşturuyordu. Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde bir

parmağını daha içime soktu. Sonra uyluğumun iç kısmını nazikçe ısırarak klitorisime doğru ilerledi.

“*Elijah*,” diye haykırdım, yüzüne bir tsunami gibi boşalırken. Vücudum kasıldığında ve yüzüne karşı titrediğinde bile durmadı. Kalçamı usulca, sessizce öptü, parmakları bana bir saniye vermek istercesine yavaşladı.

Tam vücudum rahatlamaya başladığında, Elijah başa döndü. Dakikalar içinde tekrar zirveye ulaştım ve bu benim için bir ilkti. Çoklu orgazm.

Ayağa kalkıp üzerime eğildiğinde vücudum gevşemişti ve parmakları hâlâ içimdeydi. Dişlerini alt dudağımın üzerinde gezdirerek kendi tadıma bakmamı sağlamadan önce, “Bebeğim, sessiz olmalısın yoksa onları uyandıracaksın. Seninle işim daha bitmedi,” diye fısıldadı.

Parmaklarım içimde kıvrılırken titredim ve başımı salladım. Sırtım tekrar büküldü ve Elijah beni derinden ama bu kez yumuşak bir şekilde öptü. Elimi onunkinin üzerine yerleştirip pelvisimi kaldırarak onu daha hızlı hareket etmeye teşvik ettim. İnledi. “Tanrım, sen çok özelsin. Sana dokunmayı hak etmiyorum.” Boynunu öptüm.

“Eli senin odanda mı?” Başımı salladım.

“O hâlde kanepede olacağız. Gürültü yapmayacağına güvenmiyorum.”

Parmakları bedenimi terk ederken inleyerek itiraz ettim ama beni kucağına alarak ayağa kalktı. Elbisemi kalçalarından aşağı doğru iterek ayaklarımın dibine kadar indirdi. Önünde tamamen çıplak olduğumun farkındalığıyla birlikte tenim karıncalanmıştı. Bu düşünce korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi de. Göğüslerimde çatlaklar vardı ama karanlık gözlerinde arzudan başka bir şey görmüyordum. Kot pantolonunun içine sıkışmış sert ve uzun ereksiyonu, anne olduktan sonra vücudumda meydana gelen tüm değişiklik-

lere rağmen Elijah'ın bana baktığında gördüğü her şeyden tamamen hoşlandığını hatırlatan bir başka şeydi.

Yine de odadaki tek çıplak kişi ben olamazdım. Gömleğinin altından tuttum, o da başının üzerinden kaldırıp fırlatma yardım etti. Onu inceledim. Kaslı göğsünde koyu renk tüyler vardı. Seyrekti, sadece parmaklarımla dövmelelerinin izini sürdüğümde yakından fark ediliyordu. Halının üstündeki ayak parmaklarım kıvrıldı.

Onunla ilgili her şeyi seviyordum.

Cesaretimi toplayarak bir adım daha yaklaştım ve sağ meme ucuna bir öpücük kondurdum. Elinin arka ceplerine uzanışım görmemiştim ama hissetmiştim. Cüzdanını kanepeye fırlattıktan sonra beni belimden kavrayıp kucakladı ve kanepeye uzanarak beni döndürdü. Dizlerim onun yanlarındaydı, dev erkekliğini bacaklarımin arasına bastırıyordu. Kot pantolonu bizi ayırmasına rağmen karnımda yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum.

Öne doğru eğilip onu öperken ellerimi geniş göğsünde gezdirdim. Kollarımı aşağı yukarı ovuşturdu, sonra kalçamı avuçladı ve beni aleti boyunca ileri geri hareket ettirdi. Elijah'ın boğazının derinliklerinden vahşi sesler geliyordu. Gırtlaktan gelen sesi doğrudan kadınlığıma gitti. Meme uçlarımı sıkı ve çekti.

“Elijah,” diye inledim. “*Lütfen.*” Yaşadığım tüm bu inanılmaz hislerin içinde boğulmadan önce onun içimde nasıl hissettirdiğini bilmem gerekiyordu.

Elimi kot pantolonun üzerinden ereksiyonun üstüne yerleştirdim ve onu kavradım, parmaklarımı uzunluğu boyunca kaydırdım. O kadar büyüktü ki birdenbire her santimini görme isteğiyle dolup taştım. Elijah kotunun fermuarını açmaya başladığında ona yer açmak için geri çekildim. Birkaç sani-

ye sonra Elijah'ın kot pantolonu dizlerinin üzerindeydi. Nefesim kesildi. Öne doğru uzanan damarlı erkekliğine ilk kez baktım. Çok sert ve kalındı, neredeyse acı verecek kadar. Kendini nasıl tutuyordu? Onun kendini serbest bırakmasını her şeyden daha çok istiyordum.

Elimi uzattığımda, elini benimkinin üzerine koydu ve sert, gergin ereksiyonunun üzerine getirerek avucumu kaba-
ca yukarı ve aşağı sürüklemeye başladı. Onu hissettiğimde inledim, diğer eli cüzdanına uzandı ve bir prezervatif çıkardı. Ellerimizi çekip paketi yırtarak açmasını, prezervatifi aletine geçirmesini sessiz bir beklentiyle izledim. Ona doğru hareket ettiğimde Elijah kalçalarımı kavradı, başının kadınlığımın girişini dürttüğünü hissedene kadar vücutlarımızı hizaladı. Durdu ve gözlerimizin buluştuğu ana kadar bekledi. Bakışlarını yakaladığımda başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Aramızda her şeyin çok mükemmel, parlak ve yeni olması önemli değildi. Mükemmelden de öte, bulunduğumuz an doğru hissettiriyordu. Bedenlerimiz yapmamış olsa bile ruhlarımız bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi hissediyordum. Eli kalçamdan ayrıldı ve enseme doğru uzandı. Alınlarımızı birbirine yaklaştırırken bakışlarımızı ayırmadık. Bu duygu beni tanımlayacak, seksen yaşına geldiğimde bile içimde yaşayacaktı çünkü ruhu, bakışlarından bana doğru akıyor ve içime girmeden önce benimkine sızıyordu. Kısa bir kalp atışından sonra aletini kadınlığıma yönlendirdi.

Bedenim onun için tutuşarak çiçek açtı. Daha önce bildiğim ya da hissettiğim hiçbir şey beni Elijah'la geçireceğim bu zamana hazırlayamazdı. İçime girerken ikimiz de gözümüzü bile kırpmadık. İçimde yuvarlanan sıcaklık bu yüzden çok daha yoğundu. Bu seks değildi. Ne olduğunu bilmiyor-

dum. Tarif edilemez bir şeydi ve daha içime girmeden boşalmıştım.

Tek bir hamlede Elijah derinlere daldı, ben yavaşça onun etrafında zonklarken beni mükemmel bir şekilde esnetiyordu. Orgazm işkence gibi yavaştı, bitmek bilmiyordu ve ben neredeyse korkuyordum. Hiç bu kadar inanılmaz bir şey hissetmemiştim. Geldiğimi hissettiğinde beni yavaşça yukarı sürükledi ve ona rehberlik etmem için tekrar aşağı kaydırıldı. Ne yapacağını tam olarak biliyordu, beni tamamen paramparça etmişti.

Kendimden geçmiştim ve gözlerimi açık tutmak çok zordu. Tek yapmak istediğim başımı arkaya atıp haykırmaktı.

“Yapma, gözlerini kapatma,” diye fısıldadığında inliyordum ve tam da bunu yapmanın eşiğindeydim. Göğsümde bir şey çatladı ve bedenimi yakan ateş onun içine yerleşti. Elijah da aramızdaki bağı hissetmişti. Hissetmemesi mümkün değildi. İnlediği sırada yüzünde coşkulu ama acı çekermiş gibi bir ifade belirdi. “Ah, siktir Hadley.” Hızını yavaş tuttu, benden hemen sonra boşalırken zar zor hareket ediyordu. Onunki de benimki kadar uzun sürüyor gibiydi.

Daha sonra, hâlâ içimdeyken çeneme bir öpücük konurdu. “Sen mükemmelsin.” Çenemin diğer tarafını da öptü. “Yoruldu mu?”

Yorulmuştum ama aynı zamanda tam burada olduğu için yorgun değildim, bu yüzden başımı salladım.

“Yalan söylüyorsun.” Sırıttığında omuz silkip gülümседim. “Bil diye söylüyorum, normalde bundan daha uzun süre dayanırım ama yüzüme boşalman ve dar amcığın bana başka bir şans bırakmadı.” Gözlerimi şakacı bir şekilde devirdiğimde beni üzerinden çekti, prezervatifi attı ve pozis-

yonlarımızı değiştirirken bir kolunu sırtıma doladı. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi bedenimi minderlerin üzerine fırlattı ve kendini geri çekmeden önce kot pantolonuyla iyi bir mücadele verdi. “Hâlâ uykun olmadığını söyleyebildiğine göre, işimi doğru yaptığımdan emin olacağım-”

Bu esnada Eli ağlayarak onun sözünü kesti. Olduğum yerde doğrulduğumda Elijah da beni takip etti. “Onu uyardık mı?” diye sordu usulca, yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. Elijah, söz konusu Eli olduğunda çok sevimliydi. Eli ne zaman ağlasa geriliyor ve aklını kaybediyordu.

Aceleyle banyoya geçip hızla ellerimi yıkadım ve kapının arkasında asılı duran sabahlığı aldım. Eli onu kucağıma alır almaz sakinleşmişti. Yatak odamdaki duvara küçük bir gece lambası taktırdığımdan yuvarlak gözlerini mükemmel bir şekilde seçebiliyordum. Tamamen uyanık olduğunu fark ettiğimde içimden inledim. Bu onun nadiren bütün gece uyuduğu gecelerden biri olacaktı. Lucy’nin onun yaşındayken yaptığı gibi çoğu gece uyurdu ama bazen uyu-mazdı. Bezini yokladım, kuruydu. Ona meme teklif ettim ama ilgilenmedi.

Tam isabet. Gözleri karanlık odanın her yerinde gezeniyordu. Uykuya dair hiçbir işaret yoktu, tamamen ayıktı. Kapı aralığına düşen gölgeyle başımı çevirdiğimde Elijah’ın kot pantolonunun içinde hâlâ gömleksiz olduğunu gördüm. “Tamamen uyanık,” dedim.

Gülümseyerek içeri girdi ve gözlerini odamın içinde gezdirdi. “Annesi çok gürültücü,” diye alay etti. Kızarmış yanaklarımın alev aldığını hissediyordum.

Dudak bükerek Eli ile yatağa uzandım. “Birazdan uyanır. Muhtemelen eve gitsen iyi olur.”

Bunu yerine yanıma oturdu. “Yarın çalışıyorsun, değil mi?”

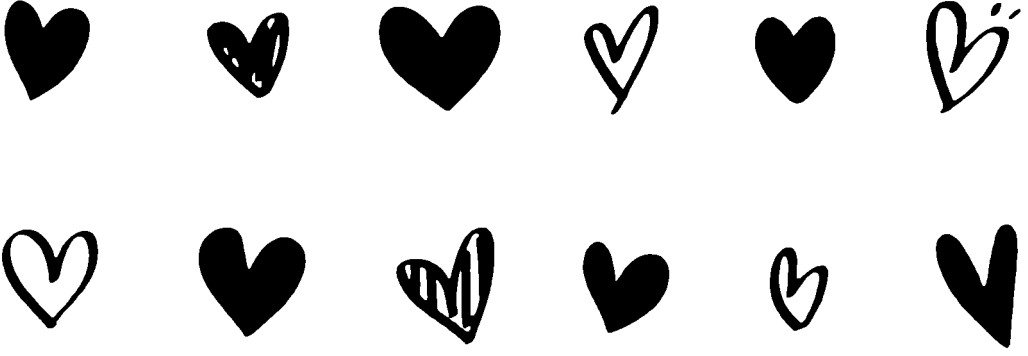
Başımla onayladım.

“Siz sabah hazırlanırken ben de çıkıp üstümü **değiştiririm.**” Eli’nin başının üstünü okşadı. Kalbim **durmuştu.** Elijah’ın yüzünü incelediğimde huzurlu bir **gülümsemeyle** Eli’ye baktığını gördüm. Ne sinirlenmişti ne de Eli uyanır uyanmaz oradan ayrılmıştı.

Hâlâ buradaydı. *Bu an gerçektir.*

Kalbime tekrar güvenmeye cesaret edebilir miydim?

Ancak asıl önemli kısım şuydu ki içimdeki anne, “Onları yıkasan iyi olur,” dedi Elijah’ın parmaklarına bakarak, “Ayrıca banyoda fazladan bir diş fırçam da var,” demişti bile.

BÖLÜM OTUZ

ELIJAH

Tamamen hapi yutmuştum.

Hadley söz konusu olduğunda zavallı, çaresiz bir aptala dönüştüğümü biliyordum. Ancak şimdi tam anlamıyla bir daha asla eskisi gibi olamayacaktım. Hadley'e dokunmak... Onu tatmak... Bana böyle bir fırsat verdiğine inanmamıştım.

Hadley ve ailesi tüm düşüncelerimi esir almıştı. Tek yapmak istediğim onların yanında olmaktı.

Saat ikiye kadar Hadley'le konuşup güldükten sonra Eli aramızda yatarken o da uyuyakaldı. Sarı saçları, Eli'ye gülümseyip onunla ve benimle konuşurken yastığın ve yatak örtülerinin üzerine dökülüyordu. Onun nasıl hissettirdiğini ve tadını öğrendikten sonra daha da büyülenmişim. Vücudu benimkinin üzerinde ya da altında tam olması gerektiği gibi duruyordu.

Onun için çıldırıyordum, kendimi tamamen ona, Lucy'ye ve aramızdaki tombul yağ topuna adanmıştım.

Hadley'in gözlerinin sık sık endişeyle kapıya kaydığı gözümünden kaçmamıştı. Lucy'nin uyanıp beni görmesinden

endişeleniyordu. Yine de onun gergin enerjisinin beni korkutmasına izin vermedim. Neye bulaştığımı biliyordum ve bu, onu daha çok istememi sağlıyordu. Hadley hiçbir yere gitmeyeceğimi anladığında beni Lucy'den saklamayacağını umuyordum.

Sadece Hadley'i istemiyordum. Üçünü de istiyordum.

Birkaç saat sonra kaskatı bir vücut ve kramplar içinde uyandığımda Eli'nin üzerine yuvarlanmaktan korktuğum için bir milim bile kıpırdamadım. Ona baktığımda garip bir şey oldu. Dünyam kendi eksenini etrafında tam bir daire çizdi ve bana neyi kaçırdığımı gösterdi.

Hadley uyuklu bir şekilde içini çekip komodinin üzerindeki saatine vurduğunda dikkatim ona kaydı. Eli'ye doğru şefkatli bir ifadeyle bakarken gözlerini kırpıstırması çok hoştu. Sonra benim hâlâ orada olduğumu fark edince gözleri büyüdü.

Evet... *Böyle anları daha çok yaşamak istiyordum.*

Lucy ve Eli'yi ailesine bırakıp Hadley'i işe götürdükten sonra eve dönmüştüm. Salona gitme vakti gelene kadar aynı düşünce kafamda dönüp durdu.

Bunu istiyordum.

İşteyken dövme yapmış ve insanlarla şakalaşmışım fakat aklım tamamen Hadley'de ve aramızda olanlardaydı.

Bunu istiyordum.

Hadley'i işten almak için dövmeciden bir saat erken çıktım. Onu koyu gri *The Flintstones** önlüğüyle girişte yürürken gördüğümde dünyam kendi ekseninde tekrar döndü. Bakışları benimkilerle buluştuğunda ise küçük dilimi yuttum. Utangaç bir şekilde elini kaldırıp salladı, bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bu da hâlâ o gergin enerjiyi taşıdığı anlamına geliyordu.

* Taş Devri (Özgün adı: The Flintstones), ABD kaynaklı televizyon için yapılmış bir çizgi film dizisi. -ç.n.

Lanet olsun. Ben de öyle hissediyordum.

Yaptığı o şirin, dağınık topuz beynimi alt üst ediyordu. Bandı çıkarmayı ve onu eğerken ipeksi saçlarının omuzlarına dökülüşünü izlemeyi düşündüm, ardından konsola doğru eğilip ondan önce yolcu kapısını açtım.

“Selam.” Arabaya binerken sesi biraz nefes nefese çıkmıştı:

“Nasıl oluyor da bu sabah seni bıraktığımdan daha güzel olabiliyorsun?” diye sordum ciddi bir ifadeyle.

Kemerini bağlarken kızardı. “Kes şunu. Bu sabah o kadar yorgundum ki yüzüme bir şeyler sürmek bile istemedim.”

“Yorgunluğunun sebebi olmadığım için biraz üzgünüm.” Bu tamamen Eli’nin başarısıydı. Hadley güldüğünde uzanıp elini tuttum ve otoparktan çıkarken parmaklarımızı iç içe geçirdim.

“Elijah.”

Sesinin tonundan hoşlanmamıştım. Bir an için midem yanıyormuş gibi hissettim. Dün gecedен pişman olursa ne olacağını hiç düşünmemiştim. Ya tamamen uzaklaşırsa? O zaman hayatımda ne Hadley, ne Lucy ne de Eli olurdu.

Bu fikirle birlikte kalbim bir an için durdu ve nefes almayı unuttum.

Ölmek böyle hissettiriyor olmalıydı. En başta benim olmayan bir şeyi kaybetme fikri.

“Yapma,” dedim elini daha sıkı tutarak. “Pişmanmış gibi görünme ya da bununla ilgili bir şey söyleme. Anne olduğunu ve endişelenmen gereken bir sürü şey olduğunu biliyorum ama burada olacağım. Çocukların için de. Bu, seni asla ilk randevuya yalnız çıkaramayacağım anlamına gelse bile burada seninle olmak istiyorum.”

Elini elimden çekerken göğsüm gerildi. “Lucy senden gerçekten hoşlanıyor. Ben sadece onun seninle olan arka-

daşlığını ve senin bizimle olan arkadaşlığını mahvetmek istemiyorum. Korkuyorum.” Ona baktığımda gözlerinin cam gibi parladığını gördüm. “İşler kötüye gittiğinde arkadaşımız olan Elijah’ı kaybetmekten korkuyorum.”

Korktuğu tüm bu şeylere dayanamayarak tekrar elini tuttum. “Neden ikisi birden olamıyorum? İhtiyacın olan her şey olabilirim. İşlerin kötüye gitmesine gelirsek de eh, bu hiçbir zaman olmayacak.”

Elini çekmedi ama gözümün ucuyla onun kapıya doğru döndüğünü gördüm. “Bunu bilemezsin.”

“Evet, bilebilirim çünkü sizi yalnız bırakmamın tek yolu bunu benden istemenizdir.”

Bakışlarını üzerimde hissettim. “Benden ne istiyorsun?”

Elini dudaklarıma götürerek parmak eklemlerini öptüm. Hadley’e baktım. “Her şeyi.”

“Bu kulağa oldukça gerçek geliyor,” diye fısıldadı en sonunda.

“Bebeğim, ben gerçeğim.” Ellerimizi kucağıma koydum. “Bana verebileceğin her şeyi istiyorum. Eğer geri adım atmamı istiyorsan atarım ama yine de Lucy her aradığında koşarak geleceğim ve kesinlikle seninle flört edebileceğim her fırsatı değerlendireceğim. Bir süre o daracık amına girmeme izin vermesen bile hiçbir yere gitmiyorum.”

Elini alnına koyarken bacaklarını birbirine bastırdığını fark ettim. “Sadece Lucy ile Eli’yi ve bunun onlara ne yapacağını düşünmem gerekiyor.”

1

İki gün ve iki uzun akşam boyunca Hadley benden ellerimi kendime saklamamı istemişti. Kafasında dönen çarkları görebiliyordum: *Elijah’ın beni yemeğe davet etmesinden öncesine nasıl geri dönebiliriz?*

Ertesi gün onu temizlik yaparken izlemek çok eğlenceliydi. Lucy'nin yanındaki kanepede, oturduğum yerden onu izlediğimi fark edince yanakları kıpkırmızı oldu ve beni kovdu. Sarı saçları topuzundan dökülen ve hâlâ önlük giyen Hadley, beni kapıya doğru iterken neredeyse vahşi görünüyordu.

“Kes şunu,” diye azarladı beni.

“Neyi keseyim?” Ona için için yanan bir bakış fırlatsam da bana cevap vermedi.

Korktuğumu biliyordum. Bunu gözlerinde görmüştüm ama aynı zamanda bana sahip olmayı ne kadar çok istediğini de görmüştüm. Onun gibi incinmiş, bağımsız bir kadın için benimle birlikte olma fikri dehşet verici olmalıydı. Arkadaşı Elijah olarak güvendeydim... Kızının sevdiği kapı komşusu Elijah olarak da... Bense daha fazlasını istiyordum. Günün sonunda döndüğüm evin birlikte yaşadığımız ev olmasını istiyordum. Hep orada olmak istiyordum. *Elijah... Hiç gitmeyecek Elijah... Kocasını Elijah... Üvey baba Elijah... Sonsuza kadar Elijah...*

Ertesi akşam da farklı değildi. Pekâlâ, normalden biraz daha huysuzdu. Onu işten aldım, ne kadar muhteşem olduğunu söyledim ve çocukları ailesinden almaya götürdüm. Lucy'yi arabaya yanlış bağladığım için bana kızdı ve sonra düzeltebilmek için beni kenara itti. Neyi yanlış yaptığımı görmek için yanlarına gittiğimde daha da sinirlendi. Eli huysuzdu, Lucy acıkmıştı ve anneleri oldukça gergindi.

Lucy şeker istediğinde ona şeker almak üzere benzin istasyonunda durduğum için başım belaya girmişti. Hadley şekeri aldı ve biz eve geldiğimizde Lucy yemek yiyene kadar fidye olarak sakladı. O noktada pek bir şey söylemedim. Hadley'in kaşlarını çatmış olması, benimle kavga etmek için can attığını anlamamı sağladı.

Ne yaptığını biliyordum. *Sabote* ediyordu. Benimle ne yapacağını bilmiyordu. Orada onlarla ne yaptığımı anlayamıyordu. Gözlerinde dehşetle beni izliyordu.

Tek yapmak istediğim onu kollarımla sarmak ve gitmeyeceğime ikna etmektir. Keşke eski sevgilisinin ona verdiği tüm güvensizlikleri ortadan kaldırabilseydim ama bunu öylece yapamayacağımı biliyordum. Yapabileceğim tek şey ona göstermekti ama bu da ancak beni içeri alırsa mümkün olabilirdi.

“Hâlâ burada ne yapıyorsun?” Hadley ocağın başında durmuş, hamburger çevirirken beni tersledi.

Lucy, boyama kitabından başını kaldırdı ve elindeki boya kalemini dramatik bir şekilde yere bıraktı. “Neden Elijah’a kötü davranıyorsun?”

Hadley gözlerini kırıştıtarak kızma baktı. “Davranmıyorum.”

“Davranıyorsun. Elijah ona öğrettiğin gibi kemerimi bağladığında ona bağırıp yanlış yaptığını söyledin. Sonra da bana şeker aldığı için onu azarladın.”

Hadley, “Önce yemek yemelisin,” diye iç geçirdi.

“Huysuzsun,” dedi Lucy, mor bir boya kalemini eline alarak.

Hadley bir şey söylemek ister gibi boş bir ifadeyle ona baktı ama sonra düşünür gibi içini çekip ocağa döndü. Eli ağlamaya başlamıştı. Kendimi cesur hissederek sandalyemden kalktım. “Onu ben alırım.”

Hadley arkasını döndü ve gözlerini kıstı. “Ben alırım,” dedi tam da beklediğim gibi. Onu oturma odasındaki beşiğinden almak için gereken birkaç metre boyunca takip ettim.

Eli’yi kucağına alırken “Elijah,” diye tısladı.

“Sakinleşmen gerek,” diye fısıldadım, alnındaki gevşek saçları yüzünden itmeden önce.

“*Senin* sakinleşmen gerek,” diye tersledi.

İçimi çektim. “Çok belli ediyorsun.”

“*Ne?*” diye tısladı.

“Hissettiklerimi değiştirmemi sağlamaya çalışıyorsun.” Omuzlarını kavradım. “Ama böyle bir şey olmayacak, be-beğim. Ne olursa olsun, seni istemeye devam edeceğim.” Başımı eğdim ve sırttım. “Özellikle de bu hâlde. Biraz gevşemene yardım edebilirim...”

“Şşşt,” diye tısladı. “Ya Lucy seni duyarsa?”

“Değişen bir şey yok. Bu bir süredir devam ediyor, sen ve ben.”

“Gitmen gerekiyor.”

Ellerimi kaldırarak, “Tamam,” diye mırıldandım ve yanından ayrılmadan önce, “Ben de korkuyorum Hadley ama senin düşündüğün şekilde değil. Benim korkum daha başlamadan bana bir şans vermemenden kaynaklanıyor,” dedim.

Hadley kafamı nasıl karıştırdığını asla anlamayacaktı. Dürüst bir şekilde bunu denemek istemediğini söyleyebilir miydi? Normalde kendimden asla şüphe etmezdim ama beni tamamen altüst etmişti.

Yanlarından ayrıldığımda, en azından Lucy gittiğim için hayal kırıklığına uğramıştı.

Gecenin geri kalanında oturup ne yapmam gerektiğini düşündüm ve yapılacak en iyi şeyin, bir adım geri çekilip Hadley’in kendi yoluna gitmesine izin vermek olduğuna karar verdim. Tabii ki ellerimin onun üzerinde olmasını istiyordum. Hadley ile flört etmek istemiyormuş gibi bile davranmayacaktım. Onunla geçirdiğim ve aklımı başımdan alan gece, bir daha asla onunla o şekilde olamayacağımı düşünmemi sağlayarak göğsümü ağrıtıyordu.

Dostum, depresyondaydım.

Beni evinden kovmuştu. Teknik olarak kovmamıştı ama

yine de orada olmamı istemiyordu ve bu kafamı karıştırıyordu. “Biz” fikrini kabul edecek miydi yoksa bu benim yeni gerçekliğim miydi? Yatmış olmamız onu gerçekten bu kadar korkutuyor muydu? Yoksa pişman mıydı ve bu yüzden mi bu kadar rahatsızdı?

Siktir! Siktir! Siktir!

Tanrı şahidim olsun ki nefes alamıyordum. Beni cehenneme yollayan o anne, o gece saat on bir civarında mesaj yollayana dek aldığım hava ciğerlerime gitmemişti.

HADLEY: Uyudun mu?

İki kelimeydi ama midem korkuyla çalkalanması için yeterli olmuştu. Bu benim sonum mu olacaktı?

ELIJAH: Hayır. Her şey yolunda mı?

HADLEY: Lucy ve Eli uyuyor...

Siktir! Ne demek istiyordu? Sıcaklık enseme tırmanırken aletim kıpırdanmaya başlamıştı.

Ne düşünüyordum ki? Hadley erkenden gitmemi istemişti. Gece sevişmek için neden mesaj atsındı ki? Çok kızgın olmalıydım ve onunla çıkmama izin vermesini istemeliydim. Ben bir telefon uzağındaki seks partneri değildim. Aramızdaki şeyin gerçek olduğunu bilmesi gerekiyordu. Ben-den kaçamazdı.

HADLEY: İstersen yukarı gelebilirsin.

Kimi kandırıyordum ki? Koridordan hızla geçerken yerdeki rastgele bir şeye takıldım, ardından botlarımı giydim ve kapıdan çıktım. Yaptığımız şeyden pişman değildi. Tekrar yapmak istiyordu.

Beni korkutan o kıcını tokatlamak için sabırsızlanıyordum.

Ben kapıyı çalamadan, sanki beni bekliyormuş gibi kapıyı açtı. Küçük eli gömleğimi kavradı ve beni içeri çekti.

Hadley parmak uçlarında durup dudaklarımı dudaklarıyla buluştururken kapıyı arkamdan kapattı. Küçük, minyon gövdesi beni kapıya doğru bastırdı ve aklını kaçırmış bir kadın gibi saçlarımın bir kısmını kavrarken dili benimkini aradı.

Damarlarıma ateşten bir sıvı pompalıyordu. Hayır, o benim damarlarımdaydı. Hadley her yerimdeydi, o kadar derine işlemişti ki onun için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını biliyordum. Sadece onun hayatımda olması için... Ona ait olmam için... Her gün kollarımda onunla uyanmak için.

Üzerindeki pembe büyükanne geceliğinin ona daha kolay erişebilmem için olduğundan şüphem yoktu. Bu devasa şey onun üzerinde çok seksi duruyordu. Onu içinde görmek için bir saniyeliğine dudaklarından çekildim. Karanlık mutfakta şehvetle dolup taşan okyanus mavisi gözlerine baktım. Sonra elimi geceliğinden yukarı kaydırıp kışının bir yanğını kavrarken göğsümü pençelemeye devam etmesine izin verdim. Nefes nefese kalmasıyla dilim aralık dudaklarından içeri kaydı.

“Bir saniye bekle,” diye inledim, öpücükleriyle ruhumu çalmayı bırakması umuduyla kışını birkaç kez okşarken. Beni dinlemedi. Cevap bile vermedi. Bu yüzden omuzlarından tutup onu kendimden uzaklaştırmak zorunda kaldım. “Konuşmamız gerek.”

Bana bakarken gözleri cam gibiydi ve yanakları kızarmıştı. “Neden?”

“Suratını asmayı bıraktın mı?”

Gözlerini devirdi ve içini çekti. “Elijah...”

“Bütün gün bokmuşum gibi davrandın.”

“Davranmadım,” demeye çalıştı ama onu hemen susturdum.

“Davrandın. Bütün gün kavga etmek için fırsat kolladın, beni erkenden gönderdin. Neden? Sabah seni becermemişim gibi davranmaya devam edebilmek için mi?” Benden uzak-

laşmaya çalıştı ama onu daha sıkı tutarak kendime çektim. “Senin kirli sırrın olmak istemiyorum, Hadley.”

“Eğer yapmayacaksak neden buraya geldin ki,” dedi. Ağzından henüz bir küfür duymamıştım.

“Yapmayacağımızı kim söyledi?” diye yumuşakça mırıldandım. Benden kaçmaya çalışmayacağından emin olduktan sonra parmaklarımı yan taraflarında gezdirdim. “Bacaklarını aç,” dediğimde bunu çoktan yaptığını fark ettim ve gülümseyerek elbisesini kaldırdım. Parmaklarım ıslak külotunun üzerinde gezindi. “Gelip yanıma oturur ve bir saniye beni dinler misin?”

Başıyla onayladığında onu kollarıma alıp kanepeye taşıdım. Yanına oturdum, ona bakarken küçük bir çocukmuş gibi onu kucağıma aldım. “Çok güzelsin, Hadley.” Öyleydi. Gözlerinin yuvarlaklığından, kızarıp gülümserken dudaklarında oluşan sevimli kıvrıma ve yüzünde beliren kızgın ifadeye kadar her şeyi mükemmeldi. Onu görmekten asla bıkmayacaktım.

Hadley gözlerini kaçırdı. “Bana garip bir şey yaptıracaksın. Sadece dur...”

“Hep garip şeyler yapıyorsun.”

Bu onun hafif bir kahkaha atarak başını kaldırmasına neden oldu. “Hey.”

“Gerginliğin tanımı sensin.” Güldüm. “Sen benim küçük sinir yumağımsın.”

İç çekti. “Elimde değil. ”

“Gergin bir insan olmana rağmen tek başına ebeveynlik yapmanı izlemek inanılmaz. Bazen süper güçleri olan bir insan oluyorsun, sonra benim söylediklerim karşısında nasıl telaşlandığını görüyorum ve bunu nasıl başardığını merak ediyorum. Ama sen bunu çok kolay yapıyorsun.” Onu daha

da yakın tuttum ve başparmağımı koluna sürttüm. “Artık hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda kalmanı istemiyorum.”

Nefesini içine çekerek gözlerime baktı. “Elijah...”

“Lucy’ye asla tek kelime etmem, Hadley. Sen ona söylemeye hazır olana kadar yapmam ama ben o yöne gitmek istiyorum. Sizinle birlikte. Bir gün, hayatımın sizinle dolup taşmasını istiyorum. Seninle ve ailenle tanıştığımдан beri böyle hissediyorum.”

Hiçbir şeyden o an hissettiğim kadar korkmamıştım. Hadley'e sunabileceğim her şeyi veriyordum, tüm benliğimi. Zamanımı, sevgimi, düşüncelerimi. Umutsuzca istediğim gibi sevmeme ve sarılmama izin verirse, sahip olduğum her şey onundu.

Gözlerime bakarken uzun bir süre sessiz kaldı. Bu sadece korkumu daha da artırdı. Ya onun hoşuna gitmeyecek kadar nefret dolu ya da sert biriysem? Ya vücudumun tamamı dövmelele kaplı diyeyse? Ya Lucy ve Eli'nin babasını hâlâ seviyorsa?

“Lütfen,” diye fısıldadı gözlerini kapatırken. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve onu başparmağımla yakaladım. “Bana zarar verme. En önemlisi Lucy’yi incitme çünkü küçük kızım seni seviyor ve bir gün babası gibi neden yanında olmadığını merak etmesini istemiyorum.”

“Bir gün bebeğim, yaşlanıp saçlarımız ağardığında sana bakacak ve verandada oturup bu gözyaşlarının nasıl boşa gittiğini anlatacağım.”

Gözlerini araladığında ağlaması daha da şiddetlendi.
"Tanrı korusun... Sen ciddisin!"

“Yüzde yüz.” Yanaklarını ellerimin arasına aldım. “Sana ait olan o yüzde biri... Onu istiyorum. *Senden bir parça istiyorum.*”

Kesik kesik bir nefesle Hadley'in dudakları dudaklarıma yapıştı. Islak burnu ve her şeyiyle, tüm yükünü o tek öpücüğe verdi ve ben de hepsini aldım. Ağzını açarak dilimi onunkinin üzerinde gezdirdim. Gömleğimin altından tuttu. Başımın üzerinden çekebilmesi için öne doğru eğilmek zorunda kaldım ve birlikte geceliğini çıkardık. Serin hava tenine değdiği anda Hadley'in meme uçları sertleşti. Memelerinden birini sıkıca kavradım ve kendini kucağıma sürtünceye kadar meme ucunu çekiştirdim. Çimdiklemeye ve çekmeye devam ettim, mükemmel göğüsleri beni tamamen büyülemişti. İstedğim gibi süt gelmeyince eğildim ve birini dudaklarımin arasına alıp emdim. Süt ağzıma damlarken haykırdı.

Belki de küçücük bir yaşam için yiyecek sağlayan vücudundan bu kadar tahrik olduğum için kendimi kötü hissetmeliydim ama bu onu daha çok istememe neden oluyordu. Onu edepsiz bir şekilde okşamama izin vermesi durumu daha da kötüleştirmişti.

İlgiyi hak ediyordu ve bunu ona veren kişi ben olmak istiyordum. Ona hâlâ bir kadın olduğunu, *benim kadını*m olduğunu ve sadece bir anne olmadığını hatırlattığımda vahşi bir şekilde inlediğini bilen tek kişi bendim. O her iki rolün de mükemmel bir karışımıydı.

Geçen gecenin aksine kendimi kaybetmeden önce onu otuz saniyeden fazla sıklmıyı planlamıştım. Yine de önemli değildi. Onunla geçen her dakika daha önce hissettiğim her şeyi geride bırakmıştı.

"Ben..." Benden uzaklaşırken sesi kesildi. Kucağımdan indi. Önümde diz çöktü.

"Hadley," diye inledim.

O benim ölümüm olacaktı.

Fermuarını açmadan önce utangaç gözleri kot pantolonunun üzerinde gezinirken onu izledim. Aletimin serbest

kalmasını sağlayacak kadar aşağı çekilene kadar kotumla boğuşmasına yardım ettim. Elini usulca etrafına sardığında inledim. “Beni incitmekten korkma. Bana zarar vermeyeceksin, bebeğim. Onu sık ve ne olacağını gör.”

Başını bana doğru sallayıp sikime hayran hayran bakarken kıkırdamaları kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Dudakları aralandığında Hadley’in gözleri o kadar büyük, yuvarlak ve cam gibiydi ki... *Beni yavaşça öldürüyordu.*

Sonra nefesi kesildi ve o anda tam olarak ne yaptığını gördüm. Gözleri benimkileri bulmadan önce eli kasık kemiğindeki piercinge doğru ilerledi. “Bu bir piercing mi?” diye fısıldadı, hem şaşkınlık hem de dehşet içinde.

Parmaklarımı başının üstündeki topuzda dolaştırırken, “Evet. Sanırım geçen gece görme fırsatı bulamadım, ” diye mırıldandım kısık sesle.

“Bunun bir amacı var mı?” Yanakları aşırı derecede kızarmıştı, bu yüzden bir fikri olduğunu biliyordum.

“Öğrenmek ister misin?” diye sordum. Alt dudağını ısırarak yavaşça başını salladı. “Hadi, odana gidelim.” Bir kez daha başını salladı.

Ayağa kalktım, Hadley’in meme uçlarını ve kıcını çimdiklerken kot pantolonumu yukarı çektim ve onu odaya kadar takip ettim. İçeri girip kapıyı kapatmadan önce, “Şşşt,” diye mırıldandı.

“Benim evimde kalmanız gerekecek. Bu daire çok küçük ve senin ağzın da çok büyük-” Onu yatağa iterken hafifçe gülerek ağzımı kapattı. “Eli beşikteyken burada durup onun süt kaynağını okşadığım için kendimi kötü hissediyorum.”

Kahkahası büyüdü. “Ortamı bozmadan önce konuşmayı kes.”

Üstüne çıkıp inleyene kadar meme uçlarını sıktım ve dizlerimle bacaklarını ayırdım. Elimi bacaklarının arasın-

dan geçirip külotunun ıslaklığını hissettiğimde, “Bakalım ortamın bozulmuş mu?” diye fısıldadım. “Aşağısı okyanus gibi.”

“Kafana vurmadan önce şu şakacı tavrını bırakır mısın? Oturma odasındaki adama ne oldu?”

Gülümseyerek yüzündeki aksi ifadeyi inceledim. “Ah, o hâlde bir pislik gibi davranmamdan mı hoşlanıyorsun?”

Gözlerini devirdi. “Şu anda bir çöl kadar kuruyum.”

“Görüyorum ki azgınlık da seni huysuzlaştırıyor.” Külotunu yakaladım ve bacaklarını havaya kaldırmaya zorlayarak çıkardım. Kalçalarını kavrayıp kadınlığı, sikimle aynı hizaya gelene kadar onu çektim ve pozisyonu bulduğumda boğazından bir ses çıkardı. İçine girmeden önce parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirdim. “Çöl, ha? Bu ıslaklıkla seni bir şişeye koyup içinde yaşayabilirim.”

“Şşşt,” diye mırıldandı. Şimdi de sessiz olmamı mı istiyordu? Sırıttım ve memesini yakaladım. Bu elimde olmayan ama yapmaya devam ettiğim bir şeydi. Tısladı.

“Şşşt,” dedim ona, eğilip dişlerimi boynunun kenarına geçirerek.

Elini göğsümün üzerine kaydırды ve altımda kıvrıldı. “Prezervatif,” diye inledi. İşte o zaman Hadley’in ne kadar talepkâr olabileceğini fark ettim. Normalde çok uysal ve tatlıydı. Fark ettiğinden değildi, onu her hâliyle seviyordum.

Ayağa kalkıp kot pantolonumu tekmeleyerek çıkardım ve arka cebimden prezervatifi alıp yere attım. Hadley hevesle paketi yırtıp açmamı ve prezervatifi takmamı izledi. Bacaklarını yukarı kaldırıp kalçalarını kavradım ve kıcını yatağın kenarına doğru kaydırдыm. Aletimle alt dudaklarını okşarken titriyordu. Konuşarak ya da onu bekleterek bir saniye daha kaybetmedim. Kalçalarını hafifçe kaldırarak daracık amına girdim.

Hadley'in sırtı kamburlaştı ve inlediğinde uzanıp iri memelerinden birini tutup sıktım. İçinde olmak bana çıldırmış bir adam gibi hissettiriyordu. O kadar iyi hissettiriyordu ki... Ellerim onun her yerinde olmalıydı. Geri çekilip memelerini zıplatacak kadar sert bir şekilde içine girdiğimde o da diğer göğsünü kavradı. Meme ucunu nazıkçe okşamadan önce tuttuğum memeyi sıkıduğmda o da diğerini sıkıca kavramıştı. Piercingim klitorisine sürtünene kadar yavaşça içine doğru itmeden önce onu birkaç kez okşadım. Kalçalarımı onun içinde tamamen kök salmış bir şekilde ittim.

"Elijah," diye soludu. Bacaklarını daha da ayırdı, piercingin daha fazla sürtünmesini istediğini biliyordum. Bana sürtünmeye başladı. Çekildiğimde inledi ve bacaklarını etrafıma sardı. "Yakınımda kal," diye fısıldadı. "Ah, sektireyim." Tekrar sırtı kamburlaşırken göğüsleri hafifçe sallandı, sonra yukarı uzandı ve beni üzerine çekti. "Daha yakında olmana ihtiyacım var."

Sikeyim. Sanki altımda titrerken onu bir şeyden mahrum bırakabilirmişim gibi. Arzu dolu sesi ona olan ihtiyacımı artırıyordu.

Hadley'in üzerinde durdum ve kalçalarımı döndürerek tekrar klitorisine sürtündüm. O da beni daha fazla sıktı. "Daha yakın."

Ruhlarımızı değiş tokuş etmediğimiz sürece daha fazla yaklaşılamazdım, çoktan göğüslerine sarılmışken olmazdı. Yine de istediği şeyi anlayabiliyordum. Onun içindeydim ama bunun benim için ne kadar derin ve yoğun olduğunu bilmesini istiyordum. Belki o da benim hissettiklerimi hissediyordu.

Bacaklarından birini geriye ittiğimde daha derine ulaşabildim, alnımı nazıkçe onunkine yasladım ve, "Hoşuna gidiyor mi?" diye fısıldadım.

Alnı benimkine çarpıyordu. Yavaşça içine girip çıkarak piercing sayesinde uyarılmasını sağladım. “Elijah,” diye inledi. Boşalmadan hemen önce karnındaki kasların gerildiğini hissettim. Aletimin etrafında kasılırken tüm vücudu benimkinin altında çırpınıyordu.

Yavaş, sabit itişlerle ona rehberlik ettim. Dudaklarını dudaklarımla örttüm. Dilinin çılgınca benimkinin üzerinde dolanması ikimizi de titretti. Bedenim içimde oluşan dürtüyle savaşıyor gerildi.

Hadley bu gece yavaş olmaktan çok memnundu, ben de kendimi orgazmın kıyısında tutabilmek için savaş veriyordum. Fazla hareket etmediğim sürece o doyana kadar bunu sürdürebilirdim. En büyük zevk onun benim için tekrar tekrar geldiğini görmektir. Onu izlerken sırtımdan karnıma doğru bir sıcaklık yayılıyordu.

Keşke vücudu benimkine bu kadar mükemmel uymasaydı, o zaman boşalmamak daha kolay olurdu. Bir eldiven gibi oturmuştu ve boşalmasından bir dakika sonra kadınlığı hâlâ kasılıyordu. Bacakları sırtımın etrafında sıkılaştı. “Elijah,” diye tekrar bağırdı ve şimdi kendi doruk noktamı yönlendirmek üzere olduğunu biliyordum.

Siktir.

Hadley çoktan başka bir orgazmı ele geçirilmişti.

“Siktir, Hadley,” diye tısladım. İçimde bir ateş yanıyor, aletimin başı zonkluyordu. Beni durduracak hiçbir şey yoktu. Hareket etmemem önemli değildi, Hadley’in duvarları kasıldığı anda benim için her şey bitmişti. Hadley başlamadan ya da bitirmeden önce, “Buradayım, bebeğim,” diye fısıldadım. Geriye çekildim ve tekrar içine girdim. “Tanrım, Hadley,” diye fısıldadım birlikte boşalmadan hemen önce.

“Burada kalabilir miyim?” diye mırıldanmadan önce onu öptüm.

“Hayır.”

“Beni öldürüyorsun.” Üzerinden kalktım ve göğüs ucu-
mu çimdikledi. Elini tokatladım. “Beni çimdikleme, kadın.”

Kıkırdadı. “Şu anda surat asan da kimmiş?”

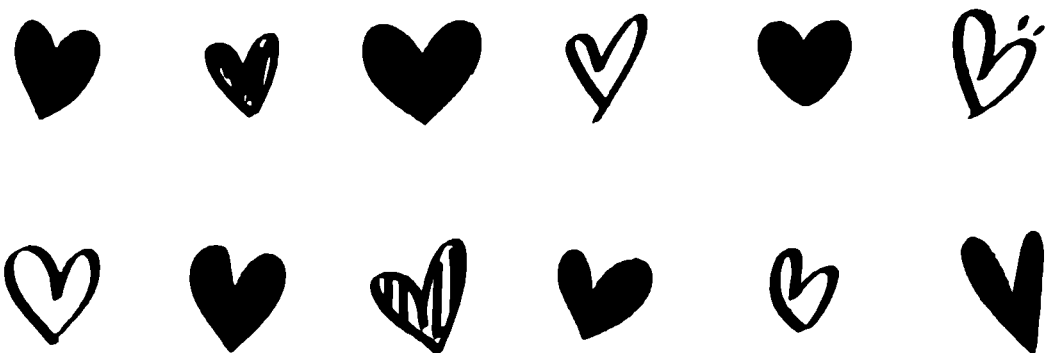
Prezervatifi çıkardım ve kalktığım da atabilmek için yere,
yatağın kenarına koydum. Kendimi tekrar üzerine atarak,
“Hareket edemiyorum,” diye yalan söyledim.

“Bebek adımları,” diye fısıldadı.

“Ayaklarımı gördün mü?” Neden bahsettiğini bildiğim
hâlde ona sordum. “Bebek adımları atamam.”

“Benim için bile mi?”

Nefes vererek doğruldum ve alnından öptüm. “Senin için
her şeyi yaparım.”

BÖLÜM OTUZ BİR

HADLEY

Midem çok bulanıyordu. Sanki içinde akü asidi çalkalanıyordu. Bu yeni bir işin ilk gününden daha kötüydü. Doğum yapmaktan daha kötüydü.

Lucy beni terk etmek için çok gençti!

Lucy'nin düşük gelirli aileler için devlet tarafından yürütülen okul öncesi programı, Alabama Head Start'taki ilk günü beni o kadar geriyordu ki neredeyse kusacaktım. Öte yandan o, girişe doğru yürürken heyecanlıydı. Elimi tutarken adımlarını resmen zıplayarak atıyordu.

"Elijah da içeri gelebilir mi?" Lucy başını küçük omzunun üzerinden uzattı ve Elijah'ın kamyonetinin yanında durduğu yere baktı.

Tanrı Amerika'yı korusun! Lütfen koca adamı cesaretlendirme, Lucy. Elijah'ı bunu yapmaktan ne kadar vazgeçirmek zorunda kaldığımı bilmiyordu. Eli'yi aileme bırakmıştık böylece Lucy'nin ilk günü için onunla gidebilecektim. Tam bir enkaz gibiydim. Son birkaç gündür uygunsuz şeyler için evime gizlice giren Elijah'ın, Lucy için Scott'ın hiç yapmadığı bir şeyi yapıyor olması hiç yardımcı olmamıştı.

Elijah'a duyduğum arzu kafamı karıştırırken Scott'ın ailesinin ilişkimiz hakkında ne diyeceği konusunda endişeliydim. Dürüst olmak gerekirse, Scott'a Lucy'nin ilk gününde benimle gelmek isteyip istemediğini sormuştum. Reddederek bunun yerine annesi için fotoğraf çekmemi istemişti.

Lucy'nin babasının onun yanında olmak istememesi beni incitip üzmüştü. Babası hakkında neredeyse hiç konuşmasa bile, ki bu da beni üzen bir başka şeydi, hiçbir şey yapamazdım. Scott'ın çaba göstermesi gerekiyordu ama o bunu istemiyordu.

Geçen hafta beni çok fazla rahatsız etmediği için bir kız arkadaşı olduğunu düşündüm ama bu aynı zamanda Scott'ın Lucy ile daha az konuştuğu anlamına geliyordu. Dün, ilk günüyle ilgili olarak onu aradı ama Scott cevap vermedi. Ben de bir mesaj gönderdim ve bu şekilde yanıt aldık. Scott'm çocuklarıyla vakit geçirmesi konusunda endişelenmekten yorulmuştum.

Eli'nin babasını tanımasını ne kadar istesem de bunu kontrol edemezdim. Scott onun yanında sadece birkaç kez bulunmuştu. Büyürken iki ebeveynim de yanımdaydı, bu yüzden tek ebeveynlikle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Lucy ve Eli'nin babalarını göremeyecekleri düşüncesi kalbimi kırıyordu. Benimkinden çok daha az şeye sahip olan pek çok çocuk olduğunu biliyordum. Bu yüzden Scott'a fırsatlar yaratmak için çok uğraşmıştım. Belki de bir adım geri çekilip kendi başına ne yaptığını görmenin zamanı gelmişti. İster denesin ister hiçbir şey yapmasın, yeterli olduğuma inanmak zorundaydım.

Düşündükçe ne kadar çok şeye sahip olduğumuzu daha iyi anlayabilmiştim. Lucy ile Eli'nin harika büyükanneyle büyükbabaları ve onlarla her gece telefonla veya Facetime aracılığıyla konuşan harika bir teyzeleri vardı. Bir de Elijah.

“Lütfen, anne?” diye yalvardı Lucy. Hâlâ elimi tutarken, tekrar arkasını döndü ve Elijah’ı çağırdı. “Elijah, sen de gelmek ister misin? Annem diğer büyük çocukların da benimle olacağını söyledi.” Boşta olan elini uzattığında Elijah’ın da elini uzatması kalbimi hızlandırmıştı.

Utanmış değildim ama çok fazla şey hissettiğim için yüzüm ısındı. Lucy Elijah’dan gerçekten hoşlanıyordu. Ben de ondan gerçekten hoşlanıyordum ama incinmekten korkuyordum. Tıpkı Lucy gibi ben de duygusal olarak ona bağılıydım –ben de mutluydum– ve bu beni korkutuyordu. Onun etrafımda olması harikaydı ama bir gün bizden uzaklaşırsa ne olurdu?

“Lucy,” diye fısıldadım, Elijah’m kaldırıma çarpan dev botlarının sesiyle. Başımı çevirdiğimde onun yanında yürürken yüzündeki tedirgin gülümsemeyi yakaladım. Sekti-reyim, rahatsızdı ve bu beni çok kötü hissettirmişti. Bunun olacağını bilmeliydim ve buraya beni ailemin getirmesini sağlamalıydim.

İyi haber, arabamın borcu bu sabah bitmişti. Yeni bir arabanın peşinatını ödeyecek kadar param kalmıştı. Artık şoförle dolaşmak yoktu. Banka hesabımı batırmak pahasına da olsa eve bir araçla gitmeye kararlıydim.

“İçeri girmek zorunda değilsin,” diye azarladım, ‘yürürken vücudunun nasıl kasıldığına bakarak.

“Ama anne,” diye sızlandı Lucy. “Lütfen, lütfen.”

“Rahat hissetmiyor, Lucy,” diye anlatmaya çalıştım.

“Hadley, sadece içeri girmemi ne kadar istemediğini bildiğim için rahatsızım.” Elijah eğildi ve girişte durdu. Bir çalışan gülümseyerek yanımızdan geçerken, aceleyle içeri girmeden önce göz kırptı. “Anneni dinleyelim, Lucy. Seni almak için annenle birlikte geleceğim.” Lucy’nin omuzları düştü ve kendimi hikâyedeki kötü adam gibi hissettim.

Elijah bunu istemişti. Tereddüt etmemin tek sebebi Scott'ın ailesinin Elijah'ın devreye girip Lucy için bir şeyler yapması hakkında ne diyeceğini düşünmemdi.

“Gerçekten onun da içeri gelmesini istiyor musun?” diye sordum ve Lucy başını kaldırıp bana baktı. “Pekâlâ. Seni bırakacağız ama burada kalamayız. Burası öğrenmek ve yeni arkadaşlar edinmek için gittiğin büyük bir çocuk okulu.”

Şiddetle başını salladı. “Büyük bir çocuk olduğumu onun da görmesini istemiştin!”

Elijah'a baktım ve ona gülümsedim. “Sen de istiyor musun?”

Elijah başını eğdi, rahatlamış bir nefes alırken omuzları çöktü. Konuştuğunda karanlık, yoğun gözleri ruhuma dokundu. “Bunu çok isterim.”

Ayağa kalktığı anda hep birlikte içeri girdik. Koridorlarda ağlayan çocuklarla biraz kaotik bir ortam vardı. Lucy'nin sınıfında da bir çift aynı şeyi yaptı. “Luc-”

Cümlemi hiç bitiremedim. Kızım sanki daha önce binlerce kez buraya gelmiş gibi içeri girdi. Saatte doksan mil hızla konuşarak etrafta dolaştı. Onu sakinleştirmek ve öğretmenle tanıştırmak bir saniyemi almıştı. Lucy ve diğerlerini izledim, ve ardından artık bana ihtiyacı olmadığını anladım. Bu kadar mıydı? Gözyaşı yok muydu? Hiçbir şey olmayacak mıydı?

Sert parmaklar omuzlarımı kavradı ve onları okşadı. “En azından ağlamadan önce dışarı çıkana kadar bekle. Lucy'yi korkutacaksın.”

Elijah haklıydı. Derin bir nefes alıp gülümsemeye çalışırken ona hiç bakmadım bile. “Lucy, seni almak için daha sonra geleceğim, tamam mı?”

Yanıma gelerek çömeldiğim anda bana sıkıca sarıldı. “Tamam. Hoşça kal anne.” Elijah'ın da eğilmesini bekleyip ve, “Güle güle, Elijah,” dedi küçük kollarını Elijah'ın ka-

lın boynuna ve omuzlarına dolarken. Karşılık olarak Elijah da onu sıktı. “Bu benim favorim. Annem ve Elijah’ın beni birlikte götürmesi,” diyen Lucy, koltuğuna dönüp kahvaltısını yapmadan önce Elijah’ın gergin vücuduna doğru kıkırdadı.

Lucy’nin ne demek istediğini merak edecek vaktim yoktu. Elijah ben gözyaşlarına boğulmadan önce beni oradan dışarı çıkardı. “Seninle gurur duyuyorum. Orada dağılmadan durabildin.” Elijah ön kapıdan çıkarken sırtımı sıvazladı.

Hıçkırdım ve gözlerimi sildim. “Çok iyiydi. Ağlamadı bile.”

Güldü. “Onun için hiç endişelenmedim.”

Kollarımı kavuşturarak ona döndüğümde eğilerek alnımı öptü. Artık güldüğü için ona neden kızdığımı hatırlayamıyordum bile. Onun varlığı rahatlatıcıydı.

“O iyi olacak, değil mi?”

Başını salladı, yürürken ağır kolunu omuzlarıma doladı. “O iyi olacak. Şimdi gidip bir şeyler yiyelim. ”

Yüzümü biraz daha sildim. “Sana söyledim, babam bugün Eli ile beni araba bakmaya götürecek.”

İnledi. “Sadece seni her yere götürmeme izin versen olmaz mı?”

Parmak uçlarıma kalktım ve parmağımı göğsüne vurdum. “Hayır! Bir aracımın olmaması beni deli ediyor.”

“Biliyorum.” Beni kendine doğru çekti ve kolunu omzuma attı. “Ben de senin ulaşımının olmaması fikrinden hoşlanmıyorum ama yine de bunu dört gözle beklemiyorum. Sizinle birlikte olmayı seviyorum.” Sonra kaşlarını çatı. “Sigorta şirketinin işi çok uzun sürdü. Seni kendi sigortama almama izin vermelisin-”

“Elijah,” diye nefes nefese kaldım.

“Böylece senin haksızlığa uğraman konusunda endişelenmeme gerek kalmaz.”

Onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

“Aklını kaçırmışsın. Sana ne bundan?”

Park yerinde durdu. “Bunu söylememişsin gibi davranacağım.”

“Beni sigorta planınıza dahil etmeyi önermemişsin gibi davranamam. Bu çılgınlık!”

“Neden?”

“Bunu neden yapasın ki? Bu çok garip.”

“Hayır, değil. Seninle ilgilenmek istediğimde garip değil.” İç çekmeden önce yüzümdeki bir şeyi inceledi. “Korkma. Demek istediğim şey şuydu... *Bebek adımları*,” diye söz verdi.

Dudak büktüm. “Bebek adımlarıymış, kıcımın kenarı.” Ondan uzaklaşarak kolunu üzerimden ittim, böylece gülümsemişimi fark etmedi. “Bütün bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Bütün bunlar mı?” diye sordu arkamdan. Beni yolcu tarafına kadar takip ederken kamyonetin kilidini açtığını duydum. Önümde ilerledi ve kapıyı açtı.

Arabaya bindim. “*Bu*,” diye işaret ettim benim için yaptıklarını vurgulamak ister gibi. “Bana hep yardım ediyorsun. Seninle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Ben hiç...” Söylemem gerekip gerekmediğinden emin olamadan ellerimi kucagımda inceledim. “Scott hiç böyle değildi. Her şeyi tek başıma yapmaya o kadar alıştım ki beni korkutuyorsun.”

“Seninle ilgilenmek istediğim için mi seni korkutuyorum?” Kaşlarını çattı.

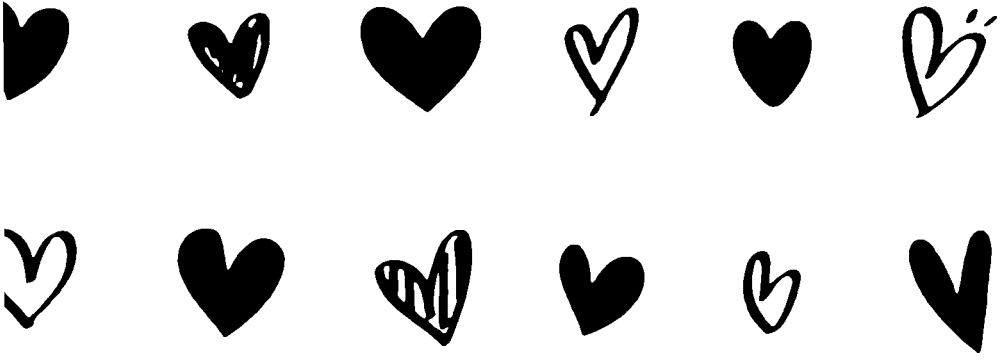
“Gerçek olması gerekiyormuş gibi hissettirmiyor,” diye itiraf ettim gözlerimi saklayarak. “Bazen gerçek gibi görünüyorsun.”

Ellerimi hareket ettirdi. “İnan buna, Hadley. Sana her zaman böyle davranılmalıydı. Yine de Scott seni hayal kı-

rıklığına uğrattığı için üzgün değilim. Eğer senin için doğru olanı yapsaydı, ikiniz hâlâ birlikte olurdunuz ve bu benim katlanamayacağım bir şey.” Kamyona doğru eğildi. “Nereye ait olduğunuzu biliyorum ve orası hepinizle ilgilenmeyi her şeyden çok isteyen adamın yanı. ”

“Üzgün olma,” diye fısıldadım. “Şu anda bulunduğum yeri seviyorum.”

“Ben de.” Daha yakına eğildi ve beni öptü.

BÖLÜM OTUZ İKİ

HADLEY

İki hafta olmuştu. Lucy'nin yeni okul programı ve Elijah'tan gece geç saatlerde gelen mesajlar arasında kendimi tamamen farklı bir hayat yaşıyormuş gibi hissediyordum. Yıllar önce Scott'la mutlu olduğumu sanıyordum. Hastanedeki işimi aldığımda kendimden geçtiğimi sanıyordum. Beni tatmin edecek Lucy ve Eli'den başka bir şeye ihtiyacım olmadığını sanıyordum.

Bilmediğim şey ise ne kadar mutlu olabileceğimdi. Bu seviyede bir zevkin var olduğunu bilmiyordum. Sadece ben değil, Lucy de çok neşeli bir çocuktü ama yemin ederim son zamanlarda daha da neşeliydi. Yüzündeki ışıltı geceleyin gökyüzünü aydınlatabilirdi.

Bir akşam işten sonra onları evden almaya gittiğimde annem, "Lucy, Elijah hakkında çok konuşuyor," dedi. Lucy'nin dokuzda başlayan okulu, benim çalışma programımla çakıştığı için onu her gün ailemin evine götürmek zorunda kalıyordum. Tabii ki babam Lucy'nin bazı geceleri onlarla geçirmesini sağlamaya çalışıyordu ama o her zaman hayır diyerek benimle kalmayı tercih etmişti. Ben okulday-

ken Lucy ve ben geceleri ayrı kalıyorduk. Sanırım uzak kalmaktan bıkmıştı. Neyse ki haftanın sadece birkaç günü böyleydi. Şimdiye kadar izin günlerim bizim avantajımıza olmuştu ve her sabah erken kalkmak zorunda kalmamıştı.

“Çok mutlu, değil mi?” Mutfak masasında oturmuş, büyük-babasına eve getirdiği bir şeyi gösteren kızıma bakıp gülümse-dim, o gün onu aldıklarından beri belki de milyonuncu kez bu oluyordu.

“M-hmm, sadece o değil.” Annem sırtışını görmezden geldim. “Onun hakkında ne zaman konuşacağız?”

O diye bahsettiği Elijah’tı.

Koltuktan kalktım. “Eve gitmem ve bu önlükleri çıkar-mam gerekiyor.”

“Otur ve annenle konuş.” Geri oturdum. “Hâlâ sadece arkadaş mısınız?”

Gülümsemeyi yüzümden uzak tutmak için çok mücadele ettim. Zemini inceledim, kulağımı çekiştirdim, pes etmeden önce gözlerimi odanın içinde gezdirdim. “Ne yaptığına bir bak!” Kızarmış yüzümü göstererek inledim.

Güldü. “Lucy ile arası iyi görünüyor. Peki ya Eli? Ya sen? Sana karşı iyi mi?”

Ellerimi indirdim ve o kadar geniş sırttım ki canım acı-dı. “Ah, anne. O çok iyi.” Gözlerim yaşardı. Aynı anda hem çok mutlu hem de gergindim. “Birinin bize iyi davranması hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum.”

“Ah, bebeğim.” Annem babamın koltuğundan kalktı, ya-nıma oturdu ve bana sarıldı. “Her şey yolunda.”

“Of, dur. Bu utanç verici.” Onu kendimden uzaklaştı-rdım. “Ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum. Belki hoşlanmaktan da fazlası.”

Beni bir kez daha kucakladı. “Mutlu olmayı hak ediyor-

sun. Hiçbir şeyin daha azına razı olma. Sana bir daha asla bu konuda izin vermeyeceğim.”

“O güvenilir biri mi?” diye fısıldadım.

“Buna sadece sen cevap verebilirsin.” Sırtımı sıvazladı.

“Lucy, o hayatımıza girdiğinden beri çok mutlu. Babası aramadığında ya da onu almaya gelmediğinde artık rahatsız bile olmuyor. Son zamanlarda onu hiç görmek istemiyor. Scott onları tekrar görmek istediğine karar verdiğinde ne olacağımı merak ediyorum.”

“Lucy’nin Elijah’ı çok sevdiği aşikâr ama neşesinin kaynağı sadece o değil.” Anneme şaşkın bir ifadeyle kaşlarımı çatsam da konuşmaya devam etti. “Lucy mutlu çünkü annesi mutlu. Ne diyeceğini biliyorum ama sözümü kesme. Eminim Lucy, Elijah’la ilk tanıştığında ondan çok hoşlanmıştı ama sen onun sadece kendisine aldığı şeyleri sevdiğini fark etmişsindir. Lucy, senin ona değer verdiğini görene *kadar* onunla şimdiki gibi ilgilenmeye başlamamıştı. Dört yaşındaki çocuğunun onun sana nasıl davrandığını göremediğini mi sanıyorsun? Senin için yaptığı her şeyi görmediğini mi sanıyorsun? Fark ediyor ve bu yüzden onu daha çok seviyor. Ayrıca onu istediği her şeyle şımarttığı için.”

Güldüm ve o konuşmasını sürdürürken gözlerimi sildim. “Bunu söylediğimde üzülme, Hadley. Bu sadece gerçek. İkiniz de babanızdan başka bir erkeğin size yardım etmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz. Scott senin için hiçbir şey yapmadı. Gerçekten, o çocuk için ne kadar para harcadın?”

Sözleri beni utandırmıştı. Normalde böyle şeyleri söyleyen babam olurdu. Gözlerine bakamadığım için başımı eğdiğimde omzumu okşadı. “Seni seviyorum, Hadley. Artık ne yaptığımızı bildiğine göre asla hak etmediğin bir şeyle yetinmemen gerektiğini de biliyorsun. Scott tembeldi, asla evde kalmak istemedi ve büyüüp ailesine bakmak istemedi.

Ancak Elijah'ı gördüğüm kadarıyla, hakkını yiyemeyiz. O bu işte sonuna kadar seninle tatlım."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Gerçekten mi?"

"Bir erkek zaman ayıracak bir şey ya da birini bulana kadar meşguldür. Senin için hiç müsait olmadığı oldu mu?"

"Elijah'ın dövme dükkânı her zaman dolu oluyor. Geçen hafta geç saatlere kadar açık kaldığından beri onu pek görmedim. Bunu itiraf etmeyeceğini biliyorum ama sanırım beni işten almak adına erken çıktığı zamanları telafi etmek için çalışma saatlerini uzattı. Ama hayır, benim için asla çok meşgul olmuyor. Dükkândayken bana mesaj atıyor ve dün sırf Lucy ondan tavuk istediği için randevuları arasında yanımıza geldi." Parmaklarımı ağzımın üzerine kapattım. "Ah, sektir. O mükemmel, değil mi?"

Annem başını eğdi. "Onun şu anda bile kusurlu olabilme ihtimalini düşündüğüne eminim; ama bana kalırsa o gitmeyecek gibi görünüyor."

1

Annemin sözleri kafamda tekrarlanırken sadece mesajlarla hayatta kalamayacağıma karar verdim. Elijah'ı görmek istiyordum, bu yüzden eve gitmek yerine onun salonuna gittik. Elijah'ın geçen hafta seçmeme yardım ettiği SUV'yi kullandım, benimle gelmek için ısrar etmişti. Kullandığım kadarıyla hoşuma gitmişti. Aylık ödemeleri diğer arabamdan biraz daha yüksekti ama yine de karşılayabilirdim.

Lucy buraya geldiğimiz için heyecanlıydı ama ona uslu durması gerektiğini söyledim. Dövme dükkânına bir bebek ve bir çocuk getirmek tuhaf mıydı? Muhtemelen. Gelgelelim eğer Elijah ve ben bir çift olacaksak bu onların göreceği ve bileceği bir şeydi. Sıkı bir insan değildim ama babam bu konuda biraz daha katı olsa da o bile Elijah hakkında bir şey söylememişi. Henüz.

Belki de annemin bizi sormasına bakarsak, bu da yakında gerçekleşecekti.

“Benim vermeme izin ver,” dedi Lucy, çorba kâsesini elimden almaya çalışarak. Annem onu salonda ziyaret ederken çorbayı ona götürmemiz konusunda ısrar etmişti.

Bana Eli’yi düşürmeden önce kâseyi ona uzattım. “Dikkatli ol.”

Lucy kapıyı bizim için açtıktan sonra, “Elijah!” diye bağırdı. Elijah, bir çift eldiven giydiği sırada olduğu köşeden başını kaldırıp bize baktı.

Neşeli bir sırıtış yakışıklı yüzüne yayıldı. Sanki göğsüm yarıyor ve tüm bu duygular içimden taşıyordu. “Lucy!” Tişörtünü çıkarmış oturan adama döndü. “Bana bir saniye izin verir misiniz?”

“Hadi git. Acelem yok,” dedi adam, Elijah eldivenlerini çıkarıp çöpe atarken.

“Umarım sizi rahatsız etmiyoruzdur,” dedim diğer dövmeçiler bizi süzdüğünde.

“Hayır. Ben de tam bir sırt dövmesine başlamak üzereydim.”

“Büyükannemden sana çorba getirdik! ” Lucy kâseyi yukarı doğru kaldırdı. Neyse ki Elijah onu tutabilmişti çünkü bir anlığına yere düşmek üzere olduğunu sanmıştım. “Çok güzel.”

“Teşekkür ederim. Bugün okul nasıldı?”

“İyiydi. İşten ne zaman çıkacaksın?”

“Korkarım ki geç.”

“Bütün hafta böyle oldu!” Lucy ellerini dramatik bir şekilde havaya kaldırdı.

“Bu hafta sonu boş olacağım ve sonra seni görmeye geleceğim.” Elijah Lucy’nin saçlarını karıştırdığında Lucy elini itti. “Hepinizi özledim.” Bakışları bana dönmüştü.

“Sen Lucy olmalısın,” diye bağırdı kadın dövmececi. Eğer doğru hatırlıyorsam Elijah bana adının Wendy olduğunu söylemişti ama yanlış söylemekten korktuğum için yüksek sesle dile getirmedim.

“Dövme mi yapıyorsun?” diye sordu Lucy hayretle.

“Evet, dövme yapıyorum.”

“Görebilir miyim?”

“Tabureye çıkıp oturabilir ve beni tezgâhtan izleyebilirsin ama buraya gelmen kurallara aykırı. Sağlık ihlalleri falan.” Wendy durakladı. “Buraya bakmasının bir sakıncası var mı?” Dövme yaptığı kıza sorduğunu fark ettim. Başını hayır anlamında salladığını gördüm ve Lucy’ye eliyle işaret etti. “Gel bakalım.”

Lucy izin almak için bana baktı. “Taburede dedi, Lucy. Oraya gitme.” Sırttı ve tabureye doğru koştu. “Babam seninle tanıştığından beri Lucy’nin dövmelere karşı duyduğu bu ilgiden hoşlanmayacak.”

Elijah yaklaşarak parmaklarını kolumda gezdirdi. Küçük bir temasla tüylerim diken diken olmuştu. Geçen haftadan beri seks yapma fırsatı bulamamıştık. “Babanın sırtındakinden haberi var mı?”

Kekeledim. “Ne? Tabii ki bilmiyor. Elli yaşına geldiğimde ona söyleyeceğim.” Onu inceledim, kirpiklerinin uzunluğuna ve koyuluğuna, kafasındaki dağınık saçlara, karanlık ve buğulu gözlerine hayranlıkla baktım. Daha sonra nefes nefese, “Seni özledim,” diye mırıldandım. Bir macuna dönüştüğümü hissederek elimden kayıp gitmesin diye Eli’ye daha sıkı sarıldım

“Ben de seni özledim.” Parmakları daha yavaş bir şekilde kollarımda aşağı yukarı geziniyordu.

“Bu gece ne kadar geç kalacaksın?” diye sordum.

Elijah başını müşterisine doğru salladı. “Sırtına ne yaptırma istediğine bağlı. Gece yarısı gibi diyebilirim.”

“Gelip beni uyandıracak mısın?” Sözlerim bir fısıltıyı andırıyordu. Utangaç bir şekilde, gözlerim onunkilerle buluştu.

“Siktir, evet.” Omzunun üzerinden baktı. “Ama yakın zamanda buradan çıkmak istiyorsam gidip dövme yaptıracağım.”

Başımı salladım. “Lucy bütün resimlerine bakmadan buradan gidelim.”

Güldü.

1

Elijah beni gece yarısından sonra uyandırdı. Ona kapıyı açmam için beni aramıştı. İçeri girer girmez elleri üzerimdeydi. Beni yatak odama taşıdı ve orada birbirimize sessiz olmamız konusunda emirler yağdırdık.

Elleri geceliğimin üzerinde gezindi, ta ki altına ulaşana kadar. Onun kıyafetlerini çıkarmadan önce yukarı sıyırarak çoktan benim geceliğimi çıkarmıştı. Vücutlarımız tekrar bir araya geldi. Çok sıcaktı –vücudu benimkine göre alev almış gibiydi ve bu beni çok etkiliyordu. Yüzünü bacaklarımın arasına gömmeden önce beni her yerimden öptü, öptü ve öptü. Titrerken ve dilinin üzerine boşalırken, üzerime eğildi. İçimi mükemmel bir şekilde doldurdu ve piercingi klitorisime sürtünürken beni başka bir orgazma ulaştırdı. Her anında ayak parmaklarım kıvrılıp durmuştu. O piercingi gerçekten çok sevmiştim. Daha sonra Elijah yanıma uzandığında omzumda daireler çizmeye başladı. “Gel ve benimle duş al.”

“Git evinde duş al.”

“Çok acımasız,” diye mırıldandı ve yataktan çıkarken meme ucumu çimdikledi.

Tısladım. “Ah.”

Pantolonunu giyip odadan çıkarken onu izledim. Bir saniye sonra duşun açıldığını duydum. İç çekerek yataktan çıktım ve üzerime bir şeyler geçirdim. Bebek telsizini açarak cihazı aldım ve banyoya gittim. Lucy uyanırsa diye kapıyı kapatıp kilitlemeyi ihmâl etmedim.

“Burası senin evin değil,” dedim ona.

“*Burası senin evin değil,*” diye taklit etti. Perdenin arkasından Elijah’ın saçını şampuanlayan silüetini gördüm.

“Sesim öyle çıkmıyor.” Gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Huysuzsun,” diye homurdandı. “Buraya gel.”

Yumuşak komutuyla midem altüst oldu. “Bekleyeceğim ve sabah duş alacağım.”

“Böyle bir kıça sahip olmana rağmen oldukça cimrisin.”

“O da ne demek?”

“Buraya. Gel.”

Küvetin yanında yerde duran Lucy’nin fincanlarından birine bakarken aklıma şeytani bir fikir geldi. Parmak uçlarıma basarak fincanı aldım ve lavaboya doğru ilerledim. Soğuk suyla doldururken kıs kıs güldüm. “Ne yapıyorsun? Bütün su basıncını kaybettim.”

“Ellerimi yıkıyorum,” diye yalan söyledim ve suyu kapattım.

“Ne oluyor kadın? Duşa gel hadi-” Duş perdesinin üstünden soğuk suyu boşaltmamla birlikte dudaklarından fena bir *ahhh* sesi çıktı ve kahkahalara boğuldum. “Buna pişman olacaksın.”

Perdeyi açıp bana doğru uzandığında çığlık attım. Elijah beni ıskalamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Küvetin içinden çıkıp kapıya varmadan beni kucağına aldığı anda zemine sular damlamaya başlamıştı.

Cıykladım. “Yapma. Hâlâ giyiniğim.”

O da güldü. “Bunu daha önce düşünmeliydim.”

Beni suyun altına itip küvete girerken “Hayır,” diye bağırdım. Sıcak su düğmesini kapatırken bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. “Hayır!” Üzerime soğuk su fışkırıyordu. Elijah beni tutmaya devam etti. “Kapat şunu seni pislik!”

Çok, çok soğuktu.

“Hadi ama bundan biraz daha kötü bir şey söyleyebilirsin.” O konuşurken ona doğru uzandım. Küvetin ucundaydı, soğuk suyun ona ulaşamayacağı bir yerdeydi. “Daha fazla yaklaşma, çok soğuksun.”

Güldüm. “Sarılmak istiyorum. Donuyorum.”

“Sıcak suyu tekrar aç, ben de sana sarılayım.”

“Çok kötüsün,” diye mırıldandım. Suyu ayarlamama izin verdi. Sıcak su soğuk ve ıslak giysilerimin üzerine püskürtülürken mutlu bir şekilde iç çektim. “Sırılsıklam oldum.”

“Biliyorum. Çok güzel görünüyorsun.” Elijah sıırılsıklam olmuş saçlarımı omzumdan toplayarak öne çekti, beni döndürdü ve duvara yapıştırdı. Eğilip beni öptüğünde nefesim kesilmişti, her şey o kadar yoğundu ki. Öpüş şekli çok talep-kâr ve kontrol ediciydi. Elini boynuma kaydırıp serbest eliyle saçlarımı çekerken tenimi okşadı. Dudaklarım aralandı ve Elijah dilini içeri sokarak benimkine doladı.

Tak. Tak. Tak.

“Anneciğim?”

Tak. Tak. Tak.

“Elijah içeride mi?”

Gözlerimin irileşmesiyle Elijah geri çekildi. Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemeden bana baktı. Elijah’a fısıldamadan önce, “Bir saniye, Lucy,” diye bağırdım. “Sektireyim, sektireyim! Sırılsıklam oldum.”

“Sakin ol.” Elijah suyu kapattı ve dışarı çıkabilmem için kenara çekildi. Bir havlu kaparak kendimi kurulamaya çalış-

sam da boşunaydı. Giysilerim sırlıslıklamdı ve büyük bir su birikintisinin içinde duruyordum.

Elijah kurulanırken, “Önce ben çıkacağım,” dedim.

“Gömleğim hâlâ senin odanda.”

Derin bir nefes. Kapıyı yavaşça açıp dışarı çıktıktan sonra arkamdan geri kapattım, Lucy’nin içini rahatlatırsam içeri bakmazdı. “Kıyafetlerin üzerindeyken duş mu aldın?” diye sordu.

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Elijah da duş aldı mı?”

“Elijah aldı, ben de yanlışlıkla içine düştüm.”

“Geceyi burada mı geçiriyor? Bu yüzden mi burada? Güldüğünüzü duydum.”

Ne kadar çok şey soruyordu böyle!

“Aptalca davranıyorduk ve böylece ben de düştüm.” Buna devam edemeyeceğimi fark ederek başımı öne eğdim. Elijah bundan hoşlanmamıştı ve Lucy, yetişkinlikle ilgili olsa bile ondan bilerek bir şeyler sakladığımı düşünürse kalbi kırılırdı. Yavaşça başımı kaldırdım. “Lucy, Elijah’ın annenin erkek arkadaşı olması hakkında ne düşünüyorsun?”

“Gerçekten mi?” Elijah üzerinde sadece kot pantolonuyla banyonun kapısını açıp Lucy kollarını bacaklarına dolayınca kadar onun sesinin kasvetli tınısından pek emin değildim. “Film izleyebilir miyiz?” Gözlerini ona dikti.

“Seni uyandırdığımız için üzgünüm Lucy ama okulun var ve uykuna geri dönmen gerekiyor.”

“Uyandığımda burada olacak mısın?” diye sormadan önce uzun uzun esnedi. Elijah cevap vermemi bekleyerek bana baktı.

“Kulağa eğlenceli gelmiyor mu? Elijah’ın bazı sabahlar burada bizimle olması?” diye sordum.

Sıçradı. “Evet!”

“Tamam, hadi yerleşelim ve yatağa gidelim.”

İtiraz etse de topuklarının üzerinde dönerek odasına girdi. Lucy kapısında kaybolduğu anda ters ters bakarak onu sıkıştırdım. “Amacın bu muydu?”

“Sen başlattın,” demesiyle sinirle dudağımı ısırdım.

“Dur, Hadley. Düşünmeyi bırak. Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Beni sonsuza kadar bir sır olarak saklamayı planlamıyordun, değil mi?”

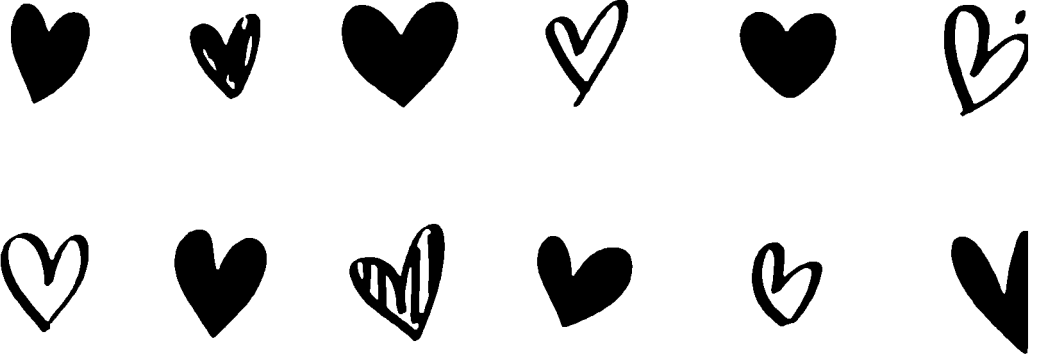
“Hayır...”

Meme ucumu çimdikledi. “Gidip üstünü değiştirsen iyi olur, böylece Eli uyanmadan Lucy’yi uyutabiliriz.”

Biz demesi karşısında parladığımı hissedebiliyordum.

Ancak aynı zamanda Eli ağlamaya başlamıştı.

Elijah kahkahasını bastırdı. Üstümü değiştirmek ve Eli’yi almak için acele ederken onu ittim.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

ELIJAH

“Oyun hamurumu alıp duruyor.” Lucy konuşurken patates kızartmasını ketçaba batırdı. Bana okul gününü anlatıyordu. “Sonra kitap okumaya gittiğimde kitabı elimden almaya çalıştı!”

“Kulağa gerçek bir göt gibi geliyor,” diye karşılık verdim.

“Elijah!” Hadley yemek yiyip Eli’yi kucagında emzirirken nefesi kesilmişti. Onun mutfak masasında oturuyorduk. Hadley’in Lucy’ye bizden bahsetmesinin üzerinden birkaç gün geçmişti –bana erkek arkadaşım demişti. Bunu söylediğinde kendimi oldukça özel hissetmiş olsam da hiçbir şey değişmiş değildi. Lucy hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyordu. Daha önce de onlarla çok zaman geçiriyordum.

“Uh-oh, başın belada.” Lucy kıkırdadı. “Kötü bir kelime söyledin.”

“Elijah’ın söylediği şeyleri tekrarlamıyorsun.” Hadley’in gözlerindeki sıcaklığı hissedebiliyordum ama hamburgerimi ısıırken yüzüne bakmadım.

“Beni ilk kez duymuyor,” dedim.

“Aynen. Elijah çok fazla kötü söz söylüyor,” dedi, Lucy de benimle aynı fikirdeydi.

Hadley iç çekti.

“Annem hepinizin yarın akşam yemeği için evine gelmenizi istiyor,” diye ekledim hemen.

“Yarın çalışıyorum.”

“Biliyorum. Bu yüzden saat altı gibi pişirmeye başlayacak, böylece sen çıkana kadar bitmiş olacak. Sen buraya üstünü değiştirmeye gelirken ben de Eli ve Lucy’yi aileden alabilirim. Ya da onları bana bırakabilirsin...”

“Hiç sanmıyorum.” Hadley güldü.

“Neyi sanmıyorsun?”

“Senin bebek bakabileceğini. Tabii ki yemeğe gideceğiz.”

Rahat bir nefes aldım. “Bebek bakıcılığı yapabilirim.”

Daha gür bir kahkaha attı. “Eli’yi tutma konusunda çok ilerleme kaydettiğini kabul etsem de bu, başka bir şey yapmadığın gerçeğini değiştirmez.”

“Tamam, göster bana. Ona meme vermeyi bırak ve bana bir şişe ver.”

Lucy kıkırdadığında Hadley gözlerini devirdi. “Bebek adımları, ” diye hatırlattı bana.

“Bebek adımları,” diye gönülsüzce kabul ettim. “Geceyi benim evimde geçirmek ister misiniz?”

Lucy oturduğu yerden fırladı. “Kulağa çok eğlenceli geliyor. Lütfen, anne?”

“Annenin ne kadar yorgun olduğunu biliyor musun, Lucy?” diye sızlandı Hadley.

“Oraya vardığımızda uzanabilirsin. Lucy ve ben yatma saatine kadar film izleyebiliriz.”

“Filmi ben seçebilir miyim?” diye sordu Lucy.

Ona gidip uzanmasını söylememe rağmen Hadley, Lucy

film izlerken ondan önce kanepeye yığılana kadar uykusuyla savaşıyordu. Eli alt kattaki yatağında uyuyordu. Lucy'yi içinde yatak olan tek misafir odasına taşıdım. Lucy'ye benim evimde bir oda teklif ettiğim için annesinin beni kısırlaştırmayacağından emin olduğum bir zamanda istediği odayı seçmesine izin verecektim.

Gelgelelim Hadley ileride başka bir yere taşınmak istemiydi diye düşünmeden edemiyordum. Eğer böyle bir şey mümkünse ona sormak zorundaydım. Evi yeniden satmak biraz zaman alabilirdi.

Bebek adımları, diye kendime hatırlattım.

Hadley ve çocuklarla çok yakındık *ama* sanki aramızda bir dağ varmış gibi hissediyorduk. *Bir adam biliyorsa, biliyordur*. Hadley'e kadar bazı insanların nasıl olup da her şeye balıklama atladığını hiç anlamamıştım. Onu bulana kadar bir eş ve çocuklar istediğimi hiç bilmiyordum ama onunla olamadığım her gece onu çok özliyordum.

Bir an için durup battaniyeyi çenesinin altına sıkıştıran Lucy'ye baktım. Kalbimde bir şeyler kabarmıştı ve bunu sorgulamak mümkün değildi. Onu seviyordum ve kendimi birden fazla kez benim olmasını dilerken yakalamıştım. O Hadley'in bir parçasıydı ve ben de onların Elijah'ıydım. Onların ailesi olmak istiyordum ve önemli olan tek şey buydu. Bir insanın onları nasıl hafife alabildiği beni hâlâ şaşırtıyordu. Arkamı döndüğümde küçük sesinin, "İyi geceler, Elijah," diye fısıldadığını duyduğumda neredeyse odadan çıkmak üzereydim.

Boğazımı tıkayan duyguları yutkunarak bastırdım. "İyi geceler, Lucy."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, hırsız. O gün cipslerini düşürdüğüne seviniyorum. Bu sayede sizi tanıdım."

“Hırsız sensin.” Uykulu sesi kıkırdamasını bastırdı. Bir saniye sonra tekrar uykuya daldı.

Odadan çıkarken kapıyı açık bıraktım, böylece koridorun karşısındaki banyo ışığı onun için içeri süzülebilecekti. Yarın ona bir gece lambası alacaktım.

Odanın dışında durup ellerimi göğsümün üzerine koydum. Lucy’nin sözleri muhtemelen Hadley ile olan rutininin bir parçası olmasından dolayı değildi. Önemli olan başka birinin çocuklarına bakabilecek olmamdı ve bu yapmak istediğim bir şeydi. Onları sevme şansına sahip olduğum için çok mutluydum.

Dakikalar sonra bakışlarımı Hadley’e çevirdim, gözlerimin önünde çok küçük ve kırılıyordu. Kanepede kıvrılmış yatıyordu. Duygularını kontrol altında tutamayan zavallı bir ahmak gibi hissederek tekrar göğsümü ovuşturdum.

Çoktan mahvolmuştum. Çoktan kendimi kaybetmişim.

Onu kucağıma alarak yatağına götürdüm. Uyanarak, tekrar Eli’nin yanında uykuya dalmadan önce çocukları hakkında garip şeyler sordu.

Hiç erken uyumazdım. Aslında çok da uyuduğum söylenemezdi, birkaç saat uyumak bana hep yetmişti. Bu yüzden bodruma inerek bilgisayarda bazı grafik tasarımlarla uğraştım, onları uyandırmamak için müziğin sesini kısık tuttum.

Orada ne kadar süre kaldığımı bilmiyordum ama benim için yeterince uzun bir süreydi. Hadley beceriksiz adımlarla merdivenlerden indiğinde resim yapıyordum. Eli kucağındaydı ve bir elinde bir şişe duruyordu. Saçları dağınıktı, gözleri yarı kapalıydı ama yemin ederim o en iyisiydi –herhangi bir anda bakmayı en çok sevdiğim şeydi. Önümde durdu ve Eli’yi kucağıma bıraktı. Şişeyi elime tutuşturduğunda kafam karışmış bir ifadeyle ona baktım. “Madem ikiniz de bu kadar geç saate kadar ayakta kalmak istiyorsunuz, buyurun.”

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve merdivenleri hızlı hızlı çıktı. Eli de en az benim kadar şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Ben onu rahatça kucağıma almaya karar verene kadar bakıştık. Alışmaya çalıştığım birkaç garip dakika geçti. O da bana benim ona baktığım gibi bakıyordu, sanki birbirimizi anlamaya çalışıyorduk. “İşte,” dedim ona tereddütle. “Rahat sayılırsınız.” Şişeyi ona uzattım, yavaşça aldığı anda gözleri bana sabitlenmişti. “Dikizlemeyi bırakabilirsin. İdare ediyoruz,” dedim Hadley’e. Adımlarının sesinden hiç yukarı çıkmadığını biliyordum. “Diğer tarafıma uzanabilirsin.”

Tekrar aşağı indi. “Resim mi çiziyordun?” diye fısıldadı, usulca kolumu kaldırıp bana sokulurken. Bana gerçekten katılmak isteyeceğini düşünmemiştim ama katıldığına sevinmiştim.

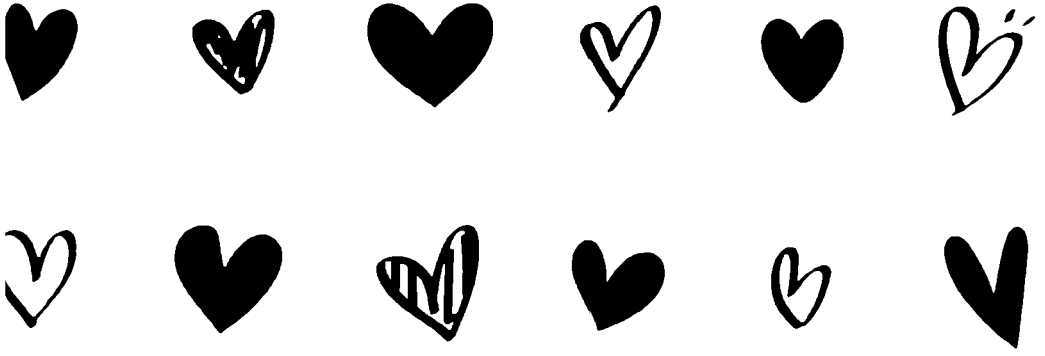
“Evet, normalde her gece ikiye kadar uyumam.”

“Yine de bana sürekli uyumamı söyleyip duruyorsun,” diye mırıldandı.

“O farklı. Sen farklısın. Seni yorgun görmekten hoşlanmıyorum.”

“Benimle yatağa gelir misin, lütfen?” Güzel mavi gözleri bana dikildi.

Alnından öptüm. “Yapman gereken tek şey sormaktı.”

BÖLÜM OTUZ DÖRT

HADLEY

Ertesi gün Scott'ın annesinden bir telefon aldım. Lucy ve Eli'ın günü onlarla geçirmesini istiyordu. Normalde onlara asla hayır demezdim –Scott'ın Elijah'la ilgili patlamasının ardından yaptığım zamanı saymıyordum bile. Lucy'ye onları görmeye gitmek isteyip istemediğini sorduğumda istememişti. İyi geçinmek adına onu gitmeye ikna etmeye çalışsam da Elijah'ın annesinin evine gitme planımız olduğu için bu söz konusu bile olamazdı.

Geriye Eli kalıyordu ama midemdeki endişe yumağını aşamıyordum. Scott ve ailesi kibirli, kaba ve dedikoducu insanlardı ama kötü değillerdi. Benim hakkımda dedikodu yapmayı seven kaba züppeler olmalarına rağmen... Ebeveynliğimi ve oğullarıyla yeniden bir araya gelmeme isteğimi onaylamadıkları için alttan almak benim için gerçekten zordu.

Eli beş aylıktı. Onlarda bir kez kalmış ve belki Scott'ın ailesini de birkaç kez görmüştü. Çocuğumu tanımıyorlardı ama bu benim hatam değildi. Bu durum beni korkutuyordu. Onların yanında nasıl hissedecekti?

Saat on bire doğru hastaneyi arayıp beni kızdırmışlardı.

Çocukları görmek istediklerinde bunun hemen gerçekleşmesi gerektiğini garip buluyordum. Sonunda öğlen saatlerinde pes ettim çünkü iş günümü bölmüşlerdi. Ben işteyken bunu yapmaları beni çok utandırmıştı. Scott'ın gece Eli'yi almaya geleceğini haber vermek için ailemi aramak zorunda kaldım ancak bir saat sonra onlardan Scott'ın Lucy'yi de gitmeye ikna ettiğini duydum. Çocuklarımı başkasının gözetiminde olduğunu düşünmeden çalışmaya çalışırken gerginlik beni yiyip bitiriyordu. Daha önce arayıp sorduğumda Lucy'nin gitmek istemediğini biliyordum.

Sonra babam bana Scott'ın onları aldığı anda nasıl davrandığını anlattı. Babam bazı ayrıntıları abartmakta iyiydi, özellikle de Scott'tan hiç hoşlanmadığı için. Vardiyamı atlatmak için kendime sürekli babamın bir şeyler uydurduğunu, Lucy'nin babasını görmek istediğini söylüyordum.

Çıkış saatimden bir saat önce Scott hastaneyi arayana kadar da bu işe yaramıştı. Deb telefonu uzatırken acıyan bir yüz ifadesiyle beni hemşire odasına çağırdı. Telefonu kulağıma götürdüğümde duyduğum ilk şey Lucy'nin gözyaşları olmuştu. Hızla, "Sorun nedir?" diye sordum.

"Lucy ağlamaktan başka bir şey yapmıyor. Ona dondurma bile ikram ettim ama susmuyor." Scott'ın sert tonu endişemin bir kısmını yok etmiş ve içimi öfkeyle doldurmuştu. "Ne yaptığını görüyor musun? Artık benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Babaannenin evinde kalıp zaman geçirmek istemiyor musun?" Annesinin Lucy ile konuşmaya çalıştığını duyabiliyordum.

"Hayır. Ben annemi istiyorum."

"Kafasını saçma sapan şeylerle dolduruyor," diye suçladı annesi ve tüm kanın yüzüme hücum ettiğini hissettim. "Eğer o böyle davranacaksa biz de davranabiliriz."

Bu bir tehdit miydi? Öfkeden deliye dönmüştüm.

“Lucy, ben senin babanım. Ağlamayı kes!” diye bağırdı Scott.

“Ona bağırmayı kes,” diye tısladım sessizce. “Onları almaya geliyorum.”

“Hayır! Eli’yi daha şimdi uyuttuk. Bunun ne kadar sürdüğünü biliyor musun?” Hâlâ bağırmaya devam ediyordu.

“Onu emziriyor, o yüzden biberon içmiyor!” diye bağırdı annesi duyabileceğim kadar yüksek sesle. Duymamı *istemişti*.

Eli asla bir şişeyi geri çevirmezdi. Onların Scott’ın ailesini ziyaret etmelerine izin vermenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. “Onları almaya geliyorum.” Telefonu kapattım.

İşten erken çıkmama izin vermişlerdi. Çıkarken herkesin içinde bulunduğum dramı bilmesinden ötürü utanıyordum. Gelecek hafta dedikoduların merkezinde olacağıma hiç şüphe yoktu. Yine de dedikodular hakkında endişelenmek önemli değildi, çocuklarımı almak daha önemliydi. Hem kızgındım hem de korkmuştum ve ikisini aynı anda nasıl hissedebileceğimden emin değildim.

Scott’ın ailesinin evine varmam on beş dakika sürdü. Arabadan inerek kapıyı çaldım. Scott’ın kapıyı açmasıyla birlikte Lucy arkasından koşarak çıktı –hâlâ ağlıyordu– ve kollarını bacaklarıma doladı.

“Ne oldu?” diye sordum. “Sakın bir şey olmadığını söyleyeyim deme. Lucy boş yere *ağlamaz*.”

“Burada yaşamak istemiyorum!” Lucy çığlık attığında her şey anlam kazanmıştı.

“Eli nerede? Onu buraya getirin.” Konuşurken sakindim ama Scott’a bakarken bedenimdeki ya da yüzümdeki öfkeyi asla gizlemedim.

Annesi de ağlamakta olan Eli’yle birlikte kapının önüne

geldi –neredeyse hiç ağlamayan bebeğim kıpkırmızı kesilmişti ve çığlık atıyordu.

Bir daha asla.

Hissettiğim öfkeyle cinayet işleyebilirdim.

Onu kucağım almama rağmen hemen yatışmadı.

“Böyle giderse, Eli bizi asla tanımayacak,” diye homurdandı.

“Bu benim hatam değil. Ayakkabılarını al, Lucy.” Beni bırakarak arkasını döndü ve ayakkabılarını almak için kapıda duran babaannesi ve dedesinin yanına gitti. “Onlarla her altı ayda bir veya iki kez görüşerek sizin etrafınızda rahat olmalarını bekleyemezsiniz.”

“Aynen öyle. Bizi görmelerine izin vermiyorsun!” diye tısladı Scott’ın annesi.

“Scott’a her zaman onları istediği zaman görebileceğini söylediğimi bildiğin hâlde bu konuda tartışmayacağım.” Eli sonunda sakinleşmişti, bir yandan önlüğümü tombul küçük yumruklarıyla kavrarken bir yandan da onu tutanın ben olduğumdan emin olmak için yüzümü inceliyordu. “Hazır mısın, Lucy?” Başını sallayıp aceleyle yanıma geldi.

“Hadley, bebeğim, bu kadar nefret dolu olduğum için özür dilerim.”

Scott’ın bana bebeğim demesinden irkilmiştim. Komikti. Scott’ın bana böyle hitap ettiğini hiç hatırlamıyordum. Bana bebeğim diyen Elijah’tı. Bunu söylediğinde farklı hissettirirdi, sanki beni önemsiyormuş gibi. Bunu Scott’tan duymak yakınından bile geçmiyordu.

“Sizi özledim, çocuklar. Eli’nin beni tanımamasından nefret ediyorum. Lucy, sen babanı özlemiyor musun? ” Beni tuttu ve cevap vermeyi ya da Scott’a bakmayı reddederek yüzünü önlüğümün altına gömdü.

“Bu benim suçum değil,” diye tekrarladım iç çekerek.

“Beni sen kovdun.”

“Bu seni Lucy’yi görmekten ya da Eli’yi tanımaktan alıkoymamalı!” Annesine bir bakış attım. “Bence iş geceyi beraber geçirmeye gelene kadar sadece onları birkaç saat görseniz yeter.”

“Ne?” dedi.

“Onlarla vedalaş, Lucy.”

“Hoşça kalın,” diye fısıldadı Lucy, beni arabaya doğru iterek. Arkamı döndüm ve Lucy yanımdayken arabaya doğru ilerledim.

Arkamda çakılların çıtırdadığını duyunca gerildim. “Elijah’ı bilmediğimi mi sanıyorsun? Lucy bana anlattı. Onu çocuklarımin yanında tutmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bu saçmalıklara devam edersen ciddi olduğumu göreceksin,” diye bağırdı Scott.

Onu görmezden gelerek arka kapıyı açtım ve Lucy’ye yardım etmeden önce Eli’yi bindirdim. Söylemek istediğim onca şey olmasına rağmen, Scott’ın umurunda olmadıktan sonra bunların hiçbirinin önemi olmadığını fark ettim. Gözlerim yaşlarla doldu. Çocuklarını sadece beni incitmek için bir yol olarak gördüğünü itiraf etmek başa çıkılamayacak kadar ağırdı.

Ağlamaya başladığımda onu oto koltuğa bağlamak zorunda kaldığım için Lucy gözyaşlarımı fark etti. Kemerini bağladığımda gözyaşlarım intikam hırsıyla yanaklarımdan aşağı akıyordu. O da benimle ağlayınca hıçkırıklarımda arttı. “Ağlama,” dedim ona sertçe, yüzümde akmaya devam eden gözyaşlarımı silerek.

Scott hâlâ çenesini tutamıyordu ama onu aklımdan çıkarmıştım. Arabanın etrafından dolaştım ve sürücü koltuğuna atlayıp arabaya bindim. Arabayı sürerken Lucy, “Geri dönmek istemiyorum,” diye sızlandı.

“Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?” Dikiz aynasından ona bakarken gözlerimi sildim.

“Sürekli senin hakkında konuşup durdular.” Başını arkaya attı, eskisinden daha çok ağlıyordu. Ben yola odaklanırken gözyaşlarım akmaya devam etti. “Senin hakkında konuşmalarından nefret ediyorum. Beni ağlatıyor.”

“Sorun yok, Lucy.” Sözleri beni üzmüştü. Gitmesine izin vermemeliydim. Hayır demeliydim.

“Babaanne Lilly’nin evinde yaşamak istemiyorum.”

“Benim evimden başka hiçbir yerde yaşamayacaksın,” dedim ona. “Söz veriyorum.”

Bu onu sakinleştirmiş gibiydi. Sonunda gözyaşları dindi. “Bubby ne yapıyor?” diye sorduğumda gözlerini siliyordu.

“Etrafa bakınıyor,” diye cevap verdi burnunu çekerek. “O şimdi mutlu. Sorun yok, Bubby.” Aynaya baktığımda Eli’nin elini tutmak için ortaya doğru eğildiğini gördüm.

Tekrar ağlamaya başladım.

1

Panik hâlimden dolayı o gün Elijah’la konuşma fırsatı bulamamıştım. Onu evinden çıkarken gördüğümde annesine gitmemiz gerektiğini hatırladım. Bizi arıyor olmalıydı. Dışarı çıkıp Eli’yi almak için arka kapıyı açarken kendi kendime, *onun benim dertlerime ihtiyacı yok* diye düşündüm.

Bize doğru yüzündeki o kocaman gülümsemeyle yürürken benim yüklerimi taşımaya ihtiyacı yoktu. Sonra yavaşça, tıpkı bizim olduğu gibi onun da bakışları üzerimizde gezinirken gülümsemesi soldu. Eli’yi oturduğu yerden kaldırdım. Lucy’nin yanına doğru yürürken Elijah’a bakamadım çünkü gözyaşlarım tekrar akmak üzereydi.

“Hadley.” Adımı söylediğinde ona cevap vermedim. Lucy’nin kemerlerini çözmesine yardım ettim ve o da dışarı atladı.

“Lucy.” Başını kaldırıp ona baktı. “Sorun nedir?” Gözleri benden Elijah’a kaydı, yanlış bir şey yaptığından korktuğu her hâlden belliydi. Scott ve annesinin Lucy’nin ruhunu ezmesi bir günden az sürmüştü.

“Hadi,” diye mırıldandım.

Ondan sonra bir saniye bile kaybetmedi. Lucy koştu ve onu havaya kaldıran Elijah’ın üzerine atladı. “Sorun ne?” diye tekrar sordu. Cevap vermek yerine kollarını boynuna doladığında, “Buraya gel, Hadley,” dedi yumuşak ama sert bir ses tonuyla. Bakışlarımı yere diktim. Doğrudan ona bakmak beni ağlatabilirdi.

Üç saniye içinde yanıma yaklaşıp Eli ve beni Lucy’yle birlikte yanma aldı. “Sarılmaya falan ihtiyacınız var mı?” Lucy’nin kıkırdamasıyla ona değen vücudum sarsıldı. “Eli’nin bile burnu kızarmış ve ağlamaklı. Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum.”

Lucy, yüzünü görebilmek için başını hafifçe Elijah’ın göğsünden kaldırdı. “Annenin evine mi gidiyoruz?”

Bana baktı. “Annene sor.”

Arkasını dönüp “Gidiyor muyuz, anne?” diye sordu.

“Eğer istiyorsan.”

Lucy, “Büyükannemin yaptığı gibi bizi besleyecek,” dediğinde bu Elijah’ı güldürdü.

“Tamam seni dilenci, gidiyoruz.” Elijah’la birlikte gülerken parmaklarımı saçlarında gezdirdim, anlaşılan ona dilenci dememden memnun olmuştu.

“Gidip yüzünü yıka ve önlüklerini değiştir.” Lucy’yi oturttu ve Eli’yi kucağına çekti. “Araba koltuklarını kamyonetime koymamı ister misin?”

“Hayır, direkt benim arabamı kullanabilirsin.”

Başını salladı. “Bizi izlemeyi kes ve dediklerimi yap.”

“Eli’yi emzirmem gerek. Bilmiyorum-”

“*Hadley*, o iyi. Nasıl gülümsediğini görüyor musun? Burada bekleyebiliriz. Onu annemde emzirebilirsin. O kıcını tokatlamadan git yoksa kapıdan bu şekilde girdiğinde suçlunun ben olduğumu düşünüp benim kıcımı da o tokatlar.”

Lucy kıs kıs güldü. “Annemi pataklayamazsın *Elijah*, o yaşlı.”

“Eğer neşelenmezse pataklayacağım.” Arka kapıyı açarken Lucy’ye baktı. “Eğer onu pataklamama izin verilmiyorsa, o zaman gıdıklayabilmemiz için onu tutmama yardım etmen gerekecek.”

“Gıdıklanmak istiyorum!” diye bağırdı Lucy.

“Git yüzünü sil, kadın, sana hiç yakışmıyor.” *Elijah* başını bana doğru eğdi. Ağzımı açacağım sırada, “Bir sarılma daha mı istiyorsun? Gel buraya. Çekinme,” diye sözümü kesti.

Gözlerim daha fazla yaşla doldu. İçimi çektim ve *Elijah*’m planladığı gibi aceleyle çıktım.

1

Elijah annesi konusunda haklıydı. İçeri girdiğimi görür görmez ona ters ters baktı ve bana kokuşmuş oğlunun ne yaptığını sordu. Ona ne kadar bir şey yapmadığını söylesem de yemek yerken ona ters ters bakmayı sürdürdü. Neyse ki Lucy, *Elijah* sayesinde herkesin gıdıklanması gerektiğini söyleyerek havayı yumuşatmıştı.

Bunun ruh hâlimden kurtulmama bir faydası olmamıştı. *Elijah* beni izlemeye devam etti. Bana her baktığında neden gözyaşlarının eşiğine geldiğimi öğrenmek için beklediğini biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyordum.

Yük olmak istemiordum.

Bu gibi düşünceler durmaksızın aklımdan geçip duruyordu. *Elijah*’ı, onu tamamen içime almamı umutsuzca istediğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Bana her baktığında bakışlarında sessiz bir yakarış vardı. Sahip olduğum her duyguyu

harekete geçiriyordu, özellikle de kendimi iyi bir anne ya da iyi bir insan gibi hissetmediğim o gün.

İşte bu yüzden, duygularımı bastırmaya ve gözleriyle zar zor buluşmaya devam ettim. İyi bir misafir olmamın imkânı yoktu ama annesi tek kelime etmedi. Üvey babası oraya vardığımız an Eli'yi çaldı. Bu çok güzeldi. O anın tadını çıkarabilmiş olmayı istiyordum ama tek düşündüğüm, ne kadar kötü hissettiğim ve bu durumdan rahatsız olduğum hâlde çocukların Scott'a gitmesine izin vermemem gerektiği idi. Dürüst olmak gerekirse, Scott çabalayana kadar asla rahat olamayacaktım. Onu ya da ailesini Lucy ve Eli'yi ziyaret etmeye zorlayamazdım. Scott'ın Lucy'yi almaya geleceğini söyleyip bir türlü gelmemesi işleri daha da karmaşık hâle getiriyordu. Üstelik ailesi beni suçluyordu çünkü Scott'ı en başta kovup ailemizi mahveden bendim.

Ve şimdi daha da kötüleşiyorlardı. Tek düşünebildiğim Lilly'nin kapıda savurduğu tehditti. Gerçekten Scott'ı velayet davası için mahkemeye vermesine ikna etmeye çalışacak mıydı? Ben yetersiz bir anne değildim. Scott işsizdi ve ailesiyle birlikte yaşıyordu. Yine de bu bilgiler beni daha iyi hissettirmiş miydi? Hayır. Onu aldatırken yakalayıp gitmesini sağladığımdan beri Scott'ın velayet için dava açacağı korkusuyla yaşıyordum.

"Elijah arabaları sevdiğini söyledi, bu doğru mu Lucy?" diye sordu Hank, yemek masasında yemek yerken. Eli hâlâ onun kucağındaydı ve elini birkaç kez Hank'in patates püresine sokmuştu. Yaşlı adam tabağını Eli için yaklaştırmaya devam ederek bunu yapmasına izin vermişti. Üçüncü ya da dördüncü kez elini daldırdıktan sonra, sonunda tadına bakmak için ağzına götürdü. Tabağa bakıp gözleri büyürken küçük şişman vücudu kaskatı kesildi. Sanırım hoşuna gitmişti ama emin olamıyordu. Elijah'ın annesi, Eli'yi Hank'ten

çalmaya çalışsa da bu henüz gerçekleşmemiştir. Yine de pes etmeye niyetli görünmüyordu.

Lucy gülümsedi. “Evet. Midillileri de severim.”

“Elijah’ın küçüklüğünden beri sakladığımız bir koleksiyonu var,” dedi Hank.

Lucy’nin nefesi kesildi. “Görmek istiyorum.”

Hank sırtarak Eli’ye baktı. “Yemekten sonra getiririm.”

O sırada, “Kaç çocuk daha yapmayı planlıyorsun?” diye ağzından kaçırdı Elijah’ın annesi.

Ağzımdaki et parçası boğazıma kaçtı. Gazozumu aldım ve bir yudum içtim.

“İyi misin?”

“Evet.” Göğsümü ovuşturdum.

“Seni şaşırttım mı?” diye sordu nazikçe.

“Biraz,” diye itiraf ettim. Yanımda beni fazlasıyla dikkatle izleyen Elijah’a baktım. “İkiden fazlasına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim.”

Gerçek buydu. Scott’la birlikte yaşlanacağımı düşündüğüm de doğrudur. Aptalca bir hayaldi. Zamanda geriye gitmek ve gerçekte her zaman çok yorgun ve stresliyen bir hayal dünyasının içinde yaşadığım için kendimi boğmak istiyordum. O sözde ilişkide yalnız olduğum çok barizdi.

“Artık iki taneden daha fazlasına sahip olmalısın,” diye beni azarlardı.

Elijah sodasından kocaman bir yudum almadan önce, “Anne, onu rahat bırak,” diye mırıldandı.

“Sadece iki torundan fazlasını istediğimi söylüyorum.” Sırtarak ona baktı. “Hiç istemediğini mi söylüyorsun?”

Annesine bakıp iç geçiren Elijah’a tekrar baktım. “Tabii ki istiyorum.”

Elijah bana yandan bir bakış attığında yüzüm bir anda fırın gibi olmuştu.

Bir başka gerçek: Her zaman bir erkekten ve sadece bir erkekten çocuk sahibi olacağımı düşünmüştüm. Yirmi birinci yüzyılda olduğumuzu ve böyle şeyler olduğunu biliyordum. Erkekler berbattı, bazen de kadınlar *ama* bir gün başka bir erkekle bir gelecek düşüneneğimi ya da daha fazla çocuk sahibi olacağımı hiç düşünmemiştim.

Pek çok şey düşündüğüm gibi ilerlememişti.

Belki de Elijah sarsıcı bir adam olduğu için kendimi bunalmış bulmuştum ama kesinlikle ‘belki’ fikrine karşı değildim. Düzeltme. Belki değil, *bir gün*.

Bir gün bizimle yaşayabilirdi.

Bir gün gerçek ailemiz olabilirdi.

Bir gün beni karısı yapabilirdi.

Elijah benim için o *bir gündü*.

“Rahatla,” diye fısıldadığında uzanıp elimi tuttu. Elim kucağına yerleştirerek başparmağıyla elimin üzerinde tembel daireler çizdi. “*Bebek adımları.*”

Hâlâ gözlerine bakamıyordum. Duygularımın bir çıkış noktasına ihtiyacı vardı ve şu anda bu nokta Elijah gibi görünüyordu. Çok uzun süre bakarsam kılma riskim vardı ama bunu o söylediğinde homurdandım. Birden yüzündeki bu yoğun bakışların nereden geldiğini anlamıştım. Annesindendi. Kurnazlıkları yüzlerine vurulsa bile ikisinin de umursayacaklarını sanmıyordum. Belli ki Elijah’la görüştüğümüzü biliyordu ve torun istiyordu. Kimse bunu tahmin edemezdi.

Yine de benimle nasıl ilgilendiklerini fark etmiştim. Scott’ın ailesinin yanında hiç bu kadar rahat hissetmiş miydim? Beni hiç evimde hissettirmişler miydi? Hank’le yeni tanışmış olmama rağmen Lucy ve Eli ile oynarken sanki binlerce kez onlarla vakit geçirmiş gibiydi

Annesini ve Hank’i sevmiştim. Kendimizi rahat hisset-

memiz için ellerinden geleni yapıyorlardı. Hayır, belki de sadece böyle insanlar oldukları içindi ama bu hoşuma gitmişti.

Ah, sektireyim. Bu sıcak atmosfer zaten yıpranmış olan sinirlerimi daha da geriyordu. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordum ama Elijah'la yalnız kalana kadar beklemek zorundaydım. Onu verandaya çıkarken gördüğümünden beri kalbim bunu istiyordu.

"Hadi, Lucy." Hank, kucağında Eli'yle durarak. "Sana Elijah'ın eski odasını göstereyim."

"Onu biraz tutmama izin ver." Elijah'm annesi sonunda Eli'yi aldı.

Lucy, Hank'i yemek odasından çıkarken takip etti. Sandalyemden kalktım ve tabakları aldım. Annesi beni gördüğünde iç çekti. "Ben hallederim tatlım, temizlik için endişelenme."

"Ben-" Sözlerimi bitiremeden bir tabak elimden kayıp yere düştü ve paramparça oldu. Eğildiğimde yüzümdeki tüm kan çekilmişti. "Çok, çok özür dilerim." Başımı kaldıramayacak kadar utanmış bir hâlde tekrar tekrar özür diledim.

"Sorun değil. Sadece bir tabaktı. İhtiyacın olursa otuz tane daha var." Kendimi tutamadığımı fark edince kendi kendine güldü. "Tatlım, neden ağlıyorsun?"

"Hadley." Elijah eğilerek kırık parçaları ellerimden aldı. "Bu sadece bir tabak. Bana bak."

Onun yerine kolumla gözlerimi kapattım. "Özür dilerim."

"Beni öldürüyorsun. Bebeğim, ben ne olduğunu çözüp birini incitmeden önce bana sorunun ne olduğunu söylemen gerekecek."

Sözleri beni daha çok ağlattı çünkü hâlâ ondan ihtiyacım olan şeyi bekliyordum.

"Ben temizlerim, Elijah. Gerekirse onu verandaya götür." Ayağa kalkarken beni de kendisiyle birlikte çekti. Bileklerimden tutup beni ileriye doğru götürürken annesi sırtımı sıvazladı. "Sorun yok, tatlım."

Çok utanmıştım ama kendimi durduramıyordum. Bu bir ruhsal çöküntü müydü? Panik atak mıydı? Neyim vardı ve neden kontrol edemiyordum?

Kapıyı itip açtığında ve beni dışarı çıkardığında kapı gıcırdadı. Kapı kapanır kapanmaz beni kendine çekti ve bana sarılırken başımı göğsüne bastırdı. Onu içime çektim, bir elinin sırtımda dolanması ve diğerinin saçlarımdan tepesini okşaması içimi ısıttı. Kollarım yanlarımdaydı ve beni tutmasına izin verdim, beni sakinleştirmesine izin verdim. Onu gördüğümünden beri istediğim tek şey buydu. Onun kucağında, tüm endişe, acı ve sıkıntılar sanki benim için her şeyi kanalize ediyormuş gibi içimden sızıyordu. Bu duygu anlıktı ve o kadar baskındı ki yorulmuştum. Memnundum. Hem de çok memnundum.

Gözyaşlarımdan dinmemişti ve onun kollarında olduğum anda dünya omuzlarımdan kaymış gibi hissetsem de bu sorunun hâlâ içimde olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bu sadece birine güvenmek istediğim anlamına geliyordu.

Yirmi iki yaşında iki çocuk annesiydim. İstikrarlı bir işte çalışıyordum, kendi faturalarım ve sorumluluklarım vardı. Çocuklarım acı çektiğinde onları teselli ediyordum ama o anda beni teselli edecek birini bulduğumu biliyordum. İhtiyacım olduğunda benimle ilgilenecek birini.

Beklediğim şey buydu, istediğim şey buydu ve Elijah'a bu kadar güvenme sebebim buydu. Bu ne zaman başlamıştı?

“Lucy ve Eli’yi alıp benim evime gidelim, tamam mı? Bu her neyse, bunun hakkında konuşacaksın,” diye fısıldadı sırtımı okşayarak.

Sümüğüm ve her şeyim gömleğine bulaşmıştı ama aldırıyor gibiydi. “Scott bugün gelip onları aldı. Lucy gitmek istememişti ama Eli’yi almaya geldiğinde onu ikna etti.” Hâlâ hüngür hüngür ağladığım için sesim hırıltılıydı. “En

sonunda o ve ailesi Lucy'le Eli'yi ağlattı ve bu yüzden çok üzüldüler. Scott istediğinde onları görmesine izin vermediğim tek zaman, o haftadan sonra sinir krizi geçirdiği zamandı. Ona her zaman ailesinin ne zaman isterlerse çocukları almaya gelebileceklerini söyledim. Elijah, kırk yılda bir arayıp görmek istiyorlar. Sonra da Lucy ve Eli onların yanında ağladığında kızıyorlar... Eli onları tanımıyor ve Lucy de onlardan hiç haber almıyor!" Gözlerimi sildim. "Bu gerçekten benim hatam mı? Gerçekten suçlu olan ben miyim?"

"Tanrım, hayır Hadley." Bana daha sıkı sarıldı. "Yetişkin insanların kendi torunlarını tanımalarından sen sorumlu değilsin. Scott ya da her kimse onları tanımak için çaba göstermiyorsa bu onların suçu, senin değil. Sana ne söylerlerse söylesinler."

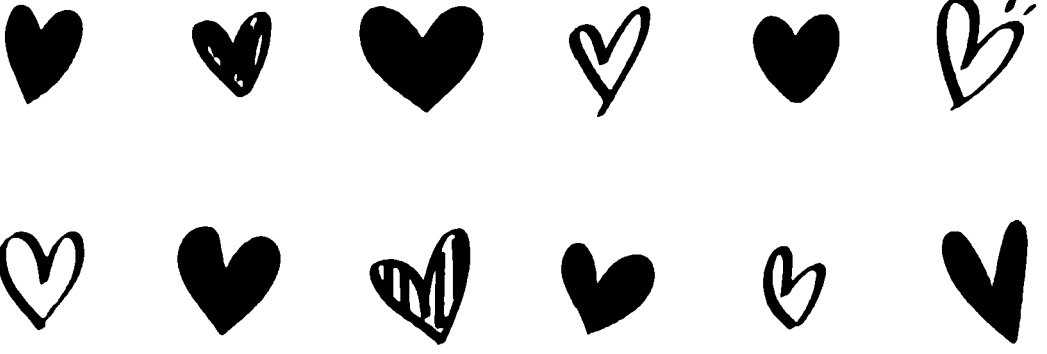
"Bana bok atacaklarından korkuyorum."

"Zaten kulağa böyle yapıyorlarmış gibi geliyor, bebeğim." Hâlâ başımı yatıştırıcı bir şekilde okşuyordu ve bu gerçekten de kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. "İşte bu yüzden daha dayanıklı olmalısın. Bu saçmalıklar bana sökmez. Artık onlar tarafından incitilmene izin vermeyeceğim."

"Onlar Lucy ve Eli'nin ailesi," diye fısıldadım.

"Bu onlara, en başta kendi hataları olduğu hâlde bu kadar nefret dolu olma hakkını vermez. Çabalamayı bırak ve onların ne kadar çabaladığını gör. Çocuklarının hayatında olmak istiyorlarsa bu iyi, ancak istemiyorlarsa..." Beni kol mesafesinde tuttu ve elime uzanarak göğsüne götürdü. "Bana sahipler. Ne olabilirsem ikisi için o olacağım. Senin bütün parçalarını seviyorum, özellikle de sana anne diyen parçalarını. Umarım bir gün, bir şeye ihtiyaç duyduklarında senin yerine bana gelirler çünkü ben burada olacağım."

"Elijah..." diye mırıldandım kollarımı boynuna dolamadan hemen önce.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

ELIJAH

Annemin evinden ayrılırken Lucy'nin verandanın merdivenlerinden inişini izledim. Annem Hadley'i geri getirdiğimde ona sarılmış ama hiçbir şey sormamıştı. Muhtemelen pencerenin kenarında bir yerde Eli ile oynamıştı ama iyi niyetli olduğunu biliyordum, bu yüzden görmezden geldim.

Arabanın kapısını açarken Lucy'nin çökmüş omuzlarını inceledim. Hadley, Eli'yi verandadaki Hank'ten uzaklaştırmakta zorlanıyordu. "Neşelendiğini sanıyordum. Neden birdenbire yine somurtkan bir popo oldun?" Lucy'nin saçlarını karıştırdım, o da arabanın koltuğuna atlayıp kemerini bağlarken kafasını savurdu. Beş noktalı emniyet kemerine alışmaya başlamıştım. Lucy'nin kendini koltuğa bağlayabilmesi de işe yaramıştı ama dışarı çıkmak hâlâ bir sorundu.

"Gerçekten çocuk sahibi olacak mısın?" Donup kaldım ve Lucy'nin yüzüne baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, inatçı bir surat ifadesi takınmıştı.

"Hiç çocuğum olmasını istemiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Eğer olursa bizi unutursun."

Gülümsedim ve burnuna bir fiske vurdum. “Aptal şey. Kaç çocuğum olursa olsun, sen her zaman önemli olacaksın.”

“Nasıl?” İmkânsız bir şeymiş gibi oflayıp pufladı.

“Eğer çocuklarım olursa, onların annesi sence kim olacak? Tabii ki seninki, şapşal.”

“O zaman bir Bubby ya da Sissy’im daha mı olacak?” diye sordu.

“Evet. Lucy, bana kalırsa sen ve Eli zaten benim ailemsiniz. Bir gün burada hissettiklerimi,” Göğsüme vurdum. “Resmileştirmeyi planlıyorum.”

“Nasıl?” Burnu kırıştı.

“Söyleyemem çünkü gidip annene söylersin ve bu ona hazır olduğunu bildiğim zaman sürpriz yapmak istediğim bir şey.

“Bilmek istiyorum!”

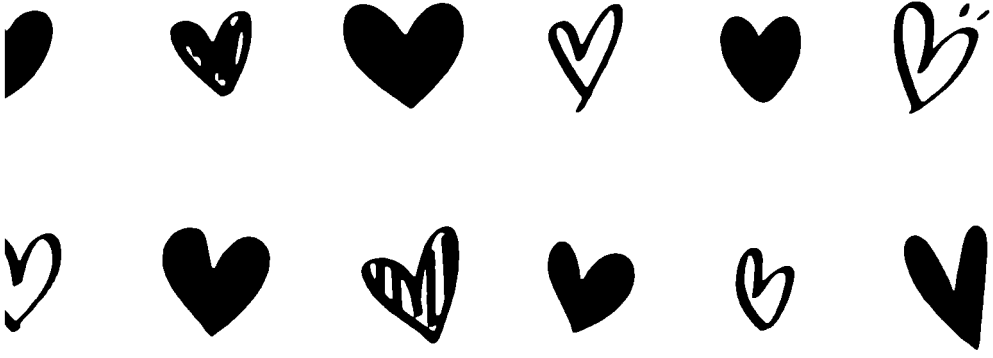
“Bu senin için sorun olur mu? Bir gün ailenin bir parçası olmam?”

Bunu düşünürken sessiz kaldı. “Beni daha az sevmeni istemiyorum.”

“Hiç kimse senin yerini alamaz, Lucy. Kim ne derse desin ya da ne düşünürse düşünsün, sen her şeyden önce gelirsin.” Saçlarını tekrar karıştırdım. “Sana bir kardeş daha vermek istememin nedeni sensin. Sen ve Eli dışında çocukları sevmiyorum bile. Yemin ederim.” Sırıttığında eliyle dudaklarını örttü.

“Siz orada neye gülüyorsunuz?” diye sordu Hadley, Eli’yi araba koltuğuna oturtmak için diğer kapıyı açarken.

Lucy “Bu bir sürpriz!” dediğinde güldüm.

BÖLÜM OTUZ ALTI

HADLEY

Endişelerim anlamsız görünüyordu. Geçen pazar yaptığım gözyaşı gösterisinin üzerinden bir hafta geçmişti ve Scott'tan ya da ailesinden haber alamamıştım. Her şey normale dönmüştü. Scott'a mesaj atmayı ve Lucy ile Eli'yi görmek isteyip istemediğini sormayı bırakmam dışında.

Tamamen bırakmış ve rahatlamıştım.

Lucy artık babasından bahsetmiyordu ve ben de bahsetmeyecektim. Çabalamaktan bıkmıştım. Scott çabalamak istiyorsa, umarım onlar büyüyene kadar beklemezdi. Böyle bir şey olursa bu benim suçum olmayacaktı ama tabii ki kendimi suçlayacak ve hikâyedeki kötü adam olduğuma inanacaktım. Belki de öyleydim çünkü beni aldatarak gözlerimi açmasaydı hâlâ onunla birlikte olacak olmamı düşünmek beni dehşete düşürüyordu. Umutsuzca onun yanında kalırdım çünkü o çocuklarımın babasıydı. Bununla birlikte, Scott da en az Lucy ve Eli kadar çocuktu.

Elijah'la tanıştığımdan beri pek çok konuda daha nettim, daha önce üzerinde çok fazla düşünmediğim küçük şeyler hakkında da. Çalıştığım ve Lucy ile kalmak zorunda oldu-

ğum bazı gecelerde Scott'ın ne kadar kolay sinirlendiğini görmemiştim. Bir işe girmektense video oyunu oynamayı ne kadar çok tercih ettiğini hiç fark etmemiştim. Scott her zaman üniversitede olmasının iş bulmasını engellediği bahanesini kullanırdı. Tam zamanlı çalışarak ve üniversiteye giderek kendimi yıpratmam onun için önemli değildi. Bir kez bile başka seçeneğim olduğunu düşünmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, her şey gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu.

Elijah, daha önce hiç deneyimlemediğim her şeye sahipti. Bir araya gelmeden önce bile bana yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. Bizi her gün ziyaret etmeyi asla bir yük olarak görmedi. Bizi görmeyi işte o kadar çok istiyordu. Bu geçen haftalarda her gece on ikiden sonra sırf benimle uyuyabilmek ve her sabah güne başlamadan önce Lucy ile konuşabilmek için eve gizlice girmek anlamına gelse bile. İtirazlarıma rağmen hafta boyunca benzin almak için durmak zorunda kalmayayım diye pazar günü ailesinden eve dönerken SUV'umu doldurdu. Ben isteyken haberim olmadan market alışverişi yaptı ve onları eve götürdü. Bir gece önce cüzdanını unuttuğunu ve markete gitmeden önce ona ihtiyacı olduğunu söyleyerek şifreyi istemesi komikti. Onunla ne yapacağımı bilemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, Elijah'ın yanında kendime bile yabancıydım. Birinin benim için bir şeyler yapmasına alışmak zordu, özellikle de ben hiç istememişken. Ben de artık zorlanmıyordum. Hastanede çalıştığımdan beri epey para biriktirmiştim ama Elijah'ın çocuklar ve benim için bir şeyler yapması konusunda tanışmaya devam ediyorduk. Her seferinde bana, "Buna alışsan iyi edersin," diye karşılık veriyordu.

Kalbim kabarmış ve dört kat büyülmüştü. Elijah'ın bize istediğı gibi bakmasına nasıl izin vereceğimi bilmesem bile,

ona hâlâ hayranlık duyuyordum. O mükemmelin de ötesindeydi ve korkutucu olan da buydu.

Aslında Elijah'ın mükemmel olmadığını biliyordum. Ne kadar küfrettiğini ne kadar nefret dolu ve kaba olabileceğini biliyordum. Sık sık önce konuşur, sonra düşünürdü ama en sonunda bize karşı tatlı olurdu. Lucy onunla her konuştuğunda gözleri parlardı. Eli'den korkmasına rağmen onu tanımak için çaba göstermişti. Elijah odaya girdiğinde Eli onu tanıdı. Ve bu adam, benim güvenli alanımdı. İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir yerdi. Demek istediğim, Elijah benim ve küçük ailem için her açıdan mükemmeldi.

İşin doğrusu, içimde Elijah ve benim hızlı hareket ettiğimize dair bir his vardı. Bütün hafta boyunca benden ayrı bir gece bile geçirmemişti. Yine de bu konuda endişelenmek yerine, kalbim onun her gece yatağında olmadığını hayal etmekten daha çok rahatsız oluyordu.

İşin aslı, onu umutsuzca seviyordum ve bu sevgi bana ve kalbime sevicecek biriymişiz gibi baktığı her gün daha da artıyordu.

Pazar sabahı işe gitme vaktim geldiğinde Elijah beni şaşırtarak, "Neden Lucy ve Eli'nin bugün benimle kalmasına izin vermiyorsun?" diye sordu.

Yatağın kenarında otururken çıplak göğsüne baktım. Beni izlerken sakallı çenesini ovuşturdu. "Onlara bakmak için on iki saat uzun bir süre..." dedim tereddütle.

"Sorun değil. Bu hafta Eli'nin bezini birkaç kez değiştirdim. Bunu yapabilirim. Ayrıca buzdolabından soğuk anne sütünü içtiğini biliyorum. Bunu halledebilirim ve yapamadığım her şeyde Lucy bana yardım edebilir."

"Sen hiç kakalı bebek bezi değiştirmedin," diye bilgilendirdim onu. Ardından iç çektim. "Bilmiyorum..."

"Eğer işler zorlaşırsa, onları ailenin evine götürebilirim ya da anneme gidebilirim. Bu sana daha iyi hissettirir mi?"

“Neden bunu yapmak istiyorsun?”. Scott onların baba-sıydı ve onları görmeye tenezzül bile etmiyordu

“Çünkü öyle istiyorum. Ben buradayken neden onları ailene götürsün ki?” Ayağa kalkarak kollarını bana doladı. “Ben buradayım. Bana yaslan. Eğer bu yapmak istediğim bir şey olmasaydı teklif etmezdim. Bir gün beni kullanmak zorunda kalacaksın, neden buna bugün başlamıyorsun?”

“Ah, sektir.” Alnımı omzuna yasladım. “Lucy’ye ne yapmak istediğini soracağım.” Gerçi ne diyeceğini zaten biliyordum. “Lütfen Elijah, bana ya da anneme ihtiyacın olursa hastaneyi ara. Sana numaraları yazacağım.”

“Sen Lucy’ye sorarken ben de gidip araba koltuklarını kamyonetime koyayım.” Etrafımda dolandı.

Ellerimi kalçalarıma koydum. “Kendine çok güveniyorsun.” Ben Lucy’nin odasına doğru ilerlerken sadece kıkırdadı. Yatağına doğru yürüyüp başının yanına otururken ışığı açmadım. “Lucy, Lucy.” Kıpırdayana kadar onu salladım. Benim için yavaşça doğruldu. “Elijah bugün senin ve Bubby’nin onunla kalabileceğinizi söyledi. Yoksa büyükanne ve büyükbabana mı gitmek istersin?”

“Burada Elijah’la kalmak istiyorum.” Gözlerini ovuşturdu. “Emin misin?”

Başını salladı. “Geri yat ve biraz daha uyu.”

Saniyeler içinde uykusuna geri döndü ve tekrar uyandığında kararından pişman olmamasını umuyordum.

1

ELIJAH 12.00: Acil yardım, destek gönderini! Lucy ve benim buradan canlı çıkabileceğimizi sanmıyorum.

ELIJAH 12.10: Biz kurtulduk ama Eli'nin giysileri kurtulamadı. Yüce İsa. Bu kadar küçük bir şeyden nasıl bu kadar bok çıkabiliyor?!?

ELIJAH 13.00: Eli'ye giydirdiğim kıyafetleri onaylayacağını sanmıyorum, bu yüzden Wendy'lere gidiyoruz. Lucy ve ben sadece mısır gevreği yedik ve açlıktan ölüyoruz. İkimiz de yemek yapamıyoruz. Bu ciddi bir problem.

HADLEY 13.15: Üzgünüm, telefonumu dola-bımda tutuyorum. Şu an öğle yemeğindeyim. Her şey yolunda mı? Ve lütfen beni böyle korkutma. -_-

ELIJAH 13.16: Hayattayız. Şu an benim evimdeyiz. Lucy buraya gelmek istedi.

HADLEY: 13.17: Eli mızımızlandı mı? Peki ya Lucy?

ELIJAH 13.18: İndiriliyor...

Eli'nin oturma odasında yerde otururken Lucy'nin yanında resim çizmesini izlediği bir fotoğraftı.

HADLEY 13.19: Lucy hâlâ pijama giyiyor.

ELIJAH 13.20: Üstünü değiştirmek istemedi. Yine de Wendy'lere uğradık.

HADLEY 13.21: Haha. Bugün onlara baktığın için teşekkür ederim. Eminim Lucy çok heyecanlanmıştır.

ELIJAH 13.22: Bana teşekkür etme, lütfen.

Onları her gördüğümde siz hayatıma girmeden önce nasıl hayatta kaldığımı merak ediyorum. Şimdi düşünüyorum da sefil herifin tekiydim.

HADLEY 13.23: Kaba? Evet. Ancak sefil olduğundan şüpheliyim.

ELIJAH 13.24: Siz gelene kadar yalnız bir aptal olduğumun farkında değildim. Kimseye zaman ayırmayı umursamazdım ama şimdi sadece sizi bir gün bile görmeme düşüncesi beni yalnızlaştırıyor. Ne hâle geldiğimi görüyor musun?

HADLEY 13.25: Ne hâle gelmişsin? Haha.

ELIJAH 13.26: Sıradan. Sıradan, rutin bir hayat istiyorum. Bu hayatı paylaşmak için bir kadın, bir ev ve çocuklar istiyorum. Ve bunu seninle istiyorum.

HADLEY 13.27: Çok tatlısın.

ELIJAH 13.28: Sadece senin için. Sadece. Senin. İçin.

HADLEY 13.30: Öğle yemeğim bitti. Aradayken sana yazacağım.

ELIJAH 16.23: Başka bir yemek krizi yaşıyoruz. Lucy yemek yapamamamla gerçekten eğleniyor. Kendi başımın çaresine bakabilecek yaşta olduğumu söylüyor.

ELIJAH 16.30: Annemlere gidiyoruz. Bizim için yemek yapıyor ve sen sormadan önce

söyleyeyim, evden çıkmadan önce Lucy'den üstünü değiştirmesini istedim.

HADLEY 16.50: Aradayım. Her şey yolunda mı? Onları oto koltuklarına düzgünce oturtuyor musun?

ELIJAH 16.52: İndiriliyor...

Eli'nin Hank'in garip sesler çıkarmasına güldüğü kısa bir videoydu.

ELIJAH 16.52: Bunu sormamışsın gibi davranacağım. Sakin ol, kadın.

HADLEY 16.54: Özür dilerim. Elimde değil.

ELIJAH 16.55: Bu arada, Lucy seni sormadı... Ama eğer bir önemi varsa, ben seni özledim. Kısa bir süre sonra seni görmek için sabırsızlanıyorum.

HADLEY 16.57: Ben de. Sadece iki saat daha.

Elijah ben çıkmadan otuz dakika önce annesinden döndüklerini söyleyen bir mesaj gönderdi. Benim dairemde mi yoksa kendi evinde mi olduğunu söylememiştii ve sanırım bunu oraya gittiğimde öğrenecektim. Kamyonetini evine park etmiş olmasına rağmen önce kendi apartmanuma doğru yürüdüm. Doğru tahmin etmiştim çünkü oradaydılar.. "Anne!" Lucy mutfağın köşesinden dönerken bana gülümsedi.

"Bugün eğlendin mi?" diye sordum anahtarlarımı ve cüzdanımı bırakırken.

Başıyla onayladı. "Elijah pizzayı yaktı, biz de annesine gidip yemek yedik."

“Bu gizli bir bilgiydi, Lucy,” diye bağırdı Elijah.

Sırıtarak evimin dağınıklığına gözlerimi diktim. Bütün gün burada bile değilken nasıl bu kadar kötü hâle gelmişti? Onun tüm kusurlarını görüyordum ve her şeye rağmen ondan daha çok hoşlandığımı biliyordum.

Bu, eve gelmek için güzel bir yoldu. Acaba hafta boyunca her gece yatağıma girdiğinde o da böyle mi hissediyordu? Öyle olmasını umuyordum.

Eli sadece beziyle Elijah’ın kucağındaydı. Lucy’ye daha yakından baktım ve pijama altıyla bir elbise giydiğini gördüm. Bir dahaki sefere Elijah’la kaldığında giymesi için ona kıyafet hazırlamayı aklımın bir köşesine yazdım.

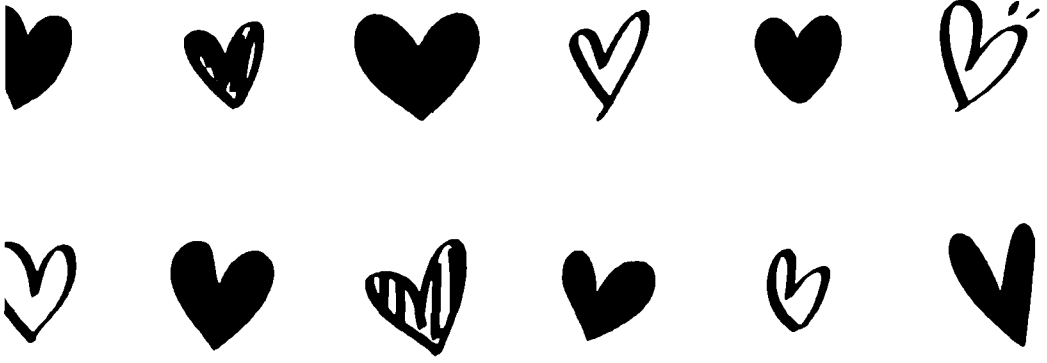
“Mikrodalgada annemin gönderdiği bir tabak var,” diyerek ayağa kalktı Elijah. Yanıma gelip dudaklarıma bir öpücük kondurduğunda midemde kelebekler uçuşuyordu. Eli bana doğru uzandı ve ben de gülümseyerek ona sarıldım.

“Benim adıma ona teşekkür etmeyi unutma,” dedim. “Lucy, gel de oyuncaklarını toplamama yardım et. Seni yıkamalı ve yatmaya hazırlamalıyız.” Elijah’a döndüm. “Eve gidip dinlenmeye ihtiyacın var mı? Dükkândaki çalışma saatlerin ne zaman normale dönecek?”

“Sadece bu hafta. Cumartesi günü için çalışma saatlerimi kalıcı olarak uzatabilirim ama hepsi bu kadar.” Mikrodalgaya doğru yürüyüp kapağı açtı. “Gidip üstümü değiştireyim ve döneyim, eğer senin için sorun olmazsa?”

Arkası dönüktü. Bazen o anlarda onun kırılganlığını da kendiminki gibi hissederdim. “Acele et. Sarılmak falan isteyebilirim...”

Yakışıklı yüzüne yayılan şakacı bir alevle omzunun üzerinden baktı. “Bana istediğin kadar sarılabilirsin.”

BÖLÜM OTUZ YEDİ

ELIJAH

“**B**u hafta sonu hakkında...” Hadley beşiğin üzerine eğilip Eli’yi içine yerleştirirken sözlerimin uçup gitmesine izin verdim. Saat ona geliyordu ve ben oraya vardığımda Lucy çoktan uyumuştı. Geceyi geçirdiklerinden beri evimde uyumamıştım ve yanımda olmadıkları sürece uyumayı da planlamıyordum.

“Ne olmuş bu hafta sonuna?” diye mırıldandı Hadley, Eli’ye aynı aşk dolu ifadeyle bakarken. Aylar boyunca onun çocuklarına bu bakışı rahatça atmasını izlerken ben de aynı ifadenin bağımlısı olmuşum.

“Jeffrey’deki diğer salonuma gitmem gerekiyor.” Kirli sakalımı kaşıdım Ayağa kalkıp yavaşça bana doğru döndüğünde çenem düştü. “Benimle gelmek ister misiniz?”

“Bu, sen dükkânda her ne yapıyorsan onu yaparken bizim bütün gün otelde kalmamız anlamına mı geliyor?” Burnunu kıvırdı, belli ki bir odaya tıklılıp kalma fikrinden hoşlanmamıştı. Zaten böyle olmasını hiç planlamamıştım.

“Hayır. Siz benimle dükkâna gelebilirsiniz. Çalışanlara

sizden birkaç kez bahsetmiş olabilirim. Hepinizle tanışmak için sabırsızlanıyorlar.”

“Garip olmaz mı?”

“Neden garip olsun ki?”

Homurdandı. “Gerçekten de buradaki dükkânınızın tabelasını fark etmediğimi mi sanıyorsun? ‘Denetimsiz yavrular rehin alınacaktır.’”

Sırıttığımda gözlerini devirdi. O tabelayı unutmuştum.

“Beş aylık ve dört yaşında bir çocuğu getirip bütün gün oturtmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Hey, onunla ne yapıyorsun?”

“Satış.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Gerçekten mi? Ne için?”

“Daha sonra o tarafa taşınmak istemediğin sürece buna ihtiyacım yok, değil mi?” Bana dik dik baktı. “Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Ailenden bir saatten fazla uzakta yaşadığını düşünemiyorum ve yeni taşındıktan sonra gidersem annem beni öldürür.”

Hadley, gevşek sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak bana doğru yürüdü ve yanıma oturdu ama onu kucağıma çektim. Kollarını boynuma dolayarak gülümsedi. “Gitmek istediğim yer neden senin isteklerini etkiliyor?”

“Sanırım bunu çoktan biliyorsun.” Kalçasını daha sıkı kavradım.

“Bu daireden bir an önce taşınmak istiyorum,” diye mırıldandı ben dudaklarımı boynunun kenarına bastırdım.

“Neden her gece burada kalıyoruz, halihazırda sana ait olabilecek bir evim varken?”

Köprücük kemiğini hafifçe ısırp elimi gömleğinin altından geçirerek sutyenini yukarı kaldırdım ve göğüs uçlarını

çimdikleğimde hoş bir şekilde iç geçirdi. “Elijah... Gerçekten bu hayatı sonsuza dek sürdürebilir misin?” Başımı güzel göğüslerine doğru bastırdı.

“Siktir, evet,” diye mırıldandım gömleğinin içine, yavaşça ondan uzaklaşırken. Tişörtünü yukarı kaldırıp başının üzerinden çektim.

“O zaman burada yaşamak istemediğimi bilmelisin. Buraya yakın bir yerde de yaşamak istemiyorum. Bu apartmanlardan çok sıkıldım,” diye fısıldadı nefes nefese.

“Seni buradan çıkaracağım. Birlikte ev arayabiliriz. Evi satabilirim ve satılmasını beklerken orası *bizim* evimiz olabilir.”

“Emin misin?” Bakışlarımız kilitlenene kadar başımı çekti.

Elinin içini öptüm. “Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Benim için ne ifade ettiğini hâlâ anlamadın mı?”

Eğildi ve benim karıncalanıp yanana kadar beni hararetle öptü, ta ki kendi derimden sıyrılacakmışım gibi hissedene kadar. Onun dokunuşu benim için bu kadar güçlüydü.

“Hafta sonuna gelirsek, benimle gelir misin?”

“Pazar günü çalışıyorum. ”

“O zaman sadece bir gecede hallederiz ve cumartesi gecesi evde oluruz.”

Gözlerini kapatıp dudaklarıma doğru iç çekti. Her seferinde kirpiklerinin titreyişini izledim. Dilimi dudaklarının üzerinde gezdirdim. “Lucy ve Eli’nin orada olmasının sorun olmayacağından emin misin?”

“Öyle diyorsam öyledir. Lucy resim yapmayı seviyor. Kim bilir? Belki de Lucy’ye kısa sürede dövmele tasarlatırım.”

Bu onu güldürdü, sonra gözleri açıldı ve ifadesi kasvetli bir hâl aldı. “O, söylediğin ve yaptığın her şeyden etkilenecek, Elijah. Bu çok büyük bir sorumluluk.”

“Benim kötü bir örnek olduğumu mu söylüyorsun?”

Başını sallarken bana komiklik yapıyormuşum gibi sırıttı. “Hayır tam tersine, umarım senin sayende benden daha güçlü olmayı öğrenir.”

“Sen güçlüsün.”

“Kolay inciniyorum.”

Kaşlarımı çatatarken yanaklarını avuçladım. “Bunun için artık çok geç. Umarım konu kızına geldiğinde onun da aynı olduğunu biliyorsundur.”

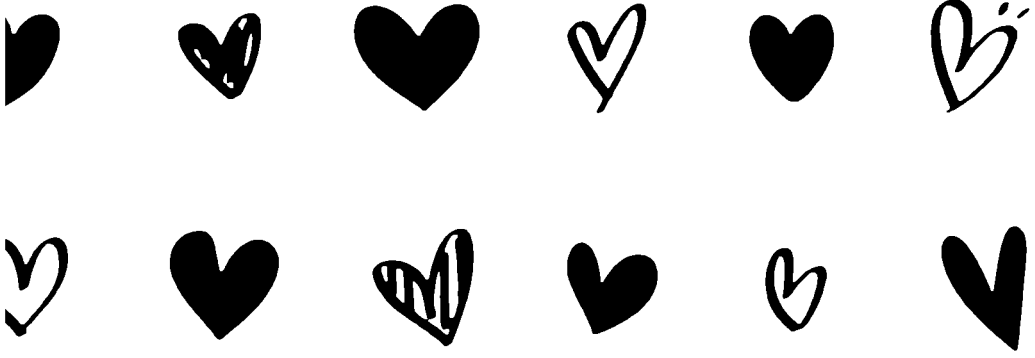
Gözlerini yere dikti. “Biliyorum.”

“İşte bu yüzden gerektiğinde insanlara defolup gitmelerini söylemem için bana sahipsiniz.”

“Şu anda da mı?”

Şortunu çıkarabilmek için ayağa kalkmasına yardım ettim. “Emrinde olmamın pek çok avantajı var.” Tekrar kucağıma oturmadan önce karnını öptüğümde gözleri ağırlaştı. “Sana göstermemi ister misin?”

“Sanırım çoktan biliyor olabilirim ama unutma ihtimalime karşı bana göstermeye devam et.”

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

HADLEY

Elijah eski salonunu, taşındığından beri orayı işleten adama satmıştı. Görünüşe göre Ked, burayı kendisinden satın almak için peşini bırakmamıştı ama Elijah henüz vazgeçmeye hazır değildi.

Ta ki bir hanımefendi çocuklarıyla gelene kadar.

Ked'in bahsettiği her şeyi düşündüğümde içimi bir mutluluk kapladı. Elijah'ın ona artık pek çok saçmalığa –Ked'in deyimiyle– ayıracak zamanı olmadığına dair söylediği şeyler. Yeni öncelikleri vardı, biz. Ked, Elijah'ın artık eskisi gibi olmadığından emin olduğunu bize göstermeye kararlıydı. Yeni sahibi Elijah'ı adam ettiğimi söyledi. Bu gerçek, mutlu bir evliliği ve dört çocuğu olan Ked'i memnun etmişti.

Aslında Elijah ile gittiğimiz için memnun olduğumu söylemek yetersiz kalırdı. Eli çok küçük olduğu için pek umursamadı ama tüm zaman boyunca uslu durdu. Lucy ise bayıldı. Bunun harika olduğunu düşünüyordu. Elijah onun kaderinde dövme sanatçısı olmak olduğuna çoktan ikna olmuştu. Ona minik adamların daha çok yolu olduğunu söyledim.

Cuma gecesi bir odada iki yatak bulunan hoş ve temiz bir

otelde kaldık. Lucy'nin beni Elijah ile sarmaş dolaş görmesine henüz hazır değildim, bu yüzden onlar uyuyana kadar onunla ve Eli ile aynı yatakta yattım. Daha sonra Elijah'ın yanına geçtim ve gün ağarana kadar ona sarılarak uyudum.

Cumartesi sabahı erkenden Devil's Lair'e son bir kez uğradıktan sonra oradan ayrıldık. Lucy çok mutluydu çünkü çeyrek dolara her iki eline de birer midilli ve bir köpek olmak üzere makine dövmesi yaptırmıştı. Sassafras'a dönerken yol boyunca onlardan bahsetmeden duramadı. Gençken bunları yaptırmayı ne kadar çok sevdiğimi hatırlamak beni gülümsetti.

"Walmart'ta durabilir misin? Daireye gitmeden önce biraz alışveriş yapmam lazım." Elijah'm daha önce benim için aldığı gazozdan bir yudum aldım.

"Tabii." Elijah sinyal vererek kavşaktan döndü.

"Neden bu gece Elijahlarda kalamıyoruz?" diye homurdandı Lucy arkadan. "Gece lambamı oraya götürmek istiyorum. Götürebilir miyim, anne?"

Kıkırdayan Elijah'ya baktım. "Birlikte olduğumuz süreçte nerede olduğumuz umurumda değil."

"Elijah'a gidelim!" diye çığlık attı Lucy.

"Tanrım, bağırmana gerek yok," diye irkildim. "Sanırım onun evinde kalacağız." Orta konsolun üzerine eğilerek ona sııttım.

Birkaç dakika içinde park edip Elijah'ın dev kamyonundan indik. Elijah, "Onu taşımamı ister misin?" diye sordu Eli'yi almak için kapıyı açtığım sırada.

"Taşıyıcıyı takip onu o şekilde taşıyacaktım." Bana doğru gelen Elijah'a baktım.

"Onu ben taşıyacağım." Elijah benim yerime geçip Eli'yi kucağına alınca kenara çekildim ve Lucy'ye yardım etmek için yanına gittim. Elijah sonunda kamyonetinin öntünde bir

araya gelip içeri doğru yürümeye başladığımızda beni ona bakarken yakaladı. “Ne?”

Başımı eğerek ona takdir dolu bir bakış fırlattım. Çocuğumu kollarında tutuyordu. Dövmeli ve kaslı kollarında. O anda Elijah’la birlikte olmanın verdiği rahatlıkla çarpıldım. Bu yanlış mıydı? Neden bu kadar doğal hissettiriyordu?

“Neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordu sabırsız bir ses tonuyla.

Kıkırdadım. “Seni bebeğimle görmek hoşuma gidiyor. Neden? Bir sorunun mu var?”

Kaşlarını kaldırarak beni daha yakına çekti. Biz el ele yürürken Lucy zıplayarak kıkırdadı. “O zaman bakmaya devam et.” Onun flörtöz sözleri karşısında başımı salladım. “İşte bu yüzden bir tane daha yapmayacağını düşünemiyorum. Ya da iki tane.”

Donakaldım, ona bakarken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Derin bir kahkaha atarak beni öne doğru itti ve girdiğim trans hâlinden çıkmamı sağladı. Annesi iki pazar önce konuyu açtıktan sonra bile çocuklar hakkında hiçbir şey konuşmamıştık. Elbette eninde sonunda konuşacağımızı biliyordum ve bu konuyu daha önce açmamış olmasına biraz şaşırmıştım. İsteddiği açıktı, özellikle de onları benimle birlikte istediğini itiraf ettikten sonra.

Annem erkeklerle ilgili bir konuda haklıydı. Her zaman bir erkeğin ne istediğini bildiğinde, onun peşinden gitmekte ısrarcı olduğunu söylerdi. Eğer bir erkek Olivia ya da benim için bunu yapmıyorsa, annem onun zaman ayırmaya değmeyeceğini söylerdi. Gençken bu tavsiyeyi dinlememiştim ama sonunda onun sözlerini anlıyordum.

Elijah’ın sevgisinin heyecanı midemden geçerek beni gerginlik ve mutluluktan oluşan bir parıltıyla aydınlattı. Kendime olan güvenim yerine gelmişti. Dürüst olmak ge-

rekirse, Scott'ın ailesinin kendimde şüphe yaratmasına izin verdiğim zamanlara rağmen yetenekli bir anne ve yetişkin olduğumu biliyordum. Kendime ve çocuğuma gayet iyi bakabileceğimi biliyordum. Hayat zordu ama onunla çok daha kolaydı. Elijah'a hayatımda ihtiyacım yoktu ama yine de bize ayak uydurarak öyle olmasını sağlamıştı. Peki ya gösterdiği çaba? Bunun için ne sebebi vardı? Bizden başka bir şey elde etmeyecekti. Benim dünyama adım atmak Elijah'ın hayatını değiştirmişti ve o da bunu memnuniyetle karşılamıştı. Yaşam tarzı benimkinden çok farklı olsa da birbirimizi tanıdığımız tüm bu aylar boyunca, hiçbir sorun duymadan dünyalarımızı yavaşça birbirine bağladı. Bunu benimle birlikte yapmak istiyordu.

Yavaş yavaş hayatımda ona ihtiyaç duyduğum o korkunç yere doğru ilerlediğimi düşünüyordum. Aslında, çoktan oraya varmış olabilirdim. Ailemden başka hiç kimseye bağımlı olmamıştım. Elijah'a ihtiyaç duymak beni ölümüne korkutuyordu. Ona nasıl bu kadar bağımlı hâle gelmiştim? Ve neden benim için her şeyi yapacağına gerçekten eminmişim gibi kendimi güvende hissediyordum?

Mesele de buydu, değil mi? Elijah'a sonsuz bir inancım vardı.

Zihnimin, daha fazla çocuk olasılığıyla ve birlikte geleceğimizin görüntüleriyle dolup taşmasına izin verdim. Göremediğim tek senaryo Elijah'ın bizimle olmadığı senaryoydu. O bana ve küçük aileme aitti. O *bizim* ailemizdi.

"Sanırım anneni bozdum, Lucy," diye mırıldandı Elijah. Lucy'nin kıkırdadığını duydum. Elijah'dan bir homurtu geldi. "Dünyadan Hadley'e. Bana öyle bakmayı kesip alışveriş arabasını alır mısın?"

"Ben alacağım!" Lucy önümden koşup alışveriş arabasını kaptı. En sonunda kendime gelerek süzdüğüm adama

odaklandım. Ben onun karanlık, hülyalı gözlerine bakarken o da sırtıtmıştı. “Bu tartışmayı sen uzaklara dalmadan yapsak iyi olur.”

“Uzaklara dalmadım.” Lucy’nin arkasından yürüyüp arabayı taşımasına yardım ederken gülümseyerek gözlerimi devirdim. “Sadece çocuklardan hoşlanmadığını gösterme konusunda kararlı olan birine göre bu konuyu ilginç buluyorum.”

Mağazada dolaşırken arkamdan, “Fikrimi değiştirdim,” diye mırıldandı. “Sanırım ben sadece senin doğurduklarını seviyorum.”

Güldüm, avuç içleri belime doğru yayılırken bir anlığına dokunuşuna kendimi kaptırmıştım. Herkesin içinde bile yakın durmaktan çekinmemesi hoşuma gitmişti. “Sanırım Lucy’ye kadar birine hiç şans vermedin,” diye açıkladım.

“Buna izni yok. Başkalarından hoşlanmasını istemiyorum. Ben sadece ikimizden hoşlanıyorum,” dedi Lucy ters ters bakarak. Parlak mavi gözleri ne kadar ciddi görüldüğü konusunda beni hazırlıksız yakalamıştı.

Elijah’a yandan bir bakış attım. Lucy’ye bakarken fazlasıyla memnun olduğu her hâlden belliydi. Onun da Elijah’ı bu kadar çok sevmesi hoşuma gitmişti ama bu konuda nefret dolu olmasını istemiyordum. “Peki ya kuzenlerin onunla tanıştığında? Ya da eve arkadaşlarını getirirsen? Kötü davranırsa onu sevmezler.”

Lucy kaşlarını çatı ve alışveriş arabasının kolunu tutarak arkasını döndü. “Ben kimsenin onu çalmasını istemiyorum. Onu kuzen BeeBee’ye göstermesek olur mu, lütfen?”

Briana’dan bahsedince yüzümdeki kan çekildi. “Briana kim?” Elijah yüzümdeki ifadeyi fark edene dek her şeyden habersizce gülümsedi. Yüzümü gördüğü anda hissetmişti. Midemdeki kramp ihanetten kaynaklanmıyordu. Hayatımın o

anı için artık hiçbir şey hissetmiyordum. Acı, o gecenin hâlâ Lucy'nin zihninde yaşadığını ve onun bunu algılama şeklinin yürek parçalayıcı olduğunu fark etmemden kaynaklanıyordu.

"Lucy, biraz muz ister misin?" Elijah muzların yanına gitti ve birkaç tane kaptı. Bu esnada beni dikkatle izliyordu. Bu konuda hiçbir şey söylemese de o derin gözleri daha sonra söyleyeceği sözlerin vaadini açığa vuruyordu.

Lucy, "Biraz da elma alabilir miyiz?" diye araya girerek konuyu kapattı.

"Bugün annen yapmak zorunda kalmasın diye yemek yapayım mı?"

Lucy dilini çıkardı ve öğürdü. "Yemek yapmayı beceremiyorsun."

"Dün seni burnunu karıştırırken gördüm," diye karşı hamlede bulundu Elijah. Lucy'nin şu anda Elijah'la tartışmaktan endişe ettiği için koridorun ortasında bıraktığı alışveriş arabasını alırken gülümsememi bastırdım.

"Ben burnumu karıştırmam!" Burnunu karıştırıyordu ama yumruklarını sıktığına bakılırsa bundan çok utanıyordu.

"Yalan söyleme. Bu hiç hoş değil," dedi Elijah.

"Hoş olmayan ne demek?" diye sordu Lucy.

"Çocuklar!" diye bağırdım ve yoldan geçen birkaç kişiyle birlikte üçünün de kafası döndü. Cipsleri işaret ettim.

"Son kavun," diye mırıldandı Lucy yavaşça, gözleri son Funyuns paketine odaklanırken.

"Kavun mu? Funyuns demek istiyorsun, burun karıştırıcı," dedi Elijah.

Lucy ona ofladı. "*Buz Devri* filmi." Adamın kaşları şaşkınlıkla çatıldığında, dünyanın sonu gelmiş gibi alnını avuçladı. "*Buz Devri*'ni izlemedin mi?" Elijah başını sallayınca, "İzlemeliyiz!" diye devam etti.

Elijah ve Lucy'nin öfkeli bir çete gibi son pakete doğru

koşuşturmalarını izlerken homurdandım. Eli sırttı. Neden Elijah'ın kolunda zıplatıldığına dair bir fikri yoktu ama yine de Eli'nin hoşuna gidiyordu. Muhtemelen birlikte sıkışıp kaldığı bu ikiliyle vakit geçirmekten dolayı keyifliydi.

Onlara ulaştığımda Lucy cipsleri arabaya attı. Arabayı sürüklemek beni dördüncü teker gibi hissettirmişti.

“Neye ihtiyacımız var, biliyor musun?” Elijah Lucy'ye baktı.

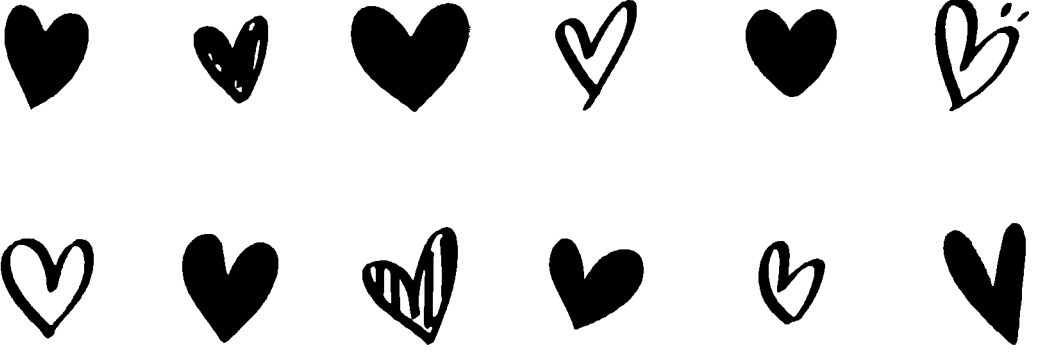
Lucy gülümsedi. “Dondurma mı?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, ama bu da kulağa hoş geliyor. Çikolatalı süt.”

Olduğu yerde zıpladı. “Hadi gidip alalım!”

Evet, ben fazlalıktım. Sepete ihtiyacımız olmayan bir sürü ıvır zıvır attıkları için gerçek yiyecek alan tek kişi bendim ama Elijah'ın attığı çörekler ağzımı sulandırdığı için şikâyet etmeyecektim.

Bir saniye sonra, “Bu da ne böyle?” diyen Lilly'nin nefret dolu sesini tanımıştım.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

HADLEY

Arkamı döndüğümde Lilly'nin bize diktiği ters bakışlarla karşılaştım. Dikkati inanılmaz bir biçimde Elijah'ın kollarındaki Eli'ye odaklanmıştı ve çok ama çok öfkeliydi. Suçlu hissetmem için bir neden olmadığını fark etmeden önce sadece bir saniyeliğine kendimi suçlu hissetmiştim. Elijah benim erkek arkadaşım. Çocuklarımla, Lily'nin torunlarıyla arası çok iyiydi. Scott'ın yapmadıklarını ve onları görmeyi hiç istemediği onca zamanı Elijah telafi ediyordu.

“Lucy, babaanne Lilly burada.” Ben konuşurken Elijah'ın bakışlarında anlayış parıldadı ama ne o Eli'yi bana vermek için ne de ben onu almak için bir harekette bulundum. Lucy'nin keyfi yerindeydi ve bu belli oluyordu. Onu gördüğünde üzgün görünmüyordu. Onunla en son ne zaman ağladığını düşünüyor gibi bile görünmüyordu. Bunun için minnettardım.

“Babaane Lilly,” dedi Lucy ve gülümseyerek ona doğru bir adım attı. Hâlâ bize ters ters baktığı için isteksiz bir hamleydi ama Lucy'ye bakarken kısa bir cevap verdi. “Bu hafta sonu babanı görmeye gelmen gerekiyordu. Ne oldu?”

Pardon, ne?

Lucy başını eğdi. “Elijah’ın dövme dükkanına gittik! ”

Ah, sektireyim. Lilly’nin üzerimden geçerken tüm yüzünün öfkeli çizgilerle buruşmasından işlerin kötüye gideceğini anlamıştım.

“Bu da ne demek? Scott bu hafta sonu onları görmek için aradığında ne telefonlarına ne de mesajlarına cevap verdin. Bunun yerine onları dövme dükkanına mı götürdün?”

Kaşlarımı çattım. “Scott hiç aramadı ya da mesaj atmadı-”

“Yalan söyleme! Bana yaptığımı söyledi!” diye çığlık atarken yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Yüzüm de aynı derecede ısınmıştı. İnsanlar yanımdan geçerken etrafıma kısa bir bakış attım. Topluluk içinde böyle davrandığına inanamıyordum. Böyle bir konuda yalan söylediğine de inanamıyordum. Belki ona yalan söyleyen Scott’tı? Her iki durumda da beni aşağılamaya hakkı yoktu.

“Anne?” Lucy bana doğru yürürken endişeli görünüyordu.

“Ellerindeki bu şey de ne?” Lilly koşarak geldi ve Lucy’nin kollarına yapıştı. Lucy geri çekilmeye çalışsa da Lilly sahte dövmelere baktığı sırada tutuşu sertleşmişti. Lilly ağzını açmadan önce Lucy konuşurken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Bu benim midillim ve yavru köpeğim,” dedi.

“Senin sorunun ne?” diye tersledi, sesi küçümseme doluydu. Ağzı kızgın bir köpek gibi kıvrılırken gözleri büyüdü.

“Ne demek istiyorsun? Onlar sahte dövmeler. Eminim Scott çocukken onlarca kez yaptırmıştır.” Uzanarak Lucy’yi büyükannesinden uzaklaştırdım.

“Bu onunla alakalı değil. Torunlarımin etrafında böyle kötü bir etki yaratmanı boş boş oturup izleyeceğimi mi sanıyorsun? Şuna bir bak.” Elijah’ı işaret etti ve ardından, “Dövmeler çok iğrenç ve bir insanın karakteri hakkında çok şey söylerler,” diye tısladı

Lucy kaşlarını çattı. “Bağırmandan hoşlanmıyorum, babaanne.”

“Babaanne seninle ilgilenmeye çalışıyor.” Lucy’nin başını okşadığında Lucy hızla geri çekildi ve ben de kaşlarımı çattım.

Hissettiğim öfke ve incinmişliğe rağmen kibar olmaya çalıştım. “Bu tartışmayı herkesin içinde yapmasak iyi olur. Yaptığın şey doğru değil. Lucy’yi korkutuyorsun.”

“İki çocuk sahibi olman her şeyi bildiğin anlamına gelmez.” Eliyle yüzümü kavradı ve o anda Elijah’ın arkamda hareketlendiğini hissettim. “Ben üç çocuk büyüttüm ve asla bir babayı bebeklerinden senin yaptığın gibi ayırmam.”

“Hadley bunu burada yapmayacağını söyledi, o yüzden alışverişi bitirebilmemiz için ilerlemeniz gerektiğini düşünüyorum.” Kibar görünmeye çalışsa da Elijah’ın kişiliği ve duruşu kabalıktan başka bir şey gibi görünemeyecek kadar büyük ve talepkârdı.

Lilly öfkeden kaskatı kesildi. “Alışveriş mi? Sen onların ailesi değilsin. Sen bu konuşmaya bile ait değilsin.”

Eli’yi daha sıkı bir şekilde tutarken burun delikleri genişledi. Yaşlı kadına bakarken gözleri vahşi ve öfkeliydi. “İşte burada yanıyorsun. Onlarla ilgili her şey beni ilgilendirir çünkü onları önemsiyorum. Arkada durup seni son gördüklerinde olduğu gibi onlara zarar vermene izin veremeyeceğim.”

Kesik bir nefes alıp suçlayıcı bakışlarını üzerime çevrildi. “Bunu Scott’a nasıl yaparsın?”

Elijah elini kaldırdı, belli ki sinirlenmişti. “Onun için gereğinden fazlasını yaptı. Eğer çocuklarını gerçekten görmek isteseydi, çaba gösterirdi. Hepiniz suçu başkasına atmak yerine bunu yapardınız.”

Alayla dudaklarını kıvırdı. “Vay canına. Bu kadar az şey

bilen birinden mükemmel bir konuşma. Bunu sana o mu söyledi? Scott'ın onları görmesine asla izin vermeyen o!"

Yalan!

Eli'yi kollarıma bırakırken, "Ben ödeme yaparken onları arabaya götürmek ister misin? " diye sordu Elijah usulca. Lucy elimi çekiştirirken sessizce başımı salladım ve alışveriş arabasını benden alan Elijah'ın arkasından gittim.

Tabii ki Lilly de onu takip etti. "Bunu mahkemeye taşıyacığım," dedi bana.

Çok utanmıştım. Ya Lilly bizi Elijah'la alışveriş yaparken gördüğü için internette Walmart'ın çılgın insanları videolarından birinde yer alırsak? Bu benim şansım olurdu. Daha da kötüsü, Scott'ın gerçekte ne olduğu konusunda ailesine yalan söylediğinden şüphelenmeye başlamıştım. Lucy için geleceğini söylediği her seferinde gelmemeyi tercih etmişti. Ve her başarısız olduğunda, Lucy pencerenin önünde oturup kaşlarını çatıyordu. Sonunda, babasını görmek için beklemeyi bırakmıştı. Artık üzgün değil, ilgisizdi. Scott sayesinde Lucy babasıyla çok az zaman geçirdiği için onu görmek istemiyordu.

Elijah önümde durdu ve Lilly'ye bakmadan önce iç çekti. "Onları dışarıda takip etme. Sen yetişkin bir kadınsın. Öyle davran."

Gözleri büyüdü. "Bir kadınla böyle konuşulmaz. Lucy'nin yanında bunu mu yapmak istiyorsun?" Lucy'yi işaret etti.

"Elijah, lütfen," diye mırıldandım hızlıca. İstedğim tek şey bütün bu olanların son bulmasıydı.

"Burada sadece bir tane olgun kadın görüyorum ve o da kesinlikle sen değilsin," dedi ona.

"Torunlarınla iletişimini kaybetmenin suçlusunun senin davranışların olabileceğini hiç düşündün mü? Lucy'nin se-

nin yanındayken ağlamasına şaşmamalı. Nasıl davrandığına bir bak.”

“Elijah,” dedim daha sert bir sesle. Bana baktığında, söylediği her kelimeyi dinleyen Lucy’yi işaret ederken ona sinirli bir şekilde kaşlarımı çattım.

“Şimdi Scott’ı arıyorum ve ona bu saçmalığı anlatıyorum. Sabah ilk iş onu adliyeye götüreceğim.”

Elijah keyifsizce güldü. “Onu götüreceksin mi? Ne demek istediğimi anladın mı? Kendi çocuğunu büyütemeden önce başkasının için endişeleniyorsun.”

Elijah’ın söylediği her şeye katılmama rağmen bunu yapış şeklini takdir etmemiştim. Belki Lucy ve Eli dinlemeseydi daha iyi olurdu ama hak etmiş olsa bile kimsenin onların önünde babalarını kötülemesini kabul edemezdim. Onları bunun doğru olduğunu düşünecek şekilde yetiştirmek istemiyordum. Ve Elijah’ın onu görmezden gelme ricamı görmezden gelmeye devam etmesi durumu daha da kötüleştirdi.

Kısacası, evet, ona ve tüm bu duruma kırgın ve kızgındım.

“Babaanneye güle güle de, Lucy. Arabaya gidiyoruz,” desem de Lucy oralı olmamıştı.

“Anahtarlara ihtiyacın var.” Elijah anahtarları verdi. Ben uzaklaşırken, omzumu tuttu. “Hey...”

Ondan uzaklaştım ve Lucy’yi Walmart’tan dışarı çıkardım.

“Lucy!” Arkamızı döndüğümüzde Lilly’nin peşimizden koştuğunu gördük. “Annen ve babanın tekrar bir araya geldiğini görmek istemiyor musun?”

“Lilly,” diye yavaşça nefes verdim. “Çok ileri gidiyorsun. Halka açık bir yerde olay çıkardın.”

“Bunun çok saçma olduğunu biliyorsun, Hadley. Bebeklerinizi nasıl ayrı büyütebilirsiniz?” O da uysal davranıyor ve nazik olmaya çalışıyordu. Ses tonu nazik olsa da söyledikleri tamamen yanlıştı.

“Onları gayet iyi yetiştiriyorum. Aslında dünyanın her yerinde tek başına ebeveynlik yapılıyor ve o çocuklar da gayet iyi.”

“Lucy...” Lucy’yle göz göze gelmek için eğildi. “Ne istiyorsun?”

“Annemi.” Bacağıma sarıldı.

“Hayır, demek istediğim babanla annenin bir aile olarak yeniden bir araya geldiğini görmek istemiyor musun?”

Lucy yüzünü bacağıma bastırarak onu görmezden geldi.

“Ona böyle davranma,” dedim yalvarırcasına. Ardından eğilerek dört yaşındaki çocuğumu diğer koluma aldım. İkisini birden tutmak zor olsa da bırakmaya niyetim yoktu. “İyi niyetli olduğunu biliyorum ama yaptığın şey yanlış.”

Ve böylece arkamı dönüp aceleyle Elijah’ın kamyonetine gittim. Lucy araba koltuğuna tırmanıp beni beklerken Eli’yi sessizce arabaya bindirdim. “İyi misin, anne?” diye sordu kemerini bağladığım sırada.

“Bunu sana benim sormam gerekirdi,” diye mırıldandım.

“Ben iyiyim. Umarım Elijah orada tek başına kaybolmaz.”

“Üstesinden gelebilir.”

“Cipsimi alacak mı?”

“Alacak.”

Kapıyı kapatmadan önce, “Babaanne Lilly’ye gitmek zorunda mıyım?” diye sordu.

“Sadece istediğin zaman.”

“İstemiyorum.”

Alnından öpüp kapısını kapattım ve yolcu koltuğuna bindim. Beklerken klimanın bizi serinletmesi uzun sürmedi. Birkaç dakika sonra Elijah elinde tuttuğu yiyeceklerle yanımıza gelip poşetleri bagaja yerleştirdi. Sürücü koltuğuna oturduğunda ona bakmak yerine camdan dışarı baktım. “Hey...” diye mırıldandı.

“Ne kadar tuttu? Sana geri ödeyciyim,” diye sordum ona dönmeden. Mantıksız ve huysuz davrandığımın farkındaydım. Kimse beni benden daha fazla hor göremezdi. Ancak zihnim tam bir kargaşa içindeydi. Eli ve Lucy benim her şeyimdi ve birinin az önce dünyamı elimden almakla tehdit ettiği gerçeği içimdeki her molekülü rahatsız ediyordu. Yüzleşmekten her şeyden çok nefret ediyordum ve insanların Lilly ve Elijah’ın çocuklarımla önünde yaptığı gibi konuşmalarından hoşlanmıyordum. Ayrıca dikkatini çekmeye çalıştığımda beni görmezden gelmesinden de hoşlanmıyordum.

İnsanların bağırması Lucy’yi korkutuyordu ve ben de onun korkmasını istemiyordum. Demek istediğim, evet. Ona kızgındım.

“Bana geri ödemene izin vermeyeceğimi bildiğin hâlde bunu sorman çok aptalca.”

Başımı çevirerek ona ters ters baktım. “Peki. O zaman aldıklarını kendi evine götürebilirsin.”

“Hadley,” diye inledi gözlerini kapatarak. “Her şey yoluna girecek.”

“Ona bağırman gerekiyordu. Sırf senin yüzünden bir şeylerin peşine düşecek.”

“Kim olduğu umurumda değil. Birinin seninle bu şekilde konuşmasa asla seyirci kalmayacağım. Bu saçmalığı asla kabullenmeyeceğim. Asla.”

Gözlerim yaşlarla dolduğunda yüzümü öne çevirdim. Lucy’nin önünde bu şekilde olmak istemiyordum. Cep telefonum çalmaya başladığında arayanın Scott olduğunu görünce kalbim duracak gibi oldu. Görmezden gelsem de Elijah’ın beni izlediğini biliyordum. Yolculuğun geri kalanı telefonumun her dakika çalmasıyla rahatsız edici bir sessizlik içinde geçti. İkimiz de gerilimi azaltmak için müzik açmayı düşünmedik bile.

Tek düşünebildiğim Lilly'nin ne yapmayı planladığıydı. İçim bulantıyla doldu. Kemerimi çözdüm ve park ettiği anda kamyonetten atladım. Eli'yi almak için koltuğa yöneldiğimde, "Daireye döneceğimiz için onu ben alabilirim," diye mıldandım.

"Elijahlara gideceğimizi sanıyordum?" dedi Lucy hâlâ araba koltuğunda otururken.

"Bu gece değil."

Elijah'ın şahin gözleri üzerimdeydi. "Hadley..."

Telefonum tekrar çalmaya başladı. "Sonra görüşürüz. Bu karmaşayla ilgilenmem gerek."

İç çekti. "En azından yiyecekleri dairene taşımama izin ver."

"Hayır. Onları evine götür."

"Lucy, cipsini ister misin?" diye sordu Elijah kemerini çözmeye yardım ederken.

"Evet, bütün aldıklarımızı bensiz mi yiyeceksin?" Tam o sırada telefonuma bir mesaj geldi.

SCOTT: TELEFONUNA CEVAP VER!!!

SCOTT: YEMİN EDERİM HADLEY, O ADAMI YANINDA TUTARSAN ÇOCUKLARINI GÖRMENE ASLA İZİN VERMEM.

SCOTT: SIKTIĞIMIN ADAMI ANNEME BAĞIRMIŞ!

Elijah'ın yumuşak ve boğuk gülüşü beni mesajlardan uzaklaştırdı. "Hayır, şapşal. Birlikte yiyeceğiz. Hepsi bir gün içinde yok olmayacak."

"Senin evine gitmek istiyorum," diye fısıldadı Lucy.

Gözlerimi kapattım, yaşlar dökülmek üzereydi. Scott bana her zaman bağıırıyordu. Bunu nasıl normal gösterebilirdi? Onun bana bağırması sorun değildi de başkasının annesine bağırması mı sorun olacaktı?

“Belki daha sonra fikrini değiştirir,” diye fısıldadı Elijah Lucy’ye.

“Hadi Lucy.” Eli’yi kollarımın arasına aldım ve Elijah’ın Lucy’ye daireye götürmek için çabucak seçtiği şeylerle dolu iki çanta vermesini izledim.

Bu beni sadece üzmüştü. Onca insan arasında Elijah’a kızgın olmaktan nefret ediyordum. Ruhumu incitiyordu ama Lilly ve Scott yüzünden korkmuş ve sinirlenmiştim. Ne yapacakları konusunda hiçbir fikrim yoktu.

“G le g le, Elijah...” Bunu söylerken Lucy’nin ses tonunda bir hüzün vardı.

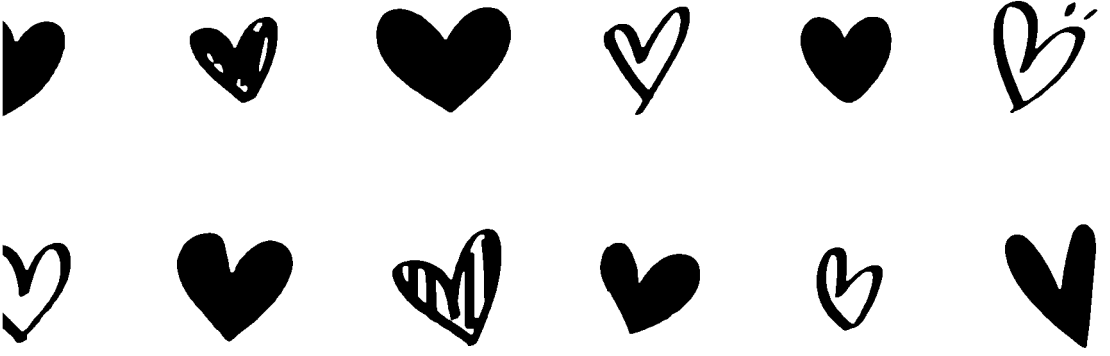
“Hey...”

Onu görmezden gelerek daha hızlı yürüdüm. Arkamdan koştukça ayak sesleri daha da yükseliyordu. “Bana bu kadar kızgın mısın?” diye sorduğunda yanında duran Lucy’ye baktım ve o da i  çekti.

“Benimle sonra konuşacak mısın?” Telefonum çalmaya başladığında ona dik dik baktı. “Ona siktirip gitmesini söyle.”

“Gördün mü, o kadar da kolay değilmiş,” diye mırıldandım yürümeye devam ederken. “Hadi, Lucy.”

Elijah’dan uzaklaşırken elimi tuttu. Attığı her küçük adımda arkasına baktı.

BÖLÜM KIRK

HADLEY

“**A**ğlamayı bırak, anneciğim.” Yerde oturmuş dizlerine sarılan Lucy olduğu yerden beni izlemeyi sürdürdü. Eve geldiğimizden beri o noktadan hiç ayrılmamıştı.

Daireye girdiğimizde en sonunda Scott’ın çağrısına cevap vermiştim ancak sadece bağırıp çağırmıştı.

Onu dinlemek beni zihinsel olarak tüketmişti.

Saatler geçmişti ve Scott hâlâ telefon ve mesajlarla beni taciz ediyordu. Her şey mükemmel gidiyordu. Lilly bizi Elijah ile alışveriş yaparken görene kadar harika vakit geçiriyorduk. Orada oturduğum süre uzadıkça, Elijah’ın hayatımızda olmasının onlar için neden bu kadar sorun olduğuna dair kafam daha da karıştı. Scott’ın Lucy ve Eli ile hiçbir ilgisi olmaması ama başkası onlarla bir şey yaptığında sinirlenmesi adil değildi.

Neden tüm bu kargaşa ve korkuya katlanmak zorundaydım? Neden benimleyken en mutlu oldukları anda birinin gelip onları alıp götüreceğinden endişelenmek zorundaydım?

Buna mecbur olmamalıydım. Babaları ve büyükannele-

ri tarafından bu şekilde tehdit bile edilmemeliydim. Ancak bunu fark etmek beni daha çok ağlatmaktan başka bir işe yaramadı.

Daha fazla mesaj geldi. Scott'tan geldiğini düşünerek telefonumu elime alıp mesajlara bakmakta tereddüt ettim.

ELIJAH: Endişeleniyorum. Lütfen yukarı gel-meme izin verir misin?

ELIJAH: Orada ağlamaya bile değmeyecek bir şey için ağladığını bilmeye dayanamıyorum.

Seni koca aptal. Neden bu kadar öfkeli olmak zorundaydık? Beni savunmasına bayılmışım ama Lucy'nin babaannesiyse onun önünde konuşma şeklinden nefret etmişim.

ELIJAH: Lucy babaannesine bağırdığım için bana kızgın mı?

Mesajlarını okuduktan sonra Lucy'ye baktım. Büyümüş gözlerle beni izliyordu. "Uzun bir gün oldu, değil mi?" diye sordum.

Cevap vermek yerine, "Elijahlara ne zaman gidiyoruz?" diye sordu.

"Bu gece burada kalacağız."

"Neden?"

"Çünkü-"

Kaşlarını çattı. "İstersem, kim ne derse desin Elijah'ı her zaman görebileceğimi söylemiştin."

"Evet, göremeyeceğini söylemedim ki."

"O zaman neden ağlıyorsun?"

İçimi çektim. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Artık babaanne Lilly'ye gitmek istemiyorum!" Birden ayağa fırladı ve koşarak uzaklaştı. Ayağa kalkıp arkasından ilerlediğimde onu yatağına yatmış bir hâlde buldum.

“Seni babaannenin evine gitmeye zorlamıyorum.” Yanına oturarak saçlarını okşadım.

“Oradan nefret ediyorum! Tek yaptıkları senin hakkında kötü şeyler söylemek ve bu benim duygularımı incitiyor!”

Benim hakkımda konuşacaklarını içten içe hep biliyordum ama bunun küçük kızımı ne kadar incittiğini hiç anlamamıştım. Sanki kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi.

“Neden bana söylemedin?” diye fısıldadım.

“Çünkü senin de duygularını incitmek istemedim.” Burununu çekti. Gözlerimi silerek önu kollarımın arasına aldığımda bana sıkıca sarıldı.

“Şşş. Sorun yok.” Başını okşadım. “Seni asla zorlamayacağım. Özür dilerim. Sadece babanla vakit geçirmeni istemiştım.”

“Babam hiç orada olmuyor!”

“Sorun yok. Şimdi oraya gitmek zorunda değilsin.” Başını kaldırıp kırmızı şiş gözleriyle bana baktı.

Gülümsedim. “Hadi, Bubby ile oturma odasına geri dönelim.” Başını sallayarak onu taşımama izin verdiğinde, “Ne yemek istersin?” diye sordum.

“Pankek?” Tereddütle omuz silkti.

“Akşam yedide mi? Kulağa harika geliyor!”

1

Lucy pencereden dışarı bakarken, “Hava karardı,” diye fısıldadı.

Bu esnada ben de Eli’yi emziriyordum. “Yatma vakti yaklaştı.”

“Elijahlara ne zaman gidiyoruz?” Bu soruyu yüzüncü kez soruyordu. “Bizi bekliyor.”

“Onu biraz rahat bırakalım.” Ona davranış şeklimden dolayı kendimi pek iyi hissetmiyordum. Olayı kafamda can-

landırdıkça, araya girmesi daha çok hoşuma gitmişti. Saçmalayan Lilly'ydi. Elijah'ın söylediği her sert söz gerçektir. Ve Lucy... O bir kez bile ona kızgın olduğundan bahsetmemiştir. Endişelendiği tek şey onun evine gitmekti.

Ah, sektireyim. Duygusal ve stresliydim. Elijah'ın her şeyi düzeltmesini istiyordum, her ne kadar bu duruma sebep olan ben olsam da. Lilly için duyduğum endişe ve kaygının içime sızmasına ve o adamla yaşadığım mutluluğu mahvetmesine izin vermiştim.

Buna bir son vermeliydim. Scott'ın hayatımızı mahvetmesine izin vermemeliydim. Buna hakkı yoktu.

“Neden onun evine gitmek istiyorsun?” diye sordum.

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Sadece Elijah'ın bizimle olduğu zamanları seviyorum.”

“Lucy, Elijah'ı neden bu kadar çok seviyorsun?”

“Bana bir şeyler alıyor.”

Kıkırdadım. “Bu hiç hoş değil.”

“Artık gidebilir miyiz?” Kolumu tutarak beni çekiştirirdi: “Ona bir süredir ağladığını söyleyeceğim.” Aniden kolumu bıraktı. “Bana telefonunu ver. Arayıp ona söyleyeceğim.”

“Bunun beni korkutması mı gerekiyor?” diye sordum ona sırtarak.

“Hayır. Ağlamayı durdurması gerekiyor. Elijah gözyaşlarını durduracak.”

Dört yaşındaki çocuğumu sorgulamamıştım bile. Haklıydı.

“Ben Bubby'nin üstünü değiştirirken sen de gidip pijamalarını giy.”

Gözleri parladı. “Elijah'a mı gidiyoruz?”

Nasıl bir yüzleşmenin beni bu kadar kötü hissettirmesine izin verecek kadar aptal olabilmıştım? Lucy ne kadar da mutluydu... Ben Elijah'la birlikteyken hepimiz daha mutluyduk.

“Evet, gidiyoruz.”

Olduğu yerde aşağı yukarı zıpladı. Eli’nin üstünü değiştirenken tedirginlik vücuduma yayılmıştı. Kendi kıyafetlerimi değiştirmeye zahmet etmedim. Tek düşünebildiğim, ilk kez kötü bir şey olduğunda aniden geri çekilmemle Elijah’ın neler hissetmiş olabileceğiydi.

Utanmıştım ve ağlama ihtiyacım yeniden ortaya çıkmıştı.

Hava karanlık olduğu için yolda Lucy’nin elini tuttum. Muhtemelen ona geliyor olduğumuzu söylemeliydim ama önemli değildi, önemli olan tek şey hepimizi yeniden bir araya getirmektir.

Elimi yanıma bırakıp Lucy’nin elini tekrar kavramadan önce parmak eklemlerim kapıya iki kez vurdu. Kapıya yaklaşan dev ayak seslerini duyduğumda midemde gergin bir telaş oluştu.

Kapıyı açtığı anda gözlerimiz buluştu ve bu süreçte tüm öfkem çocukça ve saçma göründü. Elijah’tan uzakta geçirdiğim birkaç kısa saat bana bir ömür gibi gelmişti ve onu o anda görmek... Beni yutup içine çekerken ademelması hareket ediyordu, sanki bu gece geldiğime hem şaşırmış hem de sevinmiş gibiydi. Gözlerimden yaşların akması için tek gereken buydu. “Özür dilerim,” diye mırıldandım, büyük, rahatlatıcı kolları Eli ve beni sarmadan hemen önce.

“Tanrı’ya şükür. Evden çıkmak üzereydim. Gerekirse içeri zorla girecektim. Senin yanında olmaya bu kadar alışmışken şimdi yalnız uyumamı mı bekliyorsun?” Islak yüzümü omzuna bastırdığımda sıcacıktı ve sesi hışırtılı bir fısıltıydı, tenimi karıncalandırıyor ve yakıyordu. Eli, Elijah’ın gömleğini çekiştirirken tutarsızca geveliyordu.

“Ben de!” Lucy pantolonumun paçasını çekti.

Elijah eğilerek onu kucağına aldı. “Sen de.”

Küçük kolları Elijah ve bana dolandı, dürüst olmak gere-

kirse bu an gelmiş geçmiş en güzel andı. “Yine hep beraber,” dedi Lucy neşeyle ve ben de güldüm, herkesi ağlatacak kadar güzel duygular içinde boğuldum.

O gece çok ağlamıştım.

Elijah’ın sakallı çenesine bakarken, koyu renk gözleri belirdi ve Lucy’ye gülümserken yumuşadı, *her şey yeniden yoluna girmişti*. Başından beri aramızda hiçbir sorun yoktu. Elijah, keşke benim de karşılık verecek cesaretim olsaydı dediğim bir şey yapmıştı. Oraya yürürken kendime, insanların kendimi nasıl hissettiğimi kontrol etmelerine izin vermemeyi öğreneceğime dair söz vermiştim. Bunun zaman alacağını biliyordum. İyi ki Elijah yanımdaydı. Birdenbire benim için ayağa kalkmasından daha çok hoşlanmaya başlamıştım, her şeyi tek başıma yapmaktan çok yorulmuştum.

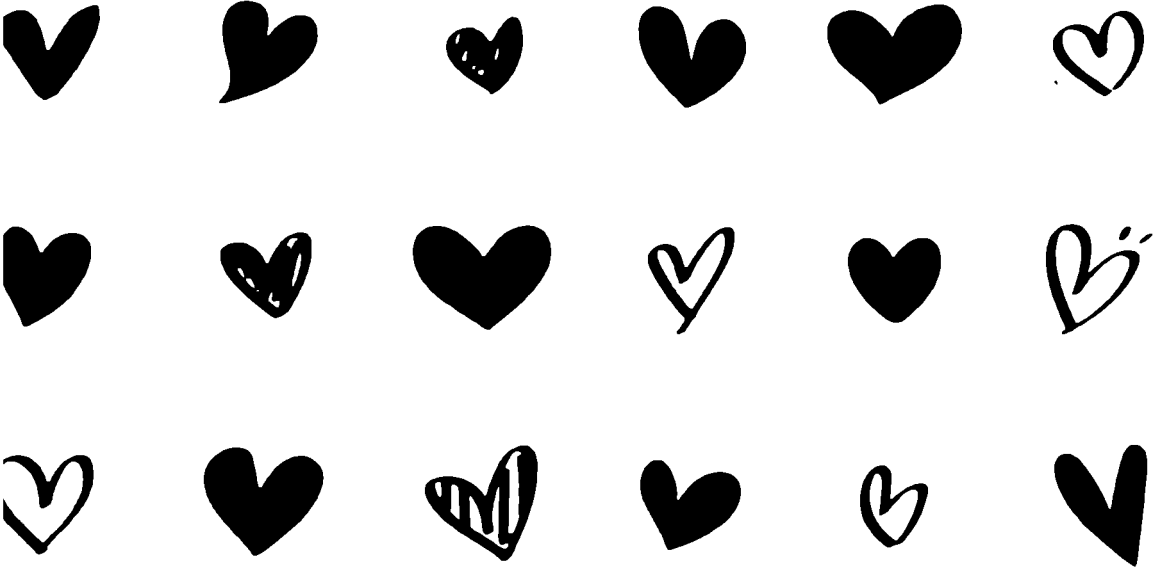
Kelimeler olmadan, her gün hareketleriyle “Seni anlıyorum,” diyordu ve beynim sonunda kalbimi yakalıyordu. Ona tamamen inanmıştım.

“Film mi izliyoruz?” diye sordu Lucy.

“Evet!”

“Bir tane,” dedim onlara. “Sonra yatağa gitmeliyiz.”

“Yaşasın!”

BÖLÜM KIRK BİR

HADLEY

Lucy'nin seçtiği filmin jeneriği akarken uyandım. Ne zaman uykuya daldığımı hatırlamıyordum, sadece filmin başlangıcına dair kısa bir anım vardı, sonrasında hiçbir şey yoktu. İlk fark ettiğim şey ne kadar sıcak ve aynı zamanda sıkışık olduğumdu. Elijah'ın tüm kanepeyi kaplayan bacaklarından birine kıvrılmış yatıyordum. Bu nasıl olmuştu? Başımı kaldırıp baktığımda Lucy ve Eli'nin onun iki yanında yattığını gördüm. Üçü de uyuyordu. Eli, kollarını Elijah'ın yüzüne doğru açmış, göğsünün yarısına kadar onun göğsüne ve kısmen de koluna asılmıştı. Lucy onun yanına kıvrılmıştı, poposu kanepeden sarkıyordu ve ağzı sonuna kadar açıktı.

Kalbim patlayacak gibiydi. Elijah'a duyduğum şiddetli, inkâr edilemez sadakat ve koruma duygusu... Onun için bir anlam ifade ediyorduk. Tıpkı onun hepimiz için bir şey ifade ettiği gibi. Lilly ve Scott'ın Elijah'ın çocuklarını üzerinde ne kadar kötü bir etkisi olduğunu söylemesinden bıkmıştım.

Öyle değildi. Kendisiyle tamamen uyumluydu ve bunun için hiç üzgün değildi.

Çocuklarını büyüttüğünde, hayatlarını tıpkı onun gibi is-

tedikleri gibi yaşamak için çabalamalarını umdum. Ve sevdiği zaman, bunu tamamen yapardı.

Aylar önce yaptığı hareketlerle onun kalbinin güzelliğini hissetmiştim...

Karıncaşanan kolumu bacaklarından birinin altından kaydırarak aralarından çıktım. Lucy'yi olabildiğince nazikçe tuttum ve Elijah'la onun için ayırdıkları yatak odasına taşıdım. Çıkarken gece lambasını yaktım.

Eli'yi göğsünden çektiğimde Elijah öne doğru sarsıldı. "Bebek kıpırdıyor" şeklindeki altıncı hisse çoktan sahipti. Eli'yi göğsüme bastırırken uyku dolu gözleri çok seksiydi. Sessiz olması gerektiğini anlaması için parmağımı dudaklarıma götürdüm. Yavaşça ayağa kalktı, boynunu eğerek beni yatak odasına kadar takip etti ve kapı eşiğinde donakaldım. Buradaki son gecemizden sonra bir beşik almış ve yerleştirmişti.

Önüme geçerek beşikteki battaniyeyi düzelitti, böylece Eli'yi yatırabildim. Onu yatırır yatırmaz Elijah'ın üzerine atıldım. Beni belimden yakaladı ve kaslı göğsüne doğru bastırdı.

Ne zaman yakın dursak, birbirimize dokunsak ya da ayrılırsak, bana kıyasla ne kadar büyük olduğunu görüp hayretler içinde kalıyordum. Onu ilk gördüğümde bu kadar korkutucu olmasına şaşmamalıydı – onun o cüssesi, dövmeleri ve öfkeli bakışları... Ama bu güçte teselli bulmuştum. İpleri bırakıp endişelerimden kurtulabileceğim bir yerdi. Huzurdan uzaklaşmanın zamanı geldiğinde bile benimle sorunlarımı üstlenmek için orada olacaktı.

"Lucy'nin büyükannesiyile onun önünde konuşma şeklimden nefret ediyorum ama tam bir sürtük gibi davranıyordu," dediğinde sessizliği bozan ilk olmuştu. İri, nasırlı avucunu çenemde gezdirdi ve başımı yukarı kaldırdı. Karanlık

odada kahverengi gözleri siyah küreler gibiydi. O anda hem öfkeli hem de yalvarır gibiydiler. Elijah'ın çatık kaşları hâlâ üzgün olduğunu gösteriyordu.

“Sana daha önce hiç söylemedim ama Lucy yanımdayken kimsenin Scott ya da ailesi hakkında kötü konuşmasına izin vermiyorum. Sırf ailem ondan hoşlanmıyor diye onu ondan nefret edecek şekilde yetiştirmek istemiyorum ama şimdi neden bunu denediğimi bile merak etmeye başladım. Scott, Lucy'nin benim yardımım olmadan onunla hiçbir şey yapmak istememesine neden oluyor. Seni dışarıda bıraktığım için özür dilerim. Lilly beni çok utandırdı ve incitti. Walmart'ta beni görmezden gelip onunla tartıştığında, bir yanım beni savunduğun için derinden etkilenmiş olsa da bu beni üzdü.”

Elijah'ın dudakları burnumun ucuna sıcak bir öpücük kondurdu. Seksi bir hareket değildi ama öyle hissettirmişti. Nefesi yanaklarıma çarptı ve dudaklarının yumuşak, sert baskısı içimdeki karıncalanmaları arttırdı. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra, “Seni görmezden geldiğimi düşündüğün ve çok öfkelendiğim için özür dilerim. O kadının seninle bu şekilde konuşmasına izin veremezdim ve buna izin verdiğin için biraz sinirlendim,” diye fısıldadı. Sözlerindeki acı gerçek yanaklarımı ısıtmıştı. “Sana bir şey sormak istiyorum ve bana karşı dürüst olmanı istiyorum, bebeğim.”

Onun kucagında titriyordum, bebeğim diye hitap ettiği kişi ben olduğum için sonsuz bir mutlulukla dolmuştum. Bunu asla aşamayacaktım. Göğsümde filler tepiniyor, parlak bir mutluluk akışıyla kalbimi titretiyordu. Hepsi o tek kelime yüzündendi.

“Ne?” Söyleyeceği şeyden korkarak bekledim.

“Scott'ın annesinin bugünkü davranışları sana hep böyle davrandıkları anlamına mı geliyor?”

Midem kasıldı ve boğazımda safra yükseldi. Gözlerimi aşağıya indirdiğimde vücudunun ne kadar kasıldığını fark etmiştim. Kollarındaki kaslar etrafımda sıkılaşıırken esnedi ve dalgalandı. Bizi beşikten biraz daha uzaklaştırıp tıslamadan önce göğsünde belirsiz bir hırıltı titreşiyordu. “Bu boktan şeye asla göz yumamam, beni duyuyor musun?” Çenemi tekrar yukarı doğru kaldırdı ve beni yoğun bakışlarıyla buluşturdu. “Asla. Scott’ın sana asla annesinin yaptığı gibi yaklaşmamasını umsan iyi edersin. Lucy ve Eli’nin babası olması umurumda değil, erkek olduğu için dişlerini dökerim-”

“Elijah.”

Devam etti. “Ciddiyim. Seninle bu şekilde konuşulduğu için çok kızgıyım. Sen harika bir anne ve harika bir insansın. Bunu biliyorum. O şerefsizler de biliyor. Kendine hiç vakit ayırmıyorsun. Sen işte olmadığın sürece çocukların hep seninle. Hadley, sen her şeyin ötesine geçiyorsun.” Gözyaşları yanaklarımdan dökülürken elleriyle kollarımı okşadı.

Birinin bana iyi gittiğimi söylemesine ihtiyacım vardı. Ebeveynlik yapmak kolay değildi. Başarısız olmaktan korktuğunuz günler oluyordu.

“Buna bir son vermelisin, bebeğim. Seni her gördüklerinde tepene çıkmalarına izin veremezsin.”

Ürperdim, daha fazla gözyaşı ve sümük geldi. “Biliyorum,” diye mırıldandım. “Onlar için çabalamaktan yoruldum. Lucy gitmek istemiyor ve aylardır onlarla kalması fikri içime sinmiyor. Bana ne kadar saçmaladıkları umurumda değil, *benden bu kadar*. Lucy onları görmek isteyene kadar, onlar için bir daha asla çaba sarf etmeyeceğim ama korkuyorum.” Sesim titriyordu. “Onları benden almaya çalışabileceklerinden çok ama çok korkuyorum.”

“Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı. Parmaklarıyla burnumu sildi, gömleğini mendil olarak kullanırken sümü-

ğüme dokunduğundan rahatsız olmadan bana sarıldı. “Sana endişelenmemeni söylemenin bir anlamı olmadığını biliyorum çünkü zaten endişeleneceksin ama inan bana endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Sen harika bir annesin, bir işinle bir dairen var ve tamamen istikrarlısın.”

Eli beşikte homurdandığında donakaldık ve uyanıp uyanmadığını görmek için bekledik. Sadece uykusunda homurdandığı anlaşılnca Elijah bebek telsizini kaptı ve beni ana banyoya götürdü. “Hadi gidip duş alalım.”

İçeri girdiğimizde ışık düğmesine baktı ve beni kendine çekti. Lucy’nin uyanma ihtimaline karşı yatak odasının kapısını kapattığını duyabiliyordum.

Beklenti beni ürpertmişti. Parmaklarım bile ona dokunma ihtiyacıyla karıncalanıyordu. Önümde durup tişörtünü çekiştirerek çıkarırken tamamen büyülenmişim. Kasları ve tendonları esnedikçe şeytanları hareket ediyordu. O kadar seksiydi ki, bazen bana fazla gelebileceğini düşünüyordum. Nüfusun yüzde doksan dokuzuna göre bir pislik olmasının bir faydası yoktu, kadınlardan nasıl bakışlar aldığını biliyordum. Birlikte her dışarı çıktığımızda bunu fark ediyordum.

Beni ağzı bir karış açık bakarken yakaladı ve için için yanan sırtışı yüzünü kapladı. “Seni de soymam gerekiyor mu?” diye sordu kot pantolonunun fermuarını açarken. Bununla birlikte girdiğim transtan çıktım. Gözlerimi hızla kırıştırıp başımı sallayarak, tişörtümle kot pantolonumu aynı anda çıkarmaya çalıştığım telaşlı bir an yaşadım ve bu da Elijah’ın bana kıkırdamasına neden oldu.

“Buraya gel.” Sesi mırıldarmış gibi yumuşak ve tatlıydı. Kardan yapıldığımı düşünüyordum çünkü iki küçük adımın ardından kollarının arasında ermişim.

“Önümüzdeki yıllarda seni daha çok sinirlendireceğim,” dedi gömleğimin altından tutup başımın üzerinden çıkartır-

ken. “Siz benim için değerlisiniz. Sen, Lucy ve Eli. Biraz dik durabilmen için kışına birkaç kez şaplak atmam gerekse bile size bir daha asla kötü davranılmasına izin vermeyeceğim.”

Önümde çömeldi. Yutkundum ve pantolonumun düğmelerini açıp külotumla birlikte bacaklarımdan aşağı yuvarlarken aşağı baktım. Bana sırttı ve popoma bir şaplak attı. Bir çılgılık attım ve acıyan arka tarafımı ovuşturdum. Gerçekten bunun için güç harcamıştı.

“Düzelmeye ihtiyacı olan benim yumuşak kişiliğim olduğu için bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum,” dedim ona.

Ayağa kalkarken popomu ovalamayı devraldı. “Muhtemelen haklısın ama eğlenceli olacak.” Tekrar vurdu.

Yüzümü buruşturdum. “Hey, bu acıttı.”

“Yine de güzel bir ses çıkardı.”

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum ama o gülümserken bu imkânsızdı. “Şimdi sıra memelerde,” diye devam etti, bir elini etrafımda dolaştırıp sutyenimi çözmeden önce. Göğüslerim serbest kalır kalmaz inledi ve beni kucakladı. “Lanet olsun. Beni öldürüyorsun.” Ereksiyonu sallanıp bana doğru kayarken sıcaklığı tenimi kavuruyordu. Onu çıplak ve prezervatifsiz hissetmek tüm bedenimin titremesine neden olmuştu. Kollarımla bacaklarımı ona doladım ve kendimi ona sürttüm. Beni düşün içine çekmeden önce ereksiyonunun kadınlığının dudaklarının arasından klitorisime doğru kaymasına izin verdim. Benimle içeri girerken cam kapıyı kapattı.

Duş başlığını çıkarıp sıcaklığı ayarlarken bizden uzaklaştıran kadar elde tutulabilen bir duş başlığı olduğunu fark etmemiştim. Meme uçlarım sertleşmişti. Havadaki soğukluk ve içimde dolaşan arzunun her ikisi de suçluydu. Sırtının sertliğine ve her yerinin nasıl yapıldığına hayran kaldım.

Bakışlarımızı buluşturdu ve duş başlığını kaldırıp göğsünden aşağı püskürtmeden önce, “Üşüdün mü?” diye sordu. Hafifçe inledim. Sıcak su cennet gibiydi. Başımı arkaya atarak vücudumun üzerinde hızla akan suya doğru eğildim.

“Sana bakmaktan asla bıkmayacağım,” diye mırıldandı ensemi kavrarken. Gözlerim tam dudakları dudaklarıma değdiği sırada aralandı. Dilini dudaklarıma değdirdi ve bu o kadar şehvetli ve ilahi bir histi ki bacaklarım titredi. Dudaklarımı aralayarak ağzımı fethetmesine izin verdim, beni mümkün olan her erotik şekilde sakinleştirdi. Daha sonra geri çekilerek, “Duvara yaslan,” diye emir verdi.

Sırtım soğuk duvara çarptığında titredim. Üzerime doğru eğildi ve akıntıyı göğüslerimden aşağı akacak şekilde aramıza yerleştirdi. Meme ucunu çekiştirmeden önce göğüslerimden birini yatıştırıcı bir şekilde okşadı, yüzü bacaklarımın arasındaki boşlukla aynı hizaya geldi. Ona duyduğum ihtiyaç ısrarcı bir şekilde nabız gibi atıyordu. İçimde çırpınan bir sıcaklık gibiydi ve ardında tonla karıncalanma bırakıyordu. İçime girmesi için umutsuz bir ihtiyaç duyuyordum.

Elijah duş başlığını göbek deliğime doğru tutarak sıcak bir su izi bıraktı. Serbest eliyle kadınlığımı avuçladı, bir parmağını içime sokmadan önce başparmağını klitorisime yavaşça sürttü.

Ah, sektireyim. Bacaklarımı ayırarak inledim. Çırpındığımı fark ederek bacaklarımdan birini dizimden kıvrıp yukarı kaldırdı. Tek ayağım yerdeyken nasıl idare etmemi bekliyordu? Daha o bana dokunmaya başlamadan iki ayağımla zor idare ediyordum.

Parmağını birkaç kez içime sokup çıkarırken, duş başlığını aşağı, aşağı, aşağı indirdiğini ve suyu klitorisimin üzerine püskürttüğünü gördüğümde hafif bir sersemlik içinde sıçradım ama Elijah kolunu kalçama dayayarak beni sıkıca tuttu.

Ah, ah, ah... Çok fazla uyarılıyordum. Karnımdaki kaslar sıkışmıştı. Çok iyi hissettiriyordu ama baskı o kadar yoğun-du ki dayanabileceğimden emin olmadığım bir gıdıklanma hissi veriyordu.

Eğilerek elini çektim ve baskı merkezimi terk ettiğinde yere düşecek gibi oldum.

“Sanırım çok fazla,” diye fısıldadım.

Yoğun, kahverengi gözleri beni delip geçiyordu. “Bence üstesinden gelebilirsin.”

Başımı salladım. “Hayır... Ah!” Suyu tekrar üzerime püskürtürken, bu sefer içime girip çıkan parmağını da ekleyerek sırtımı duvara yaslayarak doğruldum.

Her baskı uyguladığında karnım çırpınıyordu, geriliyor ve irkiliyordum. *Yapamam... yapamam... yapamam.* Bu bir zevk ve işkence ağıydı, akıntının ardından kışkırtıcı bir gıdıklanma getirmesi, sonra da çiçek açtığında Elijah’ın duş başlığına sarılmış elini tutarak haykırdığım bir sıcaklık çılgınlığını ortaya çıkarmaya devam etmesi...

“Elijah!”

Tüm vücudum sarsıldı ve büküldü. Onun üzerine eğildim, orgazm beni kontrol altına alırken tek istediğim durmasıydı. En sonunda rahatlayıp beni titreyen bir karmaşa içinde bıraktığında inledim. Duş başlığını benden uzaklaştırırken parmağı son birkaç saniyelik coşkumu sonuna kadar götürdü.

Bacağımı serbest bıraktı. “Çok güzelsin, Hadley.” Sesi kalındı, üzerime salınmayı bekleyen şehvet ve dumanla doluydu. Ayağa kalkıp beni tekrar duvara yasladığında, “İyi misin?” diye sordu. Duş başlığını ait olduğu yere yerleştirirken bir eliyle omzumu ovuşturuyordu. Boynumu eğdiğinde biraz daha titredim. Öpücük. Öpücük. Dudaklarını tenime yerleştirdi. Şehvet dolu hâlimle mutlu bir şekilde iç çektim.

“Şimdi seni içimde istiyorum,” diye fısıldadım boğuk bir sesle. Ayağa kalktığında gözlerimi kırıştıtararak açtım.

“Prezervatif-”

Hareket etmek istediğinde onu kollarından tuttum.

“Seni tamamen hissetmek istiyorum.” Bu itirafım beni tedirgin etmişti çünkü yaklaşırken derin, hırıltılı bir nefes aldı ve onu kendime çekmeme izin verdi. “Eli’yi doğurduktan sonraki altı haftalık kontrolümden beri doğum kontrol hapı kullanıyorum.”

Alnını benimkine bastırdı, gözlerime o güne kadar gördüğüm en şaşkın, en tutku dolu bakışlarla bakıp, “Bunu ben de istiyorum... Siktir... Bunu o kadar çok istiyorum ki. Daha önce hiç...”

Eğilip onu öptüğümde sözleri kayboldu. Yumuşakça, güzelce, nefesimizin birlikte düşüp yükselmesi o kadar uyumluydu ki sanki işimiz diğerinin bittiği yerden başlamakmış gibi. Alt dudağımı şakacı, alaycı ve samimi bir şekilde emdiğimde çoktan titremeye başlamıştı. Önce bir bacağıma, sonra diğerini kalçasına geçirip beni duvara doğru kaldırırken devasa büyüklüğü karnıma baskı yapıyordu.

Titreyen nefesler, aynı hizaya gelen bedenler... Sevgilimi ve onunla yaşayacağım tüm bu destansı maceralarla dolu geleceğimi gördüm. Bilmiyorsa bile bilmesini istedim. “Seni seviyorum.”

“Sana âşık *oldum*. Beni evcilleştirdin.”

Güldüm ama ereksiyonunu içime doğru ittiğinde hızla sessizleştim. Yavaşça, santim santim içime girerken gözlerimi ondan ayırmadım. İçimde hareket ederken her zarif ayrıntıyı hissedebiliyordum –iç duvarlarımda belirgin ucuna yapışmasını, onu tamamen kabul etmek için gerildiğinde kalın, titreşen çevresini. Zihnim, olabildiğince yakın olduğumuz bilgisiyle çılgına dönüyordu –bu tür bir yakınlığı

ondan başka kimseden istemiyordum. Daha derine inerse gürleyen bir cehennem taşmakla tehdit ediyordu. Tısladı ve ardından bu bir iniltiye dönüştü.

“Hadley, daha mükemmel hissettirebileceğini düşünmemiştim. Yanılmışım. Hem de çok yanılmışım. Çok sıkı ve ateşlisin. Tanrım bebeğim, benim için yaratılmışsın.” Edepsiz sözleri hissetmekte olduğum ateşi harladı, sonra aletini biraz daha derine itti.

Kıvrınarak yükseldim. İç duvarlarım onun etrafında kenetlenirken ben kavisler çizdim, dağıldım ve alevlerin içine daldım. “Tanrı... Amerika’yı korusun! Ahhh...”

Aralık dudaklarımı öptü. “Siktir ya da sikeyim demek seni incitmez. Şu anda benden başka kimse seni dinlemiyor.” Dişleriyle kulağımı ısırды ve titredim. Yavaşça çekti ve tekrar soktu. Nefesim kesildi. Kalçalarımı ve bacaklarımı daha sıkı kavradı. “Hâlâ sikimi sıkıyorsun. Siktir! Dayanamayacağım.”

Çok iyi anlamıştım. Üçüncü kez içime girdiğinde, piercingli aleti merkezime baskı yapıyordu ve ben yine boşalıyordum. Beni başka bir orgazma doğru ittiğinde vücudumun ona karşı nabzının hiç durmamasına şaşmamalıydı. Saçlarını kavradım, vücudum duvardan aşağıya doğru kayarken inliyordum.

Beni tutuşu gevşedi. Beni tutuşu sıklaştı. Vahşi bir adam gibi içime girerken beni yukarı kaldırdı ve inleyerek umutsuzca dudaklarımı aradı. Beni serbest bırakmadan önce ruhumu öptü. Zaten sıcak olan yanaklarım daha da alev almıştı. Aletindeki her şehvetli darbeyi ve prezervatifle asla yapamayacağı şekilde beni nasıl doldurduğunu hissedebiliyordum.

Vücutlarımızın titreşimi durduktan sonra bile öpüştük ve öpüştük. Sallanan bacaklarımı yere koydu ve ereksiyonu

içimden kaydı. Sert aleti sallanıyor ve karnıma doğru bastırıyordu, tekrar hazırды. Su ılıktı, dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde soğuklaştı. Yanakları hafifçe kızarmıştı, dudakları koyu kiraz kırmızısıydı ve gözleri yumuşak ve pusluydu, bana pek çok duyguyla bakıyordu. Hepsinin onun beni sevmesiyle bir ilgisi vardı.

Suyu kapattı, bizi kuruladı ve uykuya yenik düşmeden önce beni bir kez daha yatağın üzerinde, battaniyenin altında becerdi.

1

Dün daha cesurdum. Sabah güneşiyle birlikte gerginliğim de geri gelmişti.

Yine de iyiydi. Ben Scott'ın numarasını çevirirken Elijah da ailemin verandasındaki salıncakta benimle oturuyordu; eli kalçamın üstünde rahatlatıcı daireler çiziyor, bir rahatlık ve güvenlik hissi yaratıyordu. Ben aramayı yaparken Lucy ve Eli içerideydi.

Scott üçüncü çalışta cevap verdi. "Sanırım dün ne kadar aptalca davrandığının farkına vardın."

Gerginliği unutun. Sesindeki acımasız ton kararlılığımı pekiştirmişti. "Hayır, Scott. Aslında sana söylemem gereken bir şey var."

"Neymiş o?"

"Şimdiye kadar aptalca davrananlar sadece sen ve annen."

"Ne-"

"Sözümü kesme," diye tersledim. "Senin ve ailenin beni Lucy'nin önünde aşağılamanızdan bıktım usandım. Bunun onun duygularını ne kadar incittiği hakkında bir fikriniz var mı? Onu ne kadar ağlattığınız hakkında? Ayrıldığımızdan beri seninle ve ailenle iyi geçinmek için çok uğraştım, hafta

sonları Lucy'yi sana bırakmayı teklif ettim ama hiç gelmedin. O daha dört yaşında ama bu onu başından savdığınızı bilmediği anlamına gelmez.”

“Hadley!”

“Hayır, üzgün olmaya hakkın yok. Lucy seni seviyor ama son zamanlarda seni görmek bile istemiyor ve ben de onu buna zorlamayacağım. Eğer onu görmek istersen, seninle buluşabilirim ama o, geceyi tekrar sizinle geçirmeye hazır olana kadar bu olmayacak.”

“Bu çok saçma. Tek sorun onun beynini yıkamış olmanız.”

“Sen ve annen medeni olamıyorsanız, sanırım mahkemeye gitmemiz *gerekecek*. Senin tembel götüne nafaka ödetmek için sana bir iş buldurabilirler. ”

Elijah arkasını döndü ve gülümsemeden önce, “Göt,” diye mırıldandı, ben de ona başımı salladım.

“Dalga mı geçiyorsun benimle?” Scott kulağıma bağırdı. “Az önce göt mü dedin? Sen hiç küfretmezsin. Sana ne oldu böyle?”

“Senin ve annenin bu tür olgunlaşmamış davranışlarına katlanmaktan bıktım usandım. Eğer siz korkunç davranırsanız, ben de davranabilirim.”

“Okulu bitirene kadar bir işe giremeyeceğimi biliyorsun, bu çok fazla iş demek! Onları hiç görememem senin suçunken benden nafaka ödememi isteyemezsin!”

Onunla konuşmak, bir duvarla konuşmaktan farksızdı.

İçimi çektim. “Komik, ben tam zamanlı bir şekilde üniversiteye giderken ve üstelik hamileyken beni nasıl çalıştırdın?”

“Hadley!”

“Lucy seni seviyor ve Eli babasını tanımıyor bile. Eğer onlar olmasaydı... Bu konuda medeni olmak istiyorum ama bu sana bağlı.”

Telefonu kapattı.

Telefon görüşmesinin tüm gerginliği bedenimden boşaldı ve bankın üzerine çöktüm. Eljah beni yanına çekerek, "İyi misin?" diye sordu usulca.

"İyiyim."

Omuzlarının hareket etmeye başlaması uzun sürmedi. Tüm göğsünün titrediğini fark ettiğimde gözlerim açıldı. Doğrudum ve onun güldüğünü gördüm. "Bu kadar komik olan ne?"

Kıkırdadı. "Göt dedin."

Hatırladıkça yanaklarım kızarıyordu. "Unut gitsin." Ters ters baktım ve kollarımla sırtımı banka dayayıp bizi öfkeyle salladım.

"Evet ama bu kadar tuhaf olacağını tahmin etmemiştim."

Tanrı Amerika'yı korusun! Hâlâ gülüyordu.

"Bunun neresi tuhaf?" diye mırıldandım.

"Ağzından çıkanlar o kadar yabancı ve sevimli geliyor ki, seni ciddiye alamıyorum. Tartışırken sakın bana küfretme çünkü bu sadece beni güldürür ve sen de ıslak bir tavuktan daha fazla kızarırsın."

"Şimdiki gibi mi?"

Başını geriye attı, kıkırdamaktan nefesi kesildiği için yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Göt."

Çok memnun görünüyordu. Bana bakarken gözleri parlıyor, tüm yüzü aydınlanıyordu. Bunu ona *ben* yapmıştım. Onu neşelendirmiştim.

Bunu hayatımın sonuna kadar yapabilir ve göğsümde patlayan bu duygudan asla bıkmayabilirdim.

Gülümsememeye çalışarak, "Onlardan biri oluyorsun," diye ısırdım dudaklarımı.

"Seni seviyorum, benim küçük kötü kızım." Beni tekrar kendine çekti.

“Seni seviyorum,” dedim huysuz bir şekilde, her ne kadar beni sımsıkı tutarken göğüs kaslarına gülümsüyor olsam da.

“Yine de bunu halledeceğiz. Endişelenecek bir şey yok.”
Sen değil, *biz* demişti.

Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım.

“Garip ama ben iyiyim. Sadece Lucy ve Eli için üzülüyorum. Scott ve ailesinin çok geç olana ve çocuklarımızdan hiçbiri onlarla bir şey yapmak istemeyene kadar böyle devam etmelerinden korkuyorum.”

“Eğer böyle bir şey olursa, bunun suçlusu sen değilsin.”
Elijah içini çekti. “O ve ailesi, kendi aptallıkları yüzünden o çocukları kaçıırırlarsa büyük bir kayıp yaşayacaklar ama biliyorum ki harika bir anneleri var ve o yüzlerce anne ile babayı telafi ediyor, ayrıca... bana sahipler.”

“Sen de harikasın.”

Bana sırtıtarak baktı. “Öyleyim, değil mi?”

Lucy kapıyı açarken gözlerimi devirdim. “Elijah, büyük-babam seni çağırıyor. Yardımına ihtiyacı var.”

Elijah ayağa kalktı. “Gidip baksam iyi olacak.”

Kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunda Lucy’ye baktım.
“Büyükbaba onu test mi ediyor?”

Omuz silkti. “Elijah hakkında çok soru soruyor. Neden?”

Sırıttım. “Eve bir oğlan getirdiğin gün anlayacaksın.”

“Yarın okuldan sonra eve bir oğlan mı getireceğim?”

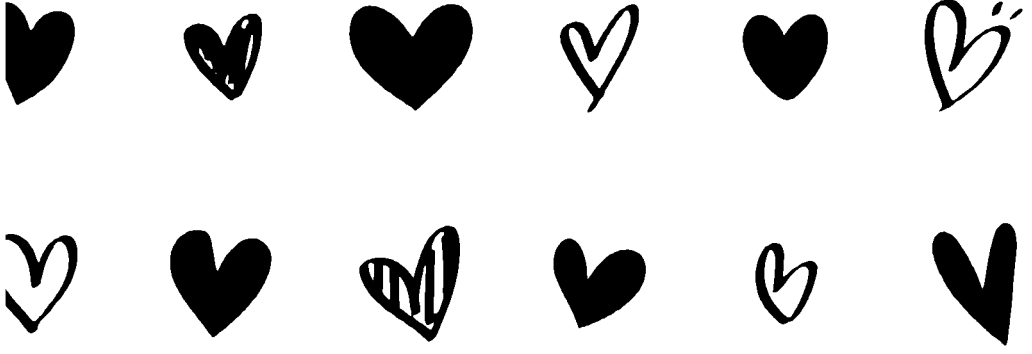
“Hayır!”

Gözlerini kıstı ve ardından umursamazca omuz silkti.

“Ne yaptıklarına bakmaya gidiyorum.”

Gülümseyerek peşinden gittim.

Hayat harikaydı.

BÖLÜM KIRK İKİ

ELIJAH

*D*ört yıl sonra...

“Lucy, git bir hemşire bul!” Frene basıp arabayı park ederken paniğe kapılmışım.

“Sakinleşecek misin?” Sekiz yaşındaki çocuğun yüzde doksan dokuzu şımarıklıktan oluşuyordu, bundan emindim. Bildiği tek dil bu gibiydi. “Annem iyi.”

“Haklı,” diye inledi Hadley, yuvarlak karnını tutarken yüzü acıyla kıvrılıyordu. “Daha suyum bile gelmedi. Korkmana gerek yok.”

“İyi misin, anne?” Eli’nin dudakları titremeye yakındı. Muhtemelen o da benim gibi çıldırmanın eşiğindeydi.

“Gidip bir tekerlekli sandalye getireyim,” dedi Lucy ve arabadan atlayıp içeri koştu.

“Hayır, ben iyiyim. Yürüyebilirim.” Lucy’nin, annesini duyması için artık çok geçti.

“Yürümeyeceksin. Kasılmalar şimdi ne kadar aralıklarla oluyor?” diye sordum avucumu karnına koyarak. Şu anda saçmalıyordu. Gözlerini kapatırken karnı kocaman bir top

gibi geriliyordu ve bu beni korkutuyordu. Onu acı içinde görmek beni deli ediyordu.

“Her iki dakikada bir?” Yüzünü buruşturdu.

Arabadan atladım, koşarak yanına gittim ve kapısını açtım.

“İşte!” diye bağırdı Lucy otoparkın öbür ucundan. Ben Hadley’in çıkmasına yardım ederken o da tekerlekli sandalyeyi yanıma koydu.

“Tokalarım için bana yardım edebilir misin, ablacığım?” diye sordu Eli.

Lucy ona yardım etse de, “Seni küçük pislik, her şeyi ben yapmak zorundayım,” diye yakınmayı ihmal etmedi.

“Bebek kardeşin gelme vakti geldi mi?” diye sordu Eli.

“Evet.” Lucy, Eli indikten sonra arka kapıyı kapattı.

Hadley onu tekerlekli sandalyeye oturturken, “Büyükanne ve büyükbaba birazdan burada olurlar,” dedi. “Lucy, onun elini tut.” Bedeni tekrar büküldü ve karnının kasıldığını gördüğümde kalbim endişeyle çarpmaya başladı.

Onu içeri götürdüm ve önüme çıkan ilk hemşire odasmda durdum. “Doğum sancısı başladı!”

“Suyu geldi mi?” diye sordu hemşirelerden biri.

“Hayır ama her an gelebilir.”

Hemşire bana gülümsemekle yetindi ve bu durum sinirlerimi bozdu. “Hadi sizi içeri alalım.”

Tam o kadar da hoş olmayan bir şey söyleyecektim ki sıcak bir el parmaklarımı kavradı. Elimi güven verici bir şekilde sıkarken bana gülümseyen Hadley’e baktım. “Ben ve Jackson iyiyiz. Sanırım suyum gelmeden önce bir süre daha burada kalacağız.”

Biraz eğildim ve içimi çekmeden önce benimkini kavrayan parmak eklemlerini öptüm. “Eğer seni çok fazla si-

nirlendirmeye başlarsam, kıcıımı tekmele. Seni acı içinde görmeye dayanamıyorum.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı usulca.

“Siz kaydını yaptırırken biz de onu bir odaya yerleştirelim.” Hemşire bana bir kâğıt uzattı. “Siz onun kocası...”

Hadley’in doktoru yanımıza geldiğinde rahatlayarak, “Bu hafta içinde burada olacağınızı biliyordum,” diye nefes verdim. “Nasıl hissediyorsun, annecik?” Hadley’in karnına dokundu.

Hadley, “Sanki bu bebeği doğurmaya hazırmışım gibi,” diye karşılık verdi.

“Peki ya sen, babası?” Elini omzuma koydu.

“Hadley’i yatağa götürebilir miyiz? Biliyorum, o-”

“Ah,” Hadley ve o bilmiş bir gülümsemeyi paylaşırken ağzı genişledi. “Anlıyorum. Merak etme, eşinle ve bebeğinle biz ilgileneceğiz.”

Otuz dakika sonra Hadley yatakta yatarken yanında otuyordum. Gözleri ıstırap içinde kısılmıştı ve lanet olsun, orada saatlerce rahatsız bir şekilde oturmasını hazmetmem mümkün değildi. Bir şey yapmaları gerekiyordu.

“Hank!” Annem ve Hank içeri girerken omzumun üzerinden onlara baktım. Hank eğilip Eli’yi kucağına alırken gülümsüyordu.

Annem yatağın yanına geldi. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Hadley’e.

Hadley gözlerini hafifçe açtı. “Ah...”

“Lucy ve Eli’yi yiyecek bir şeyler almaya götürmemizi ister misiniz?” diye sordu annem.

“Gitmek istiyorum!” diye çığlık attı Eli.

“Ben burada annemle kalacağım,” dedi Lucy ve ben de annesini izlerken ona baktım. Şımarıklığına rağmen hâlâ annesinin kızıydı. Hadley’i izledikçe dudaklarında endişeli bir ifade belirliyordu.

“Döndükten sonra bekleme odasında olacağız. Doğduktan sonra onu görebileceğimiz bir pencere önüne koyduğunuza emin olun.” Annem sırtımı sıvazladı. Ön cebimden anahtarlarımı çıkardım ve kamyonetin anahtarlarını ona uzattım.

“Kamyoneti al. Zaten araba koltuğu var.”

Hadley ona, “Gel de bana bir öpücük ver, Eli,” dediğinde Eli yere atladı ve ona doğru koştu. Yanağına bir öpücük kondurması için yatağa çıkmasına yardım ettim. “Bebek kardeş için hazır mısın?” diye sordu ona.

Hızla başını salladı. “Hemen iyileş, anne.” Ardından Hank’in yanına koştu.

Onlar gittikten sonra Hadley, Lucy’ye baktı. “Aç değil miydin?”

“Nasıl olsa bana bir şeyler getireceklerini biliyorsun.” Lucy dünyadaki tüm inançla omuz silkti. Haklıydı. Kesinlikle onun için yiyecek getireceklerdi, muhtemelen Hadley’in henüz orada olmayan ebeveynleri için de.

“Her zaman bu kadar uzun mu sürer?” diye sordu Lucy aniden. “Neden hiçbir şey olmuyor?”

Ben de onun gibi hissediyordum. Bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyordum.

“Siz ikiniz endişelenmeyi bırakmalısınız,” dedi Hadley.

“Ağlamanın eşiğinde olan Elijah, ben değilim,” diye karşılık verdi Lucy.

“Bahse girerim ağlayan tek kişi ben olmayacağım,” diye ekledim.

Bana ters ters baktı. “On dolarına bahse girerim!”

“Arabamı yıkaman üzerine bahse girerim.”

“Tanrı Amerika’yı komsun!” Hadley karnını sıktı. “Lucy, son zamanlarda tıpkı onun gibi davranıyorsun. İkinizle birden başa çıkamam.”

Lucy ve ben, o kıs kıs gülmeden önce bilmiş bir sırıtışı paylaştık. Başını annesinin yanına yerleştirdi ve içini çekti. “Bugünden sonra sayıca az olacağız anne.”

“Zaten üçünüz bana karşı birlik olduğunuz için kendimi sayıca az hissediyorum.”

1

Altı saat sonra Jackson Parker doğmuştu.

Hadley’in elini tutarken güçlü kalmaya çalıştım, ter alnını kaplamış ve saçlarını ıslatmıştı. Bunu zaten biliyordum ama artık emindim... O tanıdığım en güçlü insandı.

Jackson ağlayarak dışarı çıktığında ben de onunla ağladım. Hayatımın en mutlu, en gururlu anı o odadaydı.

Ben bir kocaydım. Üvey babaydım. Babaydım.

Hadley ile tanıştığımdan beri hayatım çok değişmişti. Onu dudaklarından öptüm, gözyaşları onun da yanaklarından süzülürken ıslak saçlarını okşadım.

Jackson’ı kucığıma verdiklerinde Hadley’in görebileceğı şekilde onu tuttum. “O çok mükemmel,” diye fısıldadı bana. Başımı sallayarak onayladım, gözümü ondan ayıramıyordum.

Sözümü unutmamıştım.

Doğar doğmaz onu pencereye getirin. Onu görmek için beklemek istemiyorum.

Lucy onu görmek isteme konusunda büyükanne ve büyükbabasından çok daha kötüydü.

Yüzümü silerek Hadley’e baktım, o da ne düşündüğümü biliyormuş gibi başını sallıyordu. “Git onu göster, sonra annesine geri getir.”

Doktorlar kapıyı benim için açık tuttular. Odanın birkaç metre ötesinde altı yüz vardı. Biri hariç hepsi yukarı aşağı zıpladı ve beni işaret etti. Lucy, Jackson’ı işaret ederken ne-

redeyse kendisi kadar büyük olmasına rağmen Eli'yi tuttu ve tamamen kendini saldı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken ağzını kapattı ve hâlâ kardeşini kalçasında tutmaya çalışıyordu. Onun tepkisi gözyaşlarımı daha da artırdı.

Onun da bunu hissettiğini biliyordum. Jackson'ı ilk gördüğüm anda varlığımı ele geçiren o çılgın aşkı hissediyordu.

Kız kardeşinin ağladığını görmek Eli'nin de ağlamaya başlamasına neden oldu. Onu pencereye doğru kaldırdığımda artık gülen her yüz ağlıyordu.

Beni bu hâle getiren iki çocuğa baktım ve o an, kalbimin dört kat büyüdüğüne yemin edebilirdim. Bazı günler hayatımda sevebileceğim bu kadar insan olduğuna inanamıyordum. Onların beni sevdiğine de inanamıyordum.

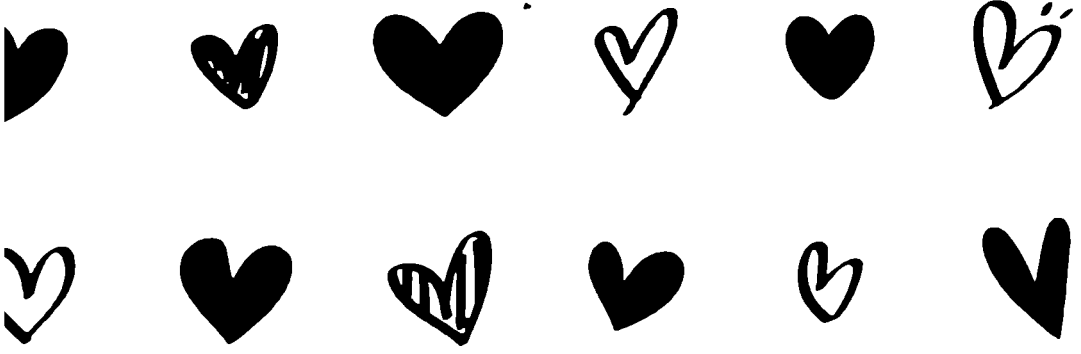
Bazı bağlar kandan daha fazlasıydı.

Bazen sadece bağlar orada olurdu ve bunu sorgulamazdınız.

Ailemi çok seviyordum.

Hayat...

Harikaydı.

EPILOG

HADLEY

*S*ekiz ay sonra....

“Pekâlâ Jackson,” diye iç geçirdi Elijah arkamdaki battaniyenin üzerine çökerken. Kızgın güneşten korunmak için şemsiyeyi bir kez daha ayarlarken kıllı bacakları etrafıma dolandı. “Ne oluyor, evlat? Sadece bir memeye ihtiyacın var, ikisini de çekip çıkarmaya çalışmayı bırak.” Jackson’ın elini emmediği memeden uzaklaştırırken güldüm.

“Kumu sevmiyorum,” diye mırıldandı Eli oturup yanıma sokulurken. “Ayaklarımı yakıyor.”

“Yüzme ayakkabılarını çıkarma,” diye karşılık verdim.

“Anneni suçla, Eli. Kumsalda tatil yapmamızı isteyen oydu.” Bunu söylemesiyle Elijah’ın kolunu çimdikledim.

Lucy derin bir nefes verdi. “Tuzlu suyun tadı kötü.”

“İşte bu yüzden onu içmemen gerekiyor,” dedi Elijah.

Ona ters bir ifadeyle baktı. “Bir dalga beni yere düşürdüğünde burnuma kaçmasına engel olamıyorum!”

Kıkırdadı. “Evet, orada kışına tekneyi yiyordun.”

“İçeri bile girmedin. Sadece izledin. Seni orada görmek isterim.” Okyanusa doğru işaret etti.

“Gidelim o zaman.” Ayağa kalkarak, “Hadi, Eli,” dedi. “Gidip ablana bu işin nasıl yapıldığını gösterelim.” Ardından Eli’nin ayakkabılarını giymesiyle onun elini tuttu.

“Dizlerinize kadar çocuklar, daha uzağa değil!” diye uyardım onları Elijah’a bakarak. “Eli’yi tutar mısın, lütfen? Lucy’yi de fazla kışkırtmayın. Endişeliyim...” Bakışlarım onun suya doğru yürüdüğü yolu takip etti ve Elijah’ın gelip gelmediğini görmek için bizim tarafa baktı.

“Biliyorum, bebeğim. Bu yüzden gidiyorum. O suya geri dönmek istiyor ama ben orada tek başına kalmaktan korktuğunu söyleyebilirim. Fazla uzağa gitmez.”

“Ablacığım korkuyor mu?” diye sordu Eli şaşırılmış bir sesle.

“Gel hadi.” Elijah onu kucağına aldı. “O dalgaların şakası yok. Bu yüzden oraya yalnız gitmemek en iyisi. Akıllı olduğu kadar korkmuyor...”

Uzaklaştıkça sesleri kayboldu ve ben de arkalarından gülümsedim.

Aşağı baktığımda Jackson bana gülümsedi. “Ne oldu?” diye mırıldandım. Bikini üstümü tekrar göğsümün üzerine yerleştirdiğimde güldü. “An-ne demek ister misin?”

“Ba-ba!”

“Hayır! An-ne...”

“Baa-baaa.”

Güldüm. “Pekâlâ hain, bak bakalım sana daha fazla süt verecek miyim? Baban sana süt veriyor mu?”

“Ba-baa.”

Siyah saçlarını karıştırdım. Kara gözleri ve saçlarıyla Elijah’ın tıpatıp aynısıydı. “Artık bunu bilerek yaptığını düşünüyorum.”

Üçünün suda oynamasını izlerken Jackson ve ben biraz kumda oynadık.

Scott Lucy'yi yılda bir ya da iki kez arardı. Eli babasını hiç tanıma fırsatı bulamamıştı, bu yüzden babası Eli ile konuşmaya çalıştığında Eli pek ilgilenmiyordu. Scott suçlama oyununu oynardı ve hepsi bu kadar olurdu. Bir süre ondan haber alamazdık.

Lilly onlarla bana hiç sorun çıkarmamıştı. Tahminimce o gün sadece duygularımı incitmek ve beni korkutmak istemişti. Oğlu gibi o da hiçbir zaman onların hayatlarının bir parçası olmak için zaman ayırmadı ama yine de bunun için beni suçladı.

Nerede yaşadığımızı biliyorlardı ve istedikleri zaman onları görmeye gelebiliyorlardı. Elijah'ın evine taşındığımızda bile biliyorlardı çünkü onlara söylemiştim. Geçen yıl tekrar taşınmıştık. Aynı kasabada olsak da yeni bir evdi. Elijah'ın salonu, Lucy'nin okulu ve hastane kasabada kalmamızın sebepleri arasındaydı; taşınırsak ailelerimizin çok ağlayacağı gerçeği de buna dahildi. Ayrıca Scott ve ailesine yeni evin yerini de söylemiştik.

Telefonu kaldırıp birini aramak ne kadar zordu? Ya da aynı ilçede yaşarken onları görmeye gelmeyi istemek?

Sadece çocuklarım için üzülüyordum. İkisi de artık istemese de babalarını göremedikleri için nefret ediyordum. Scott'ı affetmiş olsaydım her şeyin farklı olacağını biliyordum. Ben çalışırken o hâlâ kanepede yatıyor olacaktı. Muhtemelen onu her gün görecektik ama onları mutlu hayal edemiyordum çünkü beni bir daha asla güvenemeyeceğim biriyle mutlu olmak için mücadele ederken görecektik. Scott hâlâ ailesiyle yaşıyordu. Artık üniversiteye gitmiyordu ve çalışmıyordu. Bu her şeyi daha net görmemi sağlamıştı. Scott'la kalsaydım çocuklarım asla bana şimdi davranıldığı gibi davranıldığını göremeyeceklerdi. Birine güvenmenin ve ne olursa olsun onun yanında olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceklerdi.

Elijah tüm çocuklarımın babasıydı. Ona baba demiyorlardı. Eli bazen baba demek istiyordu ve Elijah'tan başka kimseyi tanımadığı için onu düzeltip düzeltmemem gerektiğinden emin olamıyordum. Ona baba dediğinde Elijah'ın gözlerindeki pırıltıyı görebiliyordum ve bu benim göğsümü bir sürü duyguyla parçalıyordu. O andan sonra kafam karışmayı bırakmıştı.

Onları koşulsuz seviyordu ve bir keresinde Eli'yi düzelttiğimde Elijah'ın ne kadar hayal kırıklığına uğradığını görmüştüm. Kimse benden daha fazla hayal kırıklığına uğramamıştı. Eli beş yaşına girmek üzereyken oturup onunla Scott ve Elijah hakkında konuştum. Ona Elijah'a baba demek istemesinin sorun olmayacağını söyledim. Ağladım çünkü Eli de çok mutlu olduğu için ağlamıştı. Elijah'a baba dediğinde komik davrandığım her seferinde onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyordu. Ona kızacağımdan korkuyordu ve bu da kendimi dünyanın en kötü annesi gibi hissetmeme neden oluyordu.

Elijah'ın bunu hak ettiğini ve Eli'nin de hayatında her zaman yanında olacak bir babayı hak ettiğini fark etmiştim. Eli tüm gün boyunca ona baba diye seslenmişti, sırf konuşmamızdan sonra bunu söylüyor olmak için.

O gece, iri yarı kocam göğsüme yaslanarak ağladı. Öyle mutluydu ki. Bazen Elijah'ın, Scott'ın Eli ve Lucy'nin bir parçası olduğunu unuttuğunu düşünürdüm, ta ki nadiren aradığı anlara kadar. Çoğunlukla benimle tartışırken Scott'ın neden rahatsız olduğundan bile emin değildim. Scott evli olduğumu bile bile benimle flört etmeye cüret ediyordu ve Elijah gözünü kırpsa onu hadım ederdi.

Elijah'ın sevdiğim bir yönü de buydu. Bana olan sevgisi hiç solmadı ya da yavaşlamadı. Neredeyse beş yıl sonra bile sabit ve gerçektir.

Lucy yavaş yavaş onun kadın versiyonuna dönüşüyordu. Resim çizmeye meraklıydı, şimdiden hayatını insanlara dövme yaparak kazanmayı hayal ediyordu. Sadece sekiz yaşında olduğu için on yıl sonra da böyle hissedip hissetmeyeceğinden emin değildim ama görmek için sabırsızlanıyordum.

Eli, Lucy'den daha muhafazakâr ve çekingenidi. Onun benim küçük centilmenim olacağını şimdiden söyleyebilirdim. Çok tatlı ve sevecendi. Elijah mağazalarda başkaları için ona kapıları bile açtırıyordu.

Bu ikisinin birlikte dışarı çıktıklarında gördükleri ilgiyi düşünmek bile istemiyordum. Ve şimdi bir tane daha vardı... Kollarımda uyuyan Jackson'a baktım. Belki de üçünün bensiz bir yere gitmesine izin vermemeliydim. Bu fikir çok cazipti ama kocam beni çok seviyordu ve bu da birinin onu baştan çıkarmasını imkânsız kılıyordu.

Ayrıca, çocuklarım konusunda ona güvenmiştim. Elbette ona her konuda tüm kalbimle güveniyordum.

Babam birlikte olduğum ya da evlendiğim erkek tipinden şikâyet etmiyordu. Elijah hakkında tek bir kötü söz bile söylememişti. Şikâyet etmekten hoşlandığı tek şey sol kolumdaki yarım kol dövmesi ve yaptıracağımı bildiği daha pek çok dövmeydi.

“Sevgilini akıllıca seç çünkü birbirinizin yansıması olacaksınız,” diyenler haklı olabilirdi. Birçok açıdan ben farklıydım. Elijah'a olan aşkım beni daha güçlü bir kadın yapmıştı, ara sıra küfrediyordum ve o da gözlerinden yaş gelene kadar gülüyordu. Ona dövme fikirlerimi anlatırdım ve o da bana bir şeyler çizerdi. Ürkütücü şeylere duyduğu çarpık hayranlık yavaş yavaş içime sızıyordu. Uzun zaman önce bana verdiği resim bunun kanıtı olarak odamızda asılıydı. Kendi deyimiyle sızdıran memelerimi düşünmeden edemediği için o resmi benim bir anım olarak çizdiğini itiraf et-

tikten sonra ateşli bir seks yapmıştık. Ailece oturup birlikte film izlediğimiz anları ve her gece herkes uyuduktan sonra gelen anları, yani bizim anlarımızı dört gözle beklerdim.

Jackson, üçü geri gelmeden hemen önce uyandı.

“Hadi gidip ayaklarını okyanusa sokalım, sonra da gidip biraz yiyecek alalım. Eli acıkmış,” dedi Elijah. Jackson eğilip onu benden alırken babasına uzanmaya başlamıştı bile. Bana elini uzattı ve kalkmama yardım etti. Suyu doğru yürürken beni tutmaya devam etti. Lucy Eli’nin elini tuttu ve Jackson’ın ayakları dalgalara değdiği anda gerilmesine güldü.

Birbirine bu kadar yakın olan ailem çok eğleniyordu. Elijah Jackson’ın ayaklarını silerken eğilen geniş sırtı ve Lucy ile Eli’nin ona gülüşleri...

Ah, sektireyim.

Elijah’a yeniden âşık olmuştum.

SON